

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NERMİN BEZMEN

*Bizim Gizli
Bahçemizden*

DOĞAN
KİTAP

Minyatür ustası, özgün baskı sanatçısı, restoratör ve yazar **Nermin Bezmen**, aynı zamanda atölyesinde yetişkinlere ve çocuklara 25 yıldır resim dersi veriyor.

Yoga eğitimliği, TRT’de canlı yayın sunuculuğu, çeşitli dergilerde köşe yazarlığı, dizi röportajlar, halkla ilişkiler ve panel-organizasyon yönetimi de yapan Nermin Bezmen roman yazmaya 1991 yılında başladı.

Daha çok uzun süren araştırmalardan sonra yazdığı tarihi romanlarıyla tanınan Nermin Bezmen, roman ve öykülerindeki karakter analizleri, gerçekçi anlatımı ve ustalıkla kurgusuyla kısa sürede azımsanmayacak bir hayran kitlesi edindi; kitapları aylarca çoksatanlar listelerinde kaldı.

Başlıca eserleri:

Uyandıran Aşk (şiir, 1991), *Kurt Seyt&Shura* (roman, 1992, İngilizce ve Türkçe), *Kurt Seyt&Murka* (roman, 1993), *Mengene Göçmenleri* (roman, 1994), *Zihnimin Kanatları* (denemeler, 1995), *Turkuaz’a Dönüş* (derleme-roman, 1996), *Bir Gece Yolculuğu* (fantastik roman, 1999), *Bir Duayenin Hatıratı* (derleme-anı, 2002), *Sır* (roman, 2006), *Kırk Kırk Küp* (hikâye, 1999, 2006), *Aurora’nın Incileri* (roman, 2007), *Sırça Tuzak* (roman, 2007).

Ödülleri:

Haliç Rotary Kulübü, “Meslek Ödülleri” 2002.

Bizim Gizli Bahçemizden, Nermin Bezmen’in Doğan Kitapçılık tarafından yayımlanan ilk eseridir.

Bizim Gizli Bahçemizden

BİZİM GİZLİ BAHÇEMİZDEN

Yazan: Nermin Bezmen

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / haziran 2009 / ISBN 978-605-111-230-5

Sertifika No: 11940

Kapak tasarımı: Mehmet Gencer

Kapak foto: © Clive Nichols/Corbis

Baskı: Şefik Matbaası / Turgut Özal Caddesi

No: 137 İkitelli - İSTANBUL

Tel: (212) 549 62 62

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bizim Gizli Bahçemizden

Nermin Bezmen

Beni herkesi sevdiğinden ve kendinden fazla seven erkeğe,
Pamirime...

Teşekkürler!

*H*ayatımın çok acılı döneminde, teselli yazmakta bulduğum bu kitabımın oluşmasında, ruhumu, yüreğimi tedavi sürecimde, yanımda olan herkes, bir şekilde, kendileri farkında veya değil, rol oynadılar. Eski, yeni tüm dostlarıma minnet borçluyum.

Med-cezirlerde yazdığım kitabıma ve bu hassas dönemime büyük bir duyarlılıkla yaklaşan ve beni anlayarak metni ele alan editörüm sevgili Cem Alpan'a,

Kendisine sözüm bir başka roman olduğu halde, acılı, isyankâr ruh halimi büyük bir anlayışla karşılayıp, bu kitabı yazmam konusunda desteğini esirgemeyen Genel Yayın Yönetmenim sevgili Gülgün Çarkoğlu'na teşekkür ederim.

İlk bölümü okudukları andan itibaren, istediğim gibi, cecurca yazmam konusunda benden onaylarını ve desteklerini esirgemeyen ve hep teşvik ederek yanımda duran canım çocuklarım Pamira'ya, Pamir Cazım'a ve gelinciğim Ariella'ya yüreğimdeki en özel sevgiyi gönderiyorum.

Ve... Yokluğunun verdiği acıya, bana vermiş olduğu muhteşem aşk, tutku ve sevgi dolu hayatla yine kendisi teselli olan Pamirime ise, teşekkür az gelir.

Aşık olduğum, sevgilim, hayat arkadaşım, sırdaşım, coşkumu hep ilk günkü kadar taze tutan, bana hayallerimin ve rüyalarımın peşinde koşma imkânı veren, içimdeki tüm kadınların ortaya çıkmasını sağlayan, beni kendinden ve kendimden fazla seven erkeğe, yokluğunun acısıyla kaleme aldığım uzun bir mektuptur bu.

Acımı, yüreğimin yangınıni; tenimin, ruhumun hasretini; Pamirime uzak ama hüznüme ve hasretime yakın yaşamayı kelimelere ilmek atarak, sayfalara gergef işleyerek öğrettim kendime. Bir de baktım ki, o her zamankinden çok daha yakın bana ve hiç ayrılmamış, hep benimle; eskisinden de güçlü bir bütün olmuşuz. Pamirimden kalan ne varsa bende, içimde. O bende yaşıyor, yaşayacak, ta ki benim de yüreğim durana dek...

Bir başka boyutta buluştuğumuz gün, ona eskisinden daha büyük bir yürek ve aşk götüreceğim. Yüreğim şimdi ikimiz için çarpmakta zira, soluğum ikimiz için; ikimiz adına yaşıyorum...

I

Senden sonra

Çıglıklar, fısıltılar ve kanatlarım...

Ocak 2009, Bebek

Yüreğim kanıyor... Kanım, alev alev, yüreğimi dağlıyor. Öyle yanıyor ki yüreğim, ateşe atsalar fark etmem. Ama üşüyorum da... Tenimin harareti düştü. Sıcaklığını arıyorum senin, sensiz tenim buz gibi. Sıcacık dokunuşlarını arıyorum. İlk günden son güne sevişmelerimizi hatırlatan, *aşkı derin* mavi bakışlarını özlüyorum. “Biciko, seni çok ama çok seviyorum”, “Biciko, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun” diye günde en az on kere tekrarladığın o sıcacık sözlerini özlüyorum.

Aşkı, birtanem, canım Pamirim benim... Öylesine zor geliyor ki sensiz yaşamak... Bana ne çok şey öğrettin on dokuz yaşımdan bu yana. Ama her öğrendiğim, seninle bir olmak demekti. Neden sensizliği öğretmedin peki?.. Çok zor olacak, hem de çok zor.

Seninle hiçbir şey paylaşmadığım, sensiz anlarımı düşünmeye çalışıyorum, yüreğimin yangınına biraz od olur diye. Ama heyhat! Hiç olmadı ki öyle bir an. Her zaman benimledin ve her zaman içimde, senden ayrı kaldığım birkaç küçük zaman diliminde bile. Her ne yapıyorsam, ardında sen vardın. Her ne söylüyorsam, önce sen dinledin. Her ne dinliyorsam, söyleyen sendin sanki. Aynada son gördüğüm, ikimizin yüzüydü. En son mırıldandığım melodide sen tempo tutuyordun. Başım ağrıdığında ilacım sendin. Senin son çektiğin ağrıda, yastığın benim göğsümdü. Kucağımdı seni kucaklayan, bebek

uyutur gibi, acını azaltan. Kazağının kırmızısıydı gözlerime en son, en derin rengi bırakan ve gözlerini gözlerime imza atan, ilk günden son güne tüm sevişmelerimizi hatırlatan o mavi yangınlardan gözlerin. Hâsılı kazağının rengi ayrı yakıyor gözlerimi şimdi; beni aşkla defalarla sarmış *vermiyon* kırmızısı. Ve gözlerinin anısı da yakıyor gözbebeklerimi; öyle yakıyor ki, hep yaşlı gözlerim. Yaşlarımda senin son bakışların titriyor, titreşiyor. Gözlerin öyle bakardı ki canım benim, gözbebeklerinde kendimi görürdüm; âşık, hayran, tutkulu; deli, uzun sevişmelerimizi seyrederdim, sevişmelerde iken. Ve sen, kendini gördüğünü söylerdin, benim mavilerimde.

“Mavişim” derdin, “seni çok ama çok seviyorum. Biliyorsun değil mi?”

Bilirdim beni ne çok sevdiğini, sen de benim bildiğimi bilirdin. Ben, senin, bildiğimi bildiğini bilirdim. Ama yine de sorardın ve ben de her seferinde, “Canım benim, biliyorum. Ben de seni çok ama çok seviyorum” derdim. Ama sormazdım, “Biliyor musun?” diye. Vakit bulamazdım sormaya. Çoktan başlamış olurduk dudaklarımızın tadını almaya.

Neydi o öpüşmelerimiz canım benim? Sözsüz konuşmak gibi, masal anlatmak gibiydi, başımızı aynı yastığa taşıyan. Çenendeki gamzeden o bayıldığım tuz tadını alırdım öperken. Gariptir, sana tuz yasaklandıktan sonra da aynı tadı almaya devam ettim.

Yüreğin yüreğimin üzerinde, içseslerimizi dinlerdik uzunca. İlk sarıldığımız gün nasıl atıyorlarsa en son gece sarıldığımızda da aynıydı çarpıntıları, çarpınmaları birtanem. Kucagımda derin uykuna dalana kadar, o kucaklayışın beni sensizliğe götüren yolculuk olduğunu bilmeden sarılmıştım sana. Sen de bilmiyordun ki canım, yoksa yüreğime dokunurdun son bir kez; çaresizliğimi, seni uyandırmak için nasıl çır-

pındığımı hissederdin avucunda. Gözyaşları yüreğimin, uyandırırdu seni derin uykundan. “Beyin kanaması” dediğinde doktor, nereden bilebilirdi benim yüreğimin de kanamaya başladığını.

Kanarken damarların, anılarının üzeri örtüldü mü canım benim? Aşkımız, bebeklerimiz, benim görüntüm; birlikteliğimiz, sevişmelerimiz, katılıp o kan seline, sürüklendiler mi oradan oraya? Yoksa, ruhun erken davrandı da valizine mi doldurdu hepsini, yolculuğa çıkacağını anlayıp? Vakti olmadıysa bile ziyanı yok aşkım, hepsi bende kayıtlı. Yıl yıl, ay ay, gün gün, saat saat, saniye saniye, nefes nefes ezbere. Zaten, hayatının tamamının hikâyesini bana bırakmıştın birtanem. Seviştığımız o ilk günden itibaren her şeyini anlatmıştın bana. Daha evvel yaşadıklarını, hissettiklerini, hayallerini... Sana ait her şey benim olmuştu. İçin dışın bir, gün kadar aydınlık kendini hediye etmiştin bana. Zihninin, yüreğinin, ruhunun tek bir nişi kalmamıştı, bana kapalı. Senin hayatın o kadar bana ait olmuştu, ne kadar da emindin özelinin tümünü benimsediğimden.

Hatırlar mısın canım benim, bir başkasıyla konuşurken anlatacağın her ne ise, başını söyler gerisini bana bırakırdın tamamlamam için. Maceraların, sevgilerin, sevgililerin, dostların, her neresi ve her kim varsa beyninin kıvrımlarına kazınmış, hepsi benim gittiğim, gördüğüm mekânlar, hepsi benim tanışlarımdı artık. Ne çok emindin, benim de senin gibi onları sahipleneceğimden. Ne de olsa sana aitlerdi ve sana ait olan her şey, her hatıra yine sen demekti benim için; hepsi en az senin kadar sevgili oldu bana. Gittikçe daha çoğunu bana bırakmaya başlamıştın anlatacaklarının. Çocuklarımız bu sebepten “Babamın *external hard-drive*’ı” derlerdi benim için.

Eş dost merak ederdi, senin eski hikâyelerini nasıl kıskanmadan, kızmadan dinliyorum diye. Bilmezlerdi ki, senin sadece benimle paylaşmak için anlattığını çok iyi bildiğimi. Kendini her şeyinle bana açık, bana ait, “benim” kılmaktı yaptığın; beni ezmek, kıskandırmak, çaresiz bırakmak değil. Tersine, hayatına ve sana ait ne varsa bilmek, uzun yolculuğumuza hazırladı beni ve birlikteliğimizi, sevgimizi yüklenme kuvveti verdi bana.

Seninle aşkı, âşık yaşamayı ve beraber yaşlanmayı tanıdım... İnsanları ve dünyayı tanıdım, anneliği tattım. Kocamla, hem eş, hem sevgili, hem dost, hem sırdaş, hem arkadaş olabilmenin verdiği gücü, güveni tecrübe ettim. Ve o derin uykunu sonsuzluğa çevirdiğin anda, sensizliği öğrenmenin yolunu açmış oldun bana, ölene dek sevmek ne demek göstererek; otuz dört buçuk sene sonra hâlâ bana sıırıslıklam âşık, aşkla gidip beni de aşkla ve âşık bırakırken.

O kadar güzeldin ki; çirkin insanları çabucak fark eder olmuştum seninle kıyaslayarak. Biz öyle âşıktık ki birtanem, bu aşktan yoksun olma düşüncesi bile acıttırdı yüreğimi, daha eksikliğini çekmediğim halde. Şimdi ise her şey, her renk, her ses, *seninleliği* anlatıyor, ardından.

* * *

Deli dalgaların kıyıya vuran sesleri arasında kaybolan martı çığlıkları beni alıp Kilyos’a götürüyor, yıllar sonra... sonbaharın yalnızlığında, bomboş Kilyos Motel’deki gecemize. Pencerenin dışında Karadeniz’in çılgın dalgaları sahili dövüyor, martılar çığlık çığlık... Odamızda bir şişe kırmızı şarap. İçmeye zor vakit bulmuştuk, sevişmekten. Kollarında uyuduğumda, seninle bir ömür boyu kucaklaşıp yatabilmeyi dilemiştim yürekten. Gözümden yaşlar inmişti sessiz, sana duyduğum aşkın verdiği acıdan.

O sırada, henüz kaçamaktı aşkımız. Gecenin bir saatinde ayrı ayrı evlerimize dönmek vardı. O vakit yaklaştıkça, birbirimize daha da sıkı sarılır, hiç ayrılmak istemezdik. En büyük hayalimiz, hiç ayrılmadan sabaha dek birbirimizin kollarında uyuyabileceğimiz, uyanabileceğimiz günlerin gelmesiydi.

Koklar koklar, doyamazdın ayrılırken. Aşkın doyururdu beni, susuzluğumu giderirdi, uçururdu kanatlandırıp. Delirtir, yüreğimi ağzıma getirirdi. Aynı zamanda acıttırdı aşkın, eğer bir gün sensiz kalırsam nasıl dayanabileceğimi düşündürerek. Ancak bilememişim aşkım, o zamanlar hissettiklerimi acı zannedermişim. Şimdi, gerçeğini yaşarken anlıyorum. Acı az kalıyormuş bu yürek kanamasının yanında. Yüreğim yangınlarda, ateşe atsalar fark etmem. Tenimin harareti düştü, sen derin uykuna dalalıberi üşümekte. Ateşle buz arasında, bir dağlanıp bir üşüyorum. Aşk dolu, tutkulu sarılışların, bakışların, sürekli sevgi sunan sözlerin, ferinde sevişmelerimizi gösteren mavi gözlerin, hepsinin hatırası yüreğim, zihnim, tenim arasında gidip gelmelerde, mekik dokuyor. Ruhum serseri mayın gibi, ikiz eşini arıyor.

* * *

Hatırlar mısın sevgilim, teknele bizimle beraber yolculuk eden martıyı? 1981 yazıydı. Açık denizin ortasında bir yerde, gökyüzünden süzülüp kıç tarafta dinginin üzerine konmuştu. Arada bir havalanıp karaya doğru uçmuş, ama hep geri dönerek saatlerce bize eşlik etmişti. Neden sonra bir başka martı belirmişti yukarıda ve birlikte yükselerek uçup uzaklaşmışlardı.

Sen de şimdi kanatlanmış, varacağın yer ile burası arasında gidip geliyor olmalısın. "Elli ikinci gününde dünyalık zamandan ayrılışın tamamlanır"mış. Öyle dedi Fahri Hoca. Aniden buradan ayrılmak senin ruhuna da ağır gelmiş olmalı, aynı bana ve bebelerimize geldiği gibi. Belki her defasında

biraz daha uzaklaşacak ve geri döneceksin; daha da uzaklara gideceksin sonra, ve tekrar geri dönüp bakacaksın, ta ki en son noktaya, sonsuzluğa varana dek...

Gördün mü, nasıl uğurlandığını sevgilim? Günler, günler geçti, hâlâ daha uğurlanmaktasın. Aslında, sanki son yolculuğuna çıkmamış da yeni doğmuşsun; eş dost sana “Hoş geldin” demekte. Ne çok sevilmişsin, seni özleyecek ne çok insan varmış meğer. Sana güzel şeyler söylemek isteyip de söyleyememiş ne çok dostun varmış? Ne çok arkadaş seni görmek istermiş de bir türlü fırsat yaratamamış. Sen şimdi hepsini bir arada görüyor, duyuyorsun. Şaşırdın mı? Bu kadarını ben de beklemiyordum doğrusu.

Neydi canım benim, o Teşvikiye Camii’nin kalabalığı? Her gelenin, gerçek, içten bir üzüntüyle, gözleri yaşlıydı. Kabristan-da bile camideki kalabalık kadar dost vardı, neredeyse. Hava neydi öyle, birtanem? Günlük, güneşlik, âdetâ bir bahar günüydü kış ortasında. Hani kimse diyemez, “Pamir’in cenazesinde dondum, sistit oldum” falan diye. Cami doldu, taştı; kalabalık City’s’in ucuna kadar kuyruk oldu. O güzelim güneşin ardından, Zincirlikuyu’daki kabrin tam kapanırken, gördün değil mi nasıl karardı hava? Arabalara bineceğimiz sırada, nasıl da yağmur bastırdı birtanem. Akşam duada, evde ayakta duracak yer bile kalmadı. Ardından seninle hep sevdiğimiz gibi, ikramla uğurladık seni Yaradanına; kadehleri şerefine kaldırıp hikâyelerini, anılarını anlatarak. Ne güzel gidişti o birtanem. Şimdi herkes seninki gibi bir ölüm sipariş ediyor Allah’tan.

* * *

Henüz çok yeni; 10 Ocak gecesi, o son gecemizde, smokinin üzerinde, gözlerimizde sevgi, aşk karması, dudağımızda mut-

luluk tebessümleri, biricik oğlumuzu Ariella'mızla evlendirdik. Çocuklar pastalarını keserken bizi yanlarına çağırdılar. Otuz dört senemizi, onların başlangıcıyla beraber kutladık. Dans ettik, kucaklaştık, öpüştük, koklaştık, kutlaştık, kutlandık. Sağ kolun uyuşmasıydı, seni derin uykuya götürmeseydi beyin kanaman, daha çok şey vardı yapacak birtanem. Ancak kısa da kesmiş olsan bu dünya tatilini, gidişin tam sana göre oldu; sevgi dolu insanlığına, şıklığına, hoşluğuna, salon efendisi, rint tabiatına göre. Daha ilk an dedim ya “*A la Pamir – grand finale.*” Dedim de, dostumuz Serfiraz Ergun seninle ilgili yazısına başlık attı “Pamir Bezmen’in *Grand finale*’si” diye. Hani bir de kapıdan Limuzin’e binseydin tam bir *first class* uçuşu olacaktı sonsuzluğa yolculuğun, birtanem.

Smokin gömleğini kesip çıkarmışlar. Saklıyorum hiç kesilmemiş gibi. Yüzüğün parmağında, benimkinin yanında. Ben zaten yaşarken de seni hep yüreğimde, beynimde ve ruhumda taşıdım. Şimdi parmağıma da geçtin canım.

Şu anda, Yanni’den *Until the last moment* çalıyor birtanem. Sanki seni anlatıyor, canım benim. Seni, beni, aşkımızı anlatıyor. Biz hep âşıktık, hep seviştik birtanem, Yanni’nin notalarındaki gibi; “*Until the last moment*” - son âna kadar. Ben hâlâ sana âşığım ve olduğun yerde senin de bu aşkı yaşamaya devam ettiğinden eminim.

Nasıl görünüyor acaba, oralardan buraları? Beni “Bir zamanlar...” diye mi hatırlıyorsun acaba? Yoksa, ilkinden son gecemize, hep yeni bir günün tazeliğiyle mi?..

Biliyor musun birtanem, beni özleyecek olman beni endişelendiriyor. Sen hasret çekemezsin, bilirim; beceremezsin. Ben senin yokluğunda böylesine kanıyorsam, sen tek başına ne hallerdesin kim bilir? Şu meşhur kara kaplı defterini de burada bıraktın. Hani yıllar önce bana teslim ettiğin defter;

tüm eski maceralarının telefon numaralarının, adreslerinin kayıtlı olduğu. Ne var ki, son yıllarda benim “bilgi tamamlayıcılığım” seni öyle şımartmış olmalıydı ki o isimleri bile bana sorar olmuştun. Allah bilir, şimdi senden evvel göçmüşlerle karşılaşsan isimlerini bile hatırlayamayacaksın. Benim de *external hard-drive*’ın olarak sana yardım edemeyeceğim bir yerdesin birtanem. Ama bir tesellim var: Hepsi sana sıırıslıklam âşıktı onların, seni bulurlar canım benim.

Sonsuzluk mekânında özel ilgiye, şımartılmaya ihtiyacın olmayacağı için memnunum canım benim. Zira sana benden daha iyi bakacak kimseyi tanımıyorum. Bir tek anneciğinle, Şermin Anneciğimle buluştuysan eğer, yine aynı şefkatle sarılacaksın. Benim de içim rahat edecek. Birbirinize ne kadar düşkündünüz, bilirim. Aranızdaki bağı fark ettiğim gün mutlu olmuş, annesine bu kadar düşkün bir erkekten ancak iyi bir eş ve iyi bir baba olur, diye düşünmüştüm. Yanılmamışım.

Bebelerimiz senin için hayatındaki en büyük armağan olmuştu, üstelik pek hazırlıklı olmadığın halde. Tek bir gün bile, ne seslerinden şikâyet ettin, ne de uykunda bile tepene çıkmalarından. Sana ne zaman yaklaşırsalar kucaklarını açardın; dudaklarına bir tebessüm yayılır, keyiften mest olurdun. İlk kez otuz dokuz yaşında keşfettiğin babalık duygusunun sonuna kadar hakkını verdin; sevgini vererek ve sevilerek. Şimdi, ardından, artık iki yetişkin olan bebelerimizle seni anarken, her birimize ayrı ayrı verdiğin sevginin ve ilginin enerjisiyle ısınıyor içimiz, biraz perdeleniyor kaybımız.

* * *

Sana soracak o kadar çok şey var ki, birtanem. Ama sormakla kalacağım, biliyorum. Ve de hep cevapsız kalacağım,

ta ki bir gün ben de sonsuzluğu yaşıyana dek. Şimdilik sadece hislerimle yolumu buluyorum, sık sık şahit olduğun o kuvvetli hislerimle; seni sonsuzlukta arıyorum.

* * *

Hatırlar mısın birtanem, dedenin öldüğü yaşa vardığın, babacığının öldüğü yaşa yaklaştığın zamanları; –sanırım biri elli dört, diğeri elli dokuzdu? Her seferinde nasıl “ben bu yıl öleceğim” diye tutturmuştun da, bana zamanı dar etmiştin. Sonra rahatlamıştın, ağababanın öldüğü seksenli yaşlara hazırlanarak.

Evde espri bitmezdi, arka bahçeye gömülmek isterdin hep. “Biciko, sen akıllı kadınsın, her işi becerdiğin gibi bunu da halledersin. Halledemiyor gibiyse, o zaman öldüğümü hiç haber vermez, gizlice gömersiniz” derdin. Akla karayı seçer, “Pamirciğim yapma Allah aşkına; karısı öldürdü der, beni içeri alırlar” derdim. Sen de için için olamayacağını bilirdin ya, o meşhur Girit ve Selanik melezi inadinla boyuna tekrarlar dururdun bu isteğini. “Ben *tingırdayınca* pis zamparalar kuyruğa girecek burada. Arka bahçede yatarsam ruhum onları muazzep edecektir” derdin.

Çok uzatmıştın da, bir gün ben de sana “Benim de vasiyetim var o zaman” demiştin: “Ben gömülmek dahi istemiyorum. Mumyalanıp yatağımızda, senin yanında yatmak istiyorum.” Bu isteğim karşısında arka bahçede gömülmek arzunu bir müddet unutmuştun. Heyhat! Evita Peron’un hayatını okuyorduk o sıralar birlikte yatağımızda birlikte kitap okuduğumuz günlerden birinde. Evita’nın mumyasını korumak ve yenilemek bahanesiyle onunla aynı odaya kapanan özel doktorunun hikâyesini okuduğumuzda, sen bunun harika bir fikir olacağını söylemiş, ama bir süre sonra vasiyetini

tekrarlamıştın: “Biciko, ben arka bahçede gömülmek istiyorum. Ben *tingirdayınca* pis zamparalar...”

Şimdi sana bunları yazarken düşünüyorum da... Büyükba-ban Demiraçi Hüseyin Bey’in, İzmir evini almadan önce “Allahım şu evi nasip et, sonra canımı al” diye tekrarlayıp durduğunu dinlemişsin babandan. Defalarla anlatmıştın; her Girit, İzmir konusu açıldığında. İsteddiği evi almak nasip olmuştu Hüseyin Bey’e. Ama eve yerleştikten sonra merdivenlerden düşüp ölmüştü. Yıllar sonra, babacığın Cazım Bey’de, aynı evin bahçesinde gittikçe yan yatan incir ağacını gösterip, “Bu ağaç yere değdiği zaman ben öleceğim” der dururmuş. Sen de, babanın ölüm haberini alıp İzmir evine girdiğinde ilk işin incir ağacına bakmak olmuş ve dallarını yerde görmüşsün. “Acaba ölümlerini planlamışlar mıydı?” diye konuşurduk, bu konu ne zaman açıl-sa.

Son zamanlarda, çocuklarımızdan uzak, ailemizin her biri bir taraftayken ölmek endişesinden bahseder olmuşsun. Âdet-a hummalı bir takıntıya dönüşmüştü bu endişen. Kızımıza, Amerika’ya gittiğimiz zaman “Neden oğlumuz da burada değil? Ölecek olsam o orada olacak” diye; buraya dönünce de “Kızımız artık gelsin. Hep beraber olalım. Ölecek olsam yeti-şemeyecek” diye tuttururdun. Ben bir televizyon programı, bir konferans için çıkacak olsam, annesinden ayrılmış çocuk gibi, “Bicikom ayrılmayalım. Ayrı kalmak istemiyorum. Bana bir şey olsa, senden uzakta kalmak istemiyorum” derdin.

Beni kıskanırdın, bilirdim, ama bu tutturaklarının kıs-kançlıkla ilgisi yoktu, görüyordum. Son zamanlarda, senden bir saatten fazla uzak kalacağım hiçbir programa katılamaz olmuştum. Neydi sana bunları söyleten, ne hissederdin bile-miyorum. Kendin de şaşıyordun bu takıntına. Ancak, derin

uykuna daldığın geceyi düşündüğümde, sanki hep arzu ettiğin o en mükemmel beraberliğimizi seçip, “İşte şimdi en uygun zaman” demişsin gibi geliyor bana. Kızımız haftalardır burada, bizimle beraberdi. Onun için arabasını hazırlatmıştın, gelince birlikte gezersiniz diye. Şofbendi buzdolabıydı, evin tüm elektrikli aletlerini tamirden geçirtmiştin, “Kızımız geliyor, problem olmasın, oğlumuz evleniyor, o gün bir problem çıkmasın” diye. “Aman düğün gecesi buzsuz kalmayalım. Oğlumuz bir kere evleniyor, geceyi mahvetmeyelim” diyerek zavallı Şaziye’nin her gün kafasının etini yiyordun. Şaziye buz doldurmak için dolabı her açışında da “Sakın kapağını açma dolabın, içindekileri eriteceksin” diye söylenip duruyordun. Zavallı ne yapacağını şaşırıp kalmıştı. “Ama Pamir Beyciğim dolabın kapağını açmadan nasıl buz doldururum ki?” sorusuna da cevabın kısa ve basitti: “Açma da nasıl doldurursan doldur.”

Emektar Şaziyemiz başını yan eğmiş, gülümseyip, “Sağlık olsun Pamir Beyciğim. Bir yolunu buluruz” demişti. Sen gittiğinden beri her dolabı açışında bunları tekrarlayıp ağlıyor Şaziyecik...

Evimizin kendine mahsus pozitif enerjisi, şahındaydı şu son haftalarda. Herkes mutlu, herkes tebessüm içinde; ardı ardına kahkahalarla süslenen sohbetler hepimizi kanatlandırmış gibiydi. Çocuklarla beraber yılbaşı ağacını süslediğim gece bizi keyifle izlemiş, dayanamayıp bir ara beni yine dansa kaldırmıştın. Yine, çocuklarımızla ve dünürlerimizle evde kutlanan sıcacık yılbaşında, ardından ailece geçirdiğimiz sıcacık günlerde, gecelerde ve 10 Ocak’ın o güzel heyecanında, her birimizin işi başından aşkın olmasına rağmen, sen hep ilgi odağıydın. Mutluydun, keyifliydin, en çok sevdiklerin hemen yanı başındaydı, yirmi dört saat. Ya kızın, ya oğlun, ya gelinin seni okşuyor, öpüyor, servis yapıyor; ben her fırsatta

yanında sana sarılmış veya seni öpüyor oluyordum. Nikâhın ertesinde, Cazım ve Ariella balayına, bir gün sonra da Pamiracık Amerika'ya, işine döneceklerdi. Gençler balayından dönünce de biz yola çıkacaktık, valizlerimizi kapıp.

* * *

Zihnimin kanatlarını hatırlarsın birtanem. Hani omuzbaşlarımdan uçururlardı beni, istediğim zamana, mekâna. Sana da anlatırdım gittiğim yerleri, gördüklerimi, yaşadıklarımı o zihin yolculuklarında. Çoğunu da romanlarımda yazardım, kahramanlarımin hayatıymış gibi. Bu nedenle anlattığım bir şeyi abartılı bulduğunda kibarlığından, “Atma Biciko” diye-mezdin de, “Gene roman yazıyorsun Bicikom” derdin. Şimdi, zihnimin kanatlarına takılıp anılarımda gezinirken, garip bir şekilde ruhumun da kanatlandığını hissediyorum. Sadece zihinsel yolculuk yetmeyecek gibi geliyor seni yeniden sarmalamaya, dokunmaya, kucaklayışını hissetmeye. Bedenimi terk etmeden hafif hafif çırpınıyor ruhumun kanatları. Buradan ayrılp tekrar geriye dönmesini öğrenmeleri için daha on fırın ekmek yemeleri gerekecek. Halbuki zihnimin kanatları bunu yıllardır yapıyor. Bedenimi koltukta bırakarak uzaklaşıyor, tekrar geri dönüyorlar istediğimde.

* * *

Düşünüyorum da, hiç “Nermin” demedin bana; “Sevgilim” derdin; “Nerminim”, “Mavişim”, “Nerminciğim” derdin... Ben de sana “Sevgilim” derdim; “Pamirciğim”, “Kocacığım”, “Canım”, “Birtanem”; ama hiç “Pamir” demedim. Bebelerimiz de daha konuşmaya başladıklarında şu insanın içini ısıtan “-cığım” ekini kullanmaya başladılar. Cazimaçi'nin de dili dönmez, bizlere “Babaci”, “Anneci”, “Ablaci” derdi. Salt isimle hitap et-

mek, sanki sevgisiz bir kelime söylemek gibiydi bizim için. Bir-birimize içerlediğimiz o kısa, nadir anlarda bile vazgeçmedik hiç, bu sıcak hitaplardan. Belki ses tonumuzda okunurdu da, bir diğerimiz oradan anlardı sevdiğinin kırgın olduğunu.

* * *

Karşımda fotoğrafın birtanem, yanında da iki mum. Güzel yüzün, tatlı gülüşün, âşık gözlerin aydınlatıyor mumları. Yüreğim çarpıttım hızlanıyor, sana bakarken. İzmir’de kaçamak aşk yaşarken bulduğumuz günler zihnime takılıyor ve kanatlanıp yanı başıma geliveriyor anılar. Daha iyi yaşamak için ben oralara uçuyorum bu kez.

Kordon’daki çatı katında görüyorum kendimi, sokak kapısını açmışım. Henüz gelmemişsin, ama asansörün hareket ettiğini duymuşum, kapıda bekliyorum. Yüreğimin sesi, asansörün gürültüsünü bastırıyor. Büyüyor yüreğim çarpınırken, öylesine büyüyor ki; kırk sekiz kiloluk naif bedenim taşıyamıyor ağırlığını, nefesim kesiliyor. Asansör katta duruyor. Cam kapının ardından silüetini görüyorum birtanem ve kapının ardından kalbinin atışlarını duyuyorum sanki. Kapı açılıyor. Kuşadası güneşinin esmerleştirdiği tenin, çakmak çakmak âşık mavi gözlerin, arzulu bakışların ve sıcacık tebessümünle karşımdasın. Çantayı yere atıyorsun. Kucaklaşıyoruz. Nefeslerimiz karışıyor. Yüreğim, yüreğin, tek bir yüreğin iki yarısı gibi atıyorlar. Dudaklarımız, dedim ya, sözsüz konuşmaktalar. Sıcaksın, sıcacığım. Kokunu içime çekiyorum. Sen benim rayihamla sarhoşsun. Çenendeki gamzenin tuz tadı dilimin ucunda. İçeri nasıl giriyoruz, yatağa ne zaman uzandık, bilmem. Uçmuş olmalıyım kollarında.

Sevişmenin mahmurluğunda, yanında uyumak ne mutluluktan birtanem, ve aynı mahmurlukla güne uyanmak. Şimdi

ise uykularım delik deşik, kevgir gibi. Uykularımın içinde akıp gidiyorum tutunamadan, rüyalarım da beraber. Hiç birini hatırlayamıyorum doğru dürüst. Halbuki rüyalarım benim gece yolculuklarımdır. Derdin ya; “Bicikom, benim yanımda yatıyor-sun, ama sen uyurken ayrı bir âleme yolculuktasın” diye. O âlemleri de paylaştırdık seninle, hepsini anlattırdım sana.

Sen buradan ayrılıktan sonra, iyi uyumam için ilaç almamı söylüyor kimi dostlarımız. Ama hiç almadım, almayacağım. Acımı hakkıyla yaşamak istiyorum. Yokluğunun acısı, sarmal aşkımızın diyeti... Bu acıyı yüreğimi kanata kanata yaşamak istiyorum. Aşkımızı, sevişmelerimizi unutamayacağım gibi, yokluğunun tenimdeki soğukluğunu, yüreğimdeki yangınını, ruhumun o serseri mayın misali eşini, sevgilisini arayışını hatırlamalıyım, dantel dantel. Uyuşmadan ağlamalıyım, fotoğrafına bakarken; gömleklerini, kazaklarını koklarken. Yokluğunu, unuttur gibi oluyorum o zaman. Yüreğim, zihnim, bedenim, her zamanki gibi, seninle doluyor. Acıma inat, acımın tadını çıkarıyorum yazarken.

Sen, ışığı gök kubbede asılı kalmış bir Kutupyıldızı gibisin şimdi. Aydınlightıyla geldin, sevgi ışığını bırakarak sonsuzluğa doğru yol aldın; ama kaymadın, bitmedin, gitmedin, gözden uzaklaşmadın.

* * *

Şu akşamlar basmıyor mu birtanem, yerler, odalar dar geliyor. Geceyarısı o kevgir deşik uykulardan uyanmıyor muyum birtanem, gecelere ışık yetmiyor. Sabahlar! Ah şu sabahların körü yok mu bir; hani sarılmış bir halde uyanıp tekrar tekrar yeniden sarıldığımız o saatler. Boşlukta döner gibi oluyorum, kırmızı kazağını diğer yanıma alıp kokunu içime çekiyorum. Ama kokun her zaman içime huzur veremiyor. Sadece özlemin artıyor, artıyor ve ağlatıyor, ağlatıyor birtanem.

Geceleri çok severdim, hep beraberdik; ben yazarken sen yan odada uyurdun. Bilirdim ki; sabahlıyorsam o gece, bir roman mekânında kaybolmuş, sen on kez yanı başıma gelir, öper, yine uykuya dönerdin. Eğer biraz gecikirsen, masamdan kalkar, gelir seni öper, yazmaya geri dönerdim. Bazen de, sabahlamamış, ama geç yatmışsam, bilirdim ki kollarını açıp beni kucaklayacaksın, uykunun arasında.

Uyumak da güzeldi seninle birtanem, uyanmak da, konuşmak da, sadece sarılıp sessizce uzanmak da. Hepsi birbirinden güzeldi canım benim. Şimdi tüm bunlar çok zor geliyor. Gözlerim yanıyor, yüreğim yanıyor, zihnim yanıyor, ruhum acıyor. Bedenime yer, şekil bulamıyorum huzur verecek.

* * *

Evde her nerede oturuyorsam, yazıyorsam, nerede yatıyorsam fotoğraflarından birini oraya taşıyorum. Ben sensiz kalmayayım, sen de bensiz kalma diye. O fotoğrafını camide, ka- birde kucağımda taşıdım hep, sen yanımdaymışsın gibi hissederek. Tabuta bakınca inanamadım, içinde sen olduğuna, öylesi sıcaktı fotoğrafın göğsümde.

Yoğun bakımda kaldığın üç gün boyunca öpüp okşamıştım seni. Bebelerimiz ayrı ayrı okşadılar, sevgi sözcükleriyle. Okşarken seni, kulağına sevgiler fısıldadım, gözyaşlarımı bıraktım yüzüne, damlasın, tenine değsin, belki seni uyandırır diye.

Son dakikalarını başucunda beraber geçirdik, makineden kalbinin atışlarını izleyerek. Ta ki minik, yorgun kavisler düzde sessizliğe erene kadar. Öyle güzel uyuyordun ki birtanem, öldüğüne değil, uyuduğuna bile inanmak zordu. Huzurlu, sakın, gözlerin kapalı; kendini güneşin tatlı sıcaklığına teslim etmiş de dinleniyordun sanki. Yine bir teslim söz konusuydu ya, bunun ölüm olduğuna kimseleri inandıramazdın.

Öylesine pırl, öylesine hoştu görüntün. Hani, neredeyse, gözlerini açıp, üzerinden keserek çıkardıkları smokin gömleğini giyecek, birlikte kutlamaya eve geri dönecektik. Monitördeki mavi çizgiyi görene kadar hep bunu umdum, canım benim. Ama öyle olmadı, olamadı... Seni bıraktık, döndük eve...

Yatak ağlatıyor yokluğunda, çalışma odandaki masan ağlatıyor; yazdığın son notlar, okuduğun son kitap başucunda. Ayakkabıların, gömleklerin, senin kendine has salon efendiliğinle taktığın fularların, gömleklerin ağlıyor. Bir Göcek yazında sevgili Doğan Gönül'ün sana yaş günü hediyesi olan *Paul and Shark* mavi gömleğin henüz kutusunda. Bir türlü kıyıp giyememiştin, "Doğan'ın verdiği gibi hatıra kalsın" diye. Pantolonların askıda, sana en son aldıklarım ile beraber. Hani daha terziye gönderip boyunu kısaltmaya fırsat bulamadıklarımız. Hatırladın mı, Morristown'da Pamiramız ile beraber sana emrivaki yapıp aldıklarım dan bahsediyorum.

Her şeye doymuştun sen. Yeni hiç bir şey istemez, hatta lafi edildiğinde şu hikâyeyi anlatırdın:

Smokinli bir davette görmüş geçirmiş ama zora düşmüş bir adam, yeni zengin bir meraklının dikkatini çekmiş. Yeni zengin, görmüş geçirmiş demiş ki: "Beyefendi, smokininiz sanki biraz eski moda kalmış ve de daralmış." Görmüş geçirmiş adam cevap vermiş: "Ah, evet beyefendi, eskidi ve daraldı. Ama hep vardı."

Bunu senden defalarla dinlememe rağmen, o tatlı anlatışına dayanamaz, her defasında kahkahalarla gülerdim.

Bir keresinde de, Çırağan Sarayı'nda bir davette, fıkradaki gibi, servet ve gösteriş meraklısı bir tanıdığımız bizi yakalamış ve eski Türk filmlerindeki gibi, yanındakileri özellikle

kendisi için mühim olan tıtr ve mali durumları eşliğinde tanıştırmaya başlamıştı: “Bilmem kim Bey, müthiş ithalatçı”; “Bilmem ne Bey, müthiş armatör” diye. Sen de elini uzatıp dudağında her zamanki tatlı tebessümün, kendini tanıştırmıştın: “Pamir Bezmen, *nouveau pour*.”

Sonra, el ele kahkahalarla gülerек uzaklaşmıştık seninle, yeni zenginlerin yeni görmüş dünyasından. Seninle beraber çok gülerdik zaten, çok eğlenirdik. Yaşadıklarımız, acılarımız bile hep kahkahaya, komediye dönüşürdü bir zaman geçtikten sonra. Biz kendi kendimize ve kendimize gülebilenlerdendik. Kimseyle alay etmez, kendimizle dalga geçerdik. “Çok matraksın Biciko” derdin bana, ama sen de beni çok güldürürdün sevgilim.

Seni hastaneye bıraktığımız 10 Ocak gecesinden bu yana hâlâ daha eş dost seninle ilgili komik hikâyeler anlatıyor, birtanem. En azından bir tatlı tebessüm, hoş bir kahkaha bırakmışsın herkesin hayatına. Tüm hayatını bana anlatmış olmana rağmen, dostlarından sana dair anılar dinlediğimde daha da bir keyifleniyorum.

* * *

Aralık'taki son Amerika seyahatimizde, kendimce çok radikal bir karar almıştım: Seninle daha çok vakit geçirecek, gezecek, daha çok gülecektik. Son dört buçuk senedir bir gün tatil yapmamıştım yazmaktan. Zira başlı başına bir yolculuktu yazmak, benim için. Sosyal hayatımız neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Defalarla sormuştum, sıkılıp sıkılmadığını. “Hayatımızdan çok memnunum, Bicikom. Hep beraberiz ya, daha ne isterim. Beni davetler, gezmeler ilgilendiriyor. Sen yazmana bak, ben yanıdayım” diyordun her defasında. Biliyordum, tek isteğin hep dip dibe olmamızdı;

başka hiçbir keyifle kıyaslama kabul etmezdin. Standart evliliklerde çiftlerin beraber olduğu saatleri düşünersek, biz seninle aslında otuz dört değil, altmış sekiz senedir evliydik; hatta bazılarına göre, belki yüz iki sene.

Sadece yan yana olmak değildi ki bizimkisi. Hayatı beraber solurduk biz, birtanem. Evin içinde beni beş dakikalığına göremesen seslenerek aramaya başlardın, “Biciko!” “Nermin-ciğim”, “Karıcığım, neredesin?”

Mutfakta soğan kavururken ya da fırın tepsisi elimde, telaşla fırlayıp sesine cevap verirdim, bir şeyler olduğu telaşıyla. Ama hep aynı şeyi söylerdin: “Karıcığım benim, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

“Evet canım, biliyorum. Ben de seni çok seviyorum. Ama problem neydi, beni böyle deliler gibi koşturdun?”

“Hiç” derdin gülümseyerek, elinde tıraş bıçağın, yüzünde köpükler; belli ki tıraşına ara vermişsin, sırf sevdiğini söylemek için.

Bazen, yazmamı bölmemek için, odama girmez yan odadan telefon ederdin.

“Sevgilim, seni çok sevdiğimi söylemek istedim. Öpüyorum karıcığım seni” der, kapardın. İçim ısınırdı. Dayanamaz, kal-kar yanında gelir, ben de seni öperdim.

“Birtanem, artık atölyeyi kapatacağım, seninle hep seyahat edeceğiz el ele tutuşup. Romanlarımı nerede olsa yazarım” demiştim, beş hafta önce, Amerika’da, Pamiramızda kalırken. Ne kadar sevinmiştin. İki yeni valiz almıştım, hatırlarsın.

“Aman benimki çok küçük boy olsun Biciko” demiştin, “Çok eşya taşımak istemiyorum.”

Gönlüne göre minicik bir çekçek valiz bulmuştuk sana da. Cazımcıığımızın düğününden sonra hemen yola çıkacaktık tekrar. Devamlı, “Sevgilim, biletlerimizi aldın mı?” diye soruyordun küçük çocuklar gibi; yolculuk heyecanıdaydın. Seya-

hatten ziyade daha çok baş başa kalacağımız için mutluydun, sanki yolculuk yapmadığımızda ayrı kalıyormuşuz gibi. O valizleri, bir son seyahat dönüşünde kullanmak kısmet oldu.

* * *

Ah! Benim hiç büyümeyen çocuğum, Pamirim, canım benim; neydi o çocuk naifliğindeki heyecanların, özlemlerin, telaşların? İçindeki Selanik-Girit inatları ile çocuk ruhunu bazen çarpıştıran, bazen buluşturan; beni hep seninle meşgul, hep seninle ilgili ve hep sana âşık tutan neydi? Ne güzel öğrenmiştim onlarla başa çıkmayı? Sen de benim Moskof inadımı tatlı tatlı kadifelere sarmayı bilirdin. Hayatı telaşsız, sindirerek yaşamak, mutluluk için çok şey beklemeden zamanın tadını olabildiğince çıkarmak, takım olarak seninle benim çok iyi becerdiğimiz yaşam sanatımızdı. Birbirimizi ezmeden bir diğerini sahiplenmenin, kimliklerimizi kaybetmeden bir diğerine bağlanmanın kimyasını çok iyi bulmuştuk biz. Ben nasıl, senin o kadife perdeyle örtülü inadının tutkunun ve dediği dedik huyunun çocuksu yönüyle karmasını sevdim ve idareyi öğrendiysem, sen de, benim içimde yaşayan onlarca farklı kadını keşfetmekle eğlenir, mutlu olurdun. Birbirimizi çözmekten, keşfetmekten her defasında heyecan duyar, aşkımızı bir kez daha yenileyerek tekrar birbirimize âşık olurduk, yeni sevgililer bulmuş gibi. Bir kere sinde, üçüncü karın olarak en uzun benimle beraber olduğunu düşünüp bana bunca sene nasıl bıkmadan tahammül ettiğini sormuştum, şaka yollu. “Bicikom” demiştin, “seninle yaşamak, kırk kadınla ayrı ayrı aşk yaşamak gibi. İnsan nasıl bıkar?”

Gülmüştük; ben şaşkın, kendimde bu kadar kadın barındırdığımı bilmediğimden.

Ama çok haklıydın. Romanlarımı yazarken karakterlerimle beraber bin bir ruh haline girerdim. Yatağa ağlayarak, hıçkı-

rarak gittiğim geceler çok olmuştu, kahramanlarımın hüznülerinin ağırlığı altında ezilmiş bir yürekle. Hiç yadırgamaz, sıkılmaz, bıkmazdın. Sarılır, öper, okşar, o hüznün gerçekten bana aitmiş gibi teselli ederdin. Sonra aşk yapardık, sen gözyaşlarımı öperek silerken. Harikaydın birtanem, şefkatli ve olgundun. Şiş gözlerimle kıpkırmızı burnumu çekerkenki halimle de sevildiğimi hissettirirdin bana. Kaldı ki hiçbir zaman şahsi bir üzüntümden dolayı yanında ağlamadım. Sana bir gün kapris yapmadım, gözyaşı kullanmadım; derdimi, isteğimi anlatmak için. Ama işte, o romanlar yok mu, yüreğimi, ruhumu kendi dünyalarına esir eden, onlar bozardı huyumu.

Şimdiden sonra nasıl olacak birtanem? Nasıl bilebilirdim ki, Shura'nın, Seyit'in acılarını senin koynunda dindiren benim, bir gün, senin yokluğunun gerçek acısıyla yatağımda tek başıma kalacağımı. Yastığına yatıp, kazağına sarılıp, kokunu içime çekerek ve ağlayarak, ağlayarak, ağlayarak...

Şimdi yine bir akşam vaktinde, aydınlığı mumlara bırakmış, yazıyorum. Yemeden, içmeden, uyumadan seni yazmak istiyorum. Kulağымda müzik, karşımda fotoğrafın, zihnimde hatıralar; yüreğimde, ruhumda, beynimin tüm kıvrımlarında, zihnimin kanatlarında aşkın, sadece seni anıp seninle her şeyi yeniden yaşamak istiyorum.

* * *

Hiçbir güzel sözü, hiçbir sıcak dokunuşu, iltifatı eksik etmedik hayatımızdan. Kıskaç değildik, sevgi sözcüklerini kullanmakta, aksine cömerttik. Ne af dilemeyi gurur konusu yapar, ne de küs kalmayı severdik. Aslında sorunlar çoğu kez bize dışarıdan yansıtılırdı. Kızgınlıktan, hırstan arınmış tabiatına kızardım ben senin. Birileri seni üzdüğünü, ayağına bastığı zaman gösterdiğin sakın tavır ve sabrın beni içten içe

çıldırtırdı. Bazen öylesine kızardım ki, yalvarırdım, “Pamirim Allah aşkına kız biraz şu adama, çünkü ben artık yoruldum ikimiz adına kızmaktan” diye. Cevabın, buruk bir tebesümle gelirdi:

“Ne faydası olacak sevgilim? Kime yarayacak? Adam hıyarsa, adam hırsızsa, ne faydası olacak?”

Bir keresinde çocukluğundan beri sevdiğin ve kolladığın bir münasebetsiz yüzünden iflaslar yaşadığımızda, “Kızma, vardır bir bildiği, kendine göre sebebi. Ne kadar kötü olduğu mühim değil. O kendini haklı görüyor” demiştin. Demiştin de, ben tırnaklarımı mutfak duvarına geçirmiştim, diyecek laf bulamayıp.

Sen bazılarına fazlaydın birtanem. Yüreğinde idare lambası kadar ışığı olmayan insanların seni anlaması, tanınması mümkün değildi. Başkaydın sen. Akıllı görünmek için birilerini yaralayanlardan değildin, hak etmeyene elini uzatanlardan da değildin. Ama sana kötülük yapanı da anlamaya çalıştığında, önüne geçemez kızardım sana.

Kırgınlıklarımız çok nadiren yatma vaktine uzardı ama. Başımızı yastığa koyduğumuz an öpüşür, kaşık gibi sarılır ve yine öyle uykuya giderdik. Hiçbir zaman küs yatmadık. Uyumadan evvel öpüşmek ve sarılıp yatmak, bir çeşit ritüeldi bizim için ve o nadir kırgınlıklarımıza barış getirirdi her seferinde.

Ne büyük huzur verirdi, diğerinin gönlünü almış ve gönlü okşanmış olarak uykuya dalmak, ertesi sabah daha da âşık uyanmak üzere. Uyandığımızda birbirimize daha da âşık hissederdik, ilişkimizi zedelededen bir sorunu daha geride bırakmış olurduk çünkü.

Neler atlatmadık ki bunca senedir; neler yaşadık, ne ateşlerden geçtik beraber. “Biciko, sen benim yaşıma geldiğinde, bugün benim olduğumdan daha tecrübeli ve daha kuvvetli olacak-

sın. Zira sen aynı badireleri benden on sekiz yaş önce yaşıyorsun” demiştin bir keresinde. Hayat mücadelemizde hep senin yanında durmuş olmamı; küçük ailemizi, değerlerimizi sahip lenmemi takdir eder, ama tüm bunların yanında bir de kendime ait bir yer yaratabilmiş olmamdan da gurur duyardın.

Benimle her fırsatta gururlanmak için bahane arardın sen. Benim doğurduğum bebelerden daha güzeli, daha mükemmeli yoktu senin için. En iyi minyatür yapan bendim sana göre, en güzel dans eden de. En güzel şiirleri ben yazardım, roman yazmakta kimse elime su dökemezdi. En iyi arkadaş, en mükemmel eş, en müthiş sevgiliydim. Benden güzel kelebek yüzen yoktu... “Gider de gider” diye anlatırdın. Bazen senin övgülerinin önünü kesmek için konuyu değiştirmeye uğraşırdım. Nafileydi.

Oysa seni tanıdığım günden itibaren olmak istediğim buydu; senin için, mükemmel olmak... Ben sana hayrandım.

Gurur duyacağın bir işkadını olmaya hedeflenmişim önce. Aşk sardığında bizi, seni en mutlu eden sevgilin olmak istedim. Evlendiğimizde, bunlara ilaveten en iyi eş, iyi bir aşçı olmak ve sonra en candan dostun, diğerlerini aratmayacak arkadaşın olmak da listeye dahil oldu. Sonra bebelerimize annelerin en mükemmeli olma arzum eklendi bunlara. Kendimi geliştirmek, sürekli yeni bilgilerle beslenmek ve üretmek, kalıcı olmak hırsım da bunlarla birleşince bugünkü Nermin olmamın yolu açıldı.

* * *

Yılbaşı kartlarını bulup çıkardım. Yazına bakarken içim ısındı, hani bana dokunuyormuşsun gibi. Ne kadar kâğıt varsa üzerine yazdığın hepsi bana sevgi söylüyor, aşk sesleni-

yor... Okurken sana dokunuyor gibiyim, hararetini hissediyorum. Kulağım ısınıyor, içim titriyor şu an bile, aşk sözcüklerinin fısıltısında. Sen de beni hissediyor musun birtanem? Tanrım ne çaresizlik bu, ne yaman yalnızlık... Sen benden iyi anlarsın birtanem, sen de yalnızsın şu anda. Kalabalığın ortasındasın belki, ama bensizsin ve bu fikri hiç sevmezsin. Canım ne diyeyim, seni çok seviyorum.

* * *

Ne danslar ederdik seninle. Hiç sebep yokken, kutlama yapmazken bile dans ederdik. Her an bir kutlamaydı bizim için, bir hediye gibiydi aslında. Nasıl özlüyorum canım, bilemezsin, hani el ayak çekilince, misafirler gidince son bir kadeh doldurup dans edişlerimizi sarmaş dolaş, mum ışığında. Kulağım ısınıyor şu an bile aşk sözcüklerinin fısıltısında. Mum ışığına falan gerek yoktu ki senin için, ben mutfakta soğan doğrarken de gelip sarılır, beni dansa davet ederdin, canım benim. İyi ki etmişiz o dansları, sevgilim benim, hiç kaçırmadan birini bile, iyi ki öyle delicesine aşk yapmışız canım benim, hiç bahane beklemeden, bulmadan. İyi ki otuz dört buçuk sene boyunca, her gün defalarla söylemişiz birbirimize, diğerimizi ne kadar sevdiğimizi. İyi ki, zaman, mekân demeden öpüşmüşüz, milyonlarca kere. İyi ki hep el ele yürümüşüz; evde, sinemada, operada, konserde el ele oturmuşuz hep, canım benim.

Düşüncesi bile ısıtıyor elimi şimdi. O eller ki, aynen kalbim gibi, tüm bedenim gibi, ısısı düştü sen bu evden çıktığından beri. Böylesine bir aşkın diyeti çok ağırmış birtanem, zaman zaman teselli verse de.

Seni yaşatmanın yolu da bu olmalı, sevgilim benim. Seni hiç durmadan düşünmek... Bir kez, bir kez daha en baştan yaşamak seninle. Ben de onu yapacağım. Yaşadıkça seni ya-

şatacağım içimde, düşümde, zihnimde, yüreğimde, ruhumda, bedenimde benimle...

Şimdi ayakkabılarımı çıkarıyorum ve salonda yalnız başıma dansa kalkıyorum. Seninle son dansımız... Benimle olursun birtanem? Biliyorum, buradasın şu an. Ne olur, seninle olmak için bir şans daha ver bana, lütfen kollarıma gel... Canım benim...

* * *

Bugün, bütün diğer günlerdekinden daha kötüyüm sevgilim, o kötü haberi ilk duyduğum anki gibi hissediyorum. Hasretine hiç alışamayacağımı biliyorum. Her gün bir evvelki günden beter oluyor sensizlik. Sensiz yaşadığım güzellikleri, hoşlukları düşünüyorum ama bulamıyorum birtanem, yoktu öyle bir şey...

Hiçbir yerlere çıkmak istemiyorum. Sensizliğim daha da büyüyor, evimizden uzaklaşınca. Burada, her köşede sen varsın. Bir yerlere gitmek gerekince, seni evde yalnız bırakıyorum gibi geliyor. Koşarak dönüyorum geriye, hızla merdivenleri çıkıyorum. Kalbim küt küt atıyor, ilk günlerdeki karşılaşmalarımızda olduğu gibi. Kalbimi buran boğumlar açılıyor, mavi âşık gözlerini göreceğim diye koşuyorum yatak odamıza... ve ağlamaya başlıyorum. Ben sana bilmem kaçınıcı sefer bir kez daha âşık oldum birtanem. Hem de otuz beş sene-yi katlayarak bu defa.

* * *

1975 yılında, hayatında bensiz gittiğin iki iş seyahatinden ilkinde yazdığım satırları okudum dün gece, sevgilim. Pami-ramız yeni doğmuş, emzirdiğim için gelememişim seninle.

Bir hafta boyunca çektiğim özlemi okudum da, o zaman, sensizlik zannetmişim o ayrılığı, bilemeden, bilmeden, gerçekten sensiz olmanın ne demek olduğunu. Oturamıyorum, okuyamıyorum, televizyon seyredemiyorum. Her baktığım yerde seni görüyorum, her duyduğum seste seni bekliyorum. Bir odadan bir odaya, bir köşeden diğerine dolanıp duruyorum; ama aradığımı, seni bulamıyorum birtanem, bulamıyorum. Yine boğazım düğümleniyor, yüreğim, gözlerim yanıyor, yine nefessiz, ağlıyorum.

* * *

9 Şubat gecesi, hastaneye gidişinin birinci ayıydı. Bu gün otuz dördüncü günümdü sensiz birtanem; otuz dördüncü gece olacak bu gece... yangınlarla titremeler arasında med-cezirlerle geçecek otuz dördüncü gece...

Günün rengi geceye dönünce mumları yakıyorum sevgilim, müzik hep çalmakta. Fotoğrafının yanına rakı kadehini yerleştiriyorum. Vazolarda nergis, şöminede ateş... Her şey sevdiğin gibi canım. Ben de. Hep beğendiğin gibi; *prim and prop* giyinmiş, incilerimi takmış, '*Organza special edition*'umu sürmüş, yazıyorum. *Exquisite Passion*, fado çalıyor. Gitar ağlayarak Amelia Rodriguez'in *Primavera*'sına eşlikte. Müzik bitecek, gece bitecek, yarın olacak ve sana yine sarılamayacağım birtanem, öpemeyeceğim seni; sarılamayacaksın bana, öpemeyeceksin... Gitar ağlıyor, ben de ağlıyorum...

Evimiz, odamız, yatağımız artık biraz yabancı gibi bana, sevgilim. Çünkü onları sensiz bilmedim hiç. Sanki kendime yabancıyım; sensiz kendimi bildim mi ki? Küçükken yatıya kaldığın bir akraba evinde gece sessizlik çökünce insan anne-

sini, babasını, evini özler, sonra hıçkıra hıçkıra ağlar ya, işte şimdi ben öyle bir yalnızlık ve çaresizlik duygusu içindeyim. Yüreğim kimsesizlik çekiyor canım kocam. Böyle düşündükçe de Yaradanıma bana evlat acısı gösterme diyorum. Onlarsız ne yapardım birtanem?

* * *

Dün gece notlarımıza bakarken gözüme çarptı: ilk bebeğimizi doğurmadan önce benden yazılı söz istemişsin. Bebeğimiz olunca seni ihmal etmeyip onu senin sevgine ortak etmeyeceğime dair. Ben de yazmış vermişim canım. Demişim ki:

Birtanem,

Sabırsızlıkla beklediğimiz bebeğimiz ve daha sonra hayat vereceklerimiz, babaları sen olduğun için bana kıymetlidir. Konuşup, dertlerini anlatmaktan aciz oldukları sürece göstereceğim ilgiyi, sanmıyorum yadırgayasın. Benden daha fazla üstlerine düşmeyeceğin hususunda da şüphem var.

Ancak, sen, sevgilim, kocam ve sevdiğim erkek, arkadaşım, öğretmenim, mutluluk ve gururum olarak benim için en değerlisin ve şahit isteme, açıklığıma inan; bebelerimiz aramıza girmeyecek, bizi daha da bağlayacaktır.

Dün akşam istediğin üzere yazılı veriyorum sözümü, konuşurken de bana inandığın ümidi ile, sevdiğim benim.

Tarih 13 Mart 1975'miş. O tarihten tam iki ay sonra 13 Haziran'da bebeğimiz doğduğunda, Pakize Tarzi Kliniği'ndeki odada sen yatağımın yanında diz çökmüş, beni öpücüklere boğarken gözyaşlarımız birbirine karışıyordu. Tatlı sesin hâlâ kulağımda: "Demek bu böyle bir duyguymuş sevgilim. Muhteşem... Muhteşem. Teşekkür ederim canım karıcığım benim."

On üç buçuk ay sonra oğlumuz doğduğunda da, yine gözü-

müzde yaşlarla sarmaş dolaş olmuştuk. Ve sevgimi paylaşacak olmaktan korkan sen, bebelerimize öyle bir aşkla bağlandın ki, benden önceki hayatını bilenler şaşkınlıklarını saklayamadılar.

İlişkimiz konusunda nasıl da şaşırtmıştık o insanları? İlk başta aşkımız şaşkınlık yaratmıştı, sonra da senin bana olan aşkın yüzünden karından ayrılman. “Geçici heves” dediler, “Bir seneye kalmaz, eski hayatını özler” dediler arkandan. Sen ki, ikinci evliliğine rağmen bekâr hayatı sürmeye devam ediyordun; kaçamaklarına itiraz eden yoktu. Eşin kabullenmiş bir şekilde her şeyi sineye çekiyor, umursamamaya çalışıyordu. Ardı kesilmeyen bol partilerle ve içkiyle suni bir mutluluk yaratmayı becermişti Grayce. Çocuksuz olmanız da bu sorumsuz, rahat hayatı destekliyordu. Bu rahatlığın ardından, çevrenizden kimşelerin henüz tanımadığı küçücük Nermin’le yaşanacak bir evlilik, üstüne o pek özgür olduğun özel hayatının bir de çocuklarla sarılması, kimi dostlarını epey endişelendirmişti. “Seneye kalmaz, yine sana dönecek, bak görürsün” demişler Grayce’e. O da bunu bekledi ilk yıl, bir yıl daha ve sonraki yıllar. Yıllar uzayınca birdenbire hırçınlaşmıştı bir gün.

“Pişman olacak, kendisinden çok yaşlı erkekle evleniyor”, “Zenginliğe kapıldı” demişler benim için. Konken masalarında iddiaya girenler olmuş hatta, evliliğimizin ne kadar süreceğine dair. Daha neler, neler...

Biz fesatları yalancı çıkardık birtanem, mutsuz ettik aşkımızla. Endişe duyan dostları ise rahatlattık, sevindirdik; senin adına bizim için mutlu oldular. Birbirimize olan inancımız, desteğimiz şaşırtmaya devam etti çok kişiyi, yıllar sonra bile. Kimse bilmedi, yaşadığımız bir dolu zorluğu hayatta. O zorluklar ki, bize hep başkaları yaşattı. Kimi günler nasıl da dibe

vurduk. Aylar, yıllar sürdü bazen sıkıntılar. Ama hep el eleydik, hep yan yana, kalp kalbe. Maddi manevi ne zararlar gördük, artık düşman bildiğim o insanlardan, ama duruşumuz değişmedi hiç, aşkımızsa hiç sarsılmadı, üstüne kuvvetlendi.

Biz, Mevlânâ'nın dediği gibi; zengin değildik ama zenginliğin kendisiydik. Sen ve ben "biz" yapıyordu hesabımızda, ve çok kıymetliydik, canım benim. Çocuklarımızla beraber, hiçbir şeye değişilmez, yeri dolmaz, benzeri bulunmaz, değeri biçilemezdik. Kendimizi beğenmemiz değildi nedeni, birlikte mutlu oluşumuzdu.

* * *

Kızımız da oğlumuz da, nasıl başa çıkabildiler yokluğunla, nasıl filozof ikisi de, nasıl aşmışlar bir dolu fuzuli şeyi. Şimdi, ancak başa gelince yaşanabilen bu günde, onları hayranlıkla izliyor, onlarla iftihar ediyorum sevgilim. Senin de şişindiğini görüyorum kolların kabararak ve sesini duyuyorum: "Bicikom, tabii ki... Biz doğurduk başka nasıl olacaktı ki?" Doğru, başka türlü olamazdı. Anne ve babalarını hep birbirlerini severken gördü onlar. Karı koca kavgası bilmediler. O kadar ki, sen ve ben farklı görüşte olduğumuz zaman kavga zanneder, gözleri dolu dolu "Ne olur kavga etmeyin" derlerdi. Kavga etmediğimizi izah ederdik sabırla.. Ama onlar bizi hep "Biz" olarak bildiler. Hayatla ilgili tüm kararlarımız "Biz" olarak alındı çünkü. Aramızda hallederdik, fikir ayrılığımız varsa. Önümüzdeki birçok zorlu engeli nasıl kolaylıkla aşmış olduğumuzu görüyorum şimdi, birtanem. Biz, gerçekten, aşkla ve âşık yaşamının sihirli formülünü bulabilmiştik.

Çok sordular sana, bana, bize; röportaj yapanlar, gençler, dostlar, "Bu işin formülü nedir?" diye. Kimyamızın muhtevisyatını saymaya çalışırım, ama saymakla biter mi birtanem?

Otuz beş senenin karışımı nasıl bir söyleşide, bir cevapta verilebilir?

Sen benim içimdeki gizli bütün o kadınları keşfetmiştin. Benim, sakın, ağırbaşlı, mantıklı, disiplinli ve huzurlu tabiatımın ardında, perdenin önüne çıkmak için fırsat bekleyen tutkulu, çılgın, serseri; rüyaları, hayalleri ve gerçekleri iç içe geçmiş kadınları tanıdın birer birer. Çünkü tanımak istedin, çünkü beni gerçekten çok sevdin ve seni gerçekten çok sevdiğimi bildin.

Sense, benim aksime görüldüğün gibiydin. Benim gibi karmaşaların, gizlin saklın yoktu. Şeffaftın, için dışın birdi.

Henüz gizli gizli seviştiğimiz zamanlardı; anneciğinin ve babacığının aşkını anlatırken gözlerindeki keyifli pırıltıyı, ayrıldıklarında duyduğun üzüntüyü, çaresizliği ve hüznü fark etmiştim. Sen de aşk çocuğuydun birtanem, benim gibi. İkimiz de, âşık anne babaların, aşkla dünyaya gelmiş çocuklarıydık.

Aşkın genetik olduğuna inanıyorum, birtanem. Herkes âşık olamaz. Her âşık olan da, aşkını hissettiremez. Öğrenilemez, öğretilemez, bambaşka bir yetenek bu. Bilmeyen, zaten öğrenmenin gereğini hissetmez çünkü. Ama sen ve ben birtanem, biz, genlerimizde aşkla doğmuş biz, karşılaştık ve birleştik, aşk dolu yüreklerimiz birleştirdik olabilecek en büyük aşkı yaratarak, sonra da aşk dolu çocuklar dünyaya getirdik. Ne şanslıydık birtanem, sen ve ben... “biz”...

* * *

Canım benim dün, yukarıdaki satırları yazdığım müddetçe ağladım, yazmadığım anlar da ağladım. Aslında, yazarken hafıflıyor gözyaşlarım. Seni o kadar yakınımda hissediyorum ki; hani neredeyse sıcaklığın tenimde, nefesin kulağında. Sen kucağında uykuya daldığından beri en zor günümdü

dün, nedense. Sanıma bu gün daha bir iyiydim. Ama kendimi uyuşturuyorum çalışarak. Çok şey var yapmam gereken birtanem, hep olduğu gibi.

Benim atölye odamı şimdi Pamiramıza hazırlıyoruz, özel bir bölümü olsun diye, burada kaldığı zamanlarda. Şimdi ne kadar memnunsundur izlerken, tahmin edebiliyorum. Bir arada olmamızı, bu evde hep beraber yaşamayı isterdin hep. İşte, şimdi öyle oldu canım benim. Kızımız, oğlumuz, gelinimiz hep beraberiz. Bir akşam onlar aşağıda bizde yemekte, bir akşam biz yukarıda onlarda.

Senin fotoğrafın hep yanımızda, biz nerede oturuyorsak. Pamiracık 19 Mart'a kadar izin aldı işinden. Bu arada gelecek için düşünme payı olacak bol bol. Cazımaçi ve Ariella da balaylarını ileri bir tarihe bıraktılar.

Onlar hep beraber giderken ben de katılırim diyordum ya, garip bir hisle de evimizden hiç ayrılmak istemiyorum bugünlerde. Önce evimizin her köşesinde, her çekmecesinde, her objesinde, varlığımın her nefesinde, senin, fiziki anlamda, yokluğunu kabullenmem gerekiyor. Alışmak mümkün olmayacak, ama eksikliğinle beraber yaşamayı öğrenmeye çalışacağım birtanem, başka çarem yok.

* * *

Evimizden uzaklaşmak acıma çare olmayacak, biliyorum. Senin dokunulamaz, öpülemez, kucaklanamaz varlığını hep içimde taşıyacağım; nereye gidersem gideyim ve yüreğim yine yanacak; yine yutkunamayacak, nefessiz kalacağım. Önce evimizde sensiz solumayı öğrenmem gerek; sonra biraz dışarılara çıkıp el ele yürüdüğümüz her yolu, birlikte kadeh tokuşturduğumuz her barı, sevdiğimiz tüm ortak dostlarımızı, hâsılı otuz dört sene çarpı yirmi dört saatlik yaşamın her adımı kendi başıma tekrar yaşamam gerekecek. Her biri acılı

bir yolculuk olacak benim için, biliyorum canım. O ilk sensizliklerim defalarca vuracak kalbime, dönecek yüreğimi, savuracak ruhumu; elin elimde, başın omzumda, dudakların tenimde olamayacağı için.

Nasıl olacak söyler misin, örneğin dostumuz Zeynep ve Karaca'nın teknesine tek başıma davet edildiğimde? Gidebileceğim daha huzurlu bir yer olabilir mi; gideceğim tabii. Ama nasıl olacak yıllardır sarmaş dolaş birlikte yattığımız o teknenin kamarasında tek başıma uykuya gitmek ve tek başıma uyanmak? Nasıl olacak, "Günaydın Bicikom, ne kadar güzelsin bu sabah" deyişini ya da ben kış tarafta güneşlenirken ısrarla zinciri kapatarak, "Sizin de Nermin gibi karınız olsa sizde kapatırsın" diyen esprili ama içten içe düşmemden de korkan telaşlı sesini duyamamak?

Bütün komikliklerini özlüyorum, bütün ciddi hallerini de; âşık, tutkulu ve her daim bana özlem duyan hallerini. Hiç ayrılmadan uyuyup uyanmamıza rağmen, sabah karanlığında, sıkı sıkı sarılıp kulağıma, "Karıcığım, daha yaklaş canım, çok özledim seni" diye fısıldayışını hatırlıyorum da içim titriyor; kulağım sesini, tenim teninin sıcaklığını anıyor.

* * *

Canım benim, bu akşam 14 Şubat, "Sevgililer Günü" akşamı. 1975 yılından beri ilk kez sensiz... ama bir o kadar da, dolu dolu seninle. Rakı kadehini doldurdum, iki tarafındaki mumları da yakarak fotoğrafının yanına koydum. Ben de buzlu, sulu viskimi aldım. Fotoğraflarının yanı başına, sevdiğin nergislerden doldurdum vazolara. Kucağımda uyuduğun gecedен beri hiç eksilmedi çiçeklerin zaten. Severdin kokularını. Bebek'e, Kuruçeşme'ye her gidişimizde, çiçekçimizden bir demet kapar, ara-

bada öperek verirdin bana. Migros çıkışındaki Çingenemiz mestti sana. “Ablacım, vallahi görmedim, karısına bu kadar dürüst âşık bir erkek. Bu kadar çiçek satarım vallahi görmedim” derdi. Haftalık erzak dolu Migros poşetlerimiz arkada, nergis demeti kucağımda dönerdik eve; benim elim senin omzunda, boynunu okşayarak veya dizinde, senin avucunun içinde.

Eve dönünce başımdan aşkın bir yığın işim olduğunu bilirdin, onun için kaçamak yapmaya bahane yaratırdın, canım benim. “Bicikom, haydi, sana Güneş’te balık ikram edeyim”, “Sevgilim seni Marina’ya davet ediyorum. Ne dersin?”, “Karıcığım, bu hava tam Ali Baba havası, haydi gidelim...” Bahanen bitmezdi canım benim. Güneş, yağmur, kar, hepsi bahaneydi biraz daha el ele solumak için. Gözlerin öyle âşık pırıldar, sesin öyle flörte davet ederdi ki, kabul etmemek mümkün değildi. Evde okunmayı, yazılmayı bekleyen sayfalar; yetiştirilmesi gereken senaryom, romanım; mutfak, bazen aynı akşam eve gelecek misafirler için hazırlık yapma gereği, hepsi çok hafif ve anlamsız kalırdı, senin bakışlarının ve sesinin yanında. Giderdik, nereye davet ettiysen. Baş başa sohbet ederek demlenirdik rakımızla, balığımızla. Bazen iki, bazen üç saat. Sanki aylardır görüşmemiş de lafımız birikmiş gibi konuşurduk. Her şeyi bir arada, beraber yaşamamıza rağmen, konuşacak yığınla konuyu, gülecek yığınla hikâyeyi nereden, nasıl bulurduk?

Eve dönünce de, bu defa beraber siesta yapmaya davet ederdin beni. O siestalar da doya doya yaşanırdı, gece uykularımız gibi, sanki son kez sarılıyor, son kez öpüşüyormuşuz gibi... Sonra ben, o gün boyu yazılamayan sayfaları gecenin bir yarısından sonra yakalamaya bakardım. Yaşadığımız coşkulu ve tutkulu aşk bu defa kelimeler olarak dökülürdü yüreğimden. Kahramanlarıma ne aşklar yarattım sayemizde, sevgilim benim, ne sevişmeler yaşattım. Hepsinde bizden biraz vardı, onlardan bizde kaldığı gibi...

Severdin, o inişli çıkışlı ruh hallerimi, kendi acım olmamasına rağmen, hüzün dolu gözyaşlarımı. Aslında, şimdi fark ediyorum, birtanem. Ben zaten şu anda yaşayacaklarımı yazmışım en baştan beri, daha hiç yaşamadan. Şimdi, yüreğimdeki yangını ve sana olan özlemimi yazarken sanki romanlarımdan replikler aktardığımı hissediyor ruhum.

“Sevgilim, aşkı neden bu kadar iyi anlattığını biliyorum, çünkü yaşıyoruz. Ama yaşamadan, bu kadar derin hüznüleri nasıl anlatıyorsun?” diye sorardın.

“Sadece his, sevgilim...” diye cevaplardım, “sadece his...”

Peki canım, sen hiç hissetmiş miydin, bu yolculuğa çıkacağını acaba? Çocuklarından ve benden ayrı bir yerde ölmek istemediğinden bahsedip dururken son zamanlarında? Öleceğin an, hepimizin, yanında seninle olmamız üzerine bir telaşın vardı. Biz senin o çok alışık olduğumuz esprili inatçılığına vermiştik. Aynen bir zamanlar arka bahçemizde gömülmek istemen gibi. Espri olarak alırdık ölümle ilgili şakalarını. Kendin de gülerdin konuşurken zaten; sonra beni dansa kaldırırdın salonun ortasında, döndürüp dururdun. Seninle kim ölümü ciddiye alabilirdi ki, birtanem? Ölüm kendisi bile şaşmış olmalı, seni alıp götürdüğüne. Üstelik şimdi bilemiyordur seninle ne yapacağını. Zorsundur, sevgi istersin, ilgi istersin, anlaşılma istersin, tek olmak istersin, ama bunları hiç söylemeden beklersin; sevgi, ilgi, aşk kendiliğinden akar sana, çok kolay gelir insana vermek, hiç yüksünmez sana özel davranırken. Bu özelliğinden, çok kıskançlık çekmişsindir üstüne, biliyorum. Sen sevilme için yaratılanlardan ve tabii sevmek için... Hem de ne tutkuyla.

Arka bahçe deyince... Pamiramızın Amerika'dan gelirken getirdiği siyam kedisi dün öldü. On yedi yaşındaydı ve o da

kendi bildiğince çok güzel bir hayat yaşadı. Siyam kedisi gibi yaşadı, siyam kedisi gibi öldü. Ölümü üç gün boyunca sessiz, sakin, yatarak bekledi. Ve Pamira ile Cazım, götürüp gömdüler. Nereye dersin? Arka bahçemize... Kusura bakma, senin dileğini yerine getirmek mümkün olmadı ama orada şimdi Cici huzurda yatıyor. Pis zamparalar üşüşürse çaresine o bakacak herhalde, senin yerine.

Seni Zincirlikuyu'da anneciğinin koynuna bıraktıktan beş gün sonra Cazımaçı'nın Bitch'i doğurdu. Görebildin mi bilmiyorum. Eski kalorifer dairesinde koruma altındalar, anne ve yavruları. Üç tumbul *Sharpei* bebeği. Güzelliklerini anlata-mam. O kadar tombullar ki, annelerinin memesine ulaşmak için bacakları üzerinde kalkamıyorlar, top gibi yuvarlanıp memelerine yerleşiyorlar. Güya üçü de satılacaktı. Ama oğlumuz birine "Monşer" adını verdi bile ilk günden ve hangisinin satılmayacağı o anda anlaşıldı.

* * *

Hastane yolunda, smokin ceketini çıkarıp giydirdiğimiz kırmızı kazağın yastığında duruyor, o geceden beri. Sarılıp kokunu içime çeke çeke uykuya dalıyorum geceleri. O kevgir gibi delik deşik uykularıma giderken, her neredeyse, seni ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi bilmeye devam etmen için dua ediyorum Tanrı'ya.

Seni hastaneye götürdüğümüzün yirmi dokuzuncu gecesiydi. Öyle bir rüya gördüm ki, keza uyandığımda da görmeye devam ettim; belki de rüyanın ötesinde bir şeydi. Kırmızı kazağına sarılmış kokunu çeke çeke uykuya gidişimin üzerinden ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Ama sırtımda, kollarımda hissettiğim sıcaklıkla beraber, rüya ile uyanıklık arasında bir yer-

lerde, başımı yastığımda yan döndürdüm ve seni gördüm...

Saydam, şeffaftın ama teninin sıcaklığı, kollarının, omuzlarının incitmeyen kütlesi, yüzünün aydınlık, harika bir tebessümle süslenmiş ifadesi, gözlerinin çakmak çakmak âşık mavileri, hepsi benimleydi. Çıplak kolunda Patek Philippe saatin, yüzükparmağında nikâh yüzüğümüz, üzerinde okul yüzüğün, kendi dokularıyla ve renkleriyle tenime değişiyordu, teninle beraber. Duyduğum mutluluk o âna kadar ağrıdan büzülmüş, nefessiz yüreğimi öyle huzur verdi ki, gülümsedim ve düşündüm: “Nermin bu bir rüya, gözünü açma sakın, açarsan bozulur, kaybedersin sevgilini.” Ama bir ses, şansımı denemem, bu riski almam gerektiğini, her şeye rağmen belki de gerçekten Pamirimin geri gelmiş olabileceğini fısıldadı kulağıma. Gözü mü açtım. Başım yastığımda yan dönmüştü ve Pamirim, sırtımdan sarılmış, bedenimi sarmalamış, gülümseyerek, gözlerinin mavileri alev alev dikkatle bakıyordun bana. Yüreğim ağzıma gelecek gibi coştı sevinçten. Huzurlu, mutlu ve âşıktın, her zamanki gibi. Gözlerim gözlerinde saniyeleri saydım, seni ne kadar tutabileceğim diye. Bir bin, iki bin, üç bin, dört bin... ve sonra şeffaf, saydamlığınla beraber sıcaklığın bedenimden yavaşça ayrıldı; yok oldun. Geriye gözlerin ve tebessümün kaldı hayalimde, tenimdeyse sıcaklığın. Bir müddet daha çırpındı yüreğim, ama huzurla; senin çok iyi, çok huzurlu olduğuna dair bir altıncı hisle dolup buna inanarak.

Tekrar uykuya daldığımda, bu defa beyaz, efsunlu bir boşlukta gördüm seni, yine aynı huzurlu, mutlu ve tebessüm dolu ifadeyle. Ayakta duruyordun ve birileri üzerine siyah bir kefen dikiyordu. Rüya ya bu, rahat yürümen için ayakucu geniş kesilmişti. Sanki terzideydin de prova yapılıyordu.

“Sevgilim” dedim, “nedir bu, neler oluyor?”

Konuşmadın, sadece tebessümle baktın, ama cevabını duyuyordum.

“Bicikom, buraya göre smokin diktiriyorum.”

Düşündüm de, doğru ya, en sevdiğin kıyafetin smokindi.

Hastane yolunda uzun uykuna dalarken de üzerinde smokin vardı zaten. Acilde kesip çıkarmışlardı gömleğini, şimdi duruyor çekmecende, üstünde parfümünle karışmış benim kokum... Anlatırdın, yedek subaylığını yaparken bile *mesdress* diktirmiş, askeri smokinsiz kalamamışsın. Bunları da hatırlıyorum rüyamda; hak veriyorum, olduğun yerde de yeni bir tanesine ihtiyacın olacağına. Ama nedense, çok siyah geliyor görüntüsü. “İçini karartacak sevgilimin” diye düşünüyorum, çünkü sonsuzlukta giyeceğin bu smokinin beyaz gömleği yok. Çenenin altından itibaren simsiyah, aşağıya inerek örtüyor ayaklarını. Çare düşünüyorum, biraz hafifletmek için siyahın ağırlığını. Boynumdaki dizi dizi incileri çıkarıp birer birer sarmaya başlıyorum siyah kefen smokininin etrafından. Konuşmadan gülümsüyorsun bana. Birkaç kefen smokini daha beliriyor bulutların üzerinde, kendi başlarına öylece ayakta duruyorlar. Zihnimden geçen soruya karşılık yine içsesini duyuyorum; “Yedeklerim Bicikom” diyorsun, “nemelazım.”

Boynumdaki incilerin nasıl yeteceğini düşünüyorum, onca kefen smokini sarmaya. Ama sardıkça uzuyor incilerin boyu. “İyi ki” diyorum, “ancak yetecek.”

İncilerin hepsini helezon sarıyorum, bir baştan en uca kadar, kapkara kefen smokinlerin üzerine... Uyanıyorum...

Bir an karanlıkta yatıyorum, rüyamı sindirmek için. Işığımı yakıp yavaşça kalkıyorum. İnci dizileri aynamın üzerinde asılı. Aynada aksim. Dudaklarımda hafif bir tebessüm; aynen az önce sana gülümsediğim gibi, birtanem. Elimizi uzatıp incilere dokunuyorum. Sıcacıklar, sanki tenimden yeni ayrılmış gibi... Ağlamaya başlıyorum...

* * *

“Düşünmek, ruhun kendi kendine konuşmasıdır” demiş Eflatun. İki ruhun konuşması ne demektir birtanem? Bence aşktır.

Ben seninle her daim konuşmadayım şimdi sevgilim. Dudaklarımı kıpırdatmama gerek yok artık seninle konuşmamız için, sesimi çıkarmam gereksiz. Ruhumu konuşturuyorum ruhunla.

Sevgili Ayşe Arman sormuştu, “Bir kadın ölü bir adama âşık olmaya devam edebilir mi?” diye. “Evet” demiştim, “Çünkü ölüm de aşka dahil. Ölen kişi sizin aşkınızsa, kaçınılmaz bir şekilde, ölüm de o aşkın parçası oluyor.”

Sonra henüz yeni başladığım bu mektuptan bahsetmiştim. Ne yazacağımı, nereye gideceğini düşünecek halde değildim, sadece seninle ilgili yazmak istiyordum, o kadar. Öylesine dolu dolu yaşıyor ve hissediyorum ki seni, sanki ben yazdıkça yakındasın.

Benden *Sırça Tuzak*’ın ikincisini bekleyen yayıncıma telefon edip durumu izah ettim, bunun üzerine. “Nasıl, ne hissederseniz, onu yazın, bizim kabulümüz” dediler, nezaketle.

* * *

Bugünlerde sen otuz yedi, ben on dokuz yaşındayız bir ke-re daha ve her şeye yeniden başlamak üzereyiz. Bir otuz dört senemiz daha var yol alacak. Ardından da ben soluduğum müddetçe, yeniden başlatacağım aşkımızı, ta ki son nefesimi verip de yanına gelene dek. Nerede kesilmişse o noktadan devam edeceğiz birlikte. Belki ben de bir kefen gelinliği diktirim ya da sade bir tuvalet. Hani sen smokinlisin ya, uyumsuz kalmayayım yanında.

* * *

Şampanya buzlukta birtanem, kadehler de. Dün gece 14 Şubat Sevgililer Günü için ayırmıştım, içeriz diye. Dün geceyi Cazımcığımız ve Ariellacığın dairesinde yemekte geçirdik

Pamiramızla birlikte. Sakindik, düşünceli ve yorgun. Şampanya dolapta kaldı. Belki bugün açarız, senin fotoğrafının etrafında toplanıp.

1 Ağustos'ta senin yaş gününü de kutlayacağız birtanem, seneye de otuz beşinci yılımızı kutlayacağız, daha sonrakileri de kutlarız. Gittiğin yerde beni unutmama izin veremem. Smokinler dikildiğine göre, kim bilir daha ne renkler yaşanıyor orada. Onun için beni sürekli hatırlamanı sağlamam lazım ki, uzun zaman alsa da, yanına geldiğimde bütün eskiyle yeni baştan uğraşmak zorunda kalmayalım, birtanem. Epey zaman almıştı, hatırlarsın. Sonunda bıkmıştın bazılarının ısrarlarından da, mektuplarını bana verir, "Sevgilim, senin kalemin iyidir. Gerekli cevabı yazıver" derdin.

* * *

Sevgili can Zeynepçğim ile Karaca'nın dedikleri gibi, "Âlem adam"dın sen. Çok genişti "âlemin", çok zengindi, çok müdanasızdı, çok açık ve dürüsttü. Tek derdin insanları kırmamak, kimseyi incitmemekti. Sorulmadı mı söylemezdin, ama sorulan hiçbir şeye cevabın yalan olmazdı. Ama benimle birlikteyken, her şeyi ben sormadan anlatırdın. Merak edeyim etmeyeyim, bilmem gerektiğine inanırdın. Lakin bayağı seyahatimiz de âdeta bir eski sevgililer tavafına dönüşmüştü, senin geçmişinle ilgili olarak.

"Tanı, hepsi iyi kızlardır, sevgilim" demiştin.

"Tabii birtanem, senin seçimlerinse iyi olmak zorundalar" demiştim.

Anneciğin ise bu tanımlamalarına ne derdi, hatırlar mısın birtanem?

"İlahi Pamirciğim, bu kadar çeşnili olunca hayatın, elbette içlerinden bazıları iyi olacak. *Probabilite* bu, şaşılacak bir şey değil."

“Anneciğim, vallahi haklısın” derdin; gülerdik.

Şermin Anneciğim yine de çok hassastı; sen eskilerden bahsettikçe benim kalbimin kırılabileceğinden korkardı. Yanağımı okşar ve “Mavişim, bir gün sizin de anlatacak müşterek hikâyeleriniz olacak, daha çok yenisiniz” derdi. Oldu bir-tanem, hem de öyle dolu dolu, öyle tutkulu bir hikâyemiz oldu ki... Sen ilk birkaç senenin ardından zaten geçmiş hayatına tam bir sünger çekmiştin. Benden başka, bizden başka bir şeyle tatmin olmuyordun ki. Dünya bir yana, ben bir yanaydım; bir de bebelerimiz. Partiler, davetler bile fazla gelir olmuştu sana, eğer yan yana, dip dibe, el ele geçiremeyeceksek tüm geceyi. Protokol masalarında ayrı düştüğümüz zaman, masanın bir diğer ucundan benimle nasıl flört ettiğini hatırlıyor musun? Geceyi bitirip eve dönmeyi zor beklerdik.

Son dört buçuk yıl, benim her seneye bir roman yetiştirme hırsımdan, neredeyse sosyal hayatımız yok gibiydi. Özel birkaç kişilik minik akşamlar dışında hep evdeydik, hep baş başa. Şayet çocuklarımız bizimleyse, bizden iyisi yoktu. Ama yalnızlığımızdan da hiç şikâyetçi değildik.

Sen, benim yazarken aldığım mutluluğu seyreder, başarılı olduğumda benden fazla heyecanlanır, benimle iftihar ederdin, canım benim. Bu nedenle evde oturmak “çifte kavrulmuş huzur”du senin tabirinle. Şöminenin karşısında kitabını okur ya da televizyon seyrederdin. Televizyonun sesini açmazdın, laptopumu alıp yanında yazmaya devam edeyim diye. Bir kadeh rakı, bir lokma beyazpeynir sana yetmeye başlamıştı, o şımarık sofraların şımarık erkeğine. “Yeter Biciko, sen yazmana bak sevgilim” derdin, ısrarla yemek sorduğumda. Yine de seni hiç ihmal etmedim, edemedim. Sen benim büyümeyen bebeğimdin zira. İçim rahat etmezdi, sevdiğin bir yemeği hazırlamadıkça.

Sabah kahvaltılarında, kendim yemesem bile seninle oturdum, sofranı hazırlayıp. Ben kahvemi içerdim, günün ilk sohbetini yapardık. Öpüşür, çalışma odalarımıza çıkardık. Çalışma odalarımız derken, aynıydı odamız zaten. Ben Boğaz'a bakan masada oturdum, sen arkamda beni seyreden masada oturmayı tercih ederdin.

“Benim başka manzaraya ihtiyacım yok. Senden daha güzel bir şey var mı seyredecek?” demiştin, masalarımızı yerleştirirken, ta 1980 yılında Bebek'e ilk geldiğimizde. Sadece Mart 2008'de ayrıldı çalışma odamız, bunca seneden sonra. *Sır* romanımın film senaryosunu hazırlarken, bütün duvarlarını, raflarını, kapılarını kullanabileceğim bir yere ihtiyacım olmuş ve oğlumuz bana başka bir oda hazırlamıştı. İşte o zaman da, saatte bir gelir, öper, sevgi sözcüklerinle içimi ısıtır, parmak ucunda çıkardın yine.

Uzun yazma gecelerinin sonunda, gün ağarırken yatağa geldiğimde, kollarına alır, “Bu sabah kim olarak yatıyorsun?” derdin. Değişirdi ruh hallerim, anlattığım kadınlara göre, hepsinin keyfini de, hüznünü de taşırdım, birebir, içimde. Hepsini kabul ederdin koynuna, ne kadar çılgın, ne kadar melankolik, ne kadar hüznü, serseri olurlarsa olsunlar, hepsi kabulündü. Hepsindeki farklı tutkuyu hisseder, içimdeki o her bir ayrı kadının ayrı ayrı sevgilisi, âşığı olurdun.

* * *

Uzakta bir yerlerde olmadığın halde yazdığın mektuplarını, kartlarını okuyorum tekrar tekrar, günlerdir; her biri yeni yazılmış gibi; mürekkebinin kokusu dolduruyor genzimi ve ardından senin teninin kokusu sarıyor her yeri. Ne tutkulu dokunmuşsun birtanem, ne sevgiyle iz bırakmışsın tenimde el yazına bakmak bile, elinin okşamalarını yüzümde his-

setmek gibi şimdi. Bir kartında şöyle yazmışsın:

Benim tatlı, hayranı olduğum, büyük aşkım karıcığım,

Hayatımın hiçbir devresinde hiçbir kimseyi seni sevdiğim kadar derinden bir tutku ve bağlılıkla sevmedim. Ömrümün sonuna kadar bu aşkı istiyorum ve hayatın sonrasında da. Sen benim hayatımın mucizesi ve en büyük aşkı oldun ve diğer tarafta da olmaya devam edeceksin, canım karım benim.

Sana tutkuyla, aşkla bağlı kocan.

Bir diğerinde diyorsun ki, benimle olan beraberliğin, daha evvel yaşadıklarının toplamına birkaç vido çekmiş. Senin indinde ben, sana hayat verendim; soluk aldırın, aşkını coşturan; heyecanlarını, tutkularını tetikleyendim... İltifat değildi, gerçekten inandığını söyledin. Hiç saklamazdın sevgini, sözcüklerini, kasılıp dizginlemezdin duygularını, arzunu, coşkunu.

Hiç çetele tutmadan aşkı yaşadık biz; evliliği ve hayatı da öyle paylaştık.

Aşkı yaşarken de koca bir adacık yarattırdık kendimize, cennete çevirdiğimiz. Biz birbirimize âşık olduk birtanem, ama bir diğerimizin kölesi hiç olmadık. Bu mucize hayatın bir başkasının kurallarına uyarak yaşanmayacağı söylenir. Ama biz ikimiz de aynı isteklere ve tutkulara sahiptik ve benzeri birçok çiftten farklı olarak, aynı şeyleri aynı yoğunlukla ve tutkuyla arzuluyorduk. Bir diğerimizin müziğine tahammül etmek zorunda kalmadan aynı melodiyi duyduk, söyledik ve dinledik.

Ben ve sen yoktu bizde. Hep bizdik. Her şey ikimizindi; evimiz, bahçe bahçemiz... Kahvaltımız, içkimiz, misafirimiz, masamız, yatağımız, aşkımız, tatilimiz, manzaramız, keyfimiz, bebelerimiz, sevincimiz, derdimiz, su depomuz, şömine-miz, dostlarımız, geçmişimiz, geleceğimiz...

Ne sen bir gün “Arabam” dedin, ne ben “Mutfağım, çiçeğim”; ne sen “Evim, param” dedin, ne ben “Çocuklarım, kendi hesabım.” Hangisi önce kimindi, sonra kimin oldu; kimin daha çok katkısı oldu, hiç lafı edilmedi. Fark etmezdi ki, hepsi bizimdi. Onun için hep çok zengindik biz, ikimiz. Minicik bile olsa her şey katlanır büyürdü; ikiyle çarpılırdı güzellikler dostluklar, ufacık maddi imkânlar bizim olunca; aynada yansımışçasına çoğalırlardı. Üzüntüler, sıkıntılar, maddi çaresizlikler, hastalıklarsa yine ikimizden birine değil, bize yansiyarak bölünür, ayrışarak un ufak olurdu.

İşte yine o an geliyor, yüreğimi boğan... Özlemim, sanki otuz dört buçuk sene çarpı yirmi dört saat ağırlığında, yüreğimin üzerine çöktü yine, nefes aldırıyor namussuz. Hemen güzelliklere dönmeliyim, hemen dönmeliyim aşka ki, o geçmiş yıllar kanat olup uçursun beni, kessin ayağımı yerden.

* * *

Hatırlar mısın birtanem, benim kendi ölümümle ilgili hayali sahnemi. Allah evlat, torun acısı göstermemek kaydıyla (hani Allah’la hep anlaşma yapmaya çalışırız ya) yüz yaşına kadar yaşayacaktım. Akıl, ruh ve vücut sağlığımı hiç kaybetmeden, tatlı tatlı yaşlanacaktım. Sonra bir gün, büyük ihtimal yaş günüm 30 Nisan’da, dantelli ipek geceliğimi giyecek, incilerim boynumda, bütün çocuklarımı, torunlarımı odama çağırıp her birine bir güzel söz, bir nasihatle, kızlara incilerimi dağıtıp uykuya dalacak ve gülümseyecek, sana kavuşmak üzere yolculuğa çıkacaktım.

Ben sana bunu anlatırken, sen de ciddi ciddi dinler ve ardından, “Çok teatral, tam sana göre sevgilim. Yaparsın Bici-kom, sana çok yakışır” diye katılırdın ölüm fantezime. Hani, o kadar becerikliydin ki, ölümümü bile istediğim gibi ayarla-

yabilirdim sana göre. Sen benim bu hikâyemi çok iyi bildiğin için, *Sır* romanımda Hüma'nın ölüm sahnesini okuduğunda, "Ama sevgilim, sen kendi ölümünü yazmışsın" demiştin, o ölümün çok bana ait olduğundan emin. "Evet" demiştim ben de, "sen de lütfen ayağını denk al. En azından o yıllara yakın bir zaman kadar dayan birtanem. Olur mu?" demiştim sarılıp. Sonra birimizden biri ölecekmişiz de, son saatlerimiz gibi sevişmiştik. Bahane arardık ya tekvücut olmaya.

Oysa ölüm ânımın fantezisini altüst ettin sen. O kadar kafa patlatmıştım halbuki, şimdi anlamsız kaldı. Neydi o senin gidişin ölüme? Sanki Azrail'le düğüne gider gibiydin. Hani Azrail'in dişi olduğunu bilsem, inan şüpheye düşeceğim. En pırıl, en mutlu, en şık, yakışıklı, keyifli halinle; acısız, ıstırapsız, Jaguar kokun teninde, smokinin üzerinde... Neydi o gidiş birtanem? Mevlânâ'nın dediği gibi, gerçekten senin için "vuslat günü" olmalı o gün. Gerçi son ana kadar ellerin, gözlerin, dudakların bendeydi; hastane yolunda kucağымda, göğsümde yatırdım seni. Yine sarmaş dolaştık, yine öpücüklerle uyudun birtanem. Daha dudağında az önce yediğimiz kutlama pastasının tadı vardı. Hani, Sevgili Dilek Aslanoba'nın düğün için hazırladığı "Fancy" pasta. Düğünden üç gün önce gelen dört parça minik numuneyi senden başka yiyen olmamıştı zaten, öyle beğenmiştin. Kimseye fırsat kalmamıştı, bir tadımlık aldıktan sonra. Hepimizi gülümsetiyordu senin o her şeyi bilen, durmuş, oturmuş monşer tavrının yanında bu çocuksu halin.

* * *

Çok insandan çok fazla şey bilirdin; çok daha fazla okumuş, düşünmüş, yaratmıştın. Zengin bir ailede büyümüştün ama varlığın o zenginlikten daha zengindi, hiç parasız da zengin olanlardandın. O, çok şeye sahip, şımarık, kaprisli,

itici adamlardan olman gerekirdi, o zaman sevilmemek için sebep yaratarak bazılarını çok memnun ederdin belki. Ama tam aksine, varlığı bilmene; birçok güzelliği bilerek, görerek büyümene rağmen kalender, rint, sınıf, sınır tanımaz, yedi düvelle dost, karıncayla arkadaş, sevgi esirgemeyen, “insan”dın sen. Geçmişinle iftihar eder, ama övünmezdin. Sana ait olmayana el uzatmaz, hak çalmaz, kimseyi aşağılamazdın. Öyle rahat, öyle komplekssizdin ki, seni kıskananın kıskançlığı artardı.

Ama ya o tutturakların? Ha ha ha! Bana sor sevgilim, bilirim, bilirim; çok çabuk çözmüştüm seni zira. Şaşırmıştın da zaten. Öyle tatlı bir inatçı olurdun ki... Aramızdaki on sekiz yaş farka rağmen, ilk günden beri aslında her zaman benim çocuğum gibi olacağını hissetmiştim.

Seni o kadar istiyor ve seviyordum ki, seni anlamaktan başka bir yol zaten hiç düşünmemiştim. Sense benimle o güne dek tatmadığın bir başka aşk, bir başka heyecan yaşadığını söylüyor, benimle beraber bilmediğin taraflarını keşfediyordun.

Bir de, her tanıdığınla ilgili, sevgi kapasiteleri konusunda sabırsız ve arsız değildin. Kaldı ki sevgiye o kadar düşkün olduğun halde sevemeyen insanı hemen anlar, sevgisizliğinden şikâyet etmezdin. Sanki kendiliğinden sessiz bir çağrı yapıydın, sevebilecek ama bunu saklayan insanlara. Hiçbir şey demez, ama öyle bir el sıkar, öper ve bakardın ki, insanın içinde sakladığı o sevgi bir tomurcuk gibi patlayıverirdi.

Sen başkaydın birtanem. Dedim ya, renkleri gök kubbede asılı kalmış bir gökkuşağı gibisin. Bu kadar çok arkadaşın, dostun seni öznlüyor, arıyor olması bundan. Hele sadece bana ve çocuklarımıza gösterdiğin o farklı renklerin var ya... Onlar nasıl tazelenecek sevgilim, mümkün mü?

Herkes, hepimiz senden elinde son kalan renkleri paletin-
de saklamaya bakıyor, ama o renkleri koruyamamak korku-
su var ya, işte o fena vuruyor yüreğimi sevgilim.

Kelimelerle ve paletimdeki renklerle yaşamak düşünüyor ba-
na, benden beklediğin gibi. Her yazdığım, her boyadığım se-
ni taşıyacak ve yaşatacak. Sen bendesin artık; Pamira'da ve
Cazım'dasın. Hep buradasın...

* * *

Geçen gün, ortak dostumuz Profesör Reha Tanör iyi bir
okur ve bir entelektüel olarak çok güzel bir mesaj yazmış, ro-
manım *Sır'ı* okuduktan sonra. Senin yokluğunda acıma da-
yanmak için sabırlar dilerken, benim kadar melankoliyle
beslenen bir yazarın, bu acıyı ne kadar unutmak isteyeceğin-
den emin olmadığını eklemiş. Ne kadar haklı... Senin kaybet-
menin acısını unutmak istemiyorum ki. Bu acıyı hiç yaşama-
mış olmayı diliyorum ama acını unutmak değil arzum. Tam
aksine, -Ayşe Arman'a da söylediğim gibi- acımın tadını çı-
karıyorum. Mademki bu acı bana vurdu, ve bu seninle olan
hayatımın bir parçası, soğuk da gelse duygusu, yüreğimi yak-
sa da alev alev, bunu da aşkımız kadar net yaşayabilmeliyim.
Bu nedenle ilk andan beri hiç ilaç almadım. Uyuşarak geçir-
mek istemiyorum bu anları. Çok sana ait bir yangın bu yüre-
ğimdeki. Otuz dört buçuk senedir seni nasıl yüreğimde, zih-
nimde, ruhumda, tenimde yaşadıysam, gidişini de aynen her
hücremde hissederek yaşamak istiyorum. Bu acıyı ben yaşa-
mayacağım da kim yaşayacak? İhaleye mi çıkarayım birileri
benim için yaşasın diye; yoksa ağlayıcılar mı tutayım parası-
nı verip benim yerime ağlamaları için. Bizde ağlamak ayıp
değildi, bilirsin sevgilim. Sevişirken de ağlamışsızdır, mutlu-
luktan da, bir gün birbirimizi kaybedebileceğimiz korkusuyla
da. Bebeklerimiz doğunca da ağlamıştık; acılarda da ber-

babere ağlardık. Ne var ki, ne sen beni kırıp ağlattın sevgilim, ne de ben seni.

* * *

Bir gecenin yarısında uyanmıştım da, aniden birkaç satır dökülvermişti kalemimden ve sana ithaf ettiğim ve ismini verdiğim şiir kitabımın ilk şiiri olmuştu. Ne kadar sevmiştin sana okuduğumda birtanem, ne kadar duygulanmıştın. Bir kere daha okumak istiyorum sana, “Uyandıran Aşk” adlı şiirimi.

Hayırdır!

Bir sevinç telaşı ile uyandım bu sabah

Gerçi saatler sabahı gösteriyor ama

Gece örtülü henüz Boğaz yamaçlarına

Tepelerde bulutlar kara, perdah perdah,

Soğuk mu soğuk, bir gün başlamakta.

Kar yok, dedi haberlerde,

Hani neredeyse yemin billah.

Gel de inan,

Kar kokusundan başka bir şey yok dışarıda.

Hani günler vardır,

Grinin en açık renk olduğu,

İşte, öyle bir gün doğmakta...

Nedir acep sebep, bu saatte uyanmama?

İçimde bir mutluluk, bir sevinç, bir heyecan,

İmkân yok anlatamam.

Paylaşmalıyım coşkumu, elimden kaçırmadan.

Dönüyorum... kocam yanı başımda.

Sarılınca anlıyorum,

AŞK'mış beni uyandıran...

Geceleri defalarla uyanıyorum; senin kalktığın, ışığı yaktı-

ğın, kitap okuduğun saatlerde. Bir boşluğa düşer gibi oluyorum; koridordan, banyodan, yandaki çalışma odandan sesini duyacağım sanki. Kısa sürüyor, ama yüreğimi alevlendirmeye yetiyor, geceyarısının kış serinliğinde.

Geçen gece, dışarıda sağanak yağmur, yine öyle yarı uyanık döndüm yerimde, sana sarılmadan uyumuş olduğumu düşünerek. Dönüp kolumu uzattım. Gerçek acımasızca vurdu, elimin altındaki kazağına dokunduğumda. Sarılamadım, çünkü yoktun. Uyandım, gözlerim uyanamadı ağlamaktan.

* * *

1 Nisan 1992’de, önemli bir böbrek ameliyatına girmeden önce vasiyet hazırlamıştın, hatırlar mısın? Şimdi yanımda duruyor. Orada benimle ilgili bölüme başlarken şöyle yazmışsın:

... Hayatım doludizgin sosyal yaşam, partiler ve teneke kutu yapımı, bir dolu evlilik dışı maceralar, yönetim kurulu toplantıları arasında yuvarlanıp giderken, harika bir şey oldu. Bütün yaşam bataryalarımı yeniden “charge” eden ve ileriye tam güç atılmamı sağlayan harika bir küçük kıza deliler gibi âşık oldum. Bu muazzam aşk sadece hayatımı değiştirmekle ve bana gerçek mutluluğun anlamını öğretmekle kalmadı, aynı zamanda iki evlat kazandırdı.

Harika çocuklarımız iftiharım ve mutluluğum oldular. Çocuklarımıza ve annelerine olan büyük aşkımdan hayatımı onlara daha yakın olmaya ayırmak üzere organize ettim ki, sevgili karımla beraber çocuklarımızın hayatlarını, mükemmel kabul ettiğim değer yargılarıyla şekillendirebilelim...”

Sevgilim, bana ve bebelerimize verdiği aşk, sonsuz güvenin ve desteğin için çok teşekkürler canım. Çocuklarımız, hep istediğimiz gibi, harika “insan” insanlar oldular. Sen zaten bunu gördün ama doyamadın. Her ikisinde de hem senden hem ben-

den harika bir bütünlük var. En güzeli de ruhlarında, yüreklerinde, zihinlerinde “aşk” var. Hatırlar mısın, senin bizimle son gününde, haklarında baş başa konuşurken ne kadar gururlanmıştık yarattığımızla. Yaşama, bu dünyaya, evrene, tabiata, canlıya, cansıza karşı şefkatleri, koruyuculukları var çocuklarımızın, demiştik. Maddi konturlarla çizilmiş hayatların doldurduğu dünyamızda, onların hazmetmiş, oturmuş, genlerini inkâr etmeyen karakterleri içimize huzur verirdi.

Ne garipti, sen ve ben başlarken bu aşk yolculuğuna, şartlarımız hiç olağan değildi, ama bir gün bile bir diğerimizle ilgili itimatsızlığa kapılmadık. O kadar tamamdık ki birlikte, şimdi yokluğun bile varlığını çoğaltmaya devam ediyor. Bıraktığın sıcaklıkla, sevgiyle, tutkuyla, coşkuyla, sen, ölüm dedikleri çizgide yeniden doğdun birtanem. Şu an seni ilk tanıdığım günlerdeki gibisin benim için.

Hava kararmış bile.

Mumları yakmıştım az önce. Şöminenin ateşini tazeledim. Ne kadar severdin; her gece yakardın, baharın ortalarına kadar. Şimdi de hep yanmakta. Her şey senin sevdiğin gibi.

* * *

Ardında büyük bir hasretin yanı sıra, yaşanacak çok mutluluk bıraktın sevgilim. Bebelerimizi bıraktın, artık olgun birer yetişkine dönen bebelerimizi... Onların yaşamları var daha paylaşacağım, torunlarımız olacak inşallah, onları sevip şımartacağım, her bir ânında seni de düşünerek. Günbegün büyümelerini gözleyecek, küçük mutlulukları izlemeye devam edeceğim; büyüteceğim o mutlulukları ikimiz adına, sen de paylaşıyorsun diye. Kocaman bir ada yaratacağım ikimiz adına, aşkımızla.

Yalnız anlarımda o adaya sığınacağım, yani sana. Senin

kollarına sokulacağım yine, beni sarmanı, öpmeni, kulağıma fısıldamanı hissedeceğim.

Tenin, tenime değemiyor, ama benim için her şeydesin artık ve de her yerde / tabiata ait ne varsa; görüntülerde, ışıklarda, renklerde; tüm sabahlarda ve tüm gecelerdesin / aydasın; güneşte, çiçekte, yağmur damlasında, rüzgârdasın... O muazzam bütüne dağıldın sen artık, / insanoğlunun o aciz, sığıntı kılıfından sıyrılarak./ Rengârenk bir gökkuşağı gibi ziyarete geldin dünyayı / ve ardında renklerini havada asılı bırakarak geldiğin yere geri döndün, canım benim. / Ne şanslıyım ki, beni seçtin kuşağına sararak; ben de seni seçtim, ve renklerine kendi renklerimi ekledim sonra.

* * *

Bugün 8 Şubat, saat 21.59. Az önce lapa lapa kar başladı. Daha beş dakika oldu ama veranda örtüldü bile. Ferforje iskemlelerin mahcup kırmızı renkleri pamukçuklarla örtülüverdi. Açelyalar ile siklamenleri içeri aldım hemen. Karın altında saksıları taşırken de her an sesini duyacakmışım gibi telaşlandım.

“Karıcığım, bırak saksıları, gir içeri hemen, üşüteceksin.”

Canım benim, üşümedim, merak etme. Şimdi içim rahat, salonda kanepeye uzattım ayaklarımı, laptop’um kucağımda. Fotoğrafın yanımda, pencerenin içinde, mumlar yanıyor, Elif Edes ile Okan Tapan’ın 22 Ocak 2008’de hediye ettikleri bir CD çalmakta. Elif, Okan’ın evlerinde verdikleri bir davette, seninle ne çok dans etmiştik bu CD eşliğinde, hatırlıyor musun? Bunun üzerine hemen bize bir kopyalarını hediye ettiler. İkisinin birlikte seçip oluşturdukları bir CD’ydi bu. Elifçiğimin bir de notu var içinde. Demiş ki:

Sevgili Nermin Abla ve Pamir Ağabeycim, az da olsa paylaştığımız her ortamda aldığımız lezzet, sizin duygu dolu ruhlarınızla geçen anlar benim için çok kıymetli. Sizi seviyorum.

Birlikte kar yağışını seyrettiğimizi hissediyorum birtanem. Lapa lapa yağıyor, biraz acelesi var gibi. Sabırsızca yeryüzünü öpmeye çalışıyor sanki, ilk günlerini yaşayan âşıklar gibi. Biliyorum, zamanla hafifler; ağır ağır, âdeta içine sindirerek yağar, yolları, çatıları, balkonları, ağaçları örterek. Dokunduğu her şeye rengini verir. Sakin ama tutkulu öpüşler gibi, kendinden emin bir rehavetle, dokunduğu her şeye ve her yere kendi yumuşacık sesini bırakır, pamuksu kristâl nemıyla beraber.

Kar yağarken ilk defa yanımda yoksun ve bu yokluğa yazarak daha kolay dayanıyorum birtanem.

Sevgili Christine dedi ki geçenlerde, “Acı geçmeyecek Nerminciğim. Acı hep kalacak, seninle. Onsuz ilk defa yaşadığın her mevsim ve gittiğin her mekân acıtacak içini.”

Christin de Pedro’yu kaybettiğinden beri acısını bir türlü dindiremedi, biliyorsun. Ama o hem Pedro, hem kendisi için hayatı iki katı yaşayarak, acısında enerji buluyor âdeta. Teslim olmuyor acıya. Pedro’yla gittiği her yere tekrar gidiyor, onunla gitmeyi arzuladıkları neresi var ise, hepsine tek başına gidiyor, ama yanında Pedro’yla. Geçenlerde dalmaya gitmiş, “Dalmaya gittik” diye anlattı.

Onu o kadar iyi anlıyorum ki... Şu sensiz kar, sanki yeryüzüne değil de içime yağıyor, tam da yüreğimin üstüne. Biliyorum, yağmura kara alıştım derken, bu kez ilkbahar gelecek sensiz yaşanacak; erguvanlar sensiz açacak, ıhlamların buram buram kokularını koklayamayacaksın yatak odamızın önünde. Tam kabullenirken yalnız geçen baharı, yaz geli-

verecek, ardından da yapraklar yavaş yavaş sarıya, turuncuya, kahvelere dönecek; savrulacak kuruyup ve benim ruhum, yüreğim yine darmadağın olacak, o en sevdiğim mevsimde, sonbaharda.

Güz, hayatın başladığı mevsimdir benim için. Toprağa döner her şey, bir sonraki baharda yeniden canlanıp fışkırmak için. Toprak, ana rahmi gibidir sonbaharda, bereketli yağmurlarla döl tutan ve doğuran. Yağmurlar başlayınca, her şey yolunda gibi gelir insana, o edebi döngüleri anımsatırlar zira. Ama çok iyi biliyorum ki, öyle olmayacak bu kez. Yine acıtacak yağmur, sensiz ilk yağmurda olduğu gibi; kar yine üşütecek yüreğimi. Farklı gün renklerinde, farklı seslerle inecekler, ilk kez yağıyormuş gibi; artık sen yoksun çünkü.

* * *

Cihangir'deki apartmandaydım, Pamira'yla beraber. Restorasyon hızla ilerliyor birtanem, çok keyiflenirdin sen de gelebilseydin. Yan cephedeki pencerelere kepenk taktırmaya karar verdim, orijinalinde olduğu gibi.

Katları dolaşıp çatıdan Marmara'yı seyrederken yanımdaydın hep, canım benim. Bittiği gün, çatıda mum ışığında içkimizi içeceğiz seninle.

Öndeki kaçak apartmanın çatısındaki su depolarını seyrederken, son beraber gidişimizde söylediklerin aklıma geldi de yüksek sesle gülmeye başladım, birtanem.

“Biciko, şu depolara rakı dolduracağım, görecekler kerata-lar, nasıl olurmuş, başkasının manzarasına depo yerleştirmek” demiştin de musluktan akan rakıyla çay, nescafe yaptıklarının, duşu açınca rakıyla yıkandıklarının hayali hikâyesiyle epey eğlenmiştik. O çatı katını kendimize ayıralım isterdin. Ben de, kısmet olursa, belki bu şımarıklığı yaparım,

ikimiz adına, birtanem. Orada da yaşatmalıyım seni.

Bebek'teki evimizde yaptığım değişikliklerden hoşlanacağını tahmin edebiliyorum. Atölyemi Pamiracığa hazırlıyoruz. Cazımaçi, Ariella ile beraber çatıya taşınacak. Ben senin çalışma masasını yatak odamıza getirdim, geceleri yazılarımı orada yazıyorum. Çekmecelerine dokunamadım daha, her şey bıraktığın gibi... Gardırobunda da. Hepsi seni bekliyor sanki, benim gibi... Seninle ilgili, sana ait her şey o kadar daha kıymetli ki artık, her şeyde seni arıyorum.

* * *

Bana yazdığın mektuplarından birini arıyorum, hem de yazmak üzere elimin altında tutuyordum. Delireceğim, son iki gündür elimden geçen ne kadar zarf, dosya, fotoğraf dosyası varsa hepsini yine taradım içlerine karışmıştır diye; yok, bulamıyorum. Bana emanet ettiğin çok değerli bir parçayı kaybetmişim gibi, o çok özel satırlara ait kıymetli zamanımıza ihanet etmiş hissiyle, ısrarla aramaya devam ediyorum. Cazımaçi, "Kaybolmamıştır, sadece yer değiştirmiştir" dedi. Biraz rahatladım ve düşündüm, aynen senin yaptığın gibi sevgilim. Aslında hiçbir yere kaybolmadın, sadece mekân değiştirdin. Belki de uzağımda değilsin. Öyle olsa, seni bu kadar yakın ve kuvvetli hissedemezdim. Bu his teselli veriyor acıma, azıcık da olsa. Hatıralar bu kadar mı huzur verir insana, birtanem? Nasıl dinlendiriyorlar yüreğimi, anlatamam. Zaten, biz hep birbirimizin tesellisi değil miydik?

Demiştım ya, senin gidişinle beraber tenimin harareti düştü diye. Şimdi seni düşünmek dahi yeniden ısıtıyor tenimi. Bununla yetinmeyi öğreneceğim birtanem. Görünmeyen varlığını yaşatarak altından kalkacağım bu ağır yokluğunun.

* * *

Dün gece muhteşem bir müzik ziyafetiyle yaşatıldın evimizde. Elli yedi kişi olmuşuz. Sevgili genç dostlarımız Murat Berk ve Bülent Evcil'in organize ettiği dinleti bir ağıt şöleniydi âdeta. Murat'ın Cellistanbul grubundan Melih Kara, Ozan Tunca, Yılmaz Bişer de katıldılar. *Ave Maria* ile başladılar. Dostların enerjisi, müziğin sihri ve mum ışığıyla birleşince, mucizevi bir sevgi gecesine dönüştü gecemiz. Senin fotoğrafının yanında oturdum, gözlerinin içine baktım. Mutluluk gördüm birtanem, sadece mutluluk...

Tango Oblivion'u hatırlarsın sevgilim. Astor Piazzola'nın. İlk kez, Darphane-i Amire'de dinlemiştik, sevgili Bülent'in konserinde ve âşık olmuştuk hem besteye hem Bülent'in yorumuna –bir de birbirimize tabii, bir kez daha. Defalarca dans ettik seninle, o müziğin eşliğinde. Dün gece iki kez çaldı çocuklar *Oblivion*'u. Kollarındaydım yine birtanem. Döndük durduk salonun ortasında. Sıcacaktın, sıcacıktım. Bülent ruhuyla üflüyordu sanki, senin için ağlayan o flütü. Murat göz yaşlarını silip durdu, çalarken. Benim yaşlarım zaten hep oradaydı canım, dans ettiler bizimle beraber. Diğer müzisyenler seni hiç tanımamışlardı, ama çok sevdikleri bir tanışalar gibiydiler. Çocuklara teşekkür olarak yaptığım Meryemana resimlerini verdim, hepimiz adına. Senin Meryemana larımı ne kadar sevdiğini anlattım.

Dedim ya; her şeyde, herkeste sen vardın dün gece de. Unutmadan yazmalıyım. Senin sessizliğe gömüldüğün hafta, çocukların Süreyya Sineması'nda bir konseri vardı ve sevgili Bülent, *Tango Oblivion*'u sana ithaf ederek çaldıklarını söyleyince, salondan seni tanıyanların sedaları duyulmuş. Banda da almışlar o konseri, bir kopyasını verecek Bülent.

Fahri Hoca, ilk kırk gününü, yaşamındaki mekânları, tanışları gezerek değerlendirdiğini söyledi, ama ben yine de her şeyi sana anlatıyorum birtanem.

Bu arada, Pamiracık onun için hazırladığımız eski odamıza yerleşti, orada yatıyor. Küçük ama kendisine ait bağımsız bir mekânı var artık. O odayı hazırlarken yine anılarda gezindim birkaç gün boyunca. Anneciğine ziyarete geldiğimizde burada kalır, aşkımızla büyüttürdük bu odacığı. Eşyaları yerleştirirken duvarları, parkeleri, şöminesi dile geldi hep, konuştular benimle. Hiçbir şeyi unutmamışlar, nasıl güzel anlattılar bilemezsin.

* * *

Bugün 23 Şubat. Aylacığım, *Archive* serisinden çıkan 5'li CD'sini getirmiş, 1958 ile 2004 yılları arasındaki konserlerinden derlenmiş kayıtlar. İkimize birden imzaladı ağlayarak, senin fotoğrafının önünde. Mum ışığında oturup iki CD'yi de çaldık, sohbeti içkimize meze yaparken. Ayla'nın 1710 Stradivarius'u Fritz Kreisler'den *Liebesleid*'ı çalarken ikimiz de sustuk ve sessiz gözyaşlarıyla dinledik, aşka âşık ve âşığın yokluğunda kalbin nasıl ağrıdığını bilen iki kadın olarak. Dinlerken ikiniz de buradaydınız, sen ve Roger Aubert. 1976'daki kayıttan çıkıp geldi salonumuza. Dün yine kar yağıyordu Ayla'nın şansına. Bize bir önceki gelişinde de kar fırtınasında yürüyüp vâsıl olduğunu hatırlayarak güldük. 1950'lerde Robert Lawrence'lı, Dewayne Foulton'lu günlerinizi konuşarak eski günleri yâd ettik. İyi ki anlatmışsın bana tüm hayatını birtanem, sen varmışsın gibi konuştuk, aslında benim hiç yaşamadığım, ama sayende bana ait olan günleri.

Bana ne güzel dostlar miras bıraktın, birtanem. Özellikle sana en yakın olanlar şimdi en kıymetlileri bana. Çünkü her birinde senden bir parça görüyorum, senin hayatından bir bölümü yaşıyor hepsi. Herkeste bir renk, bir ses, bir hikâye bırakmışsın, canım kocacığım. Çoğu da hep komik hikâyeye-

ler. Kendinden parçalar bırakmış, başkalarının hayatlarına kolaj yapmışsın kendi özel renklerinle. Benim hayatıma bıraktığın kadar olmasa da hepsi özel, hepsi tam senlik.

Sevdiklerimizin ölümleri en çok da bu sebepten ıstırap veriyor olmalı. Sevileni özlediğimiz kadar, onun hayatımızı zenginleştiren rengini, sesini, temasını da özlüyoruz. Her yer, herkes aynı ana renklere bezenmiş sanki, ama bazıları var ki kendi özel karışımlarıyla apayrı tonlar yaratır, hayatlarına girdikleri insanların dünyalarını, daha bir renkli kılarlar. İşte sen bu özel insanlardandın, canım benim.

Sevgili Argun dedi ki geçen akşam; “Çok kızıyorum kendime, gerektiği kadar dinlemedik Pamir’i. Deryaydı o. Ondan öğrenecek daha çok şey vardı, kaçırdık...”

Oysa seni en çok dinleyenlerden, seni en çok yaşayanlardan biriydi Argun. Ona bile yetmemiş demek ki. Bir teselli gönderirsin güzel arkadaşımıza.

* * *

Dün geceyi karla geçirdik birtanem. Henüz gün ağarmamıştı, kalkıp seyrettim camdan. Geçen gün sensiz ilk karı yaşadığımdan olacak, bu defa yine seninle berabermişim gibi izledim yağışını. Her şey böyle olacak sanırım. İlk, sensizlik vuracak. Bir sonrakinde yine sen benimle olacaksın sensizliğine örtülü, görünmez, ama eskisinden daha fazla hissedilerek.

Biliyor musun, birtanem, neredeyse keyif almaya başlıyacağım acımdan. Dedim ya daha önce, acımın tadını çıkarıyorum. Yıllar evvel şiirimde yazdığım gibi:

... Mademki bir kez gelmişsin hüznü, tadını çıkarmalıyım...

Hele, geçen akşamki müzik şöleninden sonra içimi öylesine garip bir huzur kapladı ki; anlatamam birtanem. O gece

seni evin her köşesinde, yanımda, elin elimde gibi, seninle kucaklaşmış, tek beden olmuş hissiyle gezindim misafirlerimizin arasında, öyle dinledim konseri. Herkesin sohbetinde sen vardın, herkesin gözbebeğinde de yansıman vardı. Dolu dolu sendi o gece, birtanem. Sen dolu dolu bir gece olmuştun yine. Herkes seninle doluydu bir kez daha. “Uyandıran Aşk”ı okudum misafirlerimize. Bir de “Beyaz Ölüm”ü. Kendi ölümüm için vasiyet ettiğim ne varsa, şimdi senin için yaşıyorum. Sanki, ölmeden vedalaşmalarımı izler gibiyim. Sensizlik bana çok farklı duygular yaşıyor sevgilim, daha evvel bilmediğim, bilemediğim, tahmin edemediğim. Beni daha da zenginleştirdiğini söylesem şaşar mısın? Sevgiliye duyulan özlem, insanı zenginleştirebiliyormuş meğer, içindeki o derin yaraya, acıya rağmen... yine de mümkünmüş işte...

Senden kalan o kocaman boşluğu süratle hatıralar dolduruyor. Âdeta koşuşup birbirinin sırasını alıyorlar, bir an evvel acılı boşluğu doldurmak için. Hangi birini önce yerleştireceğimi bilemiyorum. Sıraya girmelerini istedim geçen gece, ama nafile.

Denize bakınca tekne maceralarımız, martılarla Boğaziçi, palmiyeyle İzmir kaçamaklarımız; bir fotoğrafla Madrid, New York, uzak diyarlar, oteller, mum ışığında yemekler; karla beraber The Pierre, Plaza Oteli, Central Park’ta faytonla gezintimiz, Tavern on the Green’den dönüşümüz, klasik araba yarışlarımız, kupalarımızı kutlayışımız ve daha binlerce ânının rengi bir diğerine karışıyor. Her neye baksam, seni içine alarak bana kendini hatırlatmaya devam ediyor. Bir telaş, bir kıyamet, hepsi birbirinin içine geçiyor. Ne zaman ne mekân sıralaması dinliyor anılar. Gemi yolculukları, havaalanları, açık denizler, ormanlar, plajlar, bir telaş, bir kıyamet, mevsimler, renkler, mekânlar karışıyor. İçim ısınıyor, boşluklar doldukça, yüreğim kıpır kıpır oluyor. Bazen, yüreğim heye-

candan yoruluyor, hemen yanı başımdasın, beni kucaklayıp yine o yerlerden birine kaçıracaktımışsın gibi geliyor.

Biz, evimizdeyken bile, hep bir yerlerdeydik zaten, birtanem. Ayaklarımız yere bassa bile, yüreklerimiz hep uçuşmalardaydı.

İşte şimdi yine duyuyorum zihnimin kanatlarını, çırpın çırpın çırpınmaktalar. Beni alıp seni ilk tanıdığım güne götürmek için sabırsızlar. Sensizliğimi fotoğraflarınla bırakıp ben sana doğru yola çıkıyorum, birtanem.

II

1972...

Aralık ayı. On sekiz yaşındayım. Harbiye’de As Sine-
ması’nın karşısında dolmuştan iniyorum. Caddeyi geçerken
heyecan içindeyim. Sinemanın yanındaki apartmanın adını
okuyorum: Ferah Apartmanı. Doğru adresteyim. Yüreğim ağ-
zımda sanki. Boyumdan büyük bir işe kalkıştığımın farkın-
dayım ama bir kere yola çıkmışım. Dönüşü yok.

Amerika’dan liseyi bitirip henüz dönmüşüm. Henüz girmi-
şim yüksekokula. Yönetici asistanı olacağım, ama iki sene
sonra. Daktilo, steno, muhasebe, işletme idaresi, ekonomi fa-
lan öğreneceğim de hakkıyla, iş bulacağım. Üniversite başla-
yalı iki ay olmuş, boyuma posuma bakmadan part time iş
aramaya başlamışım.

Halakızım Sevil Abla’nın çok yakın bir arkadaşı var: Ayfer
Abla. Onun erkek kardeşi Aytaç çalışıyormuş bu şirkette. Ko-
ordinasyon müdürünün sağ koluymuş. Benim iş aradığımı
duyunca, “Patronumun sekreteri hamile, izne ayrılacak. Ner-
min gelsin, bir görüşelim” demiş. Zavallı, ne bilsin benim ne
telaşe olduğumu, daha hakkıyla hiçbir şey bilmeden baltaya
sap olmaya çalıştığımı.

Babam uyardı, “Arada Aytaç var Nerminciğim, iki gün
sonra ‘başaramam’ der, çıkarsan ayıp olur” diye.

Başaramamak ne demek ki? Öyle bir telaşım hiç olmadı
hayatımda. Hele şimdi, bu görev için aslında ne kadar yeter-

siz kalacağımı düşündükçe, kendimi âdeta kırbaçlanmış hissediyorum. Ne olursa olsun, başaracağım, kimseyi mahcup etmeyeceğim, kendim de mahcup olmayacağım, diye geçiriyorum aklımdan.

Daha evvel birkaç iş görüşmesine gitmişliğim var, ama nedense hiçbirinde böylesine heyecanlanmamıştım. Üstelik de ukalalığın bini bir para; o işleri de beğenmemiş, ayrılmışım görüşmelerden. Ya mekânlar içime sinmemiş, ya patron denen zibidi, küstah adamlar.

Epi topu iki aylık mektep bilgisi, bir de, burnum Kafdağ'ında. Hem kel hem fodul örneği, daha medeni ve şık bir ortam, daha mükemmel bir iş arıyorum. Bir cesaret, kendine bir güven ki, değme gitsin.

O merdivenlerin beni büyük bir aşka götürdüğünü içten içe biliyor muydum acaba, birtanem; o telaşın, o heyecanın nedeni bu muydu? Seni ne tanımışlığım, ne görmüşlüğüm vardı. Seninle karşılaşacağımı bile bilmiyordum henüz. Ben Aytaç'la görüşmeye geliyordum. Ama bunca sene sonra inanır oldum ki, aslında bizlerde bütün bilgi mevcut. Ancak, bildiğimizi bilmiyor, bazı çok özel ânlarda sadece hissedebiliyoruz. Henüz yaşanmamışı bilemeyeceğimizi düşündüğümüzden "hissetmek"ten bahsediyoruz, bunun bir çeşit bilinç durumu olduğunu teslim etmeden. Şimdi düşünüyorum da birtanem, belki de ben o gün sana geldiğimi, senin olmaya geldiğimi biliyordum için için. O telaşın, heyecanın nedeni buydu. Daha seni bilmeden, yaşanacakları bilmeden, derinlerde bir yerden senin benim için önemini biliyor olmalıydım, bunun farkına ancak bir buçuk sene sonra varmamıza rağmen.

İzne ayrılacak asistanın Birsen henüz ofisteydi. Beni o karşıladı. Boylu poslu, iri yeşil gözlü, samimi, sıcacık ve dün-

ya iyisi bir genç kadındı. Beni son derece sevecen karşıladı ve Aytaç'la görüştürdü.

Çocukluğumun Bahariyeli ağabeylerinden Aytaç'la yıllar sonra karşılaşmak çok hoştu. Birsen'den sonra Aytaç'tan da aynı sıcak karşılamayı gördüm; ancak, şirketi ve görevimi anlattıkça, boyumdan ne kadar büyük bir işe aday olduğumu fark ettim.

Tasaş'a stajyer değil, koordinasyon müdürüne asistan arıyorlardı. Şirket, Amerikan Continental Can'ın Türkiye lisan-sını üstlenmiş, iç piyasanın yanı sıra ihracata yönelik yeni yönetim yapılanmasına başlamıştı. Koordineasyon müdürü, genel müdür olacaktı. Yani bendeniz de, becerebilirim, genel müdür asistanı olacaktım.

Bilemiyorum, belki ilk karşılaşmanın sıcaklığı, belki şirketin içinde o kısacık zamanda gözlediğim kadarıyla, elemanların havası bana bu işin altından kalkabileceğime dair büyük bir cesaret verdi. Evet, bu şirkette çalışmak istiyordum. Ama son karar Pamir Bey'in olacaktı. Onunla da görüşmem gerekiyordu.

Aytaç, Pamir Bey'le, yani seninle canım benim, görüştükten sonra dönüp bana koridorun sonunda sağdaki odayı gösterdi, "Pamir Bey seni bekliyor Nermin" diyerek.

Görür görmez parçası olmak istediğim işyerinde kalıp kalmayacağımın kararını verecek olan patronu merak ederek, derin nefesler alarak koridorda ilerledim. Kapıyı vurdum. İngilizce, sıcacık bir ses "*Come in*" dedi. "*Ukala*" dedim içimden, birden bu işin çocuk oyunu olmadığını hissederek. Belli ki Pamir Bey'in onayını almak pek kolay olmayacaktı. Kapıyı açıp yavaşça girdim odana, nasıl biriyle karşılaşacağımın merakıyla. Yüreğim ağzımda, ama ukalaca bir sakinlikle. Ancak tek gördüğüm, döner koltuğun sırtı oldu, çalışma masasının ardında.

Telefonda konuşuyordun, İngilizce. Konuşurken elinde pıpon, döner iskemlede bir sağa bir sola dönüyordun ağır ağır. Amerika'dan bir iş arkadaşını konuştuğun. Manisa fabrikasına gelecek montörlerle ilgili program yapıyordunuz. Sesin yumuşacık, sıcacık, keyifliydi. İnsanın yüreğini ısıtan bir tarafı vardı; eğlenceli, kadife yumuşaklığında bir doku gibiydi. Ceketini çıkarıp koltuğunun arkasına asmış, beyaz gömleğinin kollarını manşetinden iki kat kıvrırmıştın.

Kapıyı yavaşça kapayıp bekledim. Bana çok uzun geldi ama belki de sadece birkaç saniyeydi geçen zaman. Ve sen konuşmaya devam ederken iskemleni döndürdün. Yüz yüze geldik. Gözlerin çakmak çakmak mavi bakıyordu, içlerinde gülümsemelerle. Aydınlık, huzurlu, kendinden emin bir tebessüm vardı dudaklarında. Birden, alev aldı gözlerim. Petrol mavisi bir elbise vardı üzerimde. Mavisi kırmızıya döndü sanki elbisemin. Ayağa kalkıp elini uzattın. El sıkıştık. Ben zaten sıkı sıkı el sıkarım, sen de aynı hararetle sarıldın elim. Sanki kırk yıllık dostlar gibiydik. Bana elinle masanın önündeki koltuğu gösterdin oturmam için, konuşmanı bırakmadan, ama gözlerin hâlâ bende. Aşk vardı gözlerinde, mavilerinde. Henüz ben değildim tabii ki âşık olduğun. Ama çok belliydi hayatında aşk, hatta aşklar olduğu, anladım o an; zira o gözler başka türlü öyle parıldayamazdı. Sonra seni daha iyi tanıdığımda anladım ki, sen tüm hayata öyle âşık bakıyorsun zaten. Esas âşık bakışlarını da biz aşkı yaşarken gördüm canım, o farklıydı. Bu nedenle, hiç kıskanmadım senin her daim âşık bakışlarını diğer kadınlara yöneltmeni. Bendeysen gözlerin, öyle derinleşir, mavileri öyle parıldardı ki, ben hangisinin gerçek aşkın olduğunu bilirdim.

Telefonu kapadın ve bana hal hatır sordun, İngilizce. Belli ki, görüşme İngilizce olacak ve iyice sınanacaktım. İçimden

“Ukala” dedim bir kez daha. Ama kravatsız, üst düğmesi açılmış gömleğinden boynunda gördüğüm her biri minicik aynı zincirde asılı birer Ayet el Kürsi, Davud Yıldızı ve haç hoşuma gitti. Üç dinin sembolünü aynı anda boynunda taşıyor olman, sesinin, gözlerinin, bakışlarının ve el sıkışının sıcaklığıyla tastamam örtüşüyordu. Belli ki, daha evvel karşılaştığım işadamlarından, patronlardan hiçbirine benzemiyordun.

Beni sınamak için İngilizce sorularla terletirken, işe sahip olabilmek için en düzgün İngilizcemi kullanmaya çalışıyor, bir yandan da hakkında fikirler üretiyordum. Mesela, gözleri böyle bakan bir erkeğin, boynunda taşıdığı üç sembol muhakkak üç ayrı kadının hatırası olmalıydı. Hatırlar mısın birtanem, ne kadar zaman sonra ilk flört akşamımızın önceindeki yemekte sana bunu söylediğim zaman gözlerin fal taşı gibi açılmıştı, nasıl doğru tahmin ettiğime şaşarak. Ben, şimdi daha kuvvetli inanıyorum ki sevgilim, hayatına yönlendirilmiştim zaten; seni en iyi anlayacak, çözecek ve mutlu edecek kadın olarak. Aslında, son derece basitti her şey, her ne kadar karmaşık görünse ve yaşansa da... Tek amaç, senin ve benim en mükemmel mutluluğu yakalamamız, aşkımızın yazılmasıydı.

* * *

Sık sık sorardın, “Bizi ne zaman yazacaksın sevgilim?” diye. Ben de, “Daha vakit var, birtanem” derdim. “Daha yaşayacak çok şeyimiz var. İleride hepsini yazacağım.”

İleride? Neydi ki beklediğim? Sınırsız zamanda, o bilinemez, kestirilemez ömrün zamanında, neyi beklemiştim ki? Bak, işte şimdi yazıyorum canım benim. Demek, kendiliğinden gelmiş kapıma zamanı; seni, beni, bizi yazdırmak için. Bugünmüş zamanı. Bana ait değilmiş belirlemek, ne zaman yazacağımı. Sen dümeni ele aldın yine, açık denizlerde olduğu gibi.

Denizde de, en zor şartlarda bile hiç korkmazdım yanında; o kadar güvenirdim sana. Ne sürüklenmeler, ne şeytan kayaları, ne de dokuz on bofor fırtınalar sana, bana, bize vız gelirdi. Hepsini el ele atlatır, süt liman kıyılarda yeniden emniyette, yeniden güvende aşkımıza devam ederdik.

İşte yazıyorum hayatımızı, canım benim. Gönder bana söylemek istediklerini, ekleyeyim; oldu mu canım?

* * *

O gün, ne zaman tam güne geçebileceğimi sormuştun. “Ancak mezun olunca” demiştin. Yarım günde işimi yetiştirip yetiştiremeyeceğimi sormuştun. “Geç çıkarım, yetiştiririm” diye cevaplamıştım. Bir deneyecektik. Ayağa kalkıp, elimi sıkıp geçirmiştin beni o gün vedalaşırken. 1973 Ocağının ilk iş günü başlayacaktım çalışmaya.

(Şimdi bunları hatırlarken seninle o kadar doluyum ki –di-le kolay, ilk merhabamızdan bugüne otuz altı yıl– nasıl yazıp yetiştireceğim bilemiyorum. Hatıralar hafızamda doludizgin, parmaklarım çaresiz kalıyor kelimeleri kovalamakta, tuşlar çaresiz.)

O ilk günlerdeki beceriksizliğimi, çaresizliğimi ve başarma azmimi, inadımı hatırlıyorum. Özellikle Remington’un tuşlarıyla kavgamı düşündükçe yeniden ateş basıyor. “Continental Can” için dikte ettirdiğin ilk İngilizce mektubu hatırlıyorum. Ağzında pipon, elindeki dosyada detaylar, iskemleni döndürerek konuşuyordun. Ben ne bahsettiğin şirketlere, ne adamlara, ne fabrikada kurulan imalat hattının parçalarına, ne malzemelere, ne de deyimlere aşına, kelimeleri kaçırmamak için ağzının içine bakıyorum. Ama nafile, iskemleni bir fır döndürüyorsun, kelimeler yok oluyor. Haydiii... Bir sürü nokta ko-

yuyorum, sonradan tamamlarım diye. Yine bana doğru dönüyorsun, birkaç kelime daha yakalıyorum, üstelik onların da hepsinden emin değilim; ne *“lap-solder”* biliyorum, ne *“easy-open”*; hepsi teknik deyimler, daha çalışmaya vaktim olmamış; işte ilk günüm. Çözerim zannederken sen yine dönüyorsun. Sonra pipondan derin bir nefes... Benim mektup tam piç oluyor. “Ukala” diye tekrarlıyorum içimden. Kulağımda oradan kaçmak ve ağlamak isteyen zayıf bir ses var ama inat ağır basıyor. Hiç bozuntuya vermeden, ciddiyetle yakaladığım kelimeleri yazıp bolca boşluk noktası koyuyorum. Dikte edişin bitiyor. Mektubu imzalamak için bekliyorsun.

Odama dönüyorum. Tanrım! Şimdi ne yapacağım. Yazdıklarımından bir mektup çıkması mümkün değil. Ağlamaklıyım, ama pes etmek yok, kararlıyım. Aytaç odanın kapısında beliriyor, “Nasıl, yolunda mı her şey?” “Tabii, her şey mükemmel!” “Alışıyor musun?” “Çoktan alıştım bile!” “Pamir Bey yirmi dakikaya çıkacak” diyor Aytaç, “mektubu imzalaması gerek.” “Gayet tabii, memnuniyetle, yirmi dakikaya kalmaz bile, tape ederim hemen!” Vay vay, neler söylüyorum da, kendim inanmıyorum.

Bloknota bakıyorum Remington’un yanına yerleştirip. Birileri de görecekt diye yüreğime iniyor. Üzerinde bir mektubu oluşturmamaya bölük pörçük bilgiler ve bolcana da nokta. Geometrideki, çizgilerin iki nokta arasındaki doğrudan oluştuğu o basit kural izlendiği takdirde, çizgi çizgi olur sayfa; yoksa okunaklı bir mektup değil.

Hemen Continental dosyalarını tarıyorum süratle. Duyduğumu zannettiğim kelimelere en benzeyenlerinden teknik terimleri tamamlıyorum. Daha evvelki yazışmalardan ilgili şahıs isimlerini, yazılışlarını buluyorum. Ama Pamir Bey’in, yani senin sevgilim, o pipo içimin ile iskemle dönüşün arasında kayıp bir boşluk var ki, oraya ne geleceğini kestirmem mümkün değil.

Saate bakıyorum, altı yedi dakika kalmış. Sırtımdan sıcak sular iniyor. Antetli kâğıdı, kopya kâğıdını ve altına iki pelür kâğıdını daktiloya yerleştiriyor ve “Tanrım, beni mahcup etme” diyorum. Aynı anda kafamda bir şimşek çakıyor. Birsen’in numarasını çeviriyor ve onu evinde bulmayı ümit ediyorum. Tanrım, duamı duymuş olmalı, sevgili Birsen telefonu açıyor. Duyulacak korkusuyla, fısıltıyla derdimi anlatıyorum ona. Duyamıyor, sesimi yükseltmemi istiyor. “Yükseltmem” diyorum, “Pamir Bey yan odada. Birsenciğim mektubu doğru yazmam lazım. Ne yapacağım?”

* * *

Bugün sana bu uzun aşk mektubunu yazabiliyorsam, bu aşkın başında hayatı bize, bana kolaylaştıran bazı sevgili dostlara teşekkür etmem lazım sevgilim; ikimiz adına da. Aytaç ve Birsen, bu grubun başında gelir, müşterek hayatımızın farkında olmadan ilk günden itibaren güzel parçaları oldukları için.

Sevgili Aytaç, üç sene evvel, oğlunun düğününde dünürlerini masamıza getirip, “İşte, benim bugünkü Aytaç olmamı sağlayan insan, öğretmenim, rehberim Pamir Bey. Ne öğrendiysem ondan öğrendim...” dediğinde nasıl gururlanmış, ne kadar mutlu olmuştun, hatırlarsın birtanem. Teşekkür bilmez, şükran tanımaz, kendini bilmezlerin çoğaldığı bu dünyada, kadirşinaslık görmek nasıl mutlu ederdi seni.

Dönelim tekrar benim Remington başındaki mücadeleme. Sevgili Birsen, noktalı son eksigimi hemen tamamladı telefonda. Bu son yardımı da olmayacaktı; bilgisini, tecrübesini daha defalarca paylaşacaktı benimle.

* * *

Yine bir kısmımı gecede bırakmış, bir iki saatlik kevgir misali uykumdan uyandım erkenden. Gözümü açar açmaz seni öptüm birtanem, yanımdaki çerçevede, hiç uyumaz, hiç yorulmaz resminden. Bastım düğmeye, *Tango Oblivion* başladı çalmaya. Seni camdaki yağmur taneleriyle tangoya bırakıp duşumu aldım, giyindim. Organzamı sürdüm, incilerimi taktım, gözlerim tuvalet masasındaki fotoğrafımızda.

“Biciko, bu havada hiç çıkmasaydın sevgilim” dediğini duydum sanki.

“Bugün kırk gün oldu sevgilim” diye fısıldadım, gülümseyen dudaklarının arasına, dudaklarımdan bir nefes bırakıp.

“Boş ver karıcığım” diye göz kırptın, “Zincirlikuyu’ya falan gitme hiç. Gel, ben seni Boğaz’da balık yedirmeye götüreyim.”

Kusura bakma canım benim. Bugün mümkün değil. Çocuklarla, Nil’le ve Fahri Hoca’yla sözleşmiştik. Gülyüz ve Garro da geldiler. Gülyüzcüğüm vazoda antoryum getirmiş, ben de nergisler aldım. Yağmur tatlı tatlı çiselerken Fahri Hoca senin yolculuğunu anlattı bir kez daha, arzum üzerine. Rica etmiştim, “Lütfen bize huzur verecek bir şeyler söyleyin” diye. Daha henüz vedalardaymışsın şimdi. Yine düşündüm, sen bütün bu dünya turunu, o kadar kapının ipini çekmeyi nasıl sığdıracaksın bu kısa zamana diye. İnsan olarak sığdırdığına göre hayatına, şimdi sonsuzluk süratinde haydi haydi becerirsin, eminim. Elli ikinci günde artık temelli gidecekmişsin, sonsuzluğa, dünyadan yok olup tüm âlemde var olmaya.

“Metin olun Nermin Hanım kardeşim” dedi Fahri Hoca, “Pamir Beyciğimiz artık ebedi huzur içinde. Hiçbir şey onu incitemez, kıramaz, üzemez. O çok mutlu. Ve çok sevdiği sizle de beraber olacak. Onun sizinle olmak için burada yanınızda olması gerekmiyor artık; gittiği yerde yine sizi hissedecek, sizinle ve tüm sevdikleriyle olacak; özlem çekmeyecek. O bambaşka bir boyutta, bizlerden bir kademe yukarıda...”

Böyle huzur dolu konuştu Fahri Hoca. Sonra senden bahsederken ekledi: “O artık en sevdiği gibi yaşayacak, en sevdiği şeyleri yapacak.”

Aklıma bana âşık olmadan önce yaşadığın çapkınlıkların geldi, “Eyvah, eyvah!” dedim yüksek sesle. Herkes gülüştü. Dertliyorum sandı Fahri Hoca, “Yine sizinle olacak” diye ekledi.

Çiçeklerini yağmurla bırakıp döndük eve birtanem. Ama geldiğimizde sen zaten evdeydin.

“Üşütmedin inşallah sevgilim” diye mırıldandın, ben yatak odasına girerken. “Çok inatçısın Biciko. Boğaz’da balık yemek varken şimdi...”

Susturdum dudaklarını, dudaklarımla öpücük kondurup. Gelirken balık aldım sevgilim. Akşama çocuklar bize gelecek. Zaten evi görüyorsun, tam istediğin gibi oldu. Her akşam ya Cazım ve Ariella’da, ya bizde ya da aşağıda Pamira’dayız.

Birbirimize nefes alacak zamanlar bırakarak, ama hiç ayrılmadan, düzenimizi koruyoruz. Müthiş bir enerji var evimizde, sen de farkındasın. Zira senin ardında bıraktığın sevginin yansımasından kaynaklanıyor bu, ve bizlerin buna cevabıyla senin tekrar bize dönüşünden.

Yine de, ah yine de, arada vuruyor anaforun birtanem. Kabristandan döndüğümde bari ağlıyorum bugün. Tepinmeden, bağırmadan, sessiz ağlıyorum. Ama bütün bedenim, tüm uzuvlarım, hücrelerim inliyor derinden derine; hıçkırıklarla sarsılıyor. Yüreğim öylesine acıyor ki, galeyan içinde, avaz avaz kamçılıyor diğerlerini. “Mutlulukları, sevişmeleri, coşkuları hep beraber yaşadık, acıyı yalnızca bana bırakamazsınız. Haydi! Hep beraber kanayacağız, hepimizi acıtacak bu özlem” diyor yüreğim. Özlem usaresinden kanıyla dokunuyor bir yanındaki duvara... Domino taşları gibi özlemle yıkılıyor birbiri üzerine organlarım, dokularım. İniltileri geliyor içkuşağıma ve hıçkırıklarını duyuyorum. Zihnimin kanatları, sır-

tımdan sarılmış, dış bedenimi korumaya almışlar. “Şşşttt... Şşşttt...” diye okşamaktalar yanağımı, saçlarımı. Yüksek sesle ağlamamı, dövünmemi istemiyorlar, sevmiyorlar beni öyle.

“Pamir’in senin bu vakur halini ne kadar severdi, takdir ederdi hep. Dayan, biz yanındayız” diyorlar.

Ben de dayanıyorum, birtanem. İçimde fırtınalar kopuyor, sadece içimdeki nöbeti dinleyerek sessiz gözyaşları döküyorum. “Aferin” diyor, zihnimin kanatları, gözyaşlarımı okşayıp “Aferin, hep böyle ol.”

* * *

Bu akşamüzeri iç ağlamalarım ne kadar iyi geldi, biliyor musun? Gözyaşlarımı seni huzursuz etmeden, kendi kendime akıtabildiğime memnunum. En büyük ilacım yazmak ve müzik. Çocuklarımız ise iksirim. Ama onları serbest bırakma zamanı geldi artık. Kendi günlük uğraşlarına dönmeye başladılar zira; ben de kendimi yazıya, seninle baş başa kalmaya çekiyorum. Benden yana içlerinin rahat olmasını söylüyorum onlara; kendi küçük mutluluklarını, dinlencelerini yaşamaları konusunda destekliyorum onları. Neticede onlar da babalarını kaybettiler; tek teselliye ihtiyacı olan, hayatını yeniden ayakları üzerinde götürmesi gereken ben değilim. Bu nedenle, yalnız kalabileceğimi, onlara da bensez nefes payı bıraktığımı bilmelerini istiyorum.

Şimdi mabedimde oturmuş, fotoğraflarımıza bakıyorum birtanem. Sen bana sımsıkı, sıcacık sarılmış öperken bakıyorsun gözlerimin içine, mavilerin mavilerimi yakarak. Yastıklarımız mahmur, uykuya davet ediyor yorgun başımı. Yatağımız en son beraber uzandığımız 9 Ocak gecesi aklımda, çaresizlikten buz kesmiş, mum ışığında ısınmaya çalışıyorum.

Fotoğraflara baktıkça fark ediyorum ki sevgilim, seninle

beraber kendimi de özlemekteyim. Seninle beraber olan “ben”i. Sanki sevişmelerden ya yeni çıkmışsınız, ya az zaman sonra gideceksiniz bir yenisine. Hatırlıyorum hepsini ve kıskanıyorum hayatımda ilk defa bir kadını. Bu yalnız Nermin, ilk defa, bir başka kadının kıskançlığını tadıyor.

Şimdi, bu yalnız Nermin’i, ancak seninle olduğu zamanları anarak ve tekrar yaşayarak tedavi edebiliyorum. Bir nebze ilaç oluyor yüreğimin yarasına. Ben, en baştan, ilk günden başlamak üzere, senin elini tutup yola çıkmak istiyorum. Ama dedim ya, zihnimin kanatları öyle telaşa ki yüreğime, ruhuma huzur vermek için, geçmişimizde serseri mayın misali çılgın gibi dolaşmada. Hangi zaman diliminde, nerede mola verip sana yazmama izin verecek, bilmiyorum.

Ben yine de bıraktığım yerden devam ediyorum, birtanem.

* * *

Sen o günlerde fırtına gibi bir hayat yaşıyordun, İstanbul’daki iki fabrikaya bakıyor, Manisa’da ihracata yönelik yeni bir fabrika kuruyordun; iş seyahatleri, yemekler, kokteyller, romanslar da cabasıydı.

Kapıdan girdiğin an, büronun neresinde olunursa olunsun, senin geldiğin, o saniye hissedilirdi. Sesin en hımbıl elemanı bile canlandırır, elektriğin onları kendine getirirdi. Koridordan odana gelene kadar, ardında elinde dosyaları, planlarıyla bir ekip toparlanır, hararetle son gelişmeleri konuşarak birlikte odamın önünden geçerdiniz. Hayır, öyle geçip gitmezdin ama. Durur, o tatlı gülümsemele merhabalaşırdın. Ayağa kalkar, “Hoş geldiniz” derdim yüreğim ağzımda, az sonra yine hiç bilmediğim bir konuda bir şey yazdırabileceğin endişesiyle. Ona rağmen, ofisteki varlığını bilmek içime tatlı bir huzur verirdi. Yan odadan sesini duymak hoşuma gider, kahkahanı duyunca elimde olmadan gülümserdim. Yanlış yapılmış, aksa-

mış işler için kükrediğini hiç duymadım. Ama sesindeki keyifli tını öyle bir kaybolurdu ki, o sakinliğin, karşıdaki adamı dayak yemiştten beter ederdi. O duruma hiç düşmemem gerektiğini çok iyi anlamıştım. Tebessümünün, keyfinin kaybolması yanındakiler için başlı başına bir ceza gibiydi.

Yorulmak bilmeden çalışmana, işinden duyduğun heyecana, personeline, işçine gösterdiğin sevgiye; kalender, alçakgönüllü rint tabiatına yakından tanık oldukça her geçen gün sana daha fazla hayran oluyordum. Ancak maalesef, beni tecrübeli kılmıyordu bu hayranlık.

Her gün okuldan saat ikide geliyor, masama yerleşir yerleşmez, bir taraftan senin verdiğin işleri takibe koyuluyor, arada derede fırsat buldukça da dosyaları, eski yazışmaları karıştırıp her şeyi kelime kelime ezberlemeye çalışıyordum. Ah o tapaj hataları yok mu, mahvediyordu beni. Senin beklediğin süreyi aşmadan yetiştireyim derken hata üstüne hata yapardım. Kâğıtların birini takar, çıkarır, bir yenisini takar, tam metnin sonuna gelmişken, haydi... yine yanlış basardım ve sırtımdan kaynar sular iner, ağlamaklı olurum. Tipeks'le düzeltme yapmayı kendime yediremediğim için, yeni bir kâğıt koyardım daktiloya. En mükemmel yazdığımı zannettiğimde, bir bakardım ki, telaştan ya kopya kâğıdını ya da kopya pelürleri eksik koymuşum arkasına. Sinirden alnımı tokatladığım çok olmuştu ya, pes etmek yoktu benim lügatimde. Yalnız, çöp kutusunu doldurmuş hatalı kâğıtlardan çok utanırdım. Onları mümkün olduğunca düzgün katlayıp hacmini küçülterek çantama koyar ve eve götürürdüm akşamları. Anne ve babama da göstermeye utandığımdan, banyo şofbeninde yakardım. Suç delillerimi yok ettikten sonra da duşumu alır, günahımdan arınmış hissiyle derslerime otururdum. Yıllar sonra sana itiraf ettiğimde ne kadar gülmüştün, hatırlar mısın birtanem. "Bilseydim" demiştin, "mektuplarımdan banyona kadar girdiğini..."

Daha evvel de yazdığım gibi, belki de bazı şeyleri zaten biliyorduk ama bilincimiz bize o bilgiyi henüz açmıyordu. Her şeyin kendine ait bir zamanı ve mekânı vardı ve biz, “biz” olma zamanına varmamıştık daha.

İşin garibi, ileride “biz” olacağımızı bizden çok önce hissedenden Hüseyin olmuştu. Nişanımızı bozduğumu söylediğim zaman, “SebeP Pamir Bey, değil mi?” demişti. Ben de kıyametleri koparmıştım, “Türk filmi mi çeviriyoruz, bu ne münasebetsiz suçlama” diye. O tarihte seninle patron-çalışan ilişkisi dışında en ufak bir bağımız henüz olmadığı gibi, epey sonrasında kadar da olmayacaktı.

Nişanlım da ilk günden itibaren ondan ayrılmamın sebebi ni sen bildi. Evlendiğimizi duyduğunda, “Ben biliyordum” demiştir eminim. Yüzük uzun süre durmadı parmağında.

Aslında eski nişanlım pek de haksız sayılmazdı. Zira, seni günbegün izlerken, sana hayranlığım artıyordu ve ister istemez herkesi seninle kıyaslamaya başlamıştım. Sende o kadar çok şey bir aradaydı ki, bu vasıflardan biri eksik olduğunda gözüme batıyordu.

* * *

Tatlı bir şımarıklığın vardı senin. Herkesin gönlünü yapmaya, sevgi dağıtmaya bayılırdın, ama bazı şeyler, hatta çoğu şeyler, senin beklentilerine ve planlarına göre yapılmıyordu.

Ailenin fertleri arasında da başkaydın sen, hepsinden farklı bir hayat ve insan sevgisiyle yaşıyordun. Diğer Bezenleri tanıdıkça fark ettim ki, sevgili anneciğin ve sen apayrısınız. Ruh ve gönül zenginliğiniz, hümanist duruşunuz, sıcacık samimiyetiniz ve hem sevgi dağıtmaya hem sev-

gi almaya açlığınız beni çok etkilemişti, canım benim. Sizde kendimi görmüştüm.

Bugün yine yıllar önce, anne ve babana yazdığın bir mektupta gezindi gözlerim; sanki sesini duydum o anda, gülümsedim. Yıl 1957. Sen yirmi bir bense henüz üç yaşındayım, o tarihlerde. Ailece tanıştığınız bir flörtün ile ilgili “..... ile beraber olursa, hayatı kendi istediği gibi; ama benimle olursa ancak benim istediğim gibi yaşayacağını biliyor” diye yazmışsın. Sonra da çizgini çizip kesmişsin işi.

Seni tanıdığımda da öyleydin. Seninle beraber yaşanacak bir hayat, ancak, senin istediğin gibi yaşanmalıydı. Sen, benimle beraber, bana göre yaşamayı da arzu ettin, öğrendin, kabullendin ve sonunda bundan büyük keyif aldın. Bu değişiklikten ötürü kendine şaşardın, arada bir. Ama bu seni mutlu eden bir şaşkınlıktı. Âdeta, başarmanın mutluluğunu duyardın, beraberliğimiz konu olunca.

Benim tıfıl, tecrübesiz halimle aşkımız için yapabileceklerimi gördüğün zaman, sen daha geri kalmak istememiştin. Başlarda biraz zordu senin için, biliyorum. O sebepten, hiç zorluk çıkarmadım hayatına. Her şeyi kolaylaştırmaya çalıştım senin için. Ben seninle her gün aşkın yeni bir evresini, sancılarını ve yüreği yerinden oynatan coşkularını öğrenirken, birçok duyguda senin de benim kadar acemi olduğunu fark etmiştim. Senin için de, bana âşık olmak yepyeni bir hayat, yepyeni bir tecrübeydi ve meydan okuyordu sana bu durumum; hayatına getirdiği yeni sorumlulukla, diğerlerine benzemeyen sahiplenme ve paylaşma duygusuyla.

* * *

Canım, dün gece, birkaç saatlik kevgir misali uykumda, dalmadan önce yaşadığım ne kadar anımız var ise hepsi, masma-

vi gökyüzünde beyaz bulutlara yerleşmişti hayalimde. Minik, beyaz, huzur veren köpükler bunlar, ama ben bakınca hangisinde hangi ânı olduğunu biliyorum. Elimde ipekböceği kozasından dökülür gibi, incecik iplikler var; hafif, yumuşacık. Onları atıyorum yukarıya, bulutlara doğru. İplikler yapışıyor bulutların üzerine birer birer. Hepsinin bir ucu bende... Bazılarına biraz daha sıcıyorum yetişebilmek için. İplikler o kadar hafif ve uçucu ki, gökyüzünde istediğim yüksekliğe kadar çıkıyorlar, beni üzmeden ve buluta takılıveriyorlar.

Sanki şeffaf bir boşluksun sen, bulutlardan daha yukarıda bir yerde durmaktasın. Senin saydamlığından her bir buluta ayrıca bir ince iplik asılı. Gülümsüyormuşsun, öyle hissediyorum. Huzurluyum. Ayla Erduran keman çalıyormuş bir yerlerde. *Liebesleid*'i duyuyorum, gittikçe yaklaşıyor Aylacığımın kemani, ve tabii piyanoda Roger Aubert.

İpek kozasının iplikleri hafif bir rüzgârla salınıyor, yukarıdaki bulutları dans ettirerek. Senin saydam bulutun beraber hareket ediyor onlarla. Anlıyorum ki, beni dansa kaldırmışsın, birtanem. Aramızda derin gökyüzü, bulutlar var, sen hepsinden daha yukarıdasın ama sıcaklığın tenimde. Huzurluyum, uçucu bir hisle sarılıyım. Birden, hararetim öyle artıyor ki, gözlerimi kapayıp açıyorum. Açtığımda yine yatağımızdayım. Ayla'nın CD'si dönmekte. Gözlerim bulutları arıyor; avuçlarımdaki ipek iplikleri ve seni arıyor... Şeffaf bile olsan arıyor gözlerim...

Bugün zihnimin kanatlarına itaat edebileceğim. Yeniden başlıyorum öykümüzü yazmaya canım, devam ediyorum bıraktığım yerden.

* * *

Harbiye'deki ofis binasından içeri giriyorum. İçimde yine pır pır bir heyecan. Masamda beni neler bekliyor? Bugünü

hatasız atlatabilecek miyim? Sen acaba gelmiş misindir?

Garip, ama işimi stressiz yapmak için bir tarafım senin uzakta olmanı ne kadar istiyorsa, diğer tarafım da senin varlığından mutluluk duyuyor. Yüzünün aydınlığı, gözlerinin pırlıltısı, sesinin tonu, hatta sadece yandaki odanda oturuyor olduğunu bilmek bile benim için sevinç kaynağı. Bu duyguyu keyifli çalışma ortamına bağlıyorum sadece. Başka bir şey düşündüğüm yok.

Ofisteki saatlerin haftanın her gününü kapsamıyor ya, geldiğin andan itibaren de seninle beraber herkesin saat mefhumu şaşıyor. Sen “Tamam, artık dağılın çocuklar” diye ne kadar kimse saatine bakmıyor. İstanbul Cevizli’deki ve Manisa’daki fabrika ziyaretleri, Manisa’da yeni kurulmakta olan *easy open* teneke kutu fabrikasının telaşı, Mensucat Santral, Tasaş, Tapa, Ytong şirketlerinin yönetim kurulları, senin başkanlığındaki Turing Spor Komitesi, ortağı olduğun Koruma, Vigi şirketlerinin genel kurul toplantıları, banka görüşmelerin, Amerika’ya kısa soluklu, yorucu iş seyahatlerin, Amerika’dan Continental Can’dan toplantıya gelen yöneticiler, oraya kursa gönderilecek ustabaşları, yerleştirilecek montörler, tüm hayatını doldurmuş durumda. Neredeyse her geceyi kapsayan akşam yemeklerine, partilere, çoğunlukla Grayce’den çok sonra katılıyorsun.

İş denince, konu özellikle de çocuğunmuş gibi seni heyecanlandıran Manisa’daki fabrikaya geldiğinde, gözün başka bir şey görmüyor.

Grayce, telefonla davet saatini hatırlattıkça bana, “Az sonra çıkacak” dedirtiyorsun. Bir saat sonra gelen telefona cevabın yine aynı oluyor ve sen hâlâ daha toplantının ortasında-sın. Sonunda, “O gitsin, beni beklemesin” diyorsun.

Geç de olsa, sonunda katıldığın gece fasıllarının da oldukça geç bittiğini ertesi gün anlayabiliyorum. Acı Türk kahvesi yanında sık sık Alka Seltzer istiyorsun.

Şu kahveyi nasıl böyle içtiğini hiç anlayamıyorum, canım. Yüzünü buruşturarak içmenden cesaret, bir gün sana sütlü, hafif de şekerli bir kahve yapıyorum, köpük köpük. Bayılıyorsun. “Nermincik, zahmet olmazsa, bundan sonra sen yapar mısın kahvemi lütfen?” diyorsun. Yapmaz mıyım? Acı içtiğin çayı da, şekerli ve limon dilimli ikram ediyorum. Çay servisin de bana kalıyor o günden sonra.

Çalışma odanda, İzmir’de baba evinden olduğunu söylediğin art-deco koltuk takımı var. Geniş, sade ve abartısız ofis masan ile ağzında pipon veya sigaranla döne döne mektup dikte ettirip beni deli ettiğin o meşhur döner koltuğunun dışında, içini ısıtacak bir şeyler olması gerektiğini düşünüyorum odanda. Her pazartesi kendi masama çiçek alırken, senin için de almaya başlıyorum. Bayılıyorsun görür görmez. Anlıyorum ki, pazartesiileri artık iki demet çiçek alınacak.

* * *

Sevgili olduğumuzda ve evlendikten sonra da devam etti bu alışkanlık, ta ki ofislerimizi toplayıp Tasaş’tan ayrıldığımız o fırtınalı güne kadar sürdü. Sonra da evdeki masanı, komodininin üzerini çiçeksiz bırakmadım. Nergisleri, fulyaları severdin. Bir de ben sevdiğim için laleyi, orkideyi. Her aldığım demeti paylaşırdım ikimize. İyi ki de o çiçekleri almışım sana birtanem, iyi ki paylaşmışım tüm çiçeklerimi, bizim olmuş hepsi.

Yıllar önce, bir gün, senin ofisine çiçek aldığım eski günleri konuşmuştuk da, “Çiçekler bahaneydi sevgilim. Seni görür görmez içim ısınırdı benim” demiştin. Ama sen de tam ne olduğunu bilemezmişsin o günlerde, o iç ısınmasının. Ne zaman ilk kez fark ettik birbirimizi, ne zaman duyarlılığımız o

kadar yoğunlaştı, kaç kez konuşmuşuzdur, çözmek için. Belki de 1974 Temmuzunda başlayacak yıldırım aşkı dediğimiz macera, bu küçük iç ısınmalarıyla yola çıkmaya hazırlamaktaydı bizi, kim bilir?

Senin görmüş geçirmişliğin, bin bir çeşniliğin ve benim sosyal ve tensel tecrübelerim itibariyle henüz yolun başında toy halimle aşk yaşayacak, birbirimize tutulacak olmamız, mantık, ihtimal dışıydı; üstelik sen evli olduğundan büyük bir tabuydu da. Düşünmek bile saçmaydı. Sen macera adamıydın, ama sorumluluk katiyen almazdın, kadınlar ancak sana ayak uydurdukları müddetçe seninle macera yaşayabilirlerdi. Bense acemi çaylak, tıfıl bir genç kızdım; benimle risk almaya değmezdi, üstelik sana neyi ne kadar verebileceğim hiç mi hiç belli değildi.

Aşkımızın ilk günlerinde birçoğunun düşündüğünün aksine, ne senin ne benim hiçbir hesabımız, düşüncemiz yoktu, sevgili olmaya dair. Ama işte, ikimizin de nasıl içi ısınmış baksana canım benim, birbirimizi her görüşümüzde, ama ne kendimizin ne de birbirimizin hislerinden haberdar olmuşuz o kadar zaman. İlmek ilmek örmüşüz o sıcaklığı, ta ki sen bunun diğerlerinden farklı bir duygu olduğuna karar verip o hisle bana dokunana dek.

O kadar komplekssizdin ki, zaman mekân bilmeden bol bol sarfettiğin o iltifatlardan, çalışma ortamında arada bir bana da denk gelen beğenilerden özel anlamlar çıkarmam mümkün değildi.

Gönlün güzel sözlerle doluydu ve dağıtmayı seviyordun bunları. Duyduklarım, sadece, beni daha iyi çalışmaya motive ediyordu; takdirini kazanmışken kaybetmemek için olağanüstü bir gayretle işime, işimi öğrenmeye sarılıyordum. Senin takdirine sahip olmak benim için öyle bir tutku haline

gelmişti ki, işime ek olarak, seni anlama, senden sıkıntıyı, sorunları uzak tutma, hayatını olabildiğince kolaylaştırma arzusuna dönüşüvermişti.

Sana hayrandım; yanlış bir iş yapacağım, güvenini kaybedeceğim diye yüreğime inerdi. Bazen mükemmelci beklentilerin, derslerimin üstüne beni biraz yorardı; o zamanlar İzmir biletlerini bir gün önceye ayarlamaya bakardım ki, Manisa'ya bir gün önce gidesin de, ofiste bir gün daha sakın çalışabileyim.

Yine de, sana karşı derinden bir şefkat duyduğumu fark ettiğimde, bu duyguyu yadırgamıştım. İçindeki o büyümeyen çocuğun, çevresine dağıttığı karşılıksız sevgi kadarını beklediğini görüyordum. Senin o rahat, başarılı ve bir o kadar da eğlenceli dünyanın, dışa vuran mutluluğunun ardında bir eksiklik yattığı duygusundaydım, farkına varamadığın. Çünkü henüz daha hiç tatmış olmadığın bir mutluluktan, benim sende eksikliğini gördüğüm. Henüz tadını bilmediğin için belki de eksikliğini hissetmediğin bir mutluluktan bahsediyorum.

Hatırlar mısın birtanem, neden sonra bir gün, “Demek mutluluk buymuş sevgilim, demek buymuş gerçek aşk...” değişini. Demek ki hissetmişim, bilmişim henüz yeteri kadar mutlu olmadığını, yeteri kadar âşık olmadığını, kendini hep âşık zannettiğin halde. Ne de iyi yapmışım. Ne mutlu bana, sana, ne mutlu bize birtanem.

* * *

1973 sonuydu... Ofis elemanlarının ikramiyeleri ilan edilmiş ve sen hepimizi öğlen yemeğine Ziya'ya davet etmiştin. Herkes için iki saatlik bir keyif molası ve güzel bir yılın kutlaması olacaktı. En dipte, sedirin önündeki masalar yan yana getirilmişti. Hatırlar mısın birtanem, bana işaretle, tam

karşındaki yeri göstermiş, “Nermincik sen şöyle otur” demiştin. Benim ne yiyeceğimi sormuş, benim gibi sen de şnitzel yemeğe karar vermiştin. Sonra, aperatif olarak, kendi seçimin *double dry* martiniden bana da ısmarlamıştın. Olan biten buydu, ama çok şeye gebeydi.

Derken 26 Mayıs 1974 pazar, Kartal’da, “Tasaş pikniği” geldi çattı. Cumartesi yine geç saatlere kadar senin komuta ekibinle beraber şirketteydik. “İyi akşamlar” dedin ve ekledin, “Nermincik sen yarın Nişantaşı’na eve gel. Bizim arabada beraber gideriz. Tek başına çok zor gidersin.” Soru sormuyor, talimat veriyordun sanki. Zira o günün İstanbulu’nda, benim Ataköy’den kalkıp, Kartal Cevizlisi’ne varmam başlı başına bir maceraydı. Gerçi tek başıma o yolculuğu becerebileceğimden tereddüt etmen egom için pek iftihar vesilesi değildi ya, ilgin hoşuma gitmişti yine de.

O sabah senin Nişantaşı evine gelirken neden o kadar heyecan duyduğumu kendime hiç izah edemedim doğrusu. Hani sanki evli patronumun evine değil de, beni dört gözle bekleyen sevdiğimin yanına gider gibi hissediyordum. O aralar yeni bir flörtüm vardı, yüreğimdaki heyecanları ona yoruyordum. Ama neden onu değil de seni göreceğim zamanlar böylesine heyecanlandığımı sormuyordu içsesim. Belki de bilinçaltımın sansürleri, yasakları devreye giriyordu, bana fark ettirmeden.

Arzu Apartmanı’na geldiğimde Şoför İzzet Valiant arabayı hazırlamış, kapıda bekliyordu. Yukarıya çıkıp kapıyı çaldım. Anında açıldı. Pırıl pırıl gözlerin ve kocaman tebessümünle, karşımdaydın birtanem. Elimi sıkıp yanaklarımdan öptün. Salona girdik. İçeriye seslendin.

“Haydi Grayce Hanım. Hâlâ toparlanamadın mı?”

Yumuşacık tebessümüne ve nazikliğine rağmen, ses tonunda gizli bir uyarı seziliyordu. İşyerinde sıkı takipçisi ol-

duğum o “küçük-ama-anlayana-büyük” nüansı yine yakalamıştım.

Hiçbir zaman sesi yükselmeyen, ama bakışıyla insanın yüreğini delen babacığımın alışık olduğum o tavır, sen de gülümsemeyi de barındırıyordu ayrıca. Ve bu farkın ayırdına varabiliyordum.

Arabada yol boyu, benimle, ailemle ilgili sorular sordun bana. Arada Grayce, henüz hiçbirini tanımadığım ecnebi arkadaşlarınızın davetleri, evinizde vereceğiniz akşam yemekleri hakkında konuşurken hiçbirisiyle ilgili değildin.

“Bana sayma lütfen, deftere yaz, haberim olur” dedin, yine o içinde buz kristallerini hissettiren tatlı sesinle. Sonra benimle konuşmaya geri döndün. Benimle de İngilizce konuşuyordun. Kendimi mükemmel ifade edebildiğim Türkçenin dışında kalmak biraz germiştii, ama ne diyebilirdim ki?

Piknik alanında beni bir an yanından ayırmadın. İşçilerin, ustabaşların, memurların, herkes sana âdeta tapıyordu. Hepsiyle tek tek öpüşerek el sıkıştın. İçenlere rakından ikram ettin, kadeh tokuşturdun. Onca insana nasıl sevgi dağıttığını ve nasıl sevildiğini izlemek harika bir histi. Dönüşte, Şoför İzzet’e beni eve bırakmasını söyledin.

O akşam uykuya dalarken, o güne kadar olduğumdan bir kat daha fazla hayrandım sana. Evet, kesinlikle hiç hata yapmamalı ve sesindeki o tadın kaçmasına fırsat vermemeliydim.

2. İstanbul Müzik Festivali başlamıştı. 20 Haziran’da İTÜ Maçka Salonu’nda İstanbul Devlet Opera Orkestrası, şef Robert Wagner yönetiminde, Leyla Gencer ve Tunç Ünver’le açılışı yaptı. Nejat Eczacıbaşı ile TTOK’daki çalışma yakınlığının dolayısıyla festival de senin hayatının önemli bir parçasıydı. Bütün konserlere bilet almış, yurtdışından gelen bazı müzisyenlerin karşılanması, ağırlanması organizasyonunu üstlenmiştin. Ancak, iş tempon her yere yetişmene izin vermiyordu.

Konserlerin çoğuna gidemiyor, davetlere ancak geç saatlerde katılabiliyordun.

26 Haziran Çarşamba akşamı da, saat sekizde, Aya İrini' de bir konser vardı. Saat altı gibi, odana girip, sana hatırlattım. Yarın saat sonra yanıma gelerek, "Nermincik, başka programın yoksa, konsere sen git benim yerime" dedin. "Grayce saat yedide çıkacak evden. Ona katılırsın. Ne dersin?"

Ne programım olabilirdi ki? İşten çıkılacak saat belli olmadığı için, sen paydos edene kadar zaten hiçbir program yapamazdım. Erkek arkadaşım çok şikâyetçiydi bu durumdan. Ona ancak kısacık bir zaman dilimi ayırabiliyordum; okuldan çıkınca saat bir ile iki arasını ya da akşam iş sonrasında. Aslında dürüst olmak gerekirse, ayırabiliyordum değil, ayırıyordum demeli, zira beni bu tempoya ya da saat altıdan sonra işte kalmaya zorlayan yoktu. Ama ben, bana ihtiyacın olabilecek her an orada, yanında olmak istiyordum. Toplantıların kaçsa kadar uzarsa uzasın, notlarının alınması, imzalanması ertesi güne kalmazdı. Programlarının aksamaması, zamanının boşa harcanmaması için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu sahiplenişi seviyordum, zira mükemmeliyetçi olmak bana güç ve güven veriyordu. Sadece kendi egom için istemiyordum bunu, aynı zamanda da senin yanında kalmamı sağlama almaya çalışıyordum. Daha mektep bitmeden çok önemli bir firmanın genel müdürünün sekreteri olmuşum. Sınıf arkadaşlarım için hayal edilemeyecek bir pozisyondu.

İşim, yani aslında sen, hayatımın bir numarası olmuşsun. Hayatım senin etrafında dönüyordu. Zamanım sana aitti, sen istediğin kadar senindi vaktim. Bir tek, cumartesi sabahları saat onda, Maçka'da Maden Fakültesi'nde icra edilen klasik konserleri kaçırmamaya özen gösterirdim.

Yalnız giderdim o konserlere. Gözümü kapar, müzikle kendi iç dünyama yolculuklar yapardım. Özellikle duygusal bestelerde zihnimin kanatları beni alır, henüz kiminle olduğunu

bilmediğim büyük, tarifsiz bir aşka yolculuğa çıkarırdı. Görünmeyen, bilinmeyen o müthiş sevgiliye özlemle, gözümünden yaşlar inerdi. Öyle bir sevgilim henüz yoktu, ama özlemi vardı. İçimi acıtacak, kalbimi yoracak kadar çok sevmek ve sevmek istiyordum.

Bana konser biletini vereceğini söylediğinde, yine düşlerimdeki sevgiliyle buluşabileceğim düşüncesiyle heyecanlandım. Ama seni bırakıyor olmak da hoşuma gitmeyecekti.

“Bana ihtiyacınız yoksa, gidebilirim” dedim. Cevabın hemen geldi.

“Sana her zaman ihtiyacım var, Nermincik.”

Yanaklarıma al bastığını hissettim.

“Ama” diye devam ettin, “bu konsere gitmeni istiyorum. Tüm hayatın bu ofiste geçiyor.”

Farkındaydın! Tüm hayatımın ofiste geçtiğinin, yani senin etrafında yaşadığının farkındaydın. İşe bağlılığımı takdir ediyordun. Ama sonuçta, bu çalışma azmi ve takdir sadece iyi bir patron-çalışan ilişkisiydi, öyle olmalıydı. Aksi bir şey düşünmek için aptal olmak gerekirdi. Müzikle hayallere dalabilirdim, ama iltifatını ve takdirini farklı yorumlayacak kadar da şapşal değildim.

Teşekkür ederek ofisten ayrıldım. Grayce, Nişantaşı’ndan Aya İrini’ye kadar senin ne kadar mükemmelliyetçi ve müşkülpesent olduğunu, seni idare etmenin zorluğunu, bir tek kendisinin bunu başarabildiğini anlatıp durdu.

Onu, “Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz ki?” te-bessümüyle dinledim. Gerçekten de anlamamıştım. Belki de Hüseyin gibi Grayce de yaşanacakları yaşanmadan önce hissediyordu. Belki de sadece senin uçarı çapkınlığını artık ezberlediğinden, en azından benim de o listeye girmemem için önlem alıyordu kendisine göre.

Benden otuz yaş büyük, feleğin çemberinden geçmiş ve se-

ninle on senedir evli bir kadının benden bu kadar çekiniyor olması, beni hem rahatsız etmiş hem de farkında olmadığım bir şeylerin varlığını düşündürmüştü. Evli bir erkekle, patronumla maceraya girmenin bir tabu olması ve bilinçaltından bütün işaretleri reddedip başka bahaneler aramam bir yana, şimdi bir de Grayce bu ihtimali işaret ediyor gibiydi bana. O konuştukça, eski nişanlımın “Nişanı atmama Pamir Bey sebep, biliyorum. Beni aksine inandıramazsın” gibi ısrarlı sözleri kafamda döndü durdu. Seni de, beni de ayrı ayrı kendi hayatlarında tutmaya uğraşan ve birbirini tanımayan o iki insan, bilmeden âdeta desteklemişlerdi seni ve beni, “biz” olmamız için.

Şimdi sana bu mektubu yazarken, hayatımıza sadece içerden değil dışarıdan da bakabildiğim için bunları daha iyi fark ediyorum, birtanem. Trio de Trieste’nin sahne aldığı o akşam, konseri büyülenmiş gibi izlerken zihnimin kanatları garip şeyler yapmaya başladı. Sebebini anlayamadığım bir mutlulukla çırpıyorlardı; Aya İrini’nin nişlerinde uçuşan güvercinler gibi, kulağımın dibinde seslerini duyuyordum. O gece uzaklara götürmediler beni. O meçhul sevgilinin peşine düşmeyerek, bulunduğum yerde mutlu olduğumu fısıldadılar kulağıma. Yüreğimi tarifsiz bir heyecan sarmıştı, bu sebepsiz mutluluk hissiyle. Zorlamadım kanatlarımı, bıraktım; güvercinlerle beraber Aya İrini’nin içinde uçup durdular bütün gece. Onlar da, ben de mutluyduk.

Gece eve döner dönmez sana telefon ettim. Eve taksiyle döneceğim için, vardığımda seni haberdar etmemi istemiştin. Öylesine mutluydum ki, sana teşekkür ederken içim titriyordu. Çok yakında çok büyük bir aşk yaşayacağıma dair yüreğimi dolduran o müthiş hisle, konserden ne kadar etkilendiğimi söyledim. O gece sana teşekkürüm, biletini vererek bana bu sevinci yaşattığın içindi, kanatlarım ilk defa uzaklara uçmadan aşkı yaşamıştı çünkü. Ama hâlâ daha, aşkın, telefonun di-

ğer ucunda, sende olduğunun farkında değildim.

“Madem bu kadar mutlu oldun” dedin, “o zaman 10 Temmuz akşamını da ayır, Woody Herman konserine geleceksin. Bizde de bir davet var, ona da katılmanı istiyorum.” Telefonu kapadığımda uçuyordum âdeta. Tam oturacak, annemle babama geceyi anlatacaktım ki, telefon çaldı. Gecenin o saatinde hepimiz biraz irkildik. Açtığımda yeniden o yumuşak sesini duydum. “Nermincik, hafta sonu bir programın yoksa, benimle tekneye gel diyecektim.”

Kanatlarım yine pırpırlandı ama hâlâ neye, kime uçtuklarını yüksek sesle söyleyemiyorlardı. Sadece o büyük aşkın yakınlarda bir yerde olduğunu hissediyorlardı, o kadar. Annemle babama sormak için müsaade isteyerek telefonu kapadım. Öyle kolay değildi bizim evde, bir yerlere gitmek için izin almak. Hele gece yatıya gitmek, hiç...

Sana, “Gelemiyorum maalesef” demek zorunda kalabileceğim ihtimali yüreğimi burarak, annemlere davetini aktardım. Her nedense bir sezgi bana, “Grayce Hanım ile Pamir Bey davet ediyorlar” dedirtti. Bilinçaltında, ailemin rahatsız olabileceği ve izin alamayacağım korkusunu duyduğum aşıkârdı. “Annemler izin vermiyor” demenin bana ağır geleceği ve sana karşı mahcup olacağımdan, böyle bir durumda vereceğim cevabı düşünüyordum bir yandan.

Nişantaşı’nda sizde buluşup Tarabya’dan tekneye binileceğini, Pendik’te 212’ye gidileceğini, pazar akşamüzeri geri döneceğini, özellikle annemin bir aksilik yapmaması için içimden dua ederek aktardım onlara. Mucizevi bir şekilde, aralarında kısa bir fikir teatisinden sonra izin çıktı. Yanlış anlamasınlar diye, sevincimi gizlemek için ne kadar çaba harcadığımı anlatamam canım. Yüreğime iniyordu, bu davetlerden farklı bir anlam çıkaracaklar da, izni geri alacaklar diye...

Senin öteki hayatın...

Gece kanatlarım uyutmadı beni.

“Bu davetin de bir sebebi olmalı. Belki de gittiğin yerde, Aya İrini’deki konserden beri çok yakınında hissettiğin o büyük aşkla tanışacaksın” diyordu içsesim.

Ertesi sabah erkenden kalktım. Plaj çantamın içine hafta sonu gerekecek kıyafetlerimi yerleştirdim. Üzerimde, boyundan askılı, mavili beyazlı kısa plaj elbisem ve ayağымda espadrillerim, Ataköy’den Nişantaşı’na yola koyuldum.

Arzu Apartmanı’nda, dairenin zilini çaldığım an, kapı açıldı. Yine sendin karşımda. Yüzün yine ısı ısı ısı, gözlerin çakmak çakmaktı. Üzerinde, kolları iki kat kıvrılmış, beyaz gömleğin ve blucin pantolonun vardı. Yanağımdan öpüp beni salona aldın yine.

Grayce’in annesi Teddy, salondaki kanepede oturmuş, kitap okuyordu. Beni onunla tanıştırdın. Doksanlarında, cici, alçakgönüllü, kendi halinde bir kadındı. İlerlemiş yaşına, bastonla dolaşıyor olmasına rağmen, evin içinde Grayce’in birçok işini üstlenmişti. Hayatını, kızının hayatını kolaylaştırmaya adanmış çok belliydi. Onunla o gün ilk kez, daha sonraki zaman diliminde de birkaç defa sohbet etmişliğim oldu. Kızındaki gereksiz, mağrur, özellikle Türkleri küçümseyen imalara onda hiç rastlamadım. Grayce, Amerikalılığını ve

Pamir Bezmen'in karısı kimliğini karşısındakini ezerek kullanmayı seviyordu. Sen Pamir Bezmen olarak dahi bu tavrı koymazken, üstelik...

Dolayısıyla bana olan tavrı da aynı snop hava içindeydi. O gün ve o hafta sonu da senin bana olan özel ilgiyi, karının tavrını yumuşatmak ve affettirmek için sergilediğini sanmıştım. Aslında çok alınacağım bir durum olmasına rağmen, Grayce'in Amerika'dan gelen montörlerin karılarını da ne kadar küçümsediğini fark ettiğim zaman, bunun benim değil, onun problemi olduğuna karar vermiştim. Yoksa o hafta sonu davetini zaten kabul edemezdim.

Tarabya'da, Grayce II teknesine bindiğimizde sen hemen mayonu giydin. Benzin kapaklarını açtın, kontrollerini yaptın. Grayce'den hepimiz için birer cin tonik istedin ve düme- ne geçtin.

"Nermincik, şayet ayakta yorulmazsan yanımda dur, sana yalıların hikâyelerini anlatayım" dedin.

Grayce, cin toniklerimizi uzattı kamaradan. Sonra, yağlanıp kış koltukta güneşlenmeye yattı.

Ben, pembe, örgü bikinimin üzerine aynı renk *halter-shirt* giymiştim. Patronumun yanında daha ilk andan bikinili kalmak fikri biraz utandırmıştı beni.

Tarabya koyundan yavaşça çıktıktan sonra motorlara gaz verdin ve Boğaz'ın sularını yarararak yol almaya başladık. John Player Special sigara paketinden birini çıkarıp Chinese lacquer Dupont çakmağınla yaktın. Kullandığın en ufak obje bile, sanki sadece senin için yapılmış gibi duruyordu elinde. Tutuşunda, eline, dudaklarına alışında öyle bir sahiplenmen vardı ki kendine ait kılıyordu her şeyi.

İlk defa iş ortamından, işçinden, memurundan, ihtiyar heyeti grubundan —o zamanlar yönetim kuruluna öyle denirdi,

hatırlar mısın—, ofisinden uzakta, kendi dünyanda görüyordum seni. Öteki hayatını keşifteydim.

Az sonra, Grayce içkisini bitirmiş ve güneşin altında uykuya dalmıştı. Ben, senin bir metre kadar uzağında, dirseklerim siperliğin önündeki bölmede, rüyada gibiydim. Gösterdiğin her bir yalıya içinde gezer gibi bakarak, hikâyesini merakla dinliyordum.

Kıbrıslı Yalısı'nda çocukluk arkadaşların İlkay ve Mihda oturuyordu. Mihda'nın büyük büyük babası Kıbrıslı Mehmed Paşa'dan kalan yalıda hâlâ aynı aile yaşamaktaydı. İlkay ile Mihda bu yalıda evlenmişlerdi. Her sene, Moda Kulübü'nün açılışına senin teknenle beraber gidiyordunuz. Hemen yanındaki Kont Ostrorog Yalısı ve sahiplerinin hikâyesi... ve sonra Rahmi'nin yalısı. Bu motorla beraber dolaşıp bakınmıştınız yalı almak istediğinde... Kuleli Askeri Lisesi'nde, yedek subay olarak öğretmenlik ve sınıf subaylığı yaptığın askerlik yıllarından bahsetmiştin sonra, keyifle. Kulelerin eksikliğini, komutanın kızının yapıp sana hediye ettiği yağlıboya tablodan fark edip el atmıştın duruma. Robert Kolej'den yakın arkadaşın Güray Zorlu da istihkâmda askerliğini yapıyormuş. Beraber organize edip uzun zaman önce yıkılmış kuleleri yenilemişsiniz.

Hikâyelere, öğrenmeye olan açılığım, mest olmuş bir şekilde dinliyordum seni. Sıcacık güneş, süratin saçlarımda, bedenimde bıraktığı ılık esinti, senin sıcacık sesin, Boğaziçi'nin her kıvrımında ayrı bir tablo çizen renkleri; tümü yudumladığım cin toniğe meze oluyordu âdeta.

Kız Kulesi'nin önlerine geldiğimizde, bana dikkatle baktın ve “Nermincik, çıkar istersen şu üzerindeki. Yanıyorsun, iz kalıyor omuzlarında” dedin. Gerçekten de üzerimdeki tişörtün açıkta bıraktığı yerler yanmaya başlamıştı. Hiç lekesiz, izsiz yanma telaşında, gördüğüm renk beni ürküttü. Yavaşça

çıkardım üzerimdekini, ama bir müddet daha göğsümde, kucağımda tuttum. Karşımda çırılçıplak kalmış gibi bir duyguda, bu utangaçlığımdan ayrıca rahatsız, rahatlamak için zamana sığındım. Sen anlatmaya devam ediyordun.

Moda önlerinden geçerken benden içkini tazelememi rica ettin. Mecburen bu defa tişörtümden kurtulmak zorunda kaldım. Kamarada içkini hazırlayıp getirdim. Sen o güzel tebessümünle teşekkür ettiğinde, yüzüme yayılan ateş kızarıklığı güneş yağından mı, yoksa senin gözlerinden miydi, bilemedim.

Küçüklüğümden beri, kızlar kadar, erkeklerle de arkadaşım olmuştu. Onlarla “iyi dost” olunabileceğini de keşfetmiştim; annemin disiplininin yanı sıra, kaş göz olmadan büyütmüş erkek arkadaşlarımla tüm sporları, sohbetleri, dansları paylaşmış, birkaç küçük flört, bir de nişanlılık yaşamıştım. Ama senin “patron” olman duygusu yok muydu, bu yolu hafta sonu gezisiyle bir türlü uyuşturamıyordum.

Zihnimin kanatları uçuşan saçlarıma tutunmuş, “Az kaldı, büyük aşka az kaldı” diye fısıldıyordu kulağımın dibinde. Evet, belki de bu hafta sonu Pendik’te, 212 de bekliyordu beni büyük aşk. Ama daha, senin yanında bikinili durmaya çekinirken o aşka nasıl varabilirdim? Kiminle flört edebilirdim sonra, patronumun yanında, onun misafiriymen?

212’nin önüne vardığımızda, bir gece evvelden gelmiş olan diğer teknelerin arasında yerimizi aldık. Herkesin herkesi tanıdığı belliydi.

“Hugh Beard bu ekibe *the yachting aristocracy* der” dedin, biraz ilerideki yelkenlinin burnunda sana el sallayan iriyarı, beyaz saçlı, güleç yüzlü arkadaşını gösterip.

Tekneye gelirken Arnavutköy’den aldığımız tekirleri kızarttı Grayce.

“Rakı içersin değil mi Nermincik?” diye sordun.

Rakıcı bir babanın kızı olmama rağmen ağzıma rakı sür-

memiştim o güne kadar. Kırmızı şarabı severdim. Ama sana “Hayır” demem mümkün değildi...

Yemek sonrası Grayce gazetesinin ekinde senin fotoğrafını görmüş, onu getirdi. Baktıktan sonra bana uzattın. Amerikan Konsolosu Daniel Newberry’nin, konsolosluğun bahçesinde verdiği kokteylde çekilmişti, yanında sonradan tanıyacağım sevgili Kim Erkan ve birkaç güzel hanım vardı. Her zamanki gibi, halinden pek memnundun. Beyaz keten pantolon, kahve, krem rengi ve kobalt mavi çizgili Indian matrass ceketin ve ipek örgü kravatınla her zamanki gibi şık ve kendinden emin gülümsüyordun.

* * *

Dostlarımız Niki ve Manolis’in son günleriydi dün. Manolis, Niki’nin Giritli, bariton erkek arkadaşı. Araları bozukmuş, Niki’nin gönlünü almak için arkasından gelmiş. Tanısan çok severdiniz. O seni dinlediği kadarıyla hiç tanımadan bile çok sevdi. Spritüel, dünyevi kavgaları çoktan aşmış, daha iyi insan olmakla ilgili sürekli bir iç terbiye disipliniyle yaşayan Zen Budisti bir çocuk. Ezan dinlemeyi seviyor, Mevlânâ’ya hayran, klasik Türk musikisinden parçalar ezberlemiş. Mikis Theodorakis ile beraber konsere gelmiş İstanbul’a daha evvel. Burada kalıp bir şeyler yapabilmek istiyor. Müzik neredeyse orada yaşıyor; müziği yaşamın anlamını çözmekte bir enstrüman olarak kullanıyor. Bizim Nikicikle hem ayrı olamıyorlar, hem beraber. Ruhları ayrı bestelenmiş, bir türlü aşta gereken uyumu yakalayamıyorlar. Burada da dört günü ruhlarını birleştiremeden geçirdiler. İkisi de, benden, seni, beni, bizi dinledikçe aralarındaki ilişkinin bizimkinden ne kadar uzakta olduğunu daha iyi gördüler. Seninle birlikte onları epey zorlamış olduk böylece, daha mükemmeli yakalamaları için.

Onlar havaalanına gitmek üzere ayrılırken, sevgili Meryem ve Volkan geldiler. Volkan’a Manolis’ten bahsedince yeni proje-

si için kurduđu ekipte harika bir eleman olacađını dűşündű. Sanırım, bizdeki bu tesadűfi ayakűzeri tanışma, başka dostluk ve yaratıcılık fırsatlarına dűnűşecek. Niki'nin ve Manolis'in bu yolculuklarının onları bir araya getirmekten başka bir işlevi olmasın? Belki de sadece bir bahaneydi bu ve asıl olan, Volkan ile Manolis'in beraber müzik yapmaları. Kim bilir? Önümüzdeki günler gösterecek. Seni yine haberdar ederim.

Meryem ve Volkan, kırmadılar beni, yemeğe kaldılar. Çok hoş sohbetle geçen bir akşam oldu. Manolis'ten kalan spiritűel sohbetlerin üzerine yeni çiçekler açtı akşam.

Bu aralar yoğun bir şekilde evimizde müzikle yaşam iç içe geçmiş durumda. Murat ve Bűlent'in gönűllű hazırladıkları o mistik gece, bunlardan en görkemlisi oldu. Evvelsi akşam da sevgili Ayla Erduran beni Four Seasons Oteli'nde piyano dinleyip içki içmeye davet etti. O da, 14 Nisan'da Fazıl Say'la vereceği konsere hazırlanıyor. Gűnde yedi saat çalışıyormuş. Dört saat boyunca hararetle sohbet ettik. Yine ruhumun zenginleştini hissettiğim zamanlardan biri oldu o akşam. Yaratıcılığın sancılarını, sanatçının kırgınlıklarını, hayal kırıklıklarını, başarılı bir sanatçı olma çabasında kaçırılan, göz ardı edilen diğer başka güzellikleri, ilişkileri; velhâsıl içimizde, anılarımızda, ruhumuzda ne varsa hepsini döktük ortaya.

Önümüzdeki günlerden birinde, bilgisayarımlı alıp Ayla'ya ziyarete gideceğim. O, konseri için çalışırken ben onu dinleyip mektubuma devam edeceğim.

Yazarken, ya Ayla'nın *Liebesleid* parçası ya da Bűlent'in *Tango Oblivion*'unu dinliyorum. İzmir'deki aşk günlerimize geldiđimde çalmak üzere de senin, 33'lűk Jose Feliciano, Nana Mouskouri ve Paul Mauriot plaklarını hazırladım; bana eşlik edecekler.

Bu gün elli ikinci günüydü sen başını toprağa koyduğundan beri. Sonsuzluğa gidiyorsun bugün, burası ile bizlere meçhul olan orası arasındaki ara zamandan çıkarak. Artık dünya üzerindeki dolanmaların, ziyaretlerin bitti. Bedeninden sıyrıldığı'nın tam idrakindesin. Bedeninde olduğundan daha kuvvetlisin şimdi, serbestsin, hürsün birtanem. İnsanlık kılıfının getirdiği bütün olgulardan hürsün. Bedenli olmanın verdiği bütün acılardan, hüznlerden, dertlerden ıraksın. Sadece ve sadece bir ruhsun; tertemiz, sıcacık, sevgiyle enerji yüklü, bütün evrenin gücünün hem bir parçası hem de yansıması oldun artık.

Seni bu öğle üzeri yine mezarının başında, bir kez daha uğurladık. Nil, Memoş, melek Halilcik (aman şeytan olanıyla karışmasın), Pamira, Ariella, Cazım, ben ve Fahri Hoca beraberdik. Nergisler yaydık yine mezar taşının üzerine, görmüşsündür birtanem. Kokularını da duydun mu? Havayı gördün mü, kaç gündür yağan yağmurdan sonra nasıl günlük güneşlikti, bahar kokuyordu her yer. Canım benim, yine ayarlamıştın havayı. Sıkıntısız, başucunda durduk, dualarımızı gönderdik sana.

Sonra, Nilciğim bizleri yemeğe davet etti. Ah canım benim, sen de oradaydın biliyorum, nasıl keyifli sıcacık bir yemek oldu. Sohbet hep vardın, İzmir evi, annen, baban, Nice'teki yazlarınız, Nil'le beraber *"Le petit pigeon"* günleriniz... Çocukları güldürdük yine. Harika bir gündü sayende sevgilim.

Bugün annem de bize geldi. Ankara'ya Yeşim'e gitmeden önce bizleri görmek ve sana dualarını buradan göndermek istedi. 1974 yazı Çeşme kampını, seninle kaçamaklarımızı hatırlayıp anlattım ona, güldük yine. Sana anlatmıştım hani; anneannem seni tanıdıktan sonra, "Pamir Bey Nermin'le evlense ne kadar iyi olur, çok yaklaşıyorlar birbirlerine" demişti de, annem sinirlenmiş, "Anne, saçmalama Allah aşkına. Evli bir adamdan bahsediyorsun. Ne biçim laf o?" deyivermişti.

Anneannem az konuşur, çok iyi izlerdi. Demek sofrada bizler gırgırdayken, o çoktan çözmüştü bir şeyleri.

Sevgilim bu akşam yine sana uzun uzun dualarımı gönderdim, aldığından eminim. Yaradan'a ayrıca yalvardım, sevgimden, sevgilerimizden seni haberdar etmesi, huzurla kucaklaması için.

Birkaç gece evvel sevgili Asaf benim kalbimin ne kadar kınadığına şahit olduğu için, bize bir reiki öğretmeni tanıştırdı. Pamira ve ben, Gülcan Hanım'la dört saat geçirdik. Müthiş bir enerjiyle sarıldığımız o saatler boyunca, senin, insanoğlunu aşmış muhteşem bir bütünün parçası olduğuna inançla, seni yanımda, içimde, hücrelerimde her zamankinden kat ve kat fazla hissettim ve o andan beri de beni hiç terk etmedi o his.

Evvelsi gece, uykumda bedenimin üzerinde, başımdan ayakucuma kadar, sıcak ve aydınlık bir ışığın beni yıkadığı hissiyle uyandım. Dört beş kez tekrar etti bu durum. O sıcaklığın, ışığın içinde sanki senin temasın vardı. O kadar bana yakın, o kadar bana ait ve benimleydin. Nasıl huzurla dolduğumu sen de görmüşsündür, birtanem.

Canım sevgilim benim, bugün 10 Mart. Evdeki son geceden bu yana iki ay geçmiş bile.

Dün kabristandaki bahar havasının ardından, geceden beri deli gibi yağmur yağmakta. Nasıl ayarlıyorsun canım şu ziyaret günlerimizdeki havayı bilemiyorum. Ama sen şimdi bizim bilemediğimiz birçok şeyi çözmüş olmalısın. Belki arada bir bana işaretlerini gönderirsin. Bana bir şeyler öğretmeye bayılırdın, ben de senden öğrenmeye. Yine devam edebiliriz. Ben devam ediyorum hikâyemize...

212'de geçirdiğimiz o hafta sonu boyunca, her fırsatta bir şeyler öğretmiştin bana. Demirledikten sonra teknenin direğine asılan “*Kokteyl time*”, “*Gin time*” gibi keyfe davet bayraklarını gösterdin. Sıra “Karım teknede” bayrağına gelince güldük.

Hugh Beard'in teknesine gitmek üzere dingiyi indirdiğinde, yüzmek için izin istemiştin. Tanımadığım onca insanın yanında, yabancıları olduğum konuları dinlemek cazip gelmemişti. Yüzüp güneşlenmek ve kitabımı okumak daha keyifli geliyordu.

“Ama yüzdükten sonra Hugh'un teknesine gel” dedin. “Seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum.”

Sen ve Grayce dingiyle komşu yelkenliye giderken ben kendimi pırıl sulara bırakmıştım bile. Denize âşıktım. Denizci bir babanın kızı olarak bütün dalgaları, bütün rüzgârları, bütün balıkları bilerek, hepsini tadarak büyümüştüm. Yorulmadan sıkı kürek çeker, saatlerce yüzer, yüzmek yetmez, dalar, nefesim kesilene kadar kumları, deniz kabuklarını okşayarak diplerde dolanırdım. Yorulunca da sırtüstü yatar, tuzlu sudan yanmış gözlerimi kapar, kendimi, suyun dalgasına bırakırdım. Yüzümde, bedenimde güneşin sıcaklığı, sırtımda, başımın ve bacaklarımda arkasında denizin yumuşacık ılık yatağı, kendimin ve denizin yüreğinin sesini dinler, mest olurdu. Suyun minik çırpıntılarıyla kulaklarım bir örtülüp bir açılırken, derinlerde yaşayan ne varsa hepsinden sesler getirirdi sanki. Bir başkasının hiç duymadığı bir senfoniye dinler gibi keyiflenirdim. Denizin içinden gelen sesler, aynı klasik müzik gibi, başka dünyalara götürürdü beni.

O gün de, teknenin kışından suya girdiğim an açılmaya başladım. Yüzüm suyun içinde ilerlerken, gemilerin pervanelerinin sesleri ana rahminden gelir gibi ağır tempo bir ritimle derinlerden yankılanıyor kulağımda; hava almak üzere başımı çevirdiğimde dış dünyanın sesleri, kahkahalarla ve martıların

çıgıllıklarıyla kısa geçişler yapıyor, sonra yüzüm suya gömüldüğünde, tekrar denizin sesine dönüyordum. Ayşe Hanım'ın Adası'na doğru yüzdüm, yüzdüm. Yorulunca durdum ve suyun ortasında hürriyetin tadını çıkardım. Sırtüstü uzandım, kendimi güneşe bıraktım. O kadar mutluydum ki, bir an için, zihnimin kanatlarının bu mutluluk için çırpınıp durmuş olabileceklerini düşündüm. Ama bu meçhul bir aşk değildi ki benim için. Hayır, muhakkak farklı bir şey olmalıydı ufukta.

Kendimi küçük dalgacıklara bırakıp düşündüm. İlk defa geldiğim bir yerde, senden başka herkesin bana yabancı olduğu bir günde, yine de çok huzurlu ve mutlu hissediyordum kendimi. Zira denizin olduğu yerde yabancılık çekmezdim hiç, tanışıklığımız bebekliğime giderdi onunla. Bu arada, beni merak edebileceğin geçti aklımdan. Kalbimin çarpıntısını yorulduğuma verdim, az ötede olduğun için hızlandığını hiç düşünmeden.

Birtanem, şimdi ben bu satırları yazarken dışarıda sağanak yağmur yağıyor. Gökyüzü kara, gri bulutlarla kaplı, verandada açelya, siklamen saksıları rüzgârdan savrulmuşlar; saksığanın biri düşmemek için çamın dalından havalanıyor. Benim için her yerde güneş var ama; sıcacık hava, güzel bir yazın ortasındayım, bedenim güneşin yakmasıyla iyicene ısınmış, tuzlu suyun tadı damağımda, gözlerimde, bir çırpıntı yüreğimde, tarifsiz bir mutluluk...

O gün de, aynı mutlulukla, tekrar tekneye doğru kelebek yüzmeye başladım. Kelebek yüzerken kollarım ve yarı bedenimle suyun üzerinde yükseldiğim an, kendimi kuş farz ederdim. Denizde yaşadığım hürriyet duygusuna farklı bir heyecan verirdi, kollarımı kelebek kanatları gibi kullanmak. Tekneye yaklaştıkça artan heyecanımı, o günkü olağandışı mutluluk hissime yordum.

Grayce II'nin yanında durup son bir kez derine daldım çıktım ve başımı kaldırdığımda Hugh Beard'in teknesinin burunda seni gördüm. Diğerlerinden ayrı, tek başına durmuş, beni izliyordun. Elinle işaret edip beni çağırdın. Ben teknenin sancak tarafındaki merdiveninden çıkarken başında durup beni bekledin ve elini uzatarak bana yardımcı oldun. O durumda, temasının mümkün olduğunca az olması için son basamaktan zıplar gibi çıktım.

Güverteye ayak bastığım an, gözlerindeki endişeli ışıltı dikkatimi çekti. Mahcubiyetle elimi çekmek istedim ama çekemedim, sıkı sıkı tutmuştun çünkü. Gözlerimin içine bakıp konuştun sonra: "Uçan balık gibi yüzüyorsun Nermencik, ama bir daha sakın uzaklara açılma, çok merak ettim."

Gözlerim tuzlu sudan, tenim güneşten yanmış; hararetimin sebebi onlardan sandım. Grayce, teknenin sahipleri ve bir çift arkadaşın daha kıçta oturmuş, kahkahalar arasında içkilerini yudumluyorlardı. Sen benden onca büyük olmana rağmen yanlarında oğulları gibi kalıyordun hepsinin. Hugh ve Beth Beard teknenin, Fuat Divitçioğlu ve karısı Leyla da 212'nin sahipleriydi. Fuat elini uzatırken bikinimdeki motiflere baktı ve "Ben hiç bu kadar taze çilek görmemiştim hayatımda" dedi. Kızardım. Hugh "Çilekleri bırak, içindeki çiçeğe bak" dedi. Daha da kızardım. Sen, "Aldırma canım bu ihtiyarların sözlerine" dedin.

Leyla Hanım sakın, az konuşan, içlerinde en ağır olanıydı. Beth de orta yaşın çok üzerinde olmasına rağmen hâlâ çok güzel, güzelliğinin farkında ve kendisini ağır satan bir İngiliz hanımdı. Grayce'le çok iyi anlaşıyor görünüyorlardı, sanki çevreye karşı ayrıca bir ittifak yapmış gibiydiler. Hugh ve Fuat ise, feleğin çemberinden geçmiş keyif insanlarıydı. Onların sohbetini dinledikçe, bikinimle ve benimle ilgili iltifatlarını utanacak kadar ciddiye almamam gerektiğini fark ettim.

Sen yanımdan ayrılmadın ve bana 212'nin hikâyesini, ge-

len gidenleri anlattın. Cuba Libre içiliyordu, bana da ikram ettin. Leyla Hanım gayet anaç, artık güneşte durmamamı, çok yanmış olduğumu söyledi. Sen, “Çok yakıştı ama” dedin, gözlerime bakarak.

Gerçekten de çok iyi hissediyordum; bana müthiş enerji veren yüzmenin ve tenime vuran güneşin üzerine bir de sebebini anlayamadığım bir şekilde heyecanlı ve mutluydum. Etrafımdakilerin yaş ortalamasına baktığım zaman da gerçekten çok iyi görüldüğümün verdiği güvenle kimseyi tanımıyor ve konulara uzak olmanın rahatsızlığını yenmiştim. Sen sordun, ben babamın denizcilik maceralarını anlattım.

Güneş batımına doğru herkes teknelerine veya oteldeki odalarına dağıldı. Gece dokuz gibi otelin restoranında buluşulacaktı.

Teknede aynaya baktığım an, Leyla Hanım’ın endişesinin sebebini anladım. Tenim alev alev yanıyordu. Acısına rağmen, aynada aksimi çok beğendiğimi hatırlıyorum, birtanem. Gözlerimin mavileri bile ateş almış gibiydi. Senin iltifatını düşünerek, bunu hak etmiş olduğumdan emin, mutlu oldum bir kez daha.

Grayce, Pendik’e gelir gelmez saçlarına sardığı ruloları açtı akşam. Pantolon üzerine tunik bir bluz giyip rujunu, Caboten parfümünü sürdü; sen tıraşını oldun, beyaz file gömleğini ve keten pantolonunu giydin. Guerlain Habit Rouge *after shave*’ini sıktın. Ben, tekneye gelirken giydiğim keten elbise mi üzerime geçirdim, belime kadar saçlarımı düz açık bıraktım. Başkaca da bir süsüm yoktu zaten. Ama kızarmış tenimde mavi beyaz boyundan askılı elbisemle kendimi prensesler gibi hissediyordum nedense.

Saat dokuzda kıyıya, 212’nin bahçesine çıkılıp barında buluşulduğunda, sizin *yachting aristocracy*’nin çocuklarını da tanıdım. Beard’lerin oğulları Chris, Jonathan, onun kız arka-

daşı Erica, Alyotilerin kızı Annabella ve daha birkaç benim yaşlarımda, senelerdir tanışmış, kaynaşmış genç bir gruptu.

Fuat Divitçioğlu, barın arkasında meşhur cuba libre'lerini hazırlamaktaydı. İnsanı uçuracak kadar rom, kola, taze nane ve *crushed ice* ile âdeta resim yapar keyfiyle hazırladığı cuba libreler kimselere yetmeyecek görünüyordu.

Neden sonra yemeğe geçildi. Restoranda sizin grup için uzun bir masa hazırlanmıştı. Ben mümkün olduğu kadar gençlerle beraber durup diğerlerinin ağırlığından uzak kalmaya çalıştım. Gözün hep üstümdeydi ve bir ara, "Sen benim yanımda otur, Nermine" dedin. Ama Grayce çoktan senin yerini Leyla Divitçioğlu ve yedi torunundan dolayı *The Flying grandmother* diye çağırıldığınız ecnebi bir hanımın arasında ayarlamıştı.

Senin bana bu denli sahip çıkışının, bütün gece sofrada dikkati çekip bana büyük rahatsızlık vereceğinden endişe etmeye başlamıştım. Olay kendiliğinden çözüldüğü için derin bir nefes aldığımı hatırlıyorum.

Yemekte, Erica ve Jonathan ile çok hoş sohbetimiz oldu. Gençlerin hepsi keyifli, tasasız, hayatlarından emin görünüyordular. Ancak, aranızda ilk kez olmama rağmen, Beth'in Erica'ya olan tavrını hissetmemek mümkün değildi. Hoşlanmadıklarını snapça ezmek konusunda sanki Grayce'le aynı hocadan ders almış gibiydiler.

Birkaç kez, gözlerini üzerimde hissettiğimde sana baktım. Tatlı bir tebessüm işaretiyle bana nasıl olduğumu soruyor ya da kadehini kaldırıyordun.

İşin garibi, masada çok cici genç bir ekip olmasına rağmen, şu kanatlarımı çırpındırarak "Aşk çok yakında" diye uzaklara uçmaktan vazgeçirecek biri yoktu aralarında. İşin garibi, içimdeki heyecan dinmiyordu bir türlü. Üstelik, şimdi bir de midemde uçmaya başlayan heyecanlı kelebekler iştahımı kapamıştı. Keyfim yerindeydi, rahattım, eğleniyordum.

Dostlar arasında da popülariten gözden kaçacak gibi değildi. Yerinde oturduğun müddetçe, çevre masalarda oturanlarla âdeta konsomasyondaydın. Elinde rakı kadehin, devamlı birilerine sarılıyor, öpüşüyordun. Özellikle kadınların sana olan özel ilgisi çok barizdi. İzlerken beni yakaladığın, Levanten bir hanımla sarılıp merhabalaştığın bir keresinde, sanki bir hesap vermek zorunda gibi, gülümseyerek bir işaret yaptın bana, “merak etme, her şey yolunda” dercesine. Utanıp başımı çevirdiğimi hatırlıyorum, haddim olmadan mahrem bir şeye şahit olmuşum gibi. Bu dostluk turlarının her birinden sonra, masaya gelirken muhakkak benim yanımdan geçiyor, hatırıma, iyi vakit geçirip geçirmediğimi soruyordun. Çok eğlendiğimi söylememe rağmen, masada damsız oturan birkaç delikanlıya bakıp, “İstersen benim yanıma gel” derken yüzünde beliren endişeli bir ağabeyi anımsatan bakışın beni şaşırttı ve gülümsetti. Teşekkür ettim, hayatımdan çok memnundum. Beni rahatsız eden biri var mıydı? Hayır, herkes çok nazikti bana karşı. Emin miydim orada oturmak istediğimden? Evet, benim adıma meraklanmana gerek yoktu.

Geceyarısını epey geç bir saatte teknelerinde geceleyecek olanlar kıyıdaki dingilerine, motorlarına binip vedalaştılar. Biz de. Hafif bir rüzgâr çıkmış, deniz hafiften çırpınmaya başlamıştı. Gözlerim ıslık ıslık gökyüzünde saçlarımı rüzgâra bırakmış, sanki cenneteydim. Karına hitapla, “Grayce’ciğim, *isn’t she like an angel?*” diye sordun. Karının yanında her iltifat edişinde olduğu gibi, bir kez daha utandım. Ama hayret bir şekilde, Grayce de onayladı bu iltifatı, “*Yes, darling*” dedi. Sanırım, bolca cuba libre ve rakı kombinasyonu Grayce’i de rahatlatmıştı. (Aynı karışımın beni az sonra mahvetmek üzere olduğundan haberim yoktu tabii.)

Dingiyi teknenin kışına bağladın. Grayce’e elini verdin, o çıktı. Sonra bana uzandın. Adımlarımla değil, sanki kanatla-

rımla çıktım tekneye. Grayce bana çarşaf ve pike takımını verip iyi geceler diledi ve kamaraya girdi. Teknenin kışını kapatırken sana yardımcı oldum. Tentenelerin çıtçıtları kapanınca “İyi geceler Nermine” dedin. “Kamarayı açık bırakıyorum. Mutfağa, banyoya girmek istersen, çekinme.”

Yatağımı yapmaya başlamıştım ki, tekrar yanımdaydın.

“Tekrar iyi geceler” dedin. “Güzel uyu.”

Durup sana döndüm.

Yanağıma çabuk bir öpücük kondurdun. Tekne hafifçe sallandı, dudakların dudağımın yanından misafir geçti. Tarifi garip bir histi. Ama o kadardı işte. Herkes uykuya yollandı.

Yatağımı yaptıktan sonra, sessizce kamaranın kapısını kapadım. Çatlasam, sabah sizler kalkana kadar oraya girecek değildim. Patronum ile karısının yattığı mekâna teknede de olsa, izin verilse de, uzak olmalıydım. Önce plaj çantamdaki havlu elbisemi giyip türlü cambazlıkla üzerimdeki diğerini çıkardım. Sonra, uzandım kıçtaki bir gecelik yatağıma. Teknenin gövdesine vuran çarpıntılar ve rüzgâr artmıştı.

Ataköy ve Çeşme kumsallarında sırtüstü uzanarak gökyüzünü seyredip hayallere daldığım geceler geldi aklıma. Belki tentenin kenarını açıp yine öyle uyuyabilirdim, ama daha başımı yastığa koyar koymaz, tentenin altındaki dünya etrafımda dönmeye başladı. Korkuyla, hemen kalkıp oturdum. Tekne çarpıntıyla yalpaladı. Dünya yeniden döndü, hem de bu defa daha fena. Rom ve rakı şişeleri zebani kılığında etrafımda dans etmeye başladı. Babacığımın hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yaptığını, kulağımı çektiğini hissedebiliyordum, “İçki karıştırılmaz, öğretmedim mi ben sana?” diye.

Tanrım, rezil olacaktım. Sana, hep gözüne girmeye çalıştığım, hayranı olduğum patronuma rezil olacaktım. Güneşin tenimdeki yanığı, damarlarımda isyanla dolaşan cuba libre ve rakı ve bir de olacaklardan duyduğum utançla, ateşlerde

yanıyor gibiydim. “İşte” dedim kendi kendime, “bu da cehennem olmalı.” Az önce gökyüzünü izlerken içindeyim zannettiğim cennetten epey aşağılara inmiştim. Senin iltifatın “melek”likten falan eser kalmamış, rom ve rakı iblisleri kanatlarını budayıvermişti.

Delice bir telaşla, yatağımın başucundaki tentenin çıtçıtlarını açtım ve başımı dışarı çıkardım. Ancak bırak yıldızları seyretmeyi, karanlık suyu ancak görebiliyordum. Midem kramplarla içindekileri atmaya çalışıyor, beynim, duyulacağı korkusuyla onu bastırmaya çalışıyordu. Dayanılacak gibi değildi. Tentenin aralığından belime kadar dışarı uzanıp küpeştenin parapetine tutundum. Rüzgârın ve dalgaların sesleriyle kamufle ederek rahatlamaya çalıştım.

Bu arada, bedenimi geri çektiğim anda, senin veya Grayce’in beni seyrediyor olmanız ihtimaliyle, ayrıca hicaplar yaşamaktaydım. *Şimdi yazarken bile inan ateş bastı, birtanem.*

Neyse ki korktuğum olmadı. Yerime döndüğümde, kapı hâlâ daha kapalıydı. Çantamdan diş macunumu, fırçamı çıkarıp, gece için doldurduğum bardaktaki suyla ağzımı temizledim, tabii yine belime kadar rüzgâra uzanarak. Sonra bıraktım başımı yastığa, teknenin sallantısına. Suların şırıltısını, dalgada gerilen zincirlerin sesini dinleyerek uykuya daldım.

Sabah güneşinin ilk ışıklarıyla uyandım. Alelacele, havlu elbisemin altına bikinimi giydim. Sonra, elbiseyi çıkarıp şort ve tişörtümü geçirdim üzerime. Gece yaşadıklarımın sonra, yeni bir günle beraber yine çok mutlu ve heyecanlıyım. Sessizce, çarşafları toplayıp katladım. Kitabımı alıp tentenin altından dışarıya süzüldüm.

Koydaki bütün tekneler henüz derin uykudaydı. Sadece, zincirlerin arada bir gerilip. tekrar suyu öpmeleriyle çıkan yumuşacık hışıltılar ve arada bir yükselen martı çığlıkları duyuluyordu. Güneş henüz iddiasız, tatlı bir ılıklıkla okşuyordu, gecenin çiyiyle ıslanmış tekne gövdelerini. Ayağım

kaymasın diye dikkatle geçtim kış tarafın en dibine. Gözlerimi kapayıp mutluluğumu içime çektim, derin derin. Geceki kepezeliği sana yakalanmadan atlatmanın mutluluğu da cabasıydı işin.

Kitabıma daldıktan neden sonra içeriden sesler duydum. Kalkmıştınız. Rahatsız etmemek için yerimden kıpırdamadım. Aynı anda senin sesini duydum tentenin ardından: “Nermincik!”

O an fırladım, oturduğum köşeden. Açık tenteyi kaldırdığın an, yüz yüze geldik. Gözlerinden evvelsi gün birkaç kez şahit olduğum o endişe okunuyordu yine. Beni görür görmez kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Günaydın Pamir Bey” dedim.

“Yine balık gibi yüzmeye gittin zannettim. Korkuttun beni” dedin.

Beni davet etmekle, aileme karşı aldığın sorumluluğun sana fazla gelmeye başlamış olabileceğini düşündüm. Ne de olsa, çocuk yönünden tasa nedir bilmediğin bir yaşantın vardı.

“Ataköy’de, iş dönüşü gece ondan sonra bile yüzüyorum, merak etmeyin” diye seni rahatlatmaya çalıştım. Katladığın tenteyi bıraktın.

“Bunu bir daha yapmayacağına bana söz ver” dedin. Önce gülümsedim. Ciddi olduğunu anlayınca, söz vermek zorunda hissettim. Tentenin diğer ucundan tutup katlamana yardımcı olurken, annemin ardından şimdi bir de senin çıktığını düşünüyordum, hayatımı kontrol etmekle mükellef. Yine de rahatsız olmamıştım pek. Hayran olduğum senin, bana olan ilgine içten içe seviniyordum. Sanki hiç bilmediğim bir dünyadan bir koruyucu melek gönderilmişti bana.

Bu arada, zihnimin kanatları da yine pırpırlanmaya başlamıştı heyecan içinde. Belki bu gün... belki de bugün rastla-

yacağım aşkıma, diye geçiriyordum içimden diğer tenteyi açmaya başlarken, seninle yan yana.

Grayce de kalkmıştı, güverteye çıktı. Onunla da günaydınlaştık. Kahvelerimizi içtikten sonra mayolarımızı giyip dingiyle sahile gittik. Akşamki ekip oradaydı. Şezlonglara yayılıp güneşlenip yiyip içerek vakit geçirildi.

Bir ara, gençler grubu, motorlarla gezintiye çıkacaklardı, beni de davet ettiler. Ne zaman geri döneceğimizi bilmediğim için, sana sordum.

“Daha çok vaktimiz var, ama onlarla gitmeye mecbur değilsin” dedin.

Mesajını almıştım. Gitmemi istemiyordun. Bir akşam evvelki temkinli tavrını hatırlayıp herhalde bu gençlerin arasında tasvip etmediği birileri olduğu geçti aklımdan ve kitabımı alıp şezlonguma uzandım.

Ne kadar memnun olmuştun birtanem, yanı başında kalmaktan ne kadar mutluydum; üstelik ne sen, ne de ben, “biz” olmamıza ne kadar az kaldığını henüz bilmediğimiz halde.

Sosyal hayatına dahil olduğum zamanlar, hakkında yeni şeyler öğrenmeye devam ediyordum. Kadınların gözdesi olduğun çok aşikârdı. Herkese verecek mavi boncuğun vardı. Evli, bekâr, her yaştan kadın, senin yanında durup fotoğraf çektirmek, bir bahaneyle sana dokunup yanağına bir öpücük kondurabilmek için gayretteydiler. Kendini sınırlamıyor, sıkı mıyordun; gizlin saklın yoktu. Bütün bakışlar, bakışmalar, sıcak dokunuşlar senin için çok olağan, komplekssiz, içten bir sıcaklıkla karşılanıyordu. Kadınların senden zamanını alarak, kısacık bir romansa razı oldukları o ele avuca gelmez halini izlerken farklı hisler uyanmaya başlamıştı içimde.

Bir taraftan, mutlu bir hayat sürüyor olman gerektiğini ve bunu hak ettiğini düşünüyor, karından başka bir kadını özle-

diğın için üzülyordum. Ancak diğır taraftan da, kimselere ait olmadığın için içten içe seviniyordum. O zaman bu gizli sevincin kaynağına kafa yormuyordum ya, kocam olduğun takdirde bir tek beni sevebileceğini hissediyor olmalıydım. Beynimin gün ışığından uzak, pencereleri henüz kapalı odacıklarında bir şeyler oluyordu.

Öğle üzeri, Grayce sana artık gitmemiz gerektiğini söyledi. Festivale Woody Herman geliyordu ve onu havaalanında karşılayacaklar arasında Grayce de olmak istiyordu. Sen, gerekli görmüyordun onun gitmesini ve bir gece daha teknede kalmak istiyordun. Karın bu karşılaşmanın kendisi için çok önemli olduğunu söylediğinde, senden duyduğum cevapla, yüzüme ateş bastığını hatırlıyorum. O cevabı bana verilmesini hiç istemezdim ya, söylendiğine şahit olmak bile fazlaydı doğrusu.

“Hayatındaki önem sırasını daha iyi bilmen gerekirdi Grayce. O zaman yalnız dönersin geriye” dedin o buz parçalı sesinle.

İki gün önce, Aya İrini yolunda, Grayce’in, kendisinin seni tek idare edebilecek insan olduğunu anlattığı cümleler geçti zihnimden. O doğruysa, bu yaşanan vahimdi. Bir an için, aranızdan buharlaşarak yok olmak istediğimi hatırlıyorum. Çok huzursuz olmuştum bu tartışmadan. Üstelik benim kesinlikle geri dönmem gerekti, çünkü iznim ancak bu akşama kadardı. Ancak bu durumda bir de kendi derdimi nasıl anlatabilirdim ki? Yüreğim ağzımda, gözüm kitabımda, aranızdaki açılan mesafeyi kapamanız için dua ettim.

Grayce sinirli bir tavırla yerinden kalktı ve arkadaşlarınızla vedalaşmaya başladı. Senin oralı olmadığını gördüğümde, sessizlikten istifade, “Grayce Hanım için mahsuru yoksa ben de onunla dönebilir miyim?” diye sordum. Yerinde dönüp bana baktın kısa bir süre. Sonra doğruldun şezlongunda.

“Doğru, seni de bekler babanlar” dedin. “Haydi, beraber, tekneyle dönüyoruz.”

* * *

O gün biz Pendik’te tekneye dönerken, şimdi kapı çaldı burada, ve yarış ekibimizden Derya geldi. Rakı sordum, “Kupadan” dedi, güldük yine. Senin ödül törenlerinde rakını o koca kupalara doldurup içişini andık. Gençler de seni taklit ederler, masalar rakılı kupalarla dolardı. Kimi “Pamir Ağabey”, kimi “Pamir Baba” derdi sana. Hâlâ da öylesin onlar için. Ben senin resminin önünde oturdum. Sen arkamda, rakın yanında, mumların ışığında, beraber Derya’yı ağırladık az önce.

Birtanem, ne düşündüm biliyor musun, önümüzdeki 19 Mayıs rallisine senin adına bir kupa koymak istiyorum. Seni en memnun edecek formülü düşünüp kupayı ben tasarlayacağım. Jag, Corv tte, Mustang ile tozunu attığımız o yollar da bu defa senin için başkaları yarışsın istiyorum. Ne dersin? Senin tabirinle “dinozor yarışçı” olanların, devamlı yaş ortalaması bize göre düşen genç yarışçılar karşısında farklı bir kategoride yarışmaları gerektiğini söyler dururdun sık sık.

Ne eğlenirdik o yarışlarda birtanem, hatırlarsın, ne çok gülerdik. Hele bir de birkaç kupa toplamışsak şölene dönuşürdü. İftihar ederdin co-pilotluğumla ve kupanın şanını bana teslim ederdin. Sana göre “kaybeden pilot, kazanan co-pilot”tu.

Senin daha 1959’da Amerika’da Formula yarıştırdığını az insan bilir şimdilerde. Çoğunu *overall* birinci, bir kısmını ikinci kazandığını da. Sterling Moss’un talebesi olduğunu, aynı yıllarda Corvette’in seni Amerika’nın en iyi on Corvette yarışçısı arasından seçtiğini ve bir de yarışlara sponsor oldu-

ğunu bilen de yoktur, eski dostlardan başka. *Terrible Türk* unvanlı Corvette’inde ay yıldızınla kazandığın birincilik kupalarını daha yeni parlattım geçen gün, içinden yudumladığın şampanyanın tadını dudaklarımda hissederek.

Sibel ile Duygiş geldiğinde uzun uzun o günlerinizi konuştuk, gözyaşlarımız yine kahkahalara karışarak, seni aramıza aldık, birtanem. Senin o günlerinin en yakın ve en dost şahitleriydi onlar.

En hoş olanı ne biliyor musun? Seninle ilgili kimin ne anısı varsa, konu zorlu olsa bile, ardında muhakkak bir kahkaha pathıyor. Yaşadığın gibi anılıyorsun sürekli. Huzurlu, esprili, hayatın tadını çıkararak, yumuşacık, sevecen, dürüst, dost, zengin ruhlu, zengin yürekli... Bütün bu duyguları öylesine yoğun yaşadın ve çevrene de yaşattın ki, fiziksel yokluğunda bile, özelliklerinle beraber adına senin yerinde duruyor ve neredeyse “Pamir kimliği”nde fiziksel olarak şekilleniyorlar.

O sınırsız sevginden yayılan enerjinin atomları ardında bıraktığın fiziki boşluğu sürekli doldurarak aramızda var ediyor seni, –neredeysek orada. En iyi sen biliyor olmalısın şimdi, bütün bunların nasıl olduğunu; keşke şimdi neler hissettiğini bilmemizin bir yolu olsa.

* * *

Bu satırları yazarken karşımda çerçevenlenmiş fotoğrafını görüyorum; önünde mumlar, ardında korunun derinliğinde cama vuran mum ışıkları ve tam başının üzerinde de karanlığa sarınmış çam ağacı... ağacın dallarının arasından görünen mehtapsa, gece yağmurunun habercisi tül perdeli bulutların ardında... ve bir an için tekrar çıkıyor açığa, pırıl pırıl; çevresindeki lacivert siyah bulutlar toprağı taze sürülürken köpür-

müş tarlalar gibi şimdi... Sonra birden uzaklardan puslu sarı bir ışık sarıyor etrafı; mehtap açılıyor, sararıyor, gümüşleniyor; üzerine gelen kara bulutlara inat ısıllı ısıllı parlıyor sanki. Ayın etrafındaki o tarlalar yok oldu. Şimdi, tüm gökyüzü deniz gibi... Kara dalgalar yeniden örtmeden bedenini, ay, en coşkuyla parlaklığıyla inatta, az sonra kendisini içine alacak olan o koyuluğa karşı. Kaç mevsim değiştirdi mehtap şu birkaç saniyede? Her biri bana ayrı bir mevsimi yaşattı, nefes hızıyla. Verandanadan, salondan, yatak odamızdan, bahçemizden, çatımızdan... ve perdeler kapalıyken aklımızdan geçen mehtapların hepsi geri geldi hafızama. Hepsi yeniden geçti gözlerimin önünden. Ne güzel mehtaplar altında kalmıştık seninle birtanem, ne güzel sarılmalar, ne güzel sevişmeler yaşamıştık o mehtaplarda... Bulutlar bizi de örtmüştü mehtapla beraber, sonra açılıp bizi seyretmişlerdi ay ışığında.

Aynı mehtap şimdi beni yeniden Pendik'e götürüyor. Gerçi 212 kıyısında mehtap kaybolmuş, ama bir gece evvel dingiyle tekneye dönerken yüzüm ay ışığında, saçlarım rüzgârda yaşadığım mutluluk hâlâ benimle. Çünkü sen benimlesin, birtanem. O geceki mutluluğumun, o günlerdeki kelebek heyecanlarımın, zihnimin kanatlarının deli çırpınmalarının sebebini o zamanlar bilmesem de artık biliyorum. Hepsinin sebebi sendin, sadece sen.

Sen de benim gibi farkında değilmişsin; yanında olduğum zamanlar, tarifsiz bir coşku yaşarmışsın, neye yoracağını bilemeden. Çok konuşmuştuk bunları canım benim.

Eski günleri konuştukça önümüzdeki günler tazelenirdi. O kadar güzeldi ki, bir evvel yaşadığımız, sonrakini daha da güzel kılardı hep. Her bir tecrübenin bir sonrasını hatırlardık, daha zenginleşmiş olurdu zira, ve böyle sürerdi bizim güzelliklerimiz.

Şimdi bunları yazarken, o kadar benimlesin ki, bir başıma yazdığımı inanmıyorum. Bunları beraber yazıyoruz. Zaten beraber yazmıştık, şimdi sadece tekrar kaleme alıyoruz sevgilim; sen ve ben... yani biz. Hem satırların içinde hem benim içimde, hep benimlesin düşünürken, yazarken. Ne kadar sık söyledin, “Sevgilim hep içinde kalmak istiyorum” diye. Ölümlü dünyada mümkün olamazdı istediğimiz kadar, ama işte şimdi, sen ölümsüzlüğü ulaştığından beri, istediğin oldu. Artık hep içimdesin. Yaşarken olamayacağın kadar derinlerde, hücrelerimin en dokunmaya uzak köşelerindesin artık. İstesen çıkamazsın, Seni mezara gömmedim ben, içime gömdüm canım benim. Sonsuza, ebedi huzura giden parçanın yansıması benim korumamda. Sana artık kimse kötülük yapamayacak, seni kimse incitemeyecek, hakkını yiyemeyecek, canını yakamayacak ve üzemeyecek. Sen sonsuzluğun ve sonsuza kadar benim bedenim içindeki hazinede saklısın.

* * *

Şimdi kanepede uzandım, yağmuru dinleyerek izledim gri bulutları, dönüp duran martıları. Senin yağmur olduğunu düşündüm ve beni ıslattığını. Yağmur da sensin şimdi bana, güneş de sen, rüzgâr da... Tenime değen ne varsa hepsinde sen varsın, sensin hepsi. Yağmurken bıraktığın damlaları, güneşken kurutuyorsun. Güneşken yaktığın tenimi, rüzgâr olup serinletiyorsun. Her derde devasın, aşkım benim. Sayısız kez kanepede sarmaş dolaş uzandığımızda olduğu gibi, tadı damakta anları hatırlıyorum canım kocam.

Saçlarımı okşadığını hissediyorum, dudaklarını alnımda, yanaklarımda, dudağımda hissediyorum. Gözyaşlarımı alıp kendi gözpınarlarına dolduruyorsun.

* * *

Yağmur hâlâ dinmedi. Bu gece mehtap görünmüyor bulutlardan. Ama olduğu yer belli, gezinirken. Ardını göremediğim puslu bir sarılık bırakıyor gökyüzünün inatçı karanlığında. Dokunamadığımız şey, yok demek değildir. Sana dokunamadığım halde seni hissetmiyor muyum, birtanem benim. Dokunamıyorum ama var olduğunu biliyorum. Ne kadar yalnız girsem eve, ne kadar yalnız çıksam odamıza... dokunmak istediğim aşkımın benimle olduğunu biliyorum. Bir de dokunmama gerek olmayan kısmın var ki, o içimde, derinlere dağıldı zaten. Yalnızlık hava gibi, her yerden, görünmeden süzülüp geçebiliyor, kendi soğuk boşluğuyla tüm diğer boşlukları dolduruyor. Hem boş kalıyor, üstüne bir de buz gibi kalıyor dokunduğu, yerleştiği yer.

Senin özlemin konu olunca, başka türlü yaşıyor yalnızlık. Sen yalnızlık sevmezdin ya, yokluğundan istifade sana inat bana da oyunlar oynuyor şimdi.

Bir durum değil de sanki bir madde yalnızlık. Kötülük gibi, yok olmuyor da, sadece şekil değiştiriyor. Kan olup damarımda akıyor, yüreğimin kılığına giriyor ve göğsümü kanatıyor, havasız bırakıp nefesimi kesiyor, buzlu su gibi dolaşiyor tenimde, üşütüyor. Yüreğim, beynim, ruhum isyanla patlayana kadar üzerlerinde, içlerinde, çeperlerinde uğraşıp duruyor. Sonra, gözyaşlarım sükün edince o da rahathıyor ben de.

Bu defa içimden çıkıp evin dört bir köşesine dağılıyor yalnızlık, o buzlu esintisiyle. Ama senin boşluğun bile sıcacık sevgilim, senin boşluğuna yerleşemiyor hain. Senin kılığına giremeyince, öyle serseri mayın gibi dolaşiyor ortalarda, köşelerde. Bana bir şeyler hatırlatıp yine ağlatmaya uğraşiyor. Gelgelelim, senin hararetin her yere sinmiş sevgilim, başa çıkamıyor.

O gün hissettiklerim gibi, senin, evimizden çıkıp gittiğinin günü... Üzerinden iki ay, iki gün geçmiş, yüreğinin "susss" demesinden elli altı, toprağa başını koymandan elli üç gün...

“Dünyanın en kuvvetli insanı en fazla yalnız kalabilendir” demiş, Henrik İbsen. Bizde ise, “Yalnızlık Tanrı’ya mahsustur” denir. Yalnızlığa dayanma gücü, Tanrı’ya yaklaşmanın, onu anlamaya çalışmanın bir parçası olmalı. Kastettiğim tabii ki kalabalıktan uzak olmak değil, yokluğunun içimde açtığı uzanmadığım o boşluk. Yoksa, yalnızlıkta çok başarılıyımdır bilirsin. O yalnızlığı birlikte de güzel yaşırdık, canım benim. Açık denizlerde bebelerimizle haftalarca baş başa, el ele, göz göze, beden bedene, ten tene, kimseleri aramadan, ne müthiş günler, geceler geçirdik. Kalabalıklarımızı birbirimizde yaşırdık biz, kalabalıklarda ise hep yine birbirimizi özler ve bulurduk.

Yine bir köşelere sinmiştir yalnızlık, yokluğun; ama o geri dönene kadar yeniden geçmişimize dönüyorum, 1974 yazının 7 Temmuzuna. Şu an yağmur duruverdi dışarıda, görüyor musun sevgilim? Güneş çıkmak üzere.

Zihnimin kanatları kaldırıyor beni kanepeden. Bırak saçlarımı okşamayı, tut elimi birtanem, uçuyoruz...

* * *

Tekne, suları yarararak ilerliyor. Ardımızda köpük köpük dalgalar... Birbirinin içine geçiyor, sarmaş dolaş yuvarlanıyor, hoyrat bir çırpıntıyla tek köpük oluyor; sonra, haz içinde yana doğru yayılarak yeniden denizin mavisıyla birleşiyor. Lacivertler, maviler, beyaz, oldu derken, yine kobaltlara, ultra marinlere dönüyorlar. Nerede maviler, o beyazlar? Aslında hepsi aynı, hepsi aynı su, ama göze oyun oynuyorlar, sanki renkleri, dokuları farklıymış yanılsaması yaratıyorlar. Âşığın sonsuza uzaklaşmasına rağmen, aşkın hâlâ daha burada olması gibi... Aynen aşkın yaklaştığını hissederken, geldiğini ve yanı başında olduğunu bilmemek gibi...

Sen dümende, ben sancak tarafında, senin az uzağında, yanında. Grayce ise kamarada uykuda, dönüyoruz Tarab-ya'ya doğru. Henüz Pendik açıklarındayız. 212, *The yachting aristocracy*, Ayşe Hanım'ın Adası.. Hepsi geride kalmış.

Dümenin yanında, bol buzlu, sulu rakı kadehin, metal sa-lıncağında sallanıyor hafif hafif.

"Nerminciğim, bana bir sigara yakar mısın?" diyorsun.

Uzanıp John Player Special paketini alıyorum, dümenin önünden. İçinden birini çıkarıp kuytuda yakıyorum çakmağın-la. Uzatıyorum sana. Ellerini dümenden çekmeden başını ba-na çeviriyorsun. Dudaklarının arasına yerleştiriyorum sigara-yı. Derin bir nefes alıp dumanıyla beraber sigarayı da bırakı-yorsun dudaklarından. Sigara hâlâ benim elimde. Gülümseye-rek, "Teşekkür ederim canım" diyorsun. Anlıyorum ki, sigara-yı benim elimden içip bitireceksin. Elimde tutmaya devam edi-yorum. Senin tiryakiliğini, ne sıklıkta soluduğunu biliyorum, izlemişim uzun zamandır, eşit zaman aralıklarıyla dudağına uzatıyorum. Sağ elini dümenden uzaklaştırıyor, sağ elimi dı-şından tutuyorsun avucunda, sigaranı içine çekerken. İlk kez, ama ilk kez, temasın elimden içime, kanımın akışına işliyor. Ürperiyorum hissettiğimden, korkuyorum biraz. Tanımadığım bir his. Zihnimin kanatları, teknenin süratinde, tepemizde uzun soluklu çırpışlarla açılıp kapanırken, birden beni kolları-mın altından tutup havalandırıyorlar sanki. Ama kulağıma hiçbir şey fısıldamıyorlar olan bitene dair. Sadece uçuyorlar, "görmedim, duymadım, bilmiyorum" gibilerinden bir tavırla. Bizimle birlikte öyle bir hız kazanmışlar ki, kanat çırpmadan suyun üzerinde süzülüyorlar sadece.

Sigaranı içine çektikçe, dudakların parmaklarıma yaklaşı-yor. O son dokunuşun tadını istemiyorum. Yakınlarda, bir yerde bir büyük aşk var beni bekleyen. Seninle, yani patro-numla, evli bir erkekle maceranın düşüncesi bile ürkütücü. O dokunuş gerçekleşmeden bir önce denize atıyorum sigarayı.

“Haydi gel, biraz da sen kullan Nermine” diyorsun.

“Riskli olmaz mı?”

“Sana neleri emanet ettim, hiç risk olmadı” diyorsun.

Henüz, termosifonda yaktığım onlarca sayfa hatalı mektuptan haberin yok. Sen, sadece, öğrenme azmimi, işe ve sana bağlılığımı biliyorsun. Ha bir de sevgililerinden gelen mektuplardaki ketumluğumu.

Dümene geçiyorum. Hemen yanımda duruyorsun. Bir elin dümende, benim elimin üzerinde, beni yönlendiriyorsun. Bütün dikkatim yolda, dalgalarda, sen sürati artırıyor. Bir dalganın tepesinden aşip tekrar düze çıkıyoruz. Saçlarım yüzümde, senin yüzünde. Dümeni sana bırakıp çabucak örüyorum saçımı enseme ve dönüyor ellerim, senin elinin yanına. Beni kendi halime bırakıp bir sigara yakıyorsun. Ve... dudaklarımın üstünde sigaranın filtresini hissediyorum. Gözüm rotamızdan ayırmadan dudaklarımı aralıyorum, bırakıyorsun, içime çekiyorum. John Player’in acı, buruk tadı damağımı dağlıyor.

İçsesim, “Burada yanlış bir şeyler oluyor Nermin” diyor. Ama o kadar cılız çıkıyor ki, kanatlarımın sesi onu bastırıyor. Onların bir itirazı yok ama çırpın çırpınlar, motorun, dalgaların sesini bile bastırarak. Sadece ârı yaşamaya davet ediyorlar beni; olan bitenin tadını çıkarmaya, huzurlu olmaya ve beklediğim aşka hazırlanmaya.

Güneş ve rüzgâr bedenimi yakıyor, Pendik’in sularından kalan tuzlar gözümü, sigaranın tadı damağımı, dilimi yakıyor. Kanımın sıcak aktığını hissediyorum. Yüreğimin harareti bedeniminkini aşmış, sıcaklık göğüs kafesimi delecik gibi.

Sürati düşürüyorsun birden. Yavaşlıyoruz adamakıllı. Sigarandan bir nefes alıyorsun, sonra tekrar bana uzatıyorsun. İçip içmemekte tereddüt ediyorum bir kısa anlık. Cılız içsesim yine vıdı vıdıda. Senin dudaklarına değdikten sonra benim içmemin yanlış olacağını uyarıyor. Fazla düşünmüş ol-

malıyım, zihnimin kanatları bir çırpınıyor, dudaklarımı arıyor. Yetmiyor, sağ elimi uzatıp aynen, az önce senin yaptığın gibi, sigarayı tutan eline hafifçe dıştan dokunarak, içime çekiyorum John Player'ı. Göz göze gelmeden geri çekiliyorum, yine denize göz gezdirerek. Sadece sesini duyuyorum, kulağımın dibinde:

“Nermincik.”

Sadece adımlı duymuyorum sesinde. Yumuşacık, sıcacık, şifre gibi bir kelime. İçinde ismimin ötesinde başka bir şeyler daha var.

Şimdi, sana yazarken çok iyi biliyorum ki, sana bilhassa bakmadığım, bakamadığım o anda, aslında, tüm yaşanacaklar saklıydı. Görmeyi reddediyordum. Şayet sana baksaydım, senin gözlerinde olacakları görebilecektim. Sen öyle demiştin sonradan, birtanem.

Sana bakmıyorum, bakamıyorum ama göğüs kafesim yüreğime dar gelmeye başlıyor. Bir an evvel, Tarabya'ya, oradan Ataköy'e, evime varmak ve saklanmak istiyorum. Diğer taraftan, hiç bıkmadan, yorulmadan, seninle ilelebet bu yolculuğu yapabileceğimi düşünüyorum. Ürkekliğimin nedeni, hazırlıklı olmadığım, beklemediğim bu yoğun duygular. Yoksa senin yanında mutlu, güvende ve korkusuzum, birtanem.

Bana verdiğin o cesaret değil mi ki zaten, gözümü karartıp, beni içine çekerek seninle maceralara çıkardı en başından beri canım benim? Seninle paylaştığım her şeyde “ayıp”, “günah”, “yasak”, “kötü” tabularından sıyrıldım. Her şey mubah, her şey hakkım, hakkın, hakkımız oldu. Öyle dedi, zihnimin kanatları, yüreğimi, ruhumu, bedenimi beraberlerinde uçururken.

Artık sana hiç bakamıyorum. Gözüm hep denizde, dalgalarda. Baktığım an, geri dönemeyeceğim bir şeyler olacak gi-

bi geliyor. Hiç konuşmadan gidiyoruz. Haydarpasha önlerine geldiğimizde, "Artık dümeni ben alayım, Nerminecik" diyor-sun. "Buradan sonra Boğaz trafiği başlayacak."

Yerimizi değiştirken, elimi alıp öpüyorsun, "Eline sağlık canım."

Ama o kadar. Teması uzatmıyorsun, anlamlı bakışlar falan da atmıyorsun. İçim rahathıyor. Her şey yolunda, çok şükür... Olan biten de bir yanlışlık yok. Peki, neydi, benim deminden beri yüreğimi dellendiren? Aptal mıyım ne, dudağıma konan bir sigaradan kanım tutuştu öyle?

Zihnimin kanatları, yine çırpın çırpın, Kız Kulesi'nin üzerine doğru gitmişlerken geri geliyorlar bir hışım.

"Aptallık falan değil bu, söylüyoruz sana" diyorlar. "Aşk geliyor, neredeyse burada, inan bize."

Boğaz'a giriyoruz. Örgüm açılmış, saçlarım uçuşuyor yine. Ben toparlamaya çalışırken sesini duyuyorum.

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel saçlar."

Senin büyük göğüs sevdiğini aşağı yukarı anlamıştım bu hafta sonu, arkadaşlarınla esprilerinizden. Belki de bu sebepten, aramızın kıvılcımlı olduğu anlarda bile, senin hayatındaki kadınların arasına girmemi mümkün göremiyordum. Yani bu ölçümlemede oldukça fukara sayılırdım, diğerlerine kıyasla. Diğer taraftan, her iki karın da, sevgililerin de hep kısa saçlıydı. Açıkçası, hepsinde ortak olan her şey farklıydı bende. Bunu bildiğim için, saçlarıma iltifat etmene şaşırıyorum. Tebessümle, teşekkür ediyorum. Sancak tarafta en köşeye çekilip hafta sonunun sihrini çözmeye çalışıyorum. Az sonra bitecek, yarın yeni bir gün başlayacak. Sabah işe gideceğim. Yine sana pazartesi çiçekleri alacağım. Masanı düzenleyeceğim. Evraklarını, toplantılarını hazırlayacağım. Jerry Landon, Lou Seville'e mektuplar yazılacak. Seyahat rezervasyonlarını yapıp randevularını alacağım. 10 Temmuz akşamı Woody Herman konserinden önce evinde vereceğin kok-

teyle gelenlerin, gelemeyenlerin kesin listesini belirleyeceğim. Sabah onda şirketin icra kurulu toplantısı var. Sonra daha neler olacağı sürpriz. Sonunda, akşamın bir saatinde Harbiye'den çıkıp Taksim'e yürüyeceğim, Ataköy dolmuşuna binip doğru kampa gideceğim. Annem, babam orada olacaklar. Önce denize gireceğim, saat kaç olursa olsun. Sala kadar kulaç atıp salda uzanarak gökyüzünü seyredeceğim. Bedenim Marmara'nın iyodunu, tuzunu, mehtabın ışığını emdikten sonra kıyıya döneceğim, yemeğimi yiyecek arkadaşlarımla sohbet edip ailemin yanına eve uykuya döneceğim. Olacaklar bu... bu kadar basit...

Neler diyorum ben birtanem? Ne basiti? Ne programı? Kanatlarım benden çok önce biliyormuş neler olacağını. Bir yanardağ kaynamaktaymış, hazırmış patlamaya. Yerkabuğu hazırlanıyormuş kaymaya, oynamaya, yer değiştirmeye... Haberimiz yokmuş. Ne sen ismimi söylerken içinde beliren şifre, ne elin elime değdiğinde uyanan sihirli his, ne de paylaştığımız sigara, hiçbirisi olacakları işarete kâfi değildi. Sen, patronum, benden on sekiz yaş büyük, evli, çok sevgilili, hep peşinde koşulan, kimi bekâr kimi evli tecrübeli kadınların tüm marifetleriyle kendilerini sundukları erkek. Bense on dokuzunda, kırk yedi kilo, göğüs ölçüsü ancak çilekli motifli bikini ile seksen beşe çıkan, berber bilmeyen uzun pırasa saçlı, tıfıl bir kız...

Şimdi düşünüyorum da sevgilim, hani bunları saysak ve bir olasılık hesabı yapsak, yine de tutmaz. Hatırlıyorsun değil mi birtanem, konken masasında bahse girenleri, bizim birlikte yapamayacağımız üzerine.

* * *

Birtanem benim, işte yine yalnızım, kalabalıktan sonra bu gecenin bir saatinde, yukarıdaki satırlardan iki saat sonra.

Kalabalık derken sana, bana, yani tamamen bize ait olanlardan bahsediyorum... Pamira, Ariella, Cazım ve annem salonunda beraberdik. Cazım özellikle anneannesini görmek istedi bu akşam. Annem de özellikle gelmek istemişti “Bu defa Allahısmarladık diyeceğim” diye. Kim bilir, belki, bütün bu duygularda bir gerçek gizlidir, bilemem. Annem de belki bir şeyler hissediyordur.

Biz, ailece, her duygumuzu ânında yaşayan ve paylaşılan ve paylaşamadığımız zaman da gizli dünyasında yaşamayı becerebilen kişilikleriz... Şu an, çok iyi biliyorum ki, Pamira çok yaralı, Cazımcık yaralı ve ben de öyle... Senin yokluğundan dolayı başlayan yara, daha evvel oluşmuş, geleceğe dair oluşmuş bütün yaraları yanında çağırıyor, farkındayım. Ruh ve yürek zedelenmişse, ağlıyorsa bir yoksunluk yarasıyla, diğer yoksunluklar fırsat kolluyor ortaya çıkmaya. *Mob sociology* denilen toplum davranışı gibi aynen. Bahane bulmuşken ilk patlayana sığınıp kendi amaçlarını onda kamufle ederek vuruyorlar. Ama sevgi var kökünde, hallediyoruz ânında veya er geç, ertesi sabahında...

Annem şimdi zoraki yürüyüşüyle, evin içinde çiçeklerimizi kolaçan ediyor. Onu Balıkesir’de, Orduevi’nde hatırlıyorum, strapless, jüponlu ve bolerolu kloş ipek elbisesi ve aynı kumaştan on üç *pond* ayakkabılarıyla, lepiska, bal rengi saçlarıyla, babamın kollarında dans ederken. Ben de pembe, beyaz veya mavi organze elbisem ve aynı kumaştan ayakkabılarımla, masada oturup onları hayranlıkla seyrediyorum hatıramda.

Aynı yıllar sen de Balıkesir’de, Ordonatım’da askerlik yapıyormuşsun, birtanem. Bunu sonra defalarla konuşup gülmüştük.

“Seni o zamanlar tanısaymışım...” dediğinde, benim sarı atkuyruklu, bayrak elimde, törenlerde yürüdüğüm yedi yaşımı ve senin yirmi beş yaşında olduğun, karının zaten Edremit’te beklediği ve diğer muhtelif yaşlardaki muhtelif kadın-

ların da muhtelif adreslerde olduğu günleri konuşup az mı gülmüştük, birtanem? Ne günlermiş onlar ve ben hemen senin yanı başındaymışım.

Sen, anılarını anlatırken, zamanda yolculukların benimkilerden daha uzun zaman alırdı tarih itibariyle. Ama iş paylaşmaya gelince, anlam olarak aynı zamana yayılırdı hayatımızda. Aynı değeri vererek paylaşırdık geçmişlerimizi, geride kalanın kaç yıl olduğu önemli olmazdı ve kimlerle neler olduğu. Her şeyi eşit paylaşırdık biz sevgilim. Senin yokluğunda en çok bunu özleyeceğim. Bundan sonra, biliyorum ki en çok seni anlatmak isteyeceğim, seni tekrar tekrar yaşayabilmek için. Dayanabilecek mi insanlar dersin, birtanem? Sesini duyar gibi oluyorum.

“Si..ir et Bicikom.”

Boş verdiğin, boş verilmesini istediğin her şeye bu cevabı verirdin. İşin garibi, sen söyleyince, küfür gibi gelmezdi kim-senin kulağına, tam aksine, insanı sıkıntıdan arındıran, tatlı, yumuşak bir cümleye dönüşürdü.

* * *

Canım benim, birtanem, sevgilim, aşkım... Daha kucacağında gözünü kapamadan bir gün evvel demiştin ki: “Sevgilim, seni tek başına kendini ve küçük ailemizi ayakta tutabilecek güçte görmek içimi rahatlatıyor. Sen benim değer verdiğim her şeye sahip çıkacaksın, bunu biliyorum ve içim rahat.”

Öpmüştüm seni alnından, dudaklarından, “Nereden çıktı bunlar, birtanem?” demiştim, söylediklerin, yokluğunu her an yaşayabileceğimi hatırlattığı için, duygusal.

Son bir yıldır, geceyarıları, garip bir hisle uyanır, seni bacucumda ayakta durmuş, beni seyrederken bulurdum. Aşktan başka bir şeyler daha görürdüm gözlerinde. Hüzün, karmaşa, sorular görürdüm. Meraklanır, “Ne oldu canım?”

diye sorardım başımı kaldırıp.

Saçımı, yanağımı okşardın, için titreyerek.

“Hiç” derdin, “Sadece güzelliğini seyrediyorum. Özlüyorum seni.”

Çocuğum gibi kucaklardım seni, sebebini bilemediğim bir acı yaşadığın hissiyle, içim titreyerek.

“Buradayım sevgilim, yanıdayım, özlemene gerek yok” derdim.

“Biliyorum ama içim özlüyor” diye cevaplamıştın bir kere sinde.

Sıkı sıkı sarılıp yatardık tekrar. Sen uyuyana kadar seni okşar, sana huzur vermeye çalışırdım.

Senin burada olduğun son haftalarda da, garip bir şekilde, zihnimin kanatları beni uyandırıp durmuştu geceyarıları, birbirimize sarıldığımız o en tatlı kaşık uykularımdan. Birden, yanımda olmayabileceğin duygusuyla dürtülerek dirseğim üzerinde dikilip önce seni seyreder, sonra dayanamayıp uyandırırdım öpücüklerle. Seni severek uyandırdığım hiçbir gece soru sormadın. Ben de sormadım bir daha, sen beni uyandırdığında. Bunun sevgi uyanışı olduğunu bilirdik ve ikimizde, ne kadar yorgun, ne kadar uykulu olsak, hasta, ameliyatlı olsak, fark etmez, o sevgiye karşılık verirdik. Biz böyleydik birtanem, bu bizdik işte...

İşte, o gece, yine sana sarıldığımda, kollarımın arasında döndün, ânında beni kucakladın, karanlıkta birbirimize baktık, nefeslerimiz iç içe, yüreğimden gelen ses fısıldadı: “Birtanem, seni çok ama çok seviyorum. Bunu, bir de, bu aptal geceyarısı söylemek istedim.”

* * *

Canım benim pazar öğle üzeri, Lilučka beni Kuruçeşme Marina’ya, öğlen yemeğine davet etti. Baş başa balık yiyip

rakı ieeğiz. Hava enfes. Seninle hep oturduğumuz pencere yanındaki masadayım. Sensiz, bir ilk daha... Yine gözümde yaşlar, birtanem. Seni hatırlatan Kuleli karşıda, tekneler, senin o çok sevdiğin yeşil başlı ördekler suda, iskemlen karşımda. Bizimkine benzer bir tekne geçiyor önümden. Düşünüyorum, içinde bana benzeyen bir kadın, sana benzeyen bir erkek, bize benzeyen bir aşk var mıdır diye. Tekne, sorularımı duymuş gibi geri dönüyor, göz hizamda duruyor. Bir an için bizi gördüm gibi kuytusunda. Rölantiye aldılar motoru. Dalgalarla salınıyor. Hatırlar mısın birtanem, ne çok kereler dalıp pervanelerden ipler, naylonlar temizlemiştin, tam buradan, Galatasaray Adası'nın önünden geçerken. Şimdi yine 1974 yazına geri dönüyorum, hareket eden teknenin dümen suyunda. İçinde bize benzer kimseler yok teknenin. Benzetmek bir yana bizi andıran birileri bile yok. Kolay değil ki bize benzetmek, birtanem. Bir sen, bir de ben lazım, bize benzetmek için. Onlar da kimsede yok.

Garson seni beklediğimi sanmış, sordu. Duymamış senin yolculuğunu. Üzüntüyle hayretler içinde kaldı, senin buradaki en son kahkahanı, tebessümünü hatırlayıp.

Seni herkes tebessümünle hatırlıyor zaten. Kötü baktığını, sesinin yükseldiğini bilen yok, gören yok hiç. Senin kötü sözün de yoktu kimse için. Malum biri için "Hırsız" demenin dışında kimse için kötü, lanetli bir kelime sarf ettiğini duymadım hiç.

Lilişçiğimle güneşi batırdık beraber, sen hep aramızda, dört buçuk saat geçirdik. Gözlerimiz yaşlandı sık sık, ama kahkahalar da attık. Hem ağlattın hem güldürdün bizi. Saat 18.29'u gösterirken Liluka şu satırları yazdı defterime. Senin de okumanı istiyorum, birtanem.

İstanbul tek renk / Nedir bu rengin adı / Masmavi... / Nermin'in gözleri basmış şehri / Nermin, Pamir Pamir bakıyor / Şehrimi Pa-

mir'e boyuyor / Şehir Pamir renginde / Deniz, gökyüzü, kara / ve hatta geçen gemiler / Tanrı'ya dair her şey, her yer Nermin'in göz renginde Pamir olmuş... / Bu ne aşktır, ben anlayamadım... / Tek bildiğim, Nermin Pamir'e bakıyor, Pamir Nermin'i izliyor / Şerefeli!

Nerminimin gözü mavi / Şehir mavi / Pamirim mavi / Bizler Pamir'siz Masmavi / BLUES...

Canım benim, işte, günümüzün nasıl geçtiğini şimdi daha iyi anladın. Duygu yorgunuyum yine. Ama yüreğimdiki o düğümlerin ağırlığı gevşemiş, nefesimi kesen boğumlar hafiften açılmaya başlamış, hissediyorum. Senin renklerin, sesin, dokunuşun, aşkının sıcaklığı olmadan, sensiz etrafın ne renk göründüğünü, seslerin içinde sen olmadan kulağa nasıl geldiğini öğrenmeye çalışıyorum. Onun için, seni çok eski ve çok iyi tanıyan dostlarla daha rahatım. Onlarda da senden kalmış renkler ve sesler, dost sıcaklıklar var çünkü. Bende kiler ile ondakileri bir araya getirip yine seni tamamlıyoruz, birtanem. Öyle, lafta tabii söylediğim. Yoksa hiç, sensiz, senli gibi olmam mümkün mü? Züğürt tesellisi işte; seninle olmaya en yakın hale razıyım canım. İşte, Lilişka ile de bütün gün seni aramıza aldık, oturduk orada, bizimle olmana rağmen seni özleyerek... Gözlerimde yine sen titreştin hep, yakarak gözbebeklerimi geride bıraktığın acıyla. Mavileri ikimiz için baktı gözlerimin. Onun için İstanbul maviye bürünmüş olmalı sevgilim, Liliş'in dediği gibi aynen.

Buraya kadar hikâyemizi bir kez daha yaşadım, Liliş'e sana neler yazdığımı anlatırken. Eve döner dönmez bir kez daha okudum satırlarımı. Bir taraftan da, seninle olmak istediğim kadar beraber kalamadığımı düşündüm. Yazdığım zamanlar da, parmaklarım kelimeleri ne kadar hızlı çekelerse çekelesin, zihnimden geçtiği sürati yakalaması mümkün olmuyor. Zihnimin kanatları sanırım daha ziyade, senin boyutundaki ivmeyle hareket halindeler. Yüreğim ve ruhum da

onları takip ve taklitte. Ama parmaklarımın bu dünyalık fiziksel sürati, mümkün değil, onlarla aşık atamıyor henüz.

* * *

Tarabya'ya dönüyoruz, Pendik'teki o yoğun hafta sonunun ardından. Tekneyi kapatıp çıkıyoruz kıyıya. Valiant'la dönüyoruz Nişantaşı'na. Arzu Apartmanı'nın önünde hepimiz iniyoruz. Grayce, havaalanına yetişmenin heyecan ve telaşında, "By by" diyerek apartmana doğru koşar adımlarla gidiyor.

"Hoşça kalın, çok teşekkür ederim" diye sesleniyorum.

Sonra, sana teşekkür ederek, elimi uzatıyorum.

"Harika bir hafta sonu geçirdim" diyorum.

Ardından, bir taksiye binip Ataköy'e gideceğim.

"Seni taksiyle gönderemem eve" diyorsun, itirazla. "Ailenden emanet aldım, kendim teslim edeceğim kızlarını. Bekle beni, geliyorum."

Bir şey dememe fırsat kalmadan, apartmanın içinde yok oluyorsun. Mavi, boyundan askılı elbisem, omzumda plaj çantam, Arzu Apartmanı'nın kapısında bekliyorum, mecburen. Çok sürmüyor, tekrar yanımdasın.

"Gel Nermencik" diyorsun ve kaldırımında park etmiş gri metalik E type Jag'in yolcu kapısını açıp beni davet ediyorsun.

"Gel canım."

Elimden tutup binmeme yardımcı oluyorsun. Az sonra, Emlak Caddesi'nden aşağıya iniyor, Maçka'dan Dolmabahçe'ye, oradan sahil yoluna sapıyoruz. Arada bir gazlıyor, sonra ailem, şahsım hakkında sorular sorduğunda beni dinlerken sürati düşürüyorsun.

Benimle ilgilenmemden çok mutluluk duyuyorum; baş başa yolculuk yapmamıza rağmen rahatsız olmamı, çekinmemi gerektirecek hiçbir sözün veya davranışın olmuyor, bilakis, beni rahatlatıyorsun.

Ataköy'e eve vardığımızda, balkonda annemle babamı görüyorum. Masalarını kurmuş, akşam vakti tatlı tatlı demleniyorlar. Benimle yukarı geliyor, anne ve babamla tanışıyor-sun. Babamın "Bir kadeh içer misiniz bizimle?" davetine dünden hazır gibisin. Mütevazı evimizin küçük balkonunda, masada yerini alıyorsun hemen. Annemin, babam için her akşam özenle hazırladığı mezelere bayılıyorsun.

Babamla tatlı bir sohbete dalıyorsunuz. Yemekte balığımız var.

"Kalır mıydınız?" diye soruyor annem.

"Kaçırır mıyım bu ziyafeti" diyorsun.

Rakılar tazeleniyor. Ben içmiyorum. Ertesi sabahın köründe uyanmam lazım. Evden yedide yola çıkmam gerekiyor, vaktinde işte olmak. Bir laçkalık yapıp senin güvenini ve yakınlığını suiistimal etmiş olmaktan çok korkuyorum. Doğrusu, artık gitse de ben de uyusam diye geçiriyorum aklımdan. Ama senin aklımdan belli ki başka bir program geçiyor.

"Nermincik" diyorsun yüksek sesle, "haydi, Grayce Hanım'a telefon et de, 'Babamla çok keyifli bir sohbette, eve daha gelmiyor Pamir Bey'de."

Buyurun! Hani tam rahatlamıştım, tatlı bir uykuya hazırlanıyordum. Olacak iş mi, alınacak sıkıntı mı bu? Ama çeviriyorum telefonu tabii ve aynen senin söylediğini aktarıyorum Grayce'e. Pek umursamış gibi değil karın ya da çok alışık gibi, bilemiyorum.

Geceyarısını geçe kalkıyorsun sofradan. Babamla askerlik hatıralarınızı paylaşıyor, Balıkesir'i konuşuyorsunuz. Tesa-düf, sen subay olarak Ordonatım'dayken biz de babamın memuriyeti dolayısıyla oradaymışız –ben ilkokul ikinci sınıftayken. Farklı dallardaki mühendislik tecrübelerinizi uzun uzun konuşmuş, paylaşmış olarak, hepimizle öpüşüyor ve ayrılıyorsunuz.

"Ne kadar mütevazı" diyor annem.

“Her şeyi hazmetmiş, belli” diyor babam.

Ebeveynlerimle, karşılıklı keyifli zaman geçirmiş olmanız, beni çok mutlu ediyor. Patronum da olsan sanki çok sevdiğim bir arkadaşım ailemden kabul görmüş gibi hissediyorum.

O gece rüyamda kanat takmış, sürekli uçuyorum. Kendimi bildim bileli gördüğüm en sık rüyadır bu. Sen gideli, rüyalarım da bulutlara ipek kordonlar, kurdeleler atıp tutunmaya çalışıyorum, kanatlarımsa kapandı sanki, çırpınmıyorlar.

Bir dönemecin eşiğinde...

8 Temmuz Pazartesi sabahı... Uykusuz, ama enerjik, her zamankinden erken kalkıyorum. Kahvaltı edemiyorum. Midede kelebekler uçuyor sürekli. Yepyeni bir yaz gününün henüz ılık sabahında, umutlu, yaşanacak yeni güzelliklere bir hazırlık içindeyim sanki. İçimde öylesine bir his var, çözemediğim.

Her zamankinden erken çıkıyorum evden. Sahil yoluna kadar yürürken içimdeki kıpırtıdan neredeyse ayaklarım birbirine dolanacak. Sabahın köründe, bu telaş niye, anlayamıyorum bir türlü. İlk Taksim dolmuşuna biniyorum. Güneş yükseliyor yavaş yavaş, sahil boyunda deniz pırıl pırıl, açıkta sıra sıra gemiler demirlemiş.

Kumkapı'ya vardığımda karşıda Haydarpaşa'ya, Kız Kulesi'ne bakıyorum, daha dün akşamüzeri senin yanında, orarlardan geçmiştim. Dün akşamdan bu sabaha seni özlemiş olduğumu fark ediyorum birden, garipsiyorum.

Taksim'deki Çingene'den çiçeklerimi alıyorum, senin çiçeklerini de. Kucağımda beyaz fulya ve nergis demetleri, koşar adımlarla geçen ilk taksiyi yakalıyorum. Bu acelem ne, anlayamıyorum. Saat henüz sekiz olmuş. Büronun kapılarının açılmasına daha bir saat var.

Teşvikiye Caddesi'nde, Belveder Apartmanı'nın önünde iniyorum. Ağır, ferforje kapıyı itip içeri giriyorum. Birden yüreğim duracak gibi oluyor, basamakları ikişer ikişer atlaya-

rak merdivenlerden çıkan seni görüyorum. Tek başınasın. Yüzünde güneşin aydınlığıyla şahane bir tebessüm, “Günaydın Nermencik” diyorsun, “erkencisin.” Ben diyemiyorum tabii, “Erkenciyim de, siz neden bu saatte buradasınız?” diye. Basmakta durup bekliyorsun, kucağımdaki çiçek demetleriyle yanına gelene kadar. “Erken uyandım, vakit kaybetmek istemedim” diye cevaplıyorum sorunu. Elini bana uzatırken, “Ben de” diyorsun, “ben de uyuyamadım bu sabah.” Yanaklarımdan öpüyorsun yine, kırk yıllık dost gibi.

Ofisin müstahdemleri Yaşar ve Yıldız gelmişler sadece. Onlarla da “günaydın”laşıp arka taraftaki koridorda yan yana yürüyoruz.

Rüçhan Adlı’nın mal sahibi olduğu tipik, görkemli bir Nisantaş apartmanlarındandı Belveder. Ön taraftaki geniş salonları arka cepheye bağlayan, ancak ışık yanarsa aydınlanan, sağına soluna birkaç karanlık odanın dizildiği dar uzun bir koridoru var. Koridorun arka tarafta açıldığı geniş holde benim çalışma masam ve dosya dolaplarım yer alıyor. Hemen solumdaki kapıdan yönetim kurulu toplantı odasına giriliyor. Sağ çaprazımda yönetim kurulu başkanımız Necdet Aktaş’ın, tam karşımda muavinin Aytaç Erkaya’nın, sol çaprazımda senin çalışma odanın kapısı var. Yarıdan yukarısı cam kapıdan ben seni, sen beni her an görebiliyoruz. Bu cam sayesinde bakışlarından, duruşundan genellikle ne istediğini anlıyor, sana söyletmeden yerine getiriyorum.

Sen odana girerken vazoları kapıp mutfığa gidiyorum şimdi. Sütlü, ballı Türk kahveni pişiriyorum. Beyaz fulya ve nergisleri ikiye bölüyorum; bir vazo senin çalışma masana, diğeri de benimkine.

Sumeni açmış, notlar almaya başlamışsın. Ciddiyetle bakıyorsun okuduğun kâğıda. Kapıyı vurduğumda başını kaldırıyor. Yüzünde yine mutlu tebessümün. İçeri girip, kahveni bırakıyorum masana, vazoyu yerleştiriyorum köşesine. Se-

sin, bakışın kadar sıcak, yumuşacık: “Çok teşekkür ederim Nermine. İçimi açıyor her yaptığın.” “Afiyet olsun Pamir Bey” diyorum. Ben çıkmak üzereyken, “Şunlara da bir bakar mısın canım?” diyorsun. Dönüyorum. Çekmeceden bir grup zarf çıkarıyorsun. Alıyorum elinden. Yabancı pullu, el yazısıyla yazılmış birkaç zarf. İzah ediyorsun durumu: “Kalemin çok güzel. Bir fırsatın olduğunda göz atar, gerekli cevapları yazarsın. Hiç acelesi yok. Şimdi gel de, şu Continental mektuplarını çıkaralım aradan.”

Zarfları çekmeceme bırakırken göz atıyorum. Phil’den, New York’tan, Londra ve Frankfurt’tan birer mektup. Düzgün açılmış zarflar, belli ki hepsini okumuşsun. Zarfların sol köşelerinde hayranlarının isimleri, adresleri. Hepsi daha evvel gelen mektuplardan bildiğim isimler... İçimde hiçbir burukluk yaratmıyor mektuplar. Senin, aynı anda birçok ilişkiye enerji ayırabilmene rağmen yazılanlara cevap verme zamanındaki ekonomiye şaşıyorum ve böylesine özel bir konuda bana güven duymam karşısında yüzümde bir tebessüm belirliyor, ister istemez.

Mektupları şimdilik çekmeceme bırakıp steno defterimi alarak odana geri dönüyorum. Buradaki hayatım başlıyor işte; her şey dün bıraktığım gibi, programlı ve düzenli. Akşama, hatta gece yatana kadar neler yaşayacağım anbean belli... En azından şimdilik... öyle zannediyorum... Woody Herman’la alakalı Ada programına katılacağın için işten erken çıkabileceğim, bir ihtimal erkek arkadaşımın bir içki içebilirim, belki de acele bir yemek de yeriz. Ama bu programı düşünmek hiç özel bir heyecan yaratmıyor bende nedense. Olsa da olur olmasa da, diye düşünüyorum, işime konsantre oluyorum.

Akşamüzeri bana verdiğin mektupları açıyorum tek tek, okuyorum. Yüzüm hafiften kızarıyor okurken. Özel hayatını paylaştığının farkındayım. Ama şimdi bana verdiğin bir iş var. Değişik milletten, memleketten, hepsi benden oldukça bü-

yük kadınların satırlarına yazmam gereken cevapları düşünüyorum kara kara. Bu cevapları kendin yazmanın ötesinde, dikte bile ettirmeden neden ve niye bana bıraktığına şaşmıyorum pek. Zira senin yakınlarında yaşarken şaşırmamayı öğrenmiş bulunuyorum. Kendine göre tarzı olan birisin sen, ve nevi şahsına münhasır olduğun için her yaklaşımı, her tavrıyla “olmuş” bir erkeksin. Yaptıklarının, duruşunun, aladelikle alakası olmadığı gibi aynı derecede doğal ve olağan da. Tam anlamıyla sana has, birebir sana ait bir kişilik bu.

Mektuplardan birini okurken, gözüm sana kayıyor. Karşında Aytaç ve Hikmet, görüşmedesin. Gözlerimiz karşılaşıyor. Okuduğum satırlara ne diyeceğimi bilemez bir ifadeyle yakalanmış olmalıyım bakışlarına. Bana “Aldırma, önemli değil” göz kırpmasıyla bir tebessüm gönderiyorsun. “Günah benden gitti” diyorum içimden.

Aşk mektuplarının daktiloda yazılması şık olmayacağından elyazımla yazmam gerek. Bir başkasının yazısıyla ama senden gidiyor olacak cevap, en azından; yazan kişiyle paylaşıldığı için daha makul sınırlarda kaldığı düşünülecek. Yani, sen sekreterine yazdırıyorsun, bu nedenle de onunla paylaşmaman gereken hiçbir özel detayı yazmıyor olmalısın. Bu yaklaşım işimi de, içimi de rahatlatıyor.

Romantizm sınırları içinde ama hiçbir vaatte bulunmayan, her yana çekilebilecek dört cevabi mektup on beş dakikada hazır. Hayretle çok eğlendiğimi fark ediyorum. Mektupları, odan boşaldıktan sonra sana getirmek üzere çekmeceye kaldırıyorum.

Az sonra Aytaç ve Hikmet toplantıdan çıkıyorlar. Özel mektuplarını sumene koyup odana getiriyor, masana bırakıyor, sonra akşam programının saatini hatırlatıyor ve soruyorum, “Başka bir işim yoksa şayet, siz çıktıktan sonra ben de ayrılabilir miyim?” “Tabii Nermincik” diye yanıtlıyorsun.

Masamı toparlarken gözüm sende. Mektuplara göstereceğin reaksiyonu, sana yakalanmadan izlemek telaşındayım. İskemleni döndürüp öyle okuyorsun ama. Gülüyor musun, kızgın mısın, saçma mı buldun, alay mı ediyorsun romansım-la, hiçbir şey anlamam mümkün değil. Sabırsızlıkla, biraz da az önceki satırları senin ağzından izinsiz yazmışım gibi garip bir suçluluk duygusuyla, masamda oyalanmaya çalışıyorum.

Senin yerinde döndüğünü gördüğüm an, bilhassa gözlerimi el çantama daldırıyor ve sözde bir şeyler düzenliyorum. Artık çıkmaya hazırlanıyorum yavaş yavaş. Kapın açılıyor, mecburen başımı sözde meşguliyetimden kaldırıyorum. Yüzünde, korktuğum gibi hiçbir düşüncenin izi yok. Ama anlamadığım başka bir his var. Sağ elinin parmakları arasında sigaran, karşımda duruyor ve soruyorsun:

“İşten sonra doğru Ataköy’e mi gideceksin?”

Cevabım ben düşünmeden dudaklarımdan çıkıyor zaten.

“Evet.”

“O zaman bekle” diyorsun, “Ben de Yeşilköy’e, Fuad Dayıma gideceğim. Seni yolda bırakırım.”

Allah Allah, ne oldu Ada programı, Woddy Herman’la, karınla ve bir grup dostunla programına ne oldu? Ben farkında olmadan, ne zaman, nasıl değişti? Üstüme vazife değil, gerçi. Demek ki dayına gidecekmişsin.

Bir müddet daha içeride muhasebe ve satış departmanlarında dolaşıyor, müdürleriyle görüşüyorsun. Yazdığım mektupları postalamam için bana geri vermedin, ne yaptın bilmiyorum. Birer birer ofisten çıkanlar vedalaşıyorlar. Ne güzel âdeti vardı şirketimizin. Hangi bölümde çalışırsa çalışsın, kimse herkese “İyi akşamlar” demeden çıkmazdı ofisten. Bu senin başlattığın bir gelenek olmalıydı. Zira kimsenin kapısının önünden selamsız bandosu gibi geçip gitmezdin.

Ofis neredeyse boş artık. Yine bir Yaşar, bir Yıldız kaldı, akşam temizliğini yapmak için. Bir de sen ve ben. Yazdığım mek-

tuplardan hâlâ ses yok. Nereye koydun, ne yaptın bilmiyorum.

“Haydi Nermine, biz de çikalım artık” diyorsun. Belveder’in önünde, İzzet Jag’in yanında durmuş, anahtarı sana teslim ediyor. Sen, yine her zamanki centilmenliğine, önce yolcu tarafının kapısını açıp elimden tutuyor ve binmeme yardımcı oluyorsun.

Az sonra Teşvikiye Caddesi’nden aşağıya iniyoruz. Maçka İlkokulu’na giderken oturduğumuz yokuşun sağındaki binayı gösteriyorum sana. Karanfil Apartmanı’nın önünde durup bir zamanlar yaşadığım ikinci kattaki daireye bakıyoruz.

“Küçüktü ama benim hayal gücümde burası saray olurdu” diye on yaşamın hikâyesini anlatıyorum sana.

Anlattığım her şeyle ilgileniyor, hatta daha fazlasını öğrenmek istiyorsun. Sustuğumda, yeni sorularla yeni hikâyeleri besliyorsun. Konuşmamı kolaylaştırıyor, rahatlatıyor. Ben meraktan ölüyorum, mektuplarla ilgili hiçbir şey söylemedin henüz. Şöyle geçiriyorum içimden: “Öyle berbat bir netice olmalı ki, ofiste bana söylemeye yüzü tutmadı, şimdi böyle sohbet sohbeti açacak ve bu tatlı hava içinde söyleyecek ne söyleyecekse.”

Gerçekten de laf lafı açıyor ama konuştuklarımız hep benimle ilgili. Başka meselelerle ilgilenmiyor, başka bir konu açmıyorsun çünkü. Mektupları düşünmekten vazgeçiyorum.

Sahil yolunda, Bakırköy’den çıkıp Ataköy’e girdiğimizde, aşağı yukarı yüz elli metre sonra sağa sapmamız gerek. Birbiri ardına sıraladığın sorunları kesmek istemiyorum ama yolu kaçırmamak için de temkinliyim. Kavşağa yaklaşırken soruyorsun:

“Nermine, sanırım dayıma içkiye gitmek için geç oldu. Seni bir içkiye davet edebilir miyim?”

Kavşağa yirmi metreden az var. Cevap vermem lazım. Hiç mecbur değilim. Pekâlâ, özür dileyebilirim. Saliselik farkla, fikir üstüne fikirden zihnime kramp giriyor. Soruyorsun:

“Tabii, başka özel bir programın yoksa.”

İşte, bu cümle beni toparlıyor, kramp girmiş beynimi bir tokatla kendine getiriyor. Birden, 212’de söylediğin, “Hiç gitmek zorunda değilsin” cümlesi aklıma geliyor. Ses tonun aynı... Bir başka, üstelik özel bir programım olduğunu zannetmeni hiç istemediğimi fark ediyorum. Kavşağa on metre kaldı. Çok acil cevap vermem lazım. Beş metre kaldı... iki metre...

“Edebilirsiniz” diyorum. “Yalnız, anneleri aramam gerek.”

“Tabii, ben de dayımı arayıp özür dileyeceğim” diyorsun.

Ayağınla gazı köklüyorsun ve Ataköy kavşağını yıldırım hızıyla arkamızda bırakıyoruz. Az önce arkada bıraktığımız evime çıkan yol nerede, nerede benim aklıselimim? Neler oluyor? İki metre farkla o kavşaktan içeri girer, evime gider, kampta mehtap ışığında yakamozlarla yüzebilirdim. Ama hayır, öyle yapmadım. Kavşakla beraber, evim, kamp, mehtapta yüzmek, hepsi geride kaldı.

Kavşak semboldü aslında sonraki hayatım için. O gece, hayatımın kavşak noktasındaydım. Birçok işarete, içsesime, kanatlarımın çırpıntısına rağmen anlamamakta ısrar ettiğim bir dönemecin eşiğindeydim, eşiğindeydik birlikte. Şimdi *E-type Jag*’in içinde o dönemece doğru gitmekteyiz, nereye gittiğimizi bilmiyoruz, ne ben, ne sen...

Sonradan çok konuştuk o günü. Sen de hiçbir şeyi baştan planlamamıştın, ama belki zihninin gerisinde bir umut besleyip bir istek duymuş, gerçekleşmesi için sebepler yaratmıştın kendince. Sorduklarından, söylediklerinden, o son an davetinden kendin de şaşkınmışsın, birtanem, öyle demiştin bana. Kendi iç dünyamızda, ikimiz de şaşkınmışız bu yolculuğa çıkarken.

* * *

Ah! Canım benim... Şimdi bunları yazarken gözyaşlarıyla katılıp kalıyorum yine. Seni o kadar özledim ve o kadar is-

tiyorum ki... Ne mutlu ki seninle beraberken sık sık o ilk günlerimizi, orta zaman dilimlerimizi, yakın geçmişleri, bize ait ne varsa hepsini sık sık anar ve yeniden, en baştan yaşardık hatırlayarak. Her şey bizim için hep ilk günkü kadar tazeydi. Sadece anılarımızda değil, beraber karşılıklı konuşup anarken, yeniden aynı tutkuyla coşar, bir kez daha ve sonra bir kez daha, defalarla tekrarlardık o ilk ânı. Bizi hep bu kadar âşık tutan tutkulardan biriydi bu; ikimiz de, paylaştığımız her nefese, birbirimize ve aşkımıza daimi hasretle, tekrarlamak arzusuyla yaşardık. Bizim her sevgi ânımız, her aşk yapışımız bir sonrakinin tohumuydu, kendi başına zaten coşmuş, göklere uzanmışken.

Şimdi yağmur başladı yine, verandada senin için aldığım açelyalar ile siklamenleri besliyor. Sensei yanı başımda, sen gittiğinden beri olduğu gibi, garip bir hassasiyet içinde, patisini dizime koymuş, derviş tavrıyla oturuyor.

Sevgilim, belki pek bir ilgisi yok, ama seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum; seni ve ölümünü hazırlayan yaraların sebebi olabilecek birkaç insanı düşünüyorum.

Canım benim, rahat mıdır içleri şimdi seni dolandıranların, hakkını yiyenlerin; güzel insanlığını, hesapsız vericiliğini basamak yapıp sonra o “çok muvaffak” (!) olanların? Hepsi zihnimden aynı anda geçiyor nedense.

Şu an çalan Brezilya melodisiyle dansa kaldırmak istiyor canım önce seni. Sonra birden senin ve başkalarının üzerindeki o kuştüyü yastıklara başlarını koyanlar aklıma geliyor, o zenginler; güya batmış gibi yapıp yine zengin kalanlar ile hep zengin olanlar... Ağababanın sana daha kolejdeyken söylediklerini, aile yüzüğünü sana bırakışını düşünüyorum, ve de ikimizi ve çocuklarımızı... Anne ve babacığının hiç kullanmadığı, ağababanın vasiyetnamesini düşünüyorum, hâlâ yu-

karıda duran... Sevgilim, çok haklıydın; isteyen kızsın, bizden iyisi yoktu. Senden iyisi yoktu, yolculuğunun bu denli görkemli ve şık olması bundandır. İstirapsız, sevgi dolu, aşk dolu, büyük aşkının yani benim kollarımda; çocuklarının avuçlarında, etrafında tüm dostların seni okşarken, güzel bir rüya görür gibi uyudun kucagımda...

Canım kocam benim, o kadar yakınımdaydın ki şimdi ve de bir o kadar uzağımda... Tanrım, nasıl bir his bu, nasıl bir çaresizlik, bu nasıl bir uzaklıktır sana karşı bu kadar yoğun duygular içindeyken?.. Şimdi, şu an arabaya atlayıp Ambarlı'ya gitmek istiyorum deli gibi, sanki orada seni bulacağım...

İşte, gizli bahçemizden mektup yazmak bunları yaşıyor bana; her bir saniye sana dokunabilecekmişim gibi, ama her dokunmak isteyişimde ne kadar uzakta olduğunun farkına varıyorum... Sana yaklaşmanın sıcaklık tadı burada olmadığı gerçeğinin yarattığı derin acıyla bir arada...

Pamirim benim, sen şimdi olduğun yerde, sonsuzlukta, benim bu çaresizliğime belki de yine çaresiz şöyle diyorsun:

“Birtanem, aşkım, karıcığım, sevgilim benim; ben aslında oradayım. Beni andığın her an seninleyim. Ben seni görüyor, hissediyor ve sana dokunuyorum. Farkında değil misin? Gece rüyanda gördüğün, sen meditasyon, reiki yaparken vücudundan geçen ışık ben'im. Resmime bakınca, ayı, yıldızları, yağmuru ve gece kara bulutları seyrettiğinde, kırmızı gözlerle izlediğin seher vaktinde seni ağlatan ben'im. Düşünü alırken bedeninden akan su, kadehindeki içki, gözbebeğindeki yaş, hep ben'im. Başını dayadığın yastığın değil artık, ben'im. Bırak kazağıma sarılmayı, yorganın ben'im artık. Seni örten gece değil, benim. Yorganımız değil seni ısıtan, ben'im. Bak, şimdi yağan yağmur da ben'im, bana aldığın çiçekleri sulayan... Daha ne istiyorsun birtanem? Daha çok na-

sıl seninle beraber olabilirim ki canım benim? Hem geçmişindeyim, yazıp durduğun ve bir türlü bitiremediğin, o kadar dolu... Hem de bugününde hep yanıdayım. Daha ne yapabilirim canım, olduğum yerden?”

Haklısın sevgilim benim, çok haklısın. Seni ben zaten bütün bu söylediklerinde hissediyorum, hatta daha fazlasında, her ânımda. Ne var ki, sana dokunamamak, senin bana sarıldığını hissedememek var ya... İşte o beni kahrediyor. Kimseninkine benzemeyen sıcaklığının eksikliği hiçbir şeye benzemeyen bir soğukluk yaratıyor? Ne yapabilirim? Düşün, hep yanında, elim elinde, başın kucağında, göğsümde olmana rağmen, sen beni hep özleyerek yaşadığını söyledin. Tüm o öpüşmeler, sarılmalar, kucak kucağa yatmalar yetmezdi de, derdin ki: “Hep içinde kalmak istiyorum Bicikom.” Şimdi bana hak vermez misin birtanem? Elini tutamadan, başımı göğsüne dayayamadan, kucağına gömülemeden... içim de dışım da sensiz... Nasıl özlemem seni canım benim, nasıl özlemem? Şimdi nasıl kaçmam ben bu özlemle yeniden 8 Temmuz 1974’ün Ambarlısı’na?

Daha dün gibi bile değil canım benim, henüz birkaç saat evvel, bu gecenin başındaki saatler gibi, öylesine net anılar...

Yine 8 Temmuz’a dönüyorum sevgilim, daha fazla sensiz kalmaya tahammülüm kalmadığından. Fena yaralıyor sensizlik.

* * *

Son sürat sahil yolunda gidiyoruz. Artık soru sormuyor, cevap beklemiyorsun; ben de konuşmuyorum. Sadece gidiyoruz. Yeşilköy sapağına girmiyor, E5’ten devam ediyoruz. Küçükçekmece’yi, sonra Büyükçekmece’yi geride bırakıyoruz... Ambarlı, Baler Motel’de duruyorsun. “İşte Nermincik” diyor-

sun, “Burada sen babanlara, ben de dayıma telefon eder, sonra bir kadeh içeriz; belki de bir lokma yemek yeriz beraber.”

Otelin restoranına geliyoruz. Her zamanki gibi kapı açıp yol veriyorsun, değişmez, aksamaz centilmenliğiyle. Pencere yanında bir masa gösteriyorlar. Önce benim iskemlemi çekip oturtuyorsun, sonra karşıma, kendi yerine geçiyorsun. Bunlar evimden, ailemden alıştığım olağan kibarlıklar, şahsıma özel almıyorum. Ancak patronum olmana rağmen senden bu nezaketi görmek ayrıca hoşuma gidiyor.

Mönü geliyor. Ne yiyip içeceğimi soruyorsun; şnitzel ve kırmızı şarap seçiyorum. Sen az pişmiş kanlı bir bonfile istiyorsun, yanında da rakı. *Drinking men's diet* yapıyormuşsun, onu anlatıyorsun. İçki bol, et bol ama hamur işi, ekmek, pilav gibi başka gıdalar yok; o zaman kilo alınmazmış. Hiç duymamıştım o güne kadar, ama sen uyguladığına göre doğru olmalı. Ayrıca kimin umurunda? Kırk yedi kilo, bir altmış dört boyundayım ben. Sen de bir yetmiş beş boy ve altmış üç kilosun, son check-up'ından biliyorum. Yani sevgilim henüz daha lipit, kolesterol falan dünyamıza gelmemiş.

Gözlerimizin mavileri tatlı bir sohbette... Soruların başlıyor yine. Nişanlım kimdi? Neden ayrıldım? Pişmanlık duydum mu? Pişmanlık duymuyorsam kararım doğruymuş demektir.

Bütün sorularına içtenlikle en açık cevaplarımı veriyor, tüm hayatımı sunuyorum sana. Derken, “Peki Nermine, ya şimdi? Şimdi bir erkek arkadaşın yok mu? Seni bırakmazlar” diyorsun. Neden bilmiyorum, kontrolsüz bir şekilde ilk defa yalan söylüyorum sana, “Hayır, kimse yok” diyorum, kendi yalanımdan yanaklarıma ateş bastığını hissederek. Bu geceki ikinci yalanım bu. Az önce de erkek arkadaşım ile yemek yemek için telefonda annemlerden izin almıştım. Bu gece bozuldu huyum, alışık değilim bu halime.

“Yalancı!” diye bağılıyor içsesim. “Yalancı!”

Yalan cevap vermemden duyduğum utanç, bunu sana söylemiş olmamla ikiye katlanıyor. Evet, âşık olmasam da, çok sık görüşmesem de bir erkek arkadaşım var. Ne söyledi bana bu yalanı?

“Biz söyledik. Çok da iyi oldu” diyor kulağımın dibinde çırpınıp duran zihnimin kanatları. Hani lafımı düzeltmeye kalksam, engel olmak için vuracaklar dudaklarıma. İsyanlık bir halleri var. “Buna yalan değil, beyaz yalan denir” diye ukalalık yapıyorlar fısır fısır, kulağıma. “Habercisi olduğumuz aşkı o erkek arkadaşında buldun mu ki. O sana ait değil, sen de ona ait olmadın hiç. Bu yüzden bize ihtiyacın var hâlâ.” Şu zihnimin kanatları ne dese haklılar. Erkek arkadaşında aradığımı bulmuş olsam, konserlere hâlâ yalnız gider, simasını hiç bilmediğim ama çok bana ait hissettiğim, hayalindeki o büyük aşkla baş başa kalmak ister miydim?

Birdenbire, erkek arkadaşım ile ilgili düşüncelerim karmaşıklaşıyor, ama yine de boşlukta kalmıyorlar. Kesin bir şekilde emin olduğum onunla hiçbir zaman “biz” olamayacağımız.

Mehmet Baler geliyor masamıza. Tanıştırıyorsun bizi. Aranızda kısa ama keyifli bir sohbet geçiyor. Babasını soruyorsun, Mahmut Baler’den incilerle beni güldürüyorsunuz sonra. Evimize aşına ve çok sevdiğiniz biri Bal Mahmut. Az sonra onunla da tanışıyorum. O kadar komik hikâyenin bu kadar sakın ve ağırbaşlı duran bir kaynağı olmasına şaşıyorum. İnsan onunla karşılaştığında gözlem gücünün ve hiciv maharetinin farkına varıyor hemen.

Sonra yine baş başa sohbetimiz devam ediyor. Artık kendini anlatıyor, hayatını açıyorsun bana. Kuleli Askeri Lisesi’nde öğretmenlik yaptığın zamanları anlatıyorsun. Sonra Amerika’da Formula ve Corvette yarışçısı olduğun zamanla-

rı, derken Washington'da State Department'da çalıştığın dönemden hikâyeler geliyor masaya. Türkiye'den gelen işçi sendikaları yöneticilerini nasıl ağırladığını, Amerika'da katıldığın sendika toplantılarını dinliyorum. Rıza Kuas'la ne kadar seviştiğinizi öğreniyorum. Ardından Zürich yılları... Karaca, HP ve Gui Gui ile Bea'lı, Angelina'lı aylar. Gui Gui'nin ayrıldığı karısı, Patalaya mihracesinin kızıyla hikâyeleri...

Kafam karışmış vaziyette. Ne kadar çok mekân, ne kadar çok macera, ne kadar farklı işler... Kar kayağı, su kayağı, avcılık, pilotluk, yarışçılık, denizcilik... Vaktin nasıl geçtiğini fark etmiyoruz. Saat geceyarısını bulmuş bile. Evden merak edeceklerini, artık kalkmam gerektiğini söylüyorum.

“Ne zaman on iki olmuş?” diyorsun hayretle, saatine bakarak. Sonra, içinde bir yudumluk rakı kalmış kadehini benimkine dokunduruyorsun. Işıl ışıl gözlerin, mumun ışığı titreşiyor mavilerinde. Yumuşacık konuşuyorsun: “Ne kadar güzel bir yemek oldu, teşekkür ederim Nermincik. Harika vakit geçirdim seninle.”

Ben sana teşekkür ederim canım benim. Ama böyle ifade edemiyorum tabii, “Benim için de çok keyifli bir akşam oldu Pamir Bey. Çok teşekkür ederim” diyebiliyorum ancak. Yerinden kalkıp iskemlemi tutuyorsun. Tekrar teşekkür ediyorum. Çıkıyoruz restorandan.

Arabadayız, yan yana. Motoru çalıştırıyorsun. E type'ın sakın ama iddialı maskülen sesi duyuluyor. Yola çıkmak üzereyiz. Yedik, içtik, sohbet ettik ve dönüş yolundayız. Abartılacak, tedirgin edecek hiçbir şey yok. Zihnimin kanatları çırpınmayı durdurmuş, öylece bekliyor omuzlarımda, bir kalp hırsızlığından önce erketede gibi. Ve... motoru kapıyorsun. Sana bakıyorum. Bana dönüyorsun. Kanatlarımdan sesini duyuyorum: “Sana demedim mi? Sana demedim mi?”

Bahçedeki lambanın ışığında gözlerinin çakmak çakmak

yandığını görüyorum. Olduğun yerde bana dönüp iki elinle yanaklarımı yumuşacık avuçluyorsun.

“Nermincik...” diye fısıldıyorsun, sözün yarım kalmış gibi... yutkunuyorsun.

Yüreğim deliriyor ânında. Öyle hızlı atıyor ki, göğüs kafesim dar geliyor. Ve... dudakların dudaklarımda... Zihnimin kanatları, “İşte büyük aşkın! Kavuştun” diyor, deli çırpıntılarla, seni ve beni sararak. Kollarımı tutup sana sarıyor kanatlarım. Sımsıkı kucaklaşıyoruz. Ne kadar sıcaksın canım benim, ne kadar sıcakım. Ateş gibiyiz ikimiz de. Nefesim kesiliyor, ayaklarım yerden kesiliyor, oturduğum yerde değilim artık, kanatlarım uçuruyor.

Kısa bir an için duruyor, saçlarımı okşayarak bana bakıyorsun. İşte şimdi senin gerçek âşık bakışlarını görüyorum.

“Hiç böyle öpülmemiştim” diyorsun. Ben de birtanem, hiç öyle öpülmemiştim... Öyle öpmemişim de. O ilk öpüşmemiz, sadece sana ve bana, bize ait olacak birçok lezzetin başlangıcıydı sevgilim benim.

Benim gibi, senin dünyanda da kıyametler kopuyor, belli. Gecenin karanlığında bile yanıyor gözlerin, gözlerim yanıyor; yanıyoruz birbirimizin gözlerinde. Gözbebeklerimden içime, derinlere akıyor yangının. Benim yangınım senin içinde dolanıyor, kanatlarıma takılmış, seni darmadağın ediyor. Şaşkınsın olanlardan, şaşkınım ben de.

Sağ elimin işaretparmağıyla çenenin çukurunu okşuyorum, fazlasıyla sana has olan bir noktaya dokunabilmek ne hoş. O çukurluğu öpmek istiyor canım birden. Zihnimin kanatları, yüreğimi, ruhumu, mantığımı esir almış bildiğini okuyor, istediğini yaptırıyor hepsine. Daha sonra senin benim hakkımda ne düşüneceğin, benim ne hissedeceğim, nasıl yargılanacağım hiç umurumda değil şu an. Senin yüzlerce geçici hevesinden biri olmak kanatlarım için ihtimal dışı. Ne evde seni bekleyen

karın ne de duydukları takdirde perişan olacak olan annemle babam, kafamı meşgul etmekte. Tüm tabular bana uzak şimdi. Ânı, bu mucizevi buluşmayı yaşıyorum sadece; hayallerimi, müziklerimi besleyen, yüreğimi yerinden oynatan aşkı bulmanın coşkusunu. Bundan sonrasına ait ileriye dönük hiçbir beklentim, şartım, bağlantım yok. Yaşadığım bu olağanüstü an her şey benim için, doya doya yaşamak istiyorum.

Eğilip çenendeki çukuru öpüyorum. Dudaklarıma tuz tadı geliyor. Gözlerimi kapayıp tenindeki tuzun tadını çıkarıyorum.

“Canım benim, canım, canım Nerminim benim” diyorsun kulağıma. Ve yeniden buluşuyor dudaklarımız. Daha evvel hiç öpmediğimiz gibi öpüyoruz birbirimizi bir kez daha; bu defa daha uzun, yüreklerimizin atışını birbirimizin içinde duyarak. Şimdi yazarken bile kanatlanıyorum, birtanem. Hayatının tüm o çeşnisine rağmen ilk defa benimle hissettiklerin daha da hassaslaştırıyor beni ve sıırıslıkam âşık ediyor sana. Ancak her şeye rağmen ne senden ne yarınılardan hiçbir beklentim yok. Öyle bir duygu seli ki yaşadığım, o kadar zengin ve o kadar muhteşem ki içinde bulunduğumuz an, daha ilerilere gitmese de gam yemem. Sadece bu geceyle ve bu öpücükle kalabilir.

Zaman nereye gitti, bilmiyorum. Bizim için geçerliliğini yitirmiş olmalı, hiçbir önemi kalmadı çünkü. Birbirimizden ayrılmıyoruz, ayrılamıyoruz. Belimden kavrayıp beni kendine çekiyorsun yavaşça. Bedenim su gibi akıyor sana; kanım lav gibi, tenimi yakıyor. Temmuz sıcağından daha sıcağız, birtanem.

“Böyle bir güzellik yaşamadım hiç” diyorsun, bedenlerimiz diğesinde kalmış bir halde, yerime çekilirken. Artık gitmemiz gerek. Yeniden kontağı açıyorsun. Jag, tatlı tatlı homurdanıyor yine. Sol elimi avuçlayıp seninkiyle birlikte vitesin üzerine yerleştiriyorsun. Bileklerimizin içi bir diğesini okşuyor, vites değıştikçe. Bütün hücrelerim aşkla ürperiyor her defasın-

da. “Canım Nerminim” diyorsun, her defasında. Aynı elektriğin senden de geçtiğini hissedebiliyorum. Tenlerimiz arasında kıvılcımlar dolaşıyor.

Fazla yol alamıyoruz. Arabayı kenara çekip duruyorsun. Tekrar öpüşüyoruz. Çaresiz, ayrılıp yine yola koyuluyoruz... tekrar duruyoruz, ve tekrar ve tekrar... yeniden, yeniden öpüşmek için...

Nihayet Ataköy'deyiz. Saat sabahın ikisi... Evin köşesinde durmanı rica ediyorum. Annemin camda beklediğinden eminim. Arabanı görmesini istemiyorum. Her halükârda, bu saatte eve gelişim problem olacak, biliyorum. Üstüne bir de seni bu patırtıya karıştırmamanın âlemi yok. Hesap vermem gereken ebeveynlerim var benim. Oysa senin eve dönüşlerinde karına hiçbir şey izah etmediğini öğrenmiş bulunuyorum. Senden neler yaptığının hesabını soramıyor kimse. Bütün sorgulamalardan, baskılardan muafsın sen.

Veda öpüşümüz gözüme yaş getiriyor, yüreğim çimdikleniyor acıyla. Sen beni bırakmak istemiyorsun. Ben ayrılamıyorum senden. Ama sonunda ayrılıyoruz işte, mecburen.

Koşar adımlarla eve giriyorum. Kapıyı kapadığım an, arabanın hareket ettiğini duyuyorum. Tahmin ettiğim gibi, annem uyumamış, kapıyı açıyor. Yüzündeki ifadeden meraklandığı, kızgınlığı belli oluyor.

“Bu ne yemeği bu saate kadar?” diyor. Çok keyifli vakit geçirdiğimi, saati fark etmediğimi söyleyip sebep olduğum üzüntü için özür diliyorum. Babam da yatmamış daha, salona geliyor. Onları bu kadar üzmüş olduğum için mutsuz olmam gerekir ama olamıyorum bir türlü, çünkü bir yandan da hiç olmadığım kadar mutluyum. Annem iffetim, babamsa gururum için endişelerdeler, bu saatte gelişim yüzünden.

“Ne biçim arkadaş bu?” diyor babam, kırılgan, yorgun bir sesle. “Nasıl bir erkek, bir genç kızı sokağın ortasında bırakır geceyarısı bu saatte?”

Annemin “Tabii, evden gelip almıyor ki eve teslim etme nezaketini göstereyim” sözleri iyice eziyor beni.

Tüm bu suçlamalar, saatler önce hayatımda yeri olmadığına karar verdiğim erkek arkadaşımı hedef alıyor. Onunlaydım biliyorlar ya.

Babam devam ediyor: “Erkek dediğin, kadının kapısını açar, evine teslim eder, öyle gider.”

Doğru, onu ben de biliyorum. Sen hele; oturacağım iskemleyi tutan, beni arabasına kapısını açıp elimden tutarak bindiren centilmen sevgilim, sen herkesten daha iyi biliyorsun.

“Sen bizim prensesimizsin. Nasıl gururunu böyle ezdirirsin?” diye devam ediyor babam. Annem de söylenmede: “Bu tarzı bir kere kabul ettin mi, bir daha artık saygı göremezsin. Yazık ediyorsun kendine.”

Diyecek hiçbir sözüm yok. Sadece özür diliyor, her ikisini de öpüyor ve yatak odama gidiyorum. Başımı yastığıma koyduğum an yine seninleyim. Dudaklarımda sigaranın, çene çukurundaki tuzun tadı, burnumda teninin kokusu, tenimde sıcaklığın, geceyi yeni baştan yaşıyorum. Zihnimin kanatları yastığımın dibinde çöreklenmiş, yüreğimi okşuyor, çarpıntısını dindirmek için.

Yarın neler olacak, sana ve bana? Bu gecenin tekrarını yaşayacak mıyız? Pişman olmuş musundur? Belki de öylesine bir geceydi senin için. Hepsini bir kaç öpüşmeden ibaret, başladığı gibi biten bir gece. Karın, diğer kadınların, sevgililerin... Bu topluluğun içinde birkaç öpücüğün yeri olabilir mi? Yarına ait hiçbir şey bilmiyorum. Ama çok iyi bildiğim bir şey var: Sabah işe gider gitmez, erkek arkadaşımı arayacak, artık görüşemeyeceğimizi söyleyeceğim. Sen hayatımda ol veya olma, ancak onun olmayacağı kesin. Seninle yaşadığım duygu patlamasından sonra başka birini, başka bir duyguyu istemiyorum. Üstelik, “Erkek arkadaşım yok” demiştim sa-

na. Olmaması lazım, gerçekten. Elimde, dudağımda, tenimde en son seni hatırlamak istiyorum. Bir daha birbirimize bu akşamki gibi dokunmayacak, kucaklaşmayacak dahi olsak, bundan sonra bir başka erkek bana dokunursa seni aldatıyor muşum gibi hissedeceğim. Diğer taraftan, ben sana bu kadar âşıkken, sen hayatımda olmasan dahi, birlikte olduğum erkeği aldatıyor olacağım; hakkım yok buna.

Uyku benden uzak bütün gece, gözlerime dokunmuyor bir türlü. Sabahın ilk ışıklarıyla fırlıyorum yataktan. Duşumu alıp giyiniyorum. Bir an evvel ofise varmak istiyorum. Sen geldiğinde yüzünde nasıl bir ifade olacak, tahmin edemiyorum. Hiçbir şey yaşanmamış gibi mi yapacağız yoksa alevler mi titreşecek gözbebeklerimizde, dün geceki gibi? O zaman nasıl saklayacağız diğerlerinden bakışlarımızı?

Ofiste henüz benden başka kimse yok. Bütün bu bilinmez-
lere rağmen çok mutluyum, içim içime sığmıyor. Özlemini duyduğum o duygunun sadece bir hayal olmadığını biliyorum artık. Yüreğime, ruhuma, tenime değdi bir kez, artık benim kadar gerçek. Gerçekten böyle bir aşk varmış, gerçekten ben bu aşka dokunabilirmişim, bir tek senin varlığıyla olsa da. Tabular yasak da kılsa temasımızı, artık bende aşkın. Dün gece değdi bana, ve artık benim oldu.

Ofis kapısından girdiğin an sesin kulağıma geliyor. Keyifli, sevecen “günaydın”larını(!) duyuyorum koridor boyu. Yüreğim ağzımda, yanaklarıma ateş basmış; masamda mı oturayım kalkıp bir yerlere mi saklanayım, bilemiyorum. Bir yandan sabırsızlıkla masamın önünden geçmeni bekliyor, bir yandan da o ânın heyecanına dayanamayacağımdan korkuyorum. Önümdeki mektupla oyalanmaya çalışıyorum. Ayak seslerin yaklaşıyor, yaklaşıyor. Başımı çevirdiğim an, karşımdasın.

“Günaydın Nerminecik.”

Sesin dün gecenin sıcaklığı içinde, yumuşacık. Bakışların

aynen dün geceki gibi, alevli, âşık; sanki için eriyor. Ayağa kalkıp elini sıkıyorum, “Hoş geldiniz Pamir Bey” diyorum ancak ismini daha söyleyemeden dudaklarını dudaklarımda gibi hissediyorum. Dudakların dudaklarımdayken sana Pamir Bey demiş olmak garip geliyor ya, başka türlü mü mümkün değil.

Birkaç saniye hiçbir şey demeden gözlerime bakıyorsun, dün gecenin bende bıraktıklarını anlamak istiyorsun belli ki. Sadece göz gözeyken bile öpüştüğümüzü hissedebiliyorum. Zihnimin kanatları çılgınlar gibi çırpışarak yüreğimi sarsıyor. Her şey bıraktığımız gibi... Gecedен sabaha bir şey değişmemiş. Büyük bir huzur duyuyorum. Sende de aynı rahatlama fark ediliyor. Hepsi hepsi belki on saniye ama... bütün bir gece tekrar yaşıyor bakışlarımızda.

“Gel Nermincik, birkaç mektup var yazılacak” diyorsun. Kahveni hazırlayıp defterimle odana geliyorum. Masanın arkasında ayakta karşılıyorsun beni. Ceketini çıkarmış, kolalı gömleğinin kollarını kıvrımışsın iki kez, bileklerine doğru. Sigaranı yakmışsın çoktan.

Camlı kapıyı kapayıp masanın karşısına ilerliyorum. Gözlerin üzerimde, karşındaki koltuğu gösteriyorsun: “Otur canım.”

Oturup, defterimi açıyorum kucağımda ve gözlerim sayfada, bekliyorum. Şu an sana bakamıyorum. Dün gece yaşadığımızı devam ettirmek istediğime dair bir işaret vermiş olmaktan korkuyorum. Kısa bir sessizlik... Ama hiç bitmeyecek kadar uzun... Yanaklarım ateş içinde, önümdeki kâğıda bakmaya devam ediyorum.

“Nermincik...” diye mırıldanıyorsun, sevgi, şefkat dolu, söylemek istediklerini ifade etmekte yetersiz kalmışsın gibi

O zaman kaldırıyorum başımı ve göz göze geliyoruz. İşte yine dün geceye takılmış bakıyoruz ikimiz de. Bütün bedenim elektriklenmiş gibi ürperiyor, kanım ısınıyor yine, ama sadece gülümsüyorum ve gözlerimi yeniden not defterime çe-

viriyorum. Aşk dolu bakışlarından ve o sıcacık arzulu sesinden, olan biteni önemseddiğini görüyorum, ama hayal gücümün bana oyun oynamasından korkuyorum da. Üstelik öpüşmeden ibaret bir gecelik romantizmin senin üzerinde baskı unsuru gibi kullanacağımı hissedeceksin diye endişeliyim. Ama sesin tekrar duyuluyor.

“Nermincik, lütfen bak bana.”

Dediğini yapıyorum, ama artık elimde değil, acım elimde olmadan gözlerime vurmuş olacak, gülümseyemiyorum bu defa. Seni ne kadar özlemiş olduğumu hissediyorum; büyük bir ihtimalle de hayatım boyunca özleyerek yaşayacağımı. “Sakın ağlama Nermin! Sakın gözünden yaş inmesin!” diyor zihnimin kanatları. Onlara asılıp dimdik oturuyorum sana bakarken.

“Biliyorum, mümkün değil...” diye başlıyorsun kısık sesle yavaş yavaş konuşmaya. O anda kafamda cümlelerin geri kalanı yazılıyor, “Biliyorum Pamir Bey, lütfen kendinizi sorumlu hissetmeyin” diye cevaplamaya hazırlanıyorum. Ama kelimelerin düşüncelerimi bıçak gibi kesiyor:

“...ama, şu an seni masanın bu tarafında, kollarımda tutmak istiyorum.”

Gözlerinde kendimi görüyorum, kollarının arasında, sıcacık oluyor yine içim. Zihnimin kanatları, dün geceki sarmaş dolaş halimizi getiriyor bedenime. Aramızda masa, göz göze dün geceyi yaşıyoruz sessizce.

Ah canım benim, o gün o masanın ardından nasıl da özlem duymuştuk birbirimize ve zamanın kıskacında, her dakikasını özleyerek geçirdiğimiz daha nice günler olmuştu zira. Şimdi bunları yazarken, bizi birbirimize bağlayan yolun uzaklığını, sana dokunmanın imkânsızlığını düşünüyorum ve içim katılıyor. İyi ki çok beklememişiz ikinci kucaklaşmamız için, birtanem benim. Bu gün içimde dert kalacaktı yoksa.

Mektuplarını dikte ettiriyorsun, gözün hep bende. Her bakışında, gizlice, dudaklarımdan öperken yakalıyorum seni ve heyecandan kızarıp kaçırıyorum gözlerimi. Aşka, tabuları yıkmaya hazırım ama uzun bakışmalar halen utandırıyor beni. Belki de senin gözlerinde aslında kendi içimi gördüğüm için. Belki bu kadar açığa çıkmış olmaktan çekiniyorum. İçimdeki çılgın, maceraperest kadını henüz pek tanımıyorum ya, bedenimin, ruhumun, yüreğimin gizli köşelerinde gölgesi geziniyor sanki, dün gecedan beri. Hafif, uçuşan şeffaf bir pelerine sarınmış, yüzü bana benzeyen, ama daha geniş yürekli, hepten kanat olmuş bir kadın; cesur ama sakın, çılgın ama sabırlı, aşka âşık ama arsız değil, uçuşarak dolaşmakta. Elinde kuş tüyünden sihirli bir çubuk, hücrelerime dokunuyor yavaş yavaş; kimyayı altüst ediyor, adrenalinimi yükseltiyor, yüreğime nefes üflüyor uzun uzun, çarpıntısından dağılmasın diye. Zihnimin kanatları çok sevmiş olmalı bu kadını. Mizaçları birbirine çok uyuyor. İkisinde de fazla mantık yok, kural tanımıyorlar. Uçabildikleri kadar uçmaktan yanarlar. Ben utancı, ayıbı, yasakları düşündükçe, onları kesip biçip fiyonk haline getiriyorlar, alay eder gibi. Tabu bildiklerimi tam olarak ortadan kaldırmıyorlar da, onlardan yaptıkları fiyonkları süs konduruyorlar kanatlarına, artık geçerli olmadıklarını cümle âleme göstermek istercesine. Çırpışarak uçuruyorlar beni, ama yasakları da büsbütün aklımdan çıkarmıyorlar. Belki onların da değerli olduğunu anlatmak istiyorlar: “Yasakları hayallerinde, fikirlerinde aşabilirsin. Bunu ancak kendin başarabilirsin” diyor zihnimin kanatları.

Çalışırken, bütün gün bunları duyuyor, dinliyorum iç sesimden. Masamda oturduğum yerden arada bir gözüm sana gidiyor, her defasında gözünü bende görüyorum. Tatlı bir tebessümle gözlerini kapıyorsun, beni içine alır gibi; temasından mest bir ifadeyle açıyorsun. Gözbebeklerinden yüreğine, içinde dolaştığımı hissedebiliyorum.

Öğleye doğru yönetici kadrosuyla toplantıya giriyorsun. Fırsattan istifade, telefonu çeviriyorum. Dünden beri erkek arkadaşım olmadığını henüz bilmeyen erkek arkadaşın sesini duyuyorum. Seviniyor. Zira beni evden de, işten de aramasını istemediğimden, genellikle ben aradığımda haberleşebiliyoruz. Kısa bir hatırlaşmadan sonra, derin bir nefes alıp bir çırpıda döküyorum içimi.

“Dün bir başka erkekle öpüştüm ve âşık oldum. Artık seninle görüşmem mümkün değil.”

Sessizlik... Şaşkınlığın, kırgınlığın telefonun ahizesinden bir nefes bana doğru aktığını hissedebiliyorum.

“Daha geçenlerde beni sevdiğini söylemiştin ama” diyor. Üç aylık arkadaşlığımızın hatırına izah ediyorum.

“Evet, sana seni sevdiğimi söyledim, ama ona âşık oldum.”

“O sana âşık mı?”

“Bilmiyorum. Önemli de değil.”

“Tekrar görüşecek misiniz?”

“Onu da bilmiyorum. Önemli değil.”

Gerçekten şaşkın erkek arkadaş. Daha fazla uzatmıyor, özür dileyip kapatıyorum. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. Sanki yegane derdim flörtümmüş. Sana dün akşam söylediğim gibi birtanem, kimse yok hayatımda. Ben sadece bana aidim. Kendimi, hür, uçmaya hazır hissediyorum. Ama nereye? Ne kadar uzağa? Nasıl bir maceraya? Sen yanımda olacak mısın, hürriyetimin tadını çıkarırken? Bakışmaların, sözcüklerin ötesinde bir şansımız olacak mı? Hiçbir şey bilmiyorum. Sezinleyemiyorum dahi. Tek bildiğim çok ama çok mutlu, deli gibi âşık olduğum. İnce, derin düşünceler istemiyor zihnimin kanatları. Cevaplar ürkütücü ve caydırıcı zira. “Hiç düşünmeden yaşayacaksın bu aşkı. Fazla düşünürsen aşk aşk olmaktan çıkar sonra” diyor, kulağımın dibinde fısır fısır çırpınarak.

Enerji kör bir atmış, bilinçse topal süvari. Kanatlanmış benim atım, bilincimse kör olmuş. “İşte zaten aşk dediğin budur” diyor, zihnimin kanatları. “Hakkını veriyorsun, yaşa! Daha mükemmel yaşanamaz aşk.”

Mektubunla her buluşmamda, seninle buluşuyormuşum heyecanını yaşıyor gibiyim. Az sonra kucaklaşıp sarmaş dolaş olacağız gibi içim titriyor, ısınıyor tenim. Kelimeler çekiyor kör atımı, sana doğru uçuruyorlar beni. Bir yerlere gitmişsem, dönerken yüreğim pırpırlanıyor, seninle gizlice buluşmaya hazırlanır gibi. Bilgisayarımı açtığım an, sen ekranda belirliyorsun; ekran büyüyor, devleşiyor; her yer, her şey sen oluyorsun, sonsuzluğun kendisi oluyorsun. Görebildim ne varsa senleşiyor. Ufuktan yükselip tüm gökyüzünü kapsıyorsun, engin bir aşk gibi, sıcacık sarmalıyorsun sonra. Aşkında eriyor yüreğim, bedenim, kanatlarım, bir kez daha. Yaşadığımız aşk için, sevgi, sevişmeler için şükrediyorum Yaradan’a, bilmem kaçınıcı kez.

* * *

Pamiramız Amerika’ya dönüyor yarın. Dün akşam Marina Restoran’da ona veda yemeği verdik, çekirdek ailemizle: Pamira, Cazım, Ariella ve ben. Bir de Mark Mikaelyan katıldı, rahmetli İncecik ile Berç’in oğulları. Senin hikâyelerin yine masanın keyfiydi. Senin, Çınarcık kıyılarında, ip ağzında, ellerinde meşalelerle, gece su kayağı yapman, Saydun Bayraktaroğlu’yla beraber kanat takıp, sürat motorunun arkasında Boğaz’ı geçme maceran... Daha bir yığın tatlı hikâye sana ait... Yine hep bizimleydin anlayacağın.

Bugün, 23 Mart Salı, gri bir yağmurla ıslanıyor her yer. Bense. 74’ün o sıcak 9 Temmuzunu hatırlıyorum.

Zamanın durduğu an...

Salı akşamüzeri, saat altı olmuş bile. Az sonra çıkman lazım. “Bugün erken çıkacağım” demiştin İzzet’e; arabanı getirmiş kapıya, seni bekliyor.

Bütün günü bakışlarının sıcaklığıyla geçirdim, yüreğim çarparak. Ofisin içinde sanki sırf ikimize ait apayrı, masalsı bir dünya oluştu. Ama artık bitti. Biraz sonra, sen kendi, ben kendi dünyalarımıza döneceğiz, günlük yaşantımıza. Bize ait bir dünyanın var olması imkânsız. İçim acıyor. Güya, dün gecedен sonra gam yemeyecektim, ne olursa olsun. Ama gam, kar soğuğu gibi yakıyor kanatlarımı, sıcak iğneler batırıyor yüreğime; midemdeki, karnımdaki minik kelebekler yumruk olup dövüyorlar içimi. Canım yanıyor; acısı gözlerime vuruyor, ağlamak isteyen. Seni özlüyorum birtanem, az sonra sensiz kalacağımın düşüncesiyle deliler gibi özlüyorum seni şimdiden.

Masanın arkasında ayağa kalkmış, evraklarına göz atıyorsun. Ceketini koluna alıyor, sigara paketini, çakmağını yerleştiriyorsun cebine. Bana doğru yürüyorsun, sağ elin pantolonunun cebinde, sol elinin parmağında asılı ceketin omzuna atılmış. Ayağa kalkıyorum, seni geçirmek için. Bir an evvel gitmeni bekliyorum. Git ki, ben de lavaboya girip ağlayabileyim canım. İçim katılmış, gözyaşlarım pınarlarında zor duruyor. Karşımda duruyorsun.

“Haydi Nermincik, çıkıyoruz” diyorsun.

“Pardon? Efendim? Ne dediniz? Doğru mu duydum?”

Bunların hiçbirini söyleyemiyorum tabii. Kanatlarım, yanaklarıma birer minik şaplak atıyor, kendime geleyim diye. “Nereye?” diye de sormuyorum. Şu an sadece senin buradan benimle gitmek istemen önemli. Nereye olursa olsun, seninle her yere gelirim canım benim, umurumda değil ne süreyle nereye gittiğimiz. Birlikte geçirdiğimiz her an, duyduğum aşkın kendisi kadar kıymetli benim için.

Beraber çıkıyoruz ofisten.

Az sonra Jag’le Teşvikiye Yokuşu’ndan iniyoruz. Elim yine avucunun içinde, bileklerimiz birbirini okşuyor âdeta. Dün gece kaldığımız yerden devam ediyoruz, sanki hiç ayrılmamış gibi. Yol açıldığı zaman hızlanıyor, avucundaki elimi dudaklarına götürüyorsun. Tenimden içime, güneşin ulaşamadığı hücrelerime yayılıyor sıcaklığın, yutkunuyorum. Sen de yutkunuyorsun, elim dudaklarında, benim için susuzluk çeker gibisin. “Nermencik...” diye mırıldanıyorsun. Başkaca da bir şey konuşmuyoruz, ne dün geceye ne de nereye gittiğimize dair. Bu belirsizlik hoşuma gidiyor, içimi gıcıkıyor.

Sana ve bana, bize ait her şey koca bir fiyonkla bağlanmış dev bir sürpriz paketi sanki. İçinde neler var, bilemiyorum. Kutunun yanındaysa bir saat var, ne zaman duracağı belli olmayan. O durmadan önce, sürpriz paketini açabilecek miyiz acaba? O fiyongu ağır ağır, tadını çıkararak çözmek, sürprizlerimi birer birer avucumda hissetmek fırsatım olacak mı? Şimdilik sadece avucunu hissediyorum, yanındayım ve beni yanında istediğini biliyorum. Seninle ilgili bütün haller ve hisler, o kadar yoğun ki, sanki istesem dokunabilirim onlara.

Akaretler’den geçerken aramızdaki sessizliği bir tek tekrar tekrar ismimi söylemen bozuyor. Beşiktaş’tan yine sahil yoluna sapacağını düşünüyorum. Yanılmışım. Sola dönüyorsun. Ataköy’e gitmiyoruz demek ki, Baler Motel’e yemeğe git-

miyoruz. Benim için yeni bir heyecan daha... Balmumcu Yokuşu'ndan çıkıyoruz.

Maslak Yolu'nda son sürat ilerliyoruz. Konuşmadığımız halde yoğun bir iletişim var aramızdaki sessizlikte. Macera habercisi öyle yüklü bir elektrik sarmış ki bedenlerimizi, sadece bileklerimizin teması kıvılcımlanmasına yetiyor. Temmuz akşamı sıcak, arabanın içi daha sıcak, bedenlerimizin harareti hepsinden sıcak.

Tarabya'ya inince, sahildeki kaldırıma çıkarıyorsun arabayı, park ediyorsun. Bir kez daha öperek bırakıyorsun bileğimi. İnip kapımı açıyorsun. Uzattığın elini tutup çıkıyorum. Elimi bırakmadan iskeleyle yürüyorsun. Seni takip ediyorum, her şeye razı.

“Merhaba Selahattin” diye selamlıyorsun, kıyıya bağlı sandalda oturan, teni güneş ve deniz yorgunu, yarı çıplak beyaz saçlı adamı. Seni mahcup bir sevecenlikle selamlıyor o da. Sensinden alkol yorgunu olduğu anlaşılıyor Selahattin'in. Sandala atlıyorsun. “Gel Nermincik” diye tekrar uzatıyorsun elini. Kuş gibi kanatlanarak iniyorum sandalda yanına. El ele oturuyoruz, salaş kayığın kışındaki livar kapağının üzerinde. On metre sonra Grayce II'nin dibindeyiz. Çıkıp beni de yukarıya alıyorsun.

Az sonra ayrılıyoruz Tarabya Koyu'ndan.

Temmuz güneşiyle bütün günün ısınısını taşıyan zemin, çıplak ayaklarımızın altında sıcacık. Sen gömleğini çıkarmışsın. Atkuyruğu saçlarım ile beyaz ipek, askılı elbisemin etekleri uçuşuyor, süratin yarattığı ılık rüzgârla. Elimde, yola çıkarken doldurup verdiğin viski kadehin. Sen bir şey söylemeden, arada bir dudagına uzatıyorum kadehi. Yudumluyor, ardından dudaklarını elime dokunduruyorsun her defasında. Sol elin dümende, parmaklarının arasında sigaran. Diğer kolunla beni kendine çekiyor, belimden sımsıkı sarılıyorsun. İtirazsız, yumuşacık gömülüyorum sıcaklığına. Yüreğimde anaförler, midemde kelebekler... Rüyada gibiyim; hiç uyanmak istemedi-

ğim bir rüyada. Zihnimin kanatları bizden önde gidiyor, yolu açmak için acelesi edercesine. Sesini duyuyorum, kanat çırpmaları arasında: “Demiştin sana! Demiştin aşk geliyor diye.”

Eğilip dudağımdan öpüyorsun. Sigaranın, viskinin tadı dudaklarıma mühürleniyor.

Demek, senin için de “dün gece” bitmemiş, sürüklenmiş bu güne, akşamüzerine. Peki, ya bundan sonra? “Hiç fark etmez” diyor içsesim. “Belki de çok üzüleceksin ardından, ama önemli değil hiç. Madem şu an berabersin, tadını olabildiğince çıkar; tadımla, özümse, yut, hazmet, ezberle. Belki de geriye sadece hatırlar kalacak ve de hatırlayarak yaşamak. O zamana hazır et kendini. Zihnini, yüreğini, ruhunu, bedenini doldur şu kısa zamanla; olabildiğince özümse. Bir gün gerekirse yalnız kaldığın zamanlarına sakla.”

“Haklı içindeki ses” diye sesleniyor zihnimin kanatları, o çılgın kadınlığımla birlikte.

Koydan ayrıldığımızın üzerinden ancak birkaç dakika geçiyor ki, Paşa Limanı’nda rölantiye alıyorsun motoru. Bizden başka hiç kimse yok. Buruna geçip demir atıyorsun. Bize ait tek ses, çapanın suya kavuştuğu an duyuluyor. Ardından zincirin gerilerek suyun derinliğine uzanırken çıkardığı ses hâkim oluyor. Su yüzeyindeki minik çırpıntılar teknenin gövdesini tatlı tatlı öpüyor. Tepemizde çığlık atarak dolanan martıların dışında sadece biz varız, ikimiz...

Geri dönüp motoru durduruyorsun. Diğer elinle kadehimi alıp elimi tutuyorsun. Gözlerinin mavilerinde alevler... Kırpıkların gölgeleyemiyor alevleri. Tutuştuğumu hissediyorum, alev alev. Kamaraya iniyorsun, elimi bırakmadan. Ardından yürüyorum, içmeden sarhoş, başım dumanlı. Ayaklarım yerden kesiliyor, sıkı sıkı kanatlarıma tutunuyorum ya da kanatlarım tutuyor beni.

Kamarada yüz yüze duruyoruz. Yüreğim öyle çarpıyor ki, tüm bedenim yürek sanki, her hücrem tek başına bir yürek

gibi atıyor. Kanatlı, kör atların kör süvarisi çekeliyor şimdi yüreğimi. Zihnimin kanatları göğüs kafesimi körük gibi oynatıyor, kalbim dışarı çıkmasın diye.

Uzanıp raftan Chivas'ı alıyor ve kadehi dolduruyorsun tekrar. Bir yudum içiyorsun, gözlerin gözlerimde. Kadehi tezgâhın üzerine bırakıp başımı iki yanından avuçluyorsun, görünmeyen bir düşmana karşı korur gibi, şefkatle. Öperken bir damla içki akıtıyorsun dudaklarımın arasına, aralayıp içkinin ve senin lezzetini ağızma alıyorum. Sek viski boğazımı yakıyor. Bana bakıyorsun. Gözlerimiz yanıyor.

“Nermincik, Nerminciğim benim” diye mırıldanıyorsun, sımsıkı sarılırken. Sesin sıcacık, tutkulu, kulağımdan içime akarken içim titriyor. Çıplak teninden çekinerek, yavaşça sarılıyorum sana. Nefesim kesiliyor, sanırım artık atmıyor yüreğim. Kanatlı, kör atlı bir kör süvariyle bir yerlerdeki uçurumdan falan düşmüş olmalılar. Nefesimi, ancak, tekrar senin dudaklarında bulabiliyorum. Yüreğimi senin göğsünde atarken duyuyorum. Daha sıkı sarılıyorum şimdi. Aynı kalple, aynı nefesle yaşıyor gibiyiz şu an.

Gözlerindeki tutku ve arzu sınır tanımıyor. Ama gözün hep bende. Beni öğrenmeye çalışıyorsun. Tenimde dokunuşların, okşamaların sevgi dolu, sakın, şefkatli... Öpüşlerin ihtiraslı ama yumuşacık; beni incitmekten, ürkütmekten korkuyorsun, seni yakan arzuya rağmen.

Ben, yüreğimi, ruhumu, bedenimi âna teslim etmiş, kanatlarımın tavsiye ettiği gibi, tadarak, yudumlayarak, özümseyerek, ezberleyerek yaşamaktayım. Hiçbir şey için acelem yok. Gitmem gereken bir yer, beni bekleyen birileri yok. Zaman durdu, dünya durdu şu anda. Soluk alan, gerçek olan, duygularımız sadece; senden tenime kulağıma, dudağıma, damağıma akıyorlar. Birbirimize yaşattığımız lezzet, birbirimize yaşattığımız duygu, beni, seni biz yaparak kendiliğinden var oluyor.

Elbisemin askıları ne zaman, nasıl çözüldü? Hangi kadife dokunuş, hangi öpüş aldı giysilerimi üzerimden? Hangi arada çözüldü atkuyruğum, belime uzanan saçlarım ne zaman serbest kaldı? Ne zaman bedenimde tek vücut olduk, kanatlarım, kelebeklerim ve o maceraperest çılgın cesur kadınla?

Sen çıplak halime bakarken, öğretmenine imtihan kâğıdını veren çocuklar gibi hissediyorum: Çekingen, heyecanlı, biraz endişeli bir bekleyiş; kanat çırparak uçmanın eşiğinde gibiyim, harika bir not alacağımın heyecanıyla... Yüreğim kafesinin dışında, boğazım kupkuru, gözlerimde ateş, tenimde alevler...

Kucaklıyorsun bir felçli gibi kendini bırakmış ama bir yarıdağ gibi yüklü vücudumu... Yatağa şefkatle yatırıyorsun. Hayran, âşık, seyrediyorsun, sanki dokunsan kırılacakmışım gibi. Yavaşça uzanıyor bedenim bedenime, ağırlık vermeden. Dirseklerine dayanıp yüzümü seyrediyorsun, parmakların saçlarımı, alnımı, yüzümü okşarken. Minik, munis öpücükler konduruyorsun dudaklarıma, çeneme, boynuma, alnıma. Bana ait ne varsa, dokunduğunda senin, bizim oluyor. Bedenimde meridyenler, paraleller çiziyor dudakların. Okşayarak öptüğün nişlerimde gökkuşakları yayılıyor. Kanatlarım çıldırmış, seni kovalıyorlar tenimin üzerinde.

Öylece hareketsiz uzanıyor bedenlerimiz, hiç kıpırdamadan. Gözlerin gözlerimde birbirimize bakıyor, ayrı ayrı içimizdeki duyguların yavaş yavaş dışarı çıkmasını bekliyoruz. Ve içimizden doğan her duygu buluyor karşılığını. Her bir pırıltı karşılıklı gözbebeklerimize yansıyor ateşi harlatıyor. Gözlerin, gözlerim yanıyor. Gözbebeğimizdeki ateş bedenlerimizi öyle ısıtıyor ki, birbirimizin içinde eriyip gitmek üzereyiz, hiç kıpırdamasak bile.

Gözlerimiz, yüreklerimiz, beyinlerimiz, tüm hücrelerimiz sevişiyor, kıpırdamadan yattığımız halde. Kanatlarım çırpın çırpın, ikimizin alevini sarmış; sımsıkı kucaklamış karnımın

altında, rahmimin derinliklerinde sıcacık, mutlu, sakın, aşk uçuşlarının tadını çıkarıyorlar.

“İşte aşkın!” diyor kanatlarım. “Bundan böyle ne sana, ne bana rahat yok. Artık sadece ben seni değil, sen de beni uçuracaksın aşk yolculuklarına. Biliyorsun ne olduğunu, hayallerinde peşinde koştuğun o meçhul duyguyu biliyorsun artık ve o duygunun kaynağını da.”

Evet, birtanem, artık biliyorum. Hayatımın aşkıyla buluştuğumu biliyorum. Daha tanımadan özlemini duyduğum tüm duygular seller gibi akıyor şimdi bakışlarından, teninden ve yüreğinden oluk oluk. Ve boşluklarıma doluyor, dolduruyor beni; aşka açlığım doyuyor.

Sana bakıyorum dikkatle ve teninde, gözlerinde senin de hep beni aradığını görebiliyorum. Bambaşka bakıyorsun. Aşka ait bilmediği kalmamış biriyken, birdenbire yeni, yepyeni bir duygu yaşıyorsun; şimdiye kadar tatmadığın bir aşkın tecrübesi bu. Hafif bir şaşkınlıkla, bu yeni keşfin tarifsiz heyecanı, beni yakarak bakıyor gözlerin. Benimkilerde hafif yaş var, ama akmıyor bir türlü. Hiç kıpırdamadan dahi, yıllarca sana öylece bakarak yatabileceğimi düşünürken yaşadığımız ânın ne kadar kısa ve nihayetinde de sonlu olduğu bilinci, yüreğimi birden dağlayarak fena halde acıtıyor ve düğümliyor kalbim, –yıllar sonrasının 2009 Ocak ayında, yokluğunla boğum boğum olduğu gibi... Gözlerimse gözlerinde, deli gibi âşıklar, yaşlarını sessizce akıtıyorlar yanağıma. O an beni her şeyden çok istediğini ama âdeta kıyamadığını görebiliyorum. Hararetimi, tenimi dinleyerek sakince göz yaşlarımı öpüyorsun önce; tenimi, temasımı ezberlemek ister gibi. Yaşlarımı akıtmanın utanç ya da pişmanlık değil, aşk acısı olduğunun sen de farkındasın.

Beni şefkatle kucaklıyorsun, saç tellerimi, alnımı, yanaklarımı, gözkapaklarımı, dudaklarımı okşarcasına öpüyorsun, ama derin bir tutkuyla, tenimde derin bir iz bırakarak. Hiç

hazırlıksız yakalandığının, yakalandığımızın farkındayız ikimiz de, şimdiye kadar çağrısını hiç duymadığımız bambaşka bir yolculuğa çıkmakta olduğumuzun da.

Yavaşça kalkıyor, yatağın ayakucunda durup gözlerini benden ayırmadan izliyorsun. Büyük bir kaosun ağında ama yakalanmaya da arzulu bir şekilde bakıyoruz birbirimize; olacakların bizimkiler dışında başka hayatları da değiştireceğinin, etkileyeceğinin farkındayız

Beynim, mantığım, her şey dumura uğruyor birden; o güne dek şartlandığımı ne kadar ayıp, yasak, tabu varsa. Zihnimin kanatları beni kucakladığı gibi yataktan kaldırıyor ve usulca senin tam karşına yerleştiriyor. Aşkın gözlerine vuran yoğun parıltısıyla bakıyorsun, sorar gibi. Kanatlarım, avuçlarımı yanaklarına götürüyor usulca. Aşka böylesine yakalanmaktan duyduğun o yoğun çaresizliği görünce gözlerinde, kendi acımı unutuyorum. Şiddetle, kucaklamak istiyorum seni, ve de her şeye razı olduğumu, hiçbir şey beklemeden seni sevdiğimi anlatmak. Boynuna sıkı sıkı sarılıp, seni kendime çekiyorum. Bedenlerimize çoktan dolanmış ağlar, yüreklerimizi, ruhlarımızı da içine alıyor. Ne senin, ne benim o güne dek bildiğimiz, ama şimdi ilk defa öğrendiğimiz “biz” olmanın tutkusunun, coşkusunun tadı dudağımıza, damağımıza, tenimize, alt tenimize, en derinlerimize yayılıyor. Nefeslerimiz, bedenlerimiz, yüreklerimiz bir diğerine kulak vermiş sanki, arzulu ama munis. Acelemiz yok. Şu an bize ait, sadece bize. Bedenlerimiz ruhlarımızı da çağırıyor bu muhteşem yolculuğa. Hemen tüketmek istemiyoruz birbirimizi. Yolun sonuna bir an evvel varmak değil arzumuz. Yolculuğun kendisi bizi asıl mest eden.

Yıllardır tattığın çeşnilerden daha farklı bir lezzet alıyor sun benden. Heyecanlarını, arzularını takiple yaşayan bed-

ninin farklı bir ahengi var benimle. “Nermincik... Ben böyle bir şey yaşamadım” diyorsun, boğazın düğümlemiş, saçlarımı okşarken.

Tecrübeli, güçlü olan sensin; hayatını istediği gibi yaşayabiliyorsun; hem evlisin hem de onlarca sevgilin var, ama ben den daha çaresizsin şimdi. Hiç beklemiyordun bunu. Bense, bir gün kendimi sorgusuz sualsiz bütün varlığımla teslim edeceğim bu aşkı zaten yıllardır yaşamaktaydım hayallerimde. Aslını yaşıyorum şimdi kollarında. Yüreğim sana karşı şefkatle doluyor. Kollarımı sımsıkı boynuna sarıyorum, kanatlarımı üzerine kapar gibi. Gözlerinin içine bakıyorum, seni karşılıksız sevdiğimi söyleyen yaşlarla. Sıcacık vücudunun nazik baskısı altında, ateş gibi olmuş bedenimle öylece yatıyorum, gözlerimiz sevişirken. Senin beni istediğin kadar benim de seni istediğimi göstermek, arzularına bedenimde yol açmak, senin içine akmak, seni sarmalamak; sevişmek değil, tek beden, tek ruh ve tek yürek aşk yapmayı öğrenmek istiyorum. Sen de sadece sevişmek istemiyorsun, hissediyorum. Yoksa benim tenimi, yüreğimi dinleyerek, gözlerimde cevaplar arayarak beklemezdin bu kadar. Zaten bu kadar yoğun aşkla sevişmek yetmezdi, yakışmazdı birtanem, ancak aşk yapılırdı.

Zihnimin kanatları usulca bacaklarımı tutuyor iki tarafa ve hafif bir solukla açılıyorlar iki yana, sonra da bedenine kapanıyorlar, kanat çırpır gibi. Bedenimde sensiz hiçbir köşe, hiçbir hücre kalmasın istiyorum. O tek başına kendiliğim, yer açıyor, içine alıyor seni. Senin içine akıyorum her şeyimle; yüreğim, ruhum, bedenim ve kanatlarımla. Sadece kendim değilim bundan böyle, senim, seninim, sen de ben-sin... Artık biz olduk, birtanem.

Ah! Canım benim, şimdi bunları sana yazarak neden işkence ediyorum kendime?.. Neden bu yoksunluğun, yokluğun

nun acısını tuzlayıp biberliyorum, neden zaten yaralı yüreğime, ruhuma alkol basıyorum?.. Sana yazarken sanki var oluyorsun, ama sonra daha beter vuran yalnızlığımla öyle paralanıyorum ki...

Sevgilim benim, aşkım, canım kocam, sen evimizden ayrılalı beri iki ay, on beş gün oldu bugün. Otuz altı senelik tanışıklık, otuz dört buçuk yıllık büyük aşktan sonra iki ay, on beş günlük yalnızlık, üstelik her geçen gün üstüne eklenecek... Çekilmiyor birtanem, çekilmiyor... Ama ardında, bende bıraktığın hüznün senin kadar tatlı; aşkın, öpüşlerin, sevişmelerin kadar... Dedim ya, acımın tadını çıkarıyorum. Seviyorum hüznümü, sana, bana, bize ait olduğu için. Bağımlısı oldum hüznümün. “Çok kilo verdin” diyor arkadaşlar. Halbuki hiç aç kalmıyor, hüznümle beslenip duruyorum sen yolculuğa çıktığından beri. Öyle doyuruyor ki hüznüm, yüreğim şişiyor, nefes alamaz hale geliyorum. Başka bir şey yiyecek halim kalmıyor.

* * *

Dün gece, fotoğrafının yanındaki kadehe doldurduğum şişe dibine indi sonunda. Bu akşam yeni bir şişe açacağım, birtanem. Yeşil Efe'den, Burgaz'dan ya da senin hazırlamış olduğun, havalanmış, gliserinli rakından koyacağım.

Bu akşam hep beraber dünürlerimize gideceğiz yemeğe, birtanem. Sevgili Süzet yine ne harikalar hazırlamıştır kim bilir. Pamiramız olmayacak yalnız aramızda. Dün sabah geçirdim onu. Amerika'ya döndü. Aslında daha kalacaktı ama işinde sorun yaratacağından ben teşvik ettim dönmesini. Biliyorum canım, sen ailemiz hiç ayrılmasını isterdin ya, bu kadar yoğun duygular yaşarken ani kararlar vermemeye çalışıyoruz, birbirimize destek olarak.

Bense evlendiğimiz güne kadar yazacağım. Sonra seninle beraber bir kez daha balayımıza çıkacağım canım kocam. Rotamızı aynen 1975 Ocağında senin çizdiğin gibi hazırlayacağım. Önce Zürich, Otel Savoy Baur-en-Ville, ardından Paris, Hotel Powers, Londra'da May Fair'de ve New York'ta The Pierre'de yerimizi ayırtacağım. Senin bana tanıstırdığın benden önceki sevgililerini ve tüm diğ r dostlarımızı arayacağım. Onlara seni ve bizi anlatacağım. Beraber gittiğimiz tüm galerileri, müzeleri, dolaştırdığımız tüm sokakları gezeceğim seninle yeniden. Paris'te George V. Oteli'nin barında caz dinleyeceğiz, Londra'da Cunninghams'ta yemek yiyeceğiz. Hatırlıyor musun, bizim el ele göz göze, birbirimize deli gibi  şkık halimizden istifade eden Şef, bize adam başı birer kiloluk ısıtakoz getirmiş, on senelik de Chateau  çmişti. Ancak ertesı sabah uyandıığımızda hesabın farkına varabilmiştik de, aşkın insanı aynı zamanda enayi yaptığını da beraberce öğrenip kahkahalarla kutlamıştık.  zerinde “enayi” dışında her Şey yazan o faturayı geçen sabah 1975 yılı defterimin içinde buldum. Yine güldüm uzun uzun, May Fair'in parka bakan odasında, o Ocak sabahı güldüğümüz gibi. Ama sonra dondu g l şlerim dudağımda. Çünkü gerisi gelmedi, birtanem. O gün birbirimize sarılırken de gülüyorduk. Henüz yeni ayrılmış bedenlerimiz yine birbirinin içinde erimiş, bir oluvermişti... Geçen sabah bana d şense ağılamaktı, elimde Cunninghams faturası, bedenim yokluğ nla çaresiz...

Biliyorum, bu yolculuğ  bizimle beraber gözyaşlarım da gelecek. Ama bu sensiz “ilkleri” yaşarken anılarımızın eşlik etmesi şart sevgilim. Ancak böyle daha kuvvetli olacağ ma inanıyorum. Senin anını uzaklaştırmak, seni unutmaya çabalamak bana göre değil. Sensizliğ n, bu yoksunluğ n ancak ve ancak yine seninle beraber altından kalkabileceğim..

Yeni yolculuğumuzda en uzun New York'ta kalmayı planladım sevgilim, aynen 1975'te olduğu gibi. Çok gezeceğim, üstelik bir dolu dostla buluşacağım – 'ğız'. Bu defa sevgili Ahmet Ertegün olmayacak ama. Bu arada, belki karşılaşmışsınızdır orada. Nasıl, yine tatlı tatlı o Absolut şişelerini deviriyor mu? Senin için birilerini patakladı mı yine? Aylin'i de görmüş olmalısın gittiğin yerde. Güzel, çılgın Aylinimiz. New York'un en mükemmel on psikiyatriden biriyken bütün lüks, şık yaşantısını bırakıp Amerikan Ordusu'na yazılan ve meçhul ölümüyle hepimizi altüst eden o harika arkadaşımızı... Ona da benden çok sevgiler söyle canım, yanaklarından öp benim için. Hatırlar mısın o seyahati; Aylincik ölmüş cipinin altında yatarken, biz otelden onu arayıp telefonuna ardı ardına mesajlar bırakıyorduk. Hani Ahmet'in evindeydik, senin yanındaki iskemlesi boştu, ölümünden habersiz bir şekilde bir türlü gelmeyen gelemeyen Aylin'i beklediğimiz o gece... Ölümünün ardındaki sorular hiçbir zaman aydınlanmadı, aydınlatmadılar. Sen şimdi kendisinden öğrenmişsindir gerçekleri, bana yazarsın, birtanem.

New York'ta, The Pierre'de yer ayırtacağım sevgilim. Ama bir müddet de Plaza'da kalalım derdim. Ne dersin? Orası da bizim aşk yuvalarımızdan biriydi. Kitabımı bitirir bitirmez, hemen çıkacağım yolculuğumuza. Sabırsızlanıyorum seninle yeniden parka bakan odalarımızda buluşmak için. Central Park'ta faytonla dolaşacağız, sarmaş dolaş; Tavern On the Green'de yemek yiyeceğiz. Oyster Bar'da dry-martinilerimizi içeceğiz, Befeaters Gin ve mandalina kabuğuyla lezzetlenmiş. Oak Room'da, Cafe Pierre'de akşam yemekleri için rezervasyon yaptıracağım. Petrossian, 21, Sardi's'teki masalarımız da bizi bekliyor olacak.

Müzeleri gezeceğiz, galerileri dolaşacağız gündüzleri. Metropolitan'da operaya muhakkak gitmemiz gerek. Bir de seveceğimiz tarz birkaç oyuna bilet ayarlayacağım canım, özellik-

le görmek istediklerini bildir bana. Henüz vakit var, iyi bir yer bulabileceğimi sanıyorum. En olmadı, Pierre'in konsiyerjinden rica ederim.

Şimdi seni duyar gibi oluyorum, "Bicikom, sen sırf gezerek yaşayamazsın, yazmadan duramazsın. Nasıl olacak bu iş sevgilim?" dediğini. Haklısın. Zaten amaç aslında yazmak.

Hatırlar mısın, sürekli "Herkesi yazdın Bicikom, bizi neden yazmıyorsun?" derdin. Ben de sana, şaka yollu "Vallahi kocacığım, ben profesyonelim. Para vereni yazıyorum. Sen de ver paranı, yazayım" derdim. Demek zamanı şimdiymiş, üstelik hiç hesapta yokken. Yarısını yazmış olduğum romanı bıraktım, seni yazıyorum.. Ne yaptın, ne ettin, kendini yazdırıyorsun işte. Vardır böyle tatlı, sakın, yumuşacık ama dediğim dedik tarafların, bilirdim. Ama inan, bunun için ölümü göze alacağını hiç beklemezdim, birtanem. Bizi yazmam için, yüreğimi yakmak, ruhumu üşütmek, tenimin hararetini düşürmek, zihnimin kanatlarını ateşe vermek gerektiğini anlamışsın. Ne diyeyim canım benim, ne diyeyim? Helal olsun, beni çok iyi tanımışsın, benim kendimi tanıdığımdan öte...

İşte şimdi seninle dolu, sadece seni, beni, bizi yazıyorum. En saf, katıksız, rafine haliyle bizi... Aslında sen, bütün romanlarımda bizi bulurdun. Çünkü seni, beni, bizi muhakkak yerleştirdim aralara. Bayılırdın okumaya yazdıklarımı. Bölüm bölüm bittikçe, sabaha karşı gözlerim yorgun yatağa giderken başucuna bırakırdım. Ben uyurken okur, sonra beni öpücüklere boğardın, sarılıp. Ancak son üç romanımı tamamen bittikten sonra vermiştim okuman için.

Sır ve Aurora'nın İncileri ilk kez erotizmin sınırlarını bu kadar zorladığım kitaplardı. Son noktayı koymadan duygunun eksik kalacağını düşünüp, ancak bitince verdim sana.

Sesini ta içeriden duyduğumu bugün gibi hatırlıyorum. “Oo-ooo! Ooooo! Biciko bu ne böyle? Harikasın!”

Tamamını okuduktan sonra da şu espriyi yapmıştın: “Biciko, birinci ağızdan anlatmışsın hikâyeni. Şimdi herkes kadını sen zannedecek, sonra da soracaklar, ‘Pamir adamlardan hangisi acaba, homoseksüel olan mı, kulampara mı?’ diye.”

“Seni üç kuşak, cümle âlem, yerli yabancı her tanıyan bilir canım, ikisi de olmadığını. Merak etme. Kâfi sertifikana var” derdim gülerek.

Aslında, kahramanlarımla kimlikleri, ruh halleri ne olursa olsun, belki her sevişmede değil ama tüm aşklarda hep biz vardık, sevgilim. Sen bunu biliyordun, onun için çok mutlu olurdun okurken o satırları. Bende bıraktığın güzel izi satırlarda sürmekten büyük keyif alır, gururlanırdın.

Sevgili Hıncal Uluç, Kurt Seyt & Shura’yı okuduktan sonra, kahramanlarımla ilk aşk sahnesini köşesinde konu yapmış ve “Anlatana değil, anlattırana bak” demişti de, senin pek hoşuna gitmişti.

Canım benim, hem seninle dolu hem yokluğunun yol açtığı soğuklukla zor bir yolculuk bekliyor beni, biliyorum. Hazırım yaşayacaklarıma. Çok zor olacak uçakta ilk kez sensiz olmak, elini tutamadan. Elim üşüyecek, yanağım, dudagım üşüyecek, arada bir öpülmedikleri için. Başlarımı dayayıp birbirimize, bulutları izleyemeyeceğiz. Göz göze, kadehlerimizi tokuşturamayacağız. Kulağım özleyecek, arada bir fısıldaşını, “Seni ne kadar çok seviyorum, biliyor musun Bicikom?” “Evet canım, evet, biliyorum, birtanem” diyemeyeceğim, dudagını öpüp. “Ben de seni çok seviyorum kocacığım” diye ekleyemeyeceğim ardından. Işıklar söndüğünde dudaklarını kulağıma yapıştırıp, “Seni ne kadar istiyorum şu an, bilemezsin” diyemeyeceksin...

Dün Pamiramızı havaalanında bıraktık... Ağlamadan, hü-
zünlenmeden geçirmeye çalıştım, gözyaşlarıyla uğurlamak is-
temedim onu, ama gümrüğün ardında gözden kaybolduğunda
daha fazla tutamadım kendimi. Bu da sensiz "ilk"lerden biriy-
di çünkü... Kızımızı hep birlikte karşılar, birlikte yolcu eder-
dik. Dönüş yolunda mahzunlaşırdık. Sen benden de fazla...

Son birkaç yıldır çok özlemeye başlamıştın Pamira'yı. Di-
ğer taraftan aynı evin içinde, yanında olmamız bir şey deği-
ştirmezdi; bir saat geçmez oğlumuzu, on dakika kaybolsam
bana hasrettin devamlı. Hissediyor muydun acaba, bizden
yoksun kalacağını az bir zaman sonra? Senin için bu kadar
özel olmak ne kadar büyük mutluluk, birtanem. Aynen senin
de bizler, ben ve bebelerimiz için olduğun gibi.

Pamira'yı geçirdikten sonra gözyaşları içinde bindim ara-
baya. Eve dönene kadar sessiz sessiz ağladım arkada. Pami-
ra'yla beraber, senin de onunla ilintili bir kısmın uçtu gitti
buradan.

Sahil yolunda pırıl pırıl güneşin altında Marmara'yı, Bo-
ğaz'ı izliyorum, deniz seni yansıtıyor, teknelerde sen varsın...
Çocuklarımızla beraber güneye doğru yol alırken sarmaş do-
laşız yine, dümenin başında. Onları tutamamak, geçmişte
kalmasına göz yummak yüreğimi burkuyor. Sanki bu yete-
nek yok bende ve isyan ediyorum. Ancak her şeye rağmen ev-
de beni beklediğini hissediyorum. Yüreğimin düğümleri ani-
den açılıyor, kanatlarım pırıpırlanıyor. Bilgisayarımı açıyo-
rum gelir gelmez, yüreğim ağzımda. Beni orada, teknede
bekliyordun en son. Kollarını açtın, gözlerinin mavisi gökyü-
zünde, denizde, benim mavilerimde. Yumuldum kucağına aş-
kım benim. Kayboldum kucağında, sana kaydadı bedenim.
Seninle bir olduk. Ben teknede kaldım seninle. Zihnimin ka-
natları tuşlarda resmetti bizi, yazdırdı tane tane, beni nasıl

kucakladığını, nasıl okşadığını... Her şeyin fotoğrafını çekmiş, çekemediğini öyle ezberlemiş ki, şimdi zihnimdekileri nasıl aktaracağımı düşünüyorum kara kara.

* * *

Dün gece tek satır yazamadım sana. Sisalardan döndüğümüzde Pamira'nın mailini buldum okunmayı bekleyen. Uzun müddet ağlamaktan sonunu getiremedim. Sonra da cevapladım. Pamiramızın evine yalnız dönmesinden boşuna kaygılanmıyordum. Yıllardır bizden uzakta, yalnız başına yaşamasına rağmen, senin anın Pamira'nın oradaki evine de yerleşmiş durumda. Eşyanı, masadaki yerini, kadehini gördüğü an, artık hiçbir zaman orada olamayacağını, geride bıraktığın hiçbir şeyini kullanamayacağını, yüzüne tokat gibi çarpacak diye korkuyordum. Burada, Cazımcık ve Ariellacık'la en azından üçümüz bir aradayız. Pamiracık orada hepten kendi başına kalacak diye kahroluyordum. Bu kaygıları dile getirdiğimde, —sıkı işkadını ya—, benim duygusallığıma yormuştu.

Ancak Morristown'daki evine girdiği an her yerde, her şeyde seni göreceğinden emindim. Senin için aldığı alkolsüz Arielle şarap şişeleri, giysilerin, parfümün, en son okuduğun, henüz bitiremediğin kitabın...

Benim için ayrı, çocuklarımız için ayrı anıların var; hayatlarımızdaki farklı kimliklerin, hepimizde farklı boşluklar bıraktı, birtanem. Hepimiz, bu boşluklarla mücadele ediyoruz.

Ben hayranı olduğum görmüş geçirmiş, entelektüel hocamı, sevgilimi, kocamı, sırdaşımı, en iyi arkadaşımı, bebelerimin babasını, mücadele ve keyiflerde yoldaşımı, çılgınlıklarda, maceralarda takım arkadaşımı, tutkularda, ihtiraslarda, sevişmelerde âşığımı, hüznlerimi ve inatçı hayallerimi coşkuyla paylaşan erkeğimi özliyorum.

Kızımız, oğlumuz da, kendilerini bildi bileli sevdikleri sıcacık, her ikisine de ayrı ayrı hayran, âşık babalığını, arkadaşlığını, derviş ruhuyla öğretmenliğini, rint, her şeyi hazmetmiş, kalender, hümanist rehberliğini, monşerliğini ve daha nice güzelliğini özlüyorlar.

* * *

Geçen gün candan dostun Fotis'le telefonda konuştuk. Rea ile beraber Ankara'da sefarette verdikleri davete beni de çağırılmışlar, çok nazikler. Çok da güzel bir mektup yazmışlardı senin ardından. Ben de onlara teşekkür mektubumda senin Fotis'i neden çok sevdiğini anlattım. Hatırlar mısın, birtanem, Kıbrıs Türk Cumhuriyet'inin kuruluşu ilan edilmişti yeni. Türkiye tanımış, dünyadan ses yok henüz. Sen Bangladeş fahri başkonsolosu olarak, evimizde bir protokol davetimiz vardı. Davetin sabahı Bangladeş Devleti, Türkiye'nin kardeş ülkesi olarak, Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni tanıdığını açıkladı. Az sonra Fotis'ten bir telefon geldi.

"Pamir dostum" dedi, "bu haberden sonra, Yunan başkonsolosu olarak benim bu davete katılmam mümkün olmayacak. Ama... sadece Fotis dostun olarak katılabilirim."

Ve sevgili Rea ile beraber katıldılar da...

İşte, sen böyleydin Pamirim. Yarattığın, hissettirdiğin dostluk, sıcaklık, bütün protokol kaidelerini yıkar geçerdi. Daha dün akşam Sisalarda yemekte Judy şunları söyledi: "Hayatımda, gittiğim hiçbir düğünde, beni davet eden arkadaşımın dünürünü öptüğüm vaki değildir. Ama Pamir Bey, hayatımda sadece bir kez görmüş olduğum insan, öyle bir tebessümle ve kollarını açarak karşıladı ki sırada, sırf sarılmadım, sıkı sıkı kucakladım ben de. İyi ki de kucaklamışım."

* * *

Ne oldu bize? İkimiz de aynı değiliz artık. Farklı bakıyor gözlerimiz birtanem, tenimiz farklı. Fırtınayla, dalgalarla sürüklenmiş, şimdi sahile vurmuş, yaşadığımız güzellikten, mutluluktan sarhoş, dinleniyoruz. Kaç saat geçmiş belli değil, zaman durmuş. Zamanı unutmuş, çevremizdeki her şeyle bir olmuşuz. Ama daha doymamışız, ayrılamıyoruz.

Yeniden çıkıyoruz aşk yolculuğumuza. Dalga oluyoruz, köpük köpük. Birbirimizin içinde çoğalıyoruz, âdeta yuvarlanarak. Dalgalarımızın tepesinde köpüklerle öpüşürken, girdaplar içine alıyor bizi. Sonra yüzeye çıkarak tekrar patlıyor, dalga oluyoruz. İki mavi bulut oluyoruz beyaz gökyüzünde. İç içe geçerek laciverde bürünüyor, dalgaların köpüklerini öperek kobalta çeviriyoruz. Dalgalarımızın tepecikleri yeniden köpürüyor, en yüksek noktasında bembeyaz. Kuğu kıvraklığıyla kendi içine dönerken nazık, usul... bir yenisi çılgın gibi köpürerek örtüyor üzerini. Tutkulu dalga coşkuyla sürüklerken sakın köpüğü, batmakta olan güneşle kavuniçine boyanıyor. Ardından yeni bir dalganın derin laciverdi onu yutup yeşile çeviriyor.

Bu renk sarhoşluğu içinde dalgalar katmer katmer uzağa yayılıyor şimdi. Önce sakın başlayıp sonra coşan yolculukları şimdi tatlı bir şırıltıyla yeniden sakın, doymuş, kumsalda uzanıyorlar. Her dalgada, her köpükte ben, sen, biz... Bizi defalarca kaldıran sular, tüm renkleriyle yıkayıp yeniden bırakıyorlar. Öylece uzanıyoruz bedenimizde, ruhumuzda; yüreğimizde yolculuğumuzun tatlı, mutlu yorgunluğu, aşk çarpmasını yaşıyoruz büyülenmiş bir halde... Gözlerimizde artık ayrılma zamanının geldiğini bilen ama söyleyemeyen, acı içinde pırıltılar...

Bir muhteşem yolculuk bitti ya, bu bitişin aslında bir başka başlangıç olduğunu ikimiz de için için biliyoruz... Öyle bakıyorsun bana, beni gözbebeklerine nakşetmek ister gibi.

Şimdiden derin bir hasretle bakıyorsun, seni, senden ayrı kalmadan özleyen gözlerime. Şefkatle, sevgiyle, saçlarımı, tenimi okşarken hiçbir şeyin bitmediğini anlatıyor parmaklarının, dudaklarının sıcacık, aşk dolu teması. Gözlerinin mavisi, sanki yeni başlıyormuşuz gibi, alev alev hâlâ. O günden sonra da hep aynı baktın bana, canım sevgilim benim. Otuz dört buçuk sene boyunca aynı tutkuyla, aynı heyecanlı aşkla, hep aşk yapan gözlerle baktın bana, benim de sana baktığım gibi. Onun için eskimedi, eskiyemedi aşkımız birtanem. Devamlı eskileri hatırlayıp, hatırlatıp, yeni yolculuklara davetiyeye çıkardık birbirimize.

Kollarının arasında, başım göğsünde yatarken, havanın kararmasıyla ağlamak istiyorum. Zor tutuyorum kendimi. Omzumdan sarılmış, parmaklarıyla saçlarımı tarıyor, yelpaze gibi yayıyorsun yatağa. Alnımdan, yanaklarımdan öpüyorsun sevgiyle. İyice kendine çekiyor, iki kolunla sarıyorsun bedenimi. Ayrılma vaktimiz yaklaştıkça daha çok sarılmak istiyoruz. Boynunu öpüyorum yavaşça, teninin kokusunu içime çekerek. Çenenin çukurunu öpüyor, tuz tadını alıyorum dilime usulca. Çok tatlı... Sana ait bir şeyleri yanımda götürmek istiyorum giderken. Sıcaklığını, kokunu, tadını... Mümkün olsa tamamını içimde saklayıp götüreceğim. Ama seni bekleyenler var, gidecek bir evin, karın var. Benim dönecek bir evim ve biraz daha gecikirsem yine hesap vermek, vicdan azabıyla yine yalan söylemek zorunda kalacağım ailem var... Ha, bir de yalnızlığım var; tamamı artık seninle dolmuş olan yalnızlığım...

* * *

Şimdi, kanatlarıma takılmış Paşalimanı'ndan Tarabya Koyu'na geri dönüşümüzü seyrediyorum da, kollarındaki küçük

kıza imreniyorum, birtanem. Senin yokluğunda, o genç kız kadar cesur olabilecek miyim acaba? Sen bu kadar uzağımdayken, onun kadar cesur, maceraperest ve korkusuz olmam mümkün mü?

Yirmi yaş tıfıllığında o özgüven, o cesaret de neymiş? Böylesine kendimden emin ve gözü kara, neyime güvenmişim bu serüvene dalarken? Sırrımı hiç ama hiç kimseyle paylaşmadan, kimseye akıl danışmadan, bir başıma nasıl yüklenmişim bu kaotik yolculuğu? Bir büyüğümün, bir dostumun elimi tutmadan?

Çünkü AŞK'tı, başımıza gelen. İçimdeki o maceracı kadını ortaya çıkaran aşktı. Korkuya, endişeye, gelecek kaygılarına, ayıplara, yasaklara karşı beni güçlendirerek devleştiren aşktı. Zorlukları, vereceğim mücadeleleri düşünmüyordum dahi. Çünkü aşkından uzak olmak daha büyük bir mücadele olacak, daha büyük acılar verecekti, biliyordum. Seninle birlikte olduktan sonra her şeye razıyım; baştan kabulümdü.

Aşkımдан başka bir şey ilgilendirmiyordu beni, düşünce olup zihnimi meşgul etmiyordu. Zihnim kanatlanmış havalarda zaten, mantık desen kanatlarıma takılmış gidiyor. Yüreğim ayrı kanatlanmış, ruhumsa takılı kalmış sana; bedenim seni, bizi tatmış, artık mümkün değil, başka türlüünü tasavvur etmek. Korku, tabular, kaygı vız gelir, çok hafif kalır bu saydığım eksikliği yanında...

Şimdi yeniden o küçük kız olmak istiyorum ve bu cuma gecesi saatler sekiz otuz beşi gösterirken, saatleri geri alıyorum, birtanem, zamanı geri çeviriyorum. Durup beklemekle geçmiş yaklaşıyor bana. Bu durumda, ben sana geliyorum sevgilim; geçmişe dönüyorum.

Boğaz kıyılarına, sulara, korulara, paletindeki son renkle-

ri akıtmakta güneş. Tarabya'ya geri dönüş yolundayız. Olabildiğince yavaş gidiyoruz, her an tekrar demir atacağız sanki. Ancak tüm bu çılgınlığa rağmen kurallarımız var yine de; sorumluluklarımız var zira, başkalarının gerçek olarak nitelendirdiği bu hayatta. Bizim gerçeğimiz çoktan başka boyuta taşınmış oysa; artık burada değiliz, buralara ait değiliz, dünyamız başka yerde. Tanıdığımız, yakın hissettiğimiz kimse kalmadı; son birkaç saattir dünyamız ikimizden ibaret. Sadece ve sadece bize ait bu yeni dünya... Başka türlü öpüşüyoruz burada, başka türlü okşuyoruz; diğerlerinininki gibi değil sevişmemiz, başka türlü aşk yapıyoruz... Başkayız biz... bir olduk artık... Ancak zorunluluklarımız var işte, geri dönmek zorundayız.

Hiç konuşmuyoruz dönüş yolu boyunca, yıllarca Robert Kolej'de Sheakespeare *recite* etmiş olsan da, kelimeler çaresiz, anlamları yetmiyor duygularımızı ifade etmeye. Parmakların uçlarında anlatacaklarımız, dudakların kenarında, kulakların dibinde, boyunlarımızda. Çene çukurunda dolaşan hafif temaslarla, öpücüklerle, yeterince ifade ediyorum kendimi.

Dönüş yolunda, dümendesin. Dümenle senin arandayım, kollarının arasında; beden bedeneyiz, sırtım, omuzlarım göğsüne, karnına, bacaklarımın arkası, bacaklarının ön yüzüne yapışmış, tek beden geriye dönüyoruz. Sanki bir manifesto-muz var dünyaya. "Artık bir olduk, tek olduk ve böyle yaşayacağız" diye haykırıyoruz sanki. Teknenin motoru, dalgalar, martılar sessiz çılgılığımızı, bizi hazmetmiş gibiler. Tarabya Koyu'na giriyoruz bu vaziyette.

Birtanem, ne güzel ve ne kadar bütün bir duyguydu o. İlk defa yaşıyorduk ikimiz de –hadi beni bir yana bırak, sen de ilk kez yaşıyordun böylesini... sarılıp tek beden olunca kıpırdamadan ruhen aşk yaptığımız o eşsiz tatmini, o eşsiz tatmi-

ni... sırf tenlerin temasından doğan o seviyi ilk kez yaşıyordun sen de, ancak gerçek aşkta gerçekleşen aşk yapmayı...

Şimdi, bütün bunun üzerine ayrılmak nasıl olacak birtanem; nasıl olacak ayrı evlere gitmek, birbirini özlemek, uyumadan sabahı bekleyerek tekrar buluşmak için?..

Saat dokuz buçuk gibi. Beni Ataköy'e götürmek istiyorsun. Ama hayır. Senin arabanla bir kez daha o riski alamam.

Tarabya'dan beni taksiye bindiriyorsun. Cam açık, elim camdan dışarıda, taksinin dibinde, camdan elimi tutuyorsun, bir müddet böyle kalıyoruz. Konuşmuyor, sadece birbirimize bakıyoruz. Az önce özümsemiş dudaklarına, tenlerine bakıyoruz birbirimizin... Bakışlarımız serseri mayın tarlasında dolaşıyor sanki... Ben taksinin içinde, sen dışında, sadece ellerimiz tutuşmuş ve yakalamış birbirini bakışlarımız; ellerimizin temasında tüm bedenimiz sevişiyor, birbirimizin gözlerinde.

O mükemmel aşkı bulabilmemizin nedeni buydu belki de; ayrılmak zorunda olmanın, duyacağımız özlemin telaşından, sadece dokunarak, sarılarak aşk yapmanın sihirli gizli dünyasını çözmüştük biz. (Evliyken, yan yana, kucak kucağa yattarken de değerlendirdik, tadını çıkardık o gizli aşkın, hep biraz sonra ayrılacakmış gibi. Hep özlemle yattık, hep ilk ve hep son defa gibi aşk yaptık... Bedenlerimiz ile ruhlarımızın birleşiminde keşfettiğimiz o eşsiz ve çok kimsenin farkında olmadığı güzellik bizi ve hayatımızı hep zenginleştirdi.)

Ben evime, sen evine ve karına giderken, yine de içimde huzurlu bir his var, seni içimde götürüyorum sanki.

... Ama şimdi yazarken üst satırları altüst olmuşum birtanem... Az önce manifestosunu yazmıştık aşkın, beraber; şimdi

di isyanlardayım... Yalnız... Yapayalnız... Neredesin canım?

Ağlamak yormuş gözlerimi, ruhumu; beni alıp uykuya götürüyor...

9 Temmuz gecesı, erkenden yatıyorum. Yalnız kalmak, sadece seni düşünmek, güneş batana kadar yaşadıklarımızın rüya olmadığına kendimi inandırmak istiyorum, birtanem. Rüya olamaz. Hâlâ daha, dilimde, damağımda viski, sigara ve çenendeki tuzun tadını alıyorum. Tenimde kalan hararetin, ateşimi çıkarmış, yüzüm, bedenim yanıyor. Hâlâ daha teknede gibi sallanıyorum, yattığım yerde. Küçük dalga aralarıyla hareket ediyor, karanlıkta odam. Midemde, karnımda uçuşan keşebekler iştahımı kesmiş, akşam bir lokma yiyemedim. Nefes boruma bir şey tıkanmış gibi, arada derin hava ihtiyacıyla derin nefesler alıyorum. O zaman da başım dönüyor. Yutkunuyorum. Boğazımdan iniyor, damağımda bıraktığın lezzetler. Keşebekler, viski, nikotin ve tuzla sersemliyorlar. Kanatlarım, tatlı bir yorgunlukla, yastığımın üzerinde kıvrılmış, mahmur ve sessizler. “Dinlenelim, daha yarını var bunun” diyorlar, kulağımın dibinde fısıldayarak.

Üç günlük hayat...

Cihangir evinin çatı katındayız. İnşaat devam ediyormuş; her yerde ahşap, demir, kum yığını. Ama mesai bitmiş, ortalık sessiz. Güneşli, aydınlık bir hava... Martılar tepemizde, bulutlar halinde dolaşmakta. Ben terastayım, Sense yarısı kaplanmış çatının kiremitleri üzerinde duruyorsun. Orada mısın değil misin belli değil ama. Bedenin, bej rengi pantolon ve beyaz gömlekle sanki hafif saydam, ama bana gülümsediğini, gözlerinin rengini, sıcaklığını hissediyorum. Yanımda, –gülme sakın–... yanımda Liam Neeson duruyor. Hüzünlü, sıkıntılı, bulunduğu ortama yabancı bir hali var. Çevresine bakmıyor, oraya nasıl geldiğini anlayamıyor gibi. Az önce New York'taymış, şimdi Cihangir'in tepesinde bir apartmanın çatısında; şaşkın, haliyle.

Bana dönüp İngilizce, soruyor: “Sizi tanımıyorum. Niye buradayım?” Her şeyi, herkesten iyi bilir edasıyla, elimle çatıyı gösteriyorum, “Çünkü karınız burada” diyorum, onun lisanında.

Beraber kiremitlerin üzerine bakıyoruz Liam Neeson ile. Senin yanıdaysa sahiden Natasha Richardson duruyor, o da senin gibi saydam. Dalgalı bal rengi saçları salınıyor omuzlarında. Uzun, beyaz üzerine mavili pembeli desenli şifon bir elbise, saydam bedeni üzerinde uçuşuyor. Ardınızda martılar, bulutlar geçiyor. İzah ediyorum Liam’a.

“Karınız artık kocamın olduğu yerde. Belki beraber gezintiye çıktılar.”

“Daha çok yeni kaybettim onu. Ne zaman geldi buraya kadar?” diye merakla soruyor.

“Onların zamanı, ritmi farklı artık; istedikleri an istedikleri yerde olabildikleri bir boyuttalar” diye bilmiş cevaplıyorum. Hani sevdiğini kaybetmede tecrübeliyim ya. İki aydır dulum, ne de olsa; Liam Neeson’dan daha tecrübeliyim bu konuda.

Eli çenesinde, “Hım” diye mırıldanıyor hayetle, *Schindler’in Listesi*’ndeki düşünceli tavrıyla.

“Onunla konuşabilir miyim?” diye soruyor, hevesle.

“Tabii” diyorum, “tabii konuşabilirsiniz. O sizi duyar, ama cevap veremez; üzülmeysin sakın. Artık tek taraflı olacak konuşmalarınız. Ama siz onunla konuştuktan bir müddet sonra –bazen daha kısa, bazen daha uzun– birden yüreğinizde bir kapı açılacak ve cevabını duyacaksınız. Yüreğinizin de bir kulağı olduğunu anlayacaksınız böylelikle. O taraftan haberler bu şekilde geliyor, yakında bu muhabbete alışacaksınız.”

“Acımı unutturacak mı bu haberler?”

Başımı sallıyorum çaresizlikle. Kendi acım yetmiyormuş gibi, bir de Liam Neeson’ın acısı derdim oluyor.

“Hayır” diyorum, “Maalesef, acınızı unutturmayacak. Bazen teselli gibi gelecek, ama bazen de yüreğinizi daha fena acıtacak, sesini duymanıza rağmen dokunamamak.”

Birden susuyorum. Sana dikkatlice bakıyorum, yabancı bir erkekle konuşuyor olmamdan rahatsız olmuşsundur diye, huzursuz. Tebessümlü bakışların yine benim içimden geçip ardımdaki Boğaz’ı izliyor. Natasha Richardson da aynı yöne, aynı ifadeyle bakıyor. Aklıma bir fikir geliyor.

Dönüp Liam Neeson’a elimi uzatıyorum.

“Gelin, çatıya nasıl çıkılacağını biliyorum. Yanlarına gidelim. Belki dokunabiliriz eşlerimize.”

Ellerimizi tutmak üzereyken bir martı sürüsü geçiyor üzerimizden, tüyleri uçuşuyor terasta. Her yer, her şey bulut oluyor aniden. Çatıda değilsin artık, Natasha Richardson ve

Liam Neeson da yok olmuş. Birden ben de hafifliyor, terastan havalanıyorum. Kollarımı kanat gibi çırparak süzülüyorum Marmara'dan Boğaziçi'ne. Evimizi görüyorum korunun içinde. Yavaşça, yatak odamızın penceresine doğru süzülüyor ve pervaza konuyorum.

Geceyarısı gözlerimi açıyorum, rüyamdan yeni dönmüş. Yattığım yerden Boğaziçi, Göksu, Kandilli sırtları, Çamlıca Tepesi ıslıl ıslıl gözlerimden içeri doluyor ve gözlerimden yaş geliyor sonra. Boğaziçi'nde yağmur başlıyor... Seni özlemle arıyorum, birtanem...

Rüya defterime yazmıştım bu rüyamı. Natasha Richardson, Kanada'da bir kayak kazasından sonra öldü, ayın on dokuzunda. Ne denir buna,? Nasıl izah edersin, birtanem? Ben bilemiyorum.

Bilirsin renklidir rüyalarım, uzundur; bazen birkaç gece tekrar ederler.

Bazen habercisi olurlar olacakların, bazen bir uyarıdır kazalar, sonsuza yolculuklar için, bazense ruhumu dinlendiren yolculuklardan ibarettirler. Ancak istisnasız çok canlı ve sıcaktırlar, gerçek gibi. Gerçek diye bildiklerimizi aslında birer rüya mı, yoksa rüyalar mı gerçek, anlayamam bazen. Kim bilir? Ancak benim bu iki dünyamda da hep seninle doluyum sevgilim. 74 senesinin 9 Temmuzunda ruhumdaki, yüreğimdaki boşluğu doldurduğün andan bu yana...

* * *

Dün, atölye günüydü. Akşamüstü dört buçuğa kadar talebelerimle haşır neşirdim. Cazımaçi harika bir asistan oldu bana. Sayesinde, daha kalabalık gruplara ders verebiliyoruz. Kızların tümü ona âşık. Yakın takipteler, saçının şeklinden, dövmesine kadar. Beş yaşındaki biri, duvardaki Cazım'ın

resmini çok seksi bulduğunu söyledi. Bense kalkmış bize da-
ir yazdıklarımından endişe ediyorum. “Ders almalıyım” dedim
kendi kendime.

Sana haberi yeni duyan ve şok olan Emel ile Canberk’in
notunu iletiyorum birtanem, bugün bırakmışlar:

Canlarım Nermin ve Pamir,

Nerminim o bir ölümsüz, o bir zamansız, o bir mekânsız. Sen
de öylesin. Cazım’ı, Pamira’yı kucaklayıp öpüyoruz. Sen zaten
canımızın içindesin.

Ölümsüz, zamansız, mekânsız... Seni ne güzel anlatmış
Emel.

Dün akşam dostlarım beni yemeğe çıkardı, Nilüfer, Sibel
Köylüoğlu ve Filiz Kutlar. Ece Bar’daydık. Yemekten sonra
Gülgün Feyman katıldı, Tayfun’la. Sonra bizim eve geldik ve
seni anlatıp durduk yine; güldürdün bizi. *Uyandıran Aşk* ki-
tabımdan şiirler gönderdim yine sana. Ancak sonra... içim
üşüyüverdi yine. Yine kontrolsüz kaldı yaşlarım ve daha faz-
la konuşamadım, dinleyemedim; tükendim birtanem. Yukarı-
ya çıktım, tek başıma ağlamak için; odamıza, yatağımıza sı-
ğındım. Kazağına sarılıp yattım yatağımıza. Kızlar bırakma-
dılar, başucumda teselliye uğraştılar, ama yapacakları fazla
bir şey de yoktu.. Filizciğimin de acısı tazelendi benimle.

Şaşırtıyor beni hüznüm, hiç güvenilmiyor. Onu tam kadife-
lere sararak yumuşatmış ve dizginlemişken, ortaya çıkıveriyor
tekrar, iki tarafı da keskin bıçak gibi; yüreğimi, ruhumu, şah-
rem şahrem kesiveriyor kanatlarımı sonra. Öylesine acımasız
ki, sessiz kaldığı zamanların acısını çıldırarak çıkarıyor. De-
rinlemesine dalıveriyor içime, verdiği acının tadını çıkararak
yavaş yavaş geri çekiliyor sonra. Geride bıraktığı o ince uzun

kanlı yol kapanmıyor, ama öylece kalıyor kanayarak. Hoyratça aşk yapıyor sanki. Yüreğim üzerindeyse bir keman virtüözü gibi çalışıyor. Sanki Ayla Eryüksel olmuş da, *Guarnieri*'yi çalışıyor. Vahşi, sadist ve kindar bu hüznün, acımasız da. "Ben olmasam bu kelimeleri kolay kolay yaratamazsın. Sayemde yazıyorsun" diyor bana sanki. Ne var ki ondan vazgeçemem sevgilim, çünkü bana, sana, bize ait; senin bana hediyen o.

Evet, hain, kindar, vahşi, sadist... ama yine de çok seviyorum hüznümü. Çok kıymetli benim için. Çünkü sana ait, birtanem. Bana ait, bize ait. Senin bana hediyen... verip vereceğin en son. Onun için tadını çıkarıyorum. İncilerimi taşır gibi boynuma sarıyorum, ucu salınıyor kalbimin üzerinde. Ağırlığı kanatlarımı aşağıya çekiyor bazen, ama kanatlarım da öğrenecek, ister istemez, onunla beraber uçmayı.

Daha yolun başındayız hepimiz. Belki hüznüm de bana alıştır, beni biraz sever de, bu kadar çok acıtmadan vurur, bu kadar kanatmadan deler, zamanla. Göreceğiz birtanem, hep beraber göreceğiz.

Canım benim, 1974 yazında seninle birleştiğimiz o gün, nasıl gelecekte neler olacağı meçhul ise, şimdi de öyle. Gidişinle, bir milat açtın bana. Şimdi, sen uzaklaşana kadar geçen, çok iyi bildiğim, ezberlediğim bir zaman var. Fetret Devrimiz! Birbirimizi ve aşkı fethettiğimiz, kutladığımız devir. Otuz dört buçuk sene çarpı yirmi dört saat. Tam tamına üç yüz iki bin yirmi saat ediyor, canım benim. En fazla yirmi gün ayrı kalmışızdır, mecburiyetten. Dört yüz seksen saat eder. Geriye üç yüz bir bin beş yüz kırk saat kalıyor. Hepsi bizim olmuş. Bizimle beraber devrilmiş üç yüz bir bin beş yüz kırk saat... Doya doya yaşadığımız, suyunu çıkardığımız, içinden nehirler, açık denizler, dağlar, adalar, gökler ve aşkımız kadar güzel iki insan yarattığımız saatler bunlar. Hiç bo-

şa yaşanmadı, hiç harcanmadı, hiç “keşke”lerimiz olmadı.

Onun için, şimdi, acım denizler, dağlar, gökler kadar uçsuz bucaksız.

Hem yüksek, hem derin. Ama büyük denizler bile bir gün bir karanın eteklerinde duruyor, en yüksek dağlar bile bir noktada yere birleşiyor, en büyük kıtalar bile bir yerde denize değişiyorlar. Acım da kendini kabul edecek, biraz yumuşayacak; hüznüm, onu ne kadar sevdiğimi anlayıp sardığım kadifenin içinde, bıçağını kınına yerleştirecek. Yine çimdirecek yüreğimi, ruhumu, sık sık bahane bulup, biliyorum. Ama sevgimin kıymetini anlamış olacağından, daha nazik davranacak, diye umuyorum.

* * *

Bugün, Liam Neeson’a bir taziye mektubu yazdım. Garip bir his, Natasha Richardson’la ilgili o rüyayı gördüm ya sevgilim, kendimi suçlu gibi hissediyorum. Senin, sonsuzluğa yolculuğundan bir gece evvel, batan transatlantikte koridorlarda ismimi çağırıp koşuştururken gördüğüm ve sen kollarımda derin uykuya dalana kadar sadece rüya deyip geçtiğim kâbus gibi, bu da beni çok etkiledi. Sanki, rüyamda gördüğüm için gerçekleşmiş her ikinizin de ölümü gibi. Bazen de, bilgime sunulmuş olmasına rağmen hiçbir şey yapamamış, engelleyememiş olmak çok ağır geliyor. Gerçi, ne yapabilirdim ki? Ölüm karşısında hiçbir gücüm olmayacağını bilmeme rağmen, daha önceden sezmiş olmak içime rahatlık vermiyor, tam aksine, huzursuz ediyor.

* * *

Nihayet gym’e yeniden başlamak cesaretini gösterdim bugün. Bilhassa ağır ağır gittim, park ettim, merdivenle-

rinden yavaş indim, giyinmek ve boş bir alete koşmak için hiç telaş etmedim. Sensiz ilk defa orada oluşumu hazmetmeye çalıştım. Sık sık dudağımda tebessüm belirdi yine, seni âdeta çekeleyerek götürdüğümü düşündükçe. Ne kadar arzusuz gelirdin. Sırf benimle olmak için geldiğini bilirdim.

“Hayatım boyunca her türlü sporun alasını yaptım. Bu bana heyecan vermiyor. Bunu evde de yaparız. Ne var” derdin. Ama arka arkaya geçirdiğimiz onca ameliyatın, narkozun yorgunluğunu ancak disiplinli bir çalışmayla atacağımıza ve zindeliğimizi kazanacağımıza inandığımdan beni de kıramazdın. Kıramazdın da, mümkün olduğunca ağırdan alıp, mümkün olan en az zamanı makinelerde geçirirdin.

Hiç unutmuyorum, evvelki sene, salona yazıldığımızdan bir ay kadar sonra, bana, “Karıcığım, gerçekten çok iyi geldi, spora başlamak. Boynumun tutukluğu geçti” demiştin.

Ben, duyduğumdan ve senin memnuniyetinden mutlu, “Demek doğru aletlere yönlendirmiş hoca. İşe yaradığına çok sevindim” diye cevaplamıştım.

Cevap yine tam senlikti.

“Yoo Biciko, aletlerle, hocayla ilgisi yok. Yürüyüş bandındayken, sen nerelerdesin, ne yapıyorsun diye görmek için başımı çevirip duruyorum ya, o harika bir egzersiz oluyor.”

Eh Pamirciğim benim. Ne diyeyim ben sana? Karaca’nın dediği gibi, âlem adamdın canım benim.

Zaten banttan indikten sonda, sırf beni memnun etmek için biraz da bisiklet çevirir, duşunu alır, doğru yukarıda restorana çıkar, beni orada beklerdin. Ben yarım saat sonra geldiğimde soğuk beyaz şarap, zeytinli ekmek ve peynir tabağın önünde, ayağa kalkar, beni karşılardın. Yine yeni karşılaşmış gibi öpüşürdük, merhabamızda. İskemlemi çeker oturturdun beni. Sonra yerine geçer, bana kadehini kaldırırdın.

“Oh!” derdin. “Şimdi değdi geldiğime.”

Senin için hiçbir şey telaşla yaşanmamalıydı. Her şeyin, en ufak, en basit eylemin, yaşam seçiminin, tadını, yanabilecek en güzel an gibi çıkarmayı bilirdin. Sofrada herkesin tabağı boşaldığında senin son lokmanı yiyişin yeniden insanın karnını acıktırırdı. “Bonne bouchée” derdin. Üzerine tuzunu, biberini, sosunu ağır ağır sürer, garnitüründen bir parçayla birleştirir, sakince ağzına götürür ve tadının mükemmelliğini henüz yeni fark etmiş gibi keyifle çiğnerdin.

Ashında, sadece yediğin, içtiğin değildi, o andı sana o keyfi veren. Hayatın tamamıydı, tadını çıkardığın. Havyarın en iyisini bilirdin ama iki parça zeytini de aynı sükseyle yerdin. Bütün lezzetlerin tadını, daha iyisi yokmuş gibi, çıkarmayı severdin.

* * *

Hiç kolay değil, birtanem. Aynı zaman diliminde, hem çok yoğun bir şekilde seninle geçmişimi yaşıyorum hem de günümü kotarmak, yaşam mücadelemi devam ettirmek, bıraktığın, yarattığımız, kolladığımız her şeyi korumakla meşgulüm. Üstüne bir de gelecekle ilgili çoğu henüz cevapsız sorularımla didişiyorum.

Can Yücel’in bir şiirini okudum, geçen gün Cazımaçımızın duvarına astığı. Kısaca diyor ki, “Üç günlük hayat derler. Oysa, dün bitmiştir, yarın belli değildir. Bir, bu gün kalır. O zaman hayat bir gündür.”

Ben ise, dünü, aynen bugün gibi taze taze yaşayarak, bugünümün içine kaynatmış durumdayım. Yarın ise, belli olmasına rağmen, bu an kadar yakın. Geleceğimle ilgili endişeli, mutlu, ne düşünüyorsam, hepsini sahne sahne yaşıyorum, aynen, dünü ve bugünü yaşadığım gibi. Her sahnede, içsem, zihnimin kanatları ve içimdeki bütün diğer kadınlar

kendi repliklerini sufle ediyorlar. Senin sesini de duyuyorum arada, yorumlar getiriyorsun. Sana ben soruyorum bazen.

Kendime saygımı kaybedeceğim bir zaaf yaşamak korkusuyla, kendi kendime geleceğime haciz koymak endişem çarpışıp duruyor sahneler arasında. Yazılmış bir oyun olmalı bir yerde, aslında bilincime bilgileri kayıtlanmış, ama henüz perdeleri bana açılmamış.

Geçen haftalarda, Pamira'ya bu hislerimi söylediğim zaman demişti ki: "Anneciğim, bilinçaltında bu endişelerin olması çok sıhhatli. Bu temkinle yaşamak seni birçok zorluktan kurtaracaktır."

Ben de öyle hissediyorum canım. Biraz temkin, hiçbir tehlike beklememek rehavetinden daha evladır.

* * *

Hatırlıyorum da, seviştığımız o ilk günden sonra, bir âdeti yerleştirmiştin hayatımıza. Beni eve bırakmadığın, taksiyle dönmek zorunda olduğum her defasında, varır varmaz sana telefon etmemi isterdin. Tabii, o telefondaki sohbet de, hem annemle babama, hem de Grayce'e karşı kamufleajlarla dolu olurdu. Düşünsene, nasıl diyebilirim, "Birtanem, eve sağ salim döndüm, merak etme beni" diye. Annemle babam, geç gelmelerimden meçhul erkek arkadaşımı sorumlu tutup, beni bezdirmeye çalışırken, bir de seni nasıl ortaya atabilirim? Aradığımda, telefonu açan Grayce olursa, ona nasıl söyleyebilirim, "Aşkıma, yani sizin kocanıza söyleyebilir misiniz, sağ salim eve döndüm" diye.

Bir de "Hin-i hacet" parasını öğrenmiştim senden, hâlâ sadık kaldığım. Sen de babandan öğrenmişsin. Ancak bıçak kemiğe dayandığı takdirde harcanmak üzere, yok farz edilen bir miktar para, cüzdanın bir yerinde durmalı ve o çok gerek-

li an gelene kadar unutulmalıdır. Yıllar içinde ben bunu abartıp yok farz ettiğim daha büyük miktarları bir kenara koymaya başlamıştım. Hep de sıkışık bir ânımızda, “Telaşlanma sevgilim, unutulmuş yok paramız var” derdim.

Gülerdin katıla katıla, “Bicikom, bu yok parası farz edilecek bir para değil ki. Nasıl unutulur bu kadar miktar?” diye.

Belki de kumbara alışkanlığıyla büyüdüğüm ve belli bir birikimi ve hele, olmayanı hiç, harcamamak terbiyesi aldığım-dan olacak, bana kolay gelirdi, hin-i hacet parası saklamak.

Memur çocuğu olarak büyümeme rağmen, senin servetin, o zamanlar için bile çok önemli olan gelirin, bende hiç ekstra harcama, masraf yapma arzusu uyandırmadı. Tam aksine, sana ait olan her şeyi, hep bildiğim gibi, israf etmemek, korumak, içinden en azıyla en iyisini yapmak kaygısıyla sahip-lendim, hayatımıza getirdiğin her imkânı. Üstüne imkânlar eklemeye çabaladım hep. Hayatın yükünü tek başına üstle-necek olman fikrin beni rahatsız ederdi. Buna hakkım olma-dığını düşünürdüm. Hele benim için tüm hayatını öyle radi-kal bir değişikliklerle, bir çırpıda sıfırladıktan sonra, ben an-cak, senin yanında, sana destek yürürsem tatmin bulabilir-dim. Hayatı benim için de taşıman bana göre değildi. Bera-ber yüklenmemizi, biz olmamızı, senin hemen yanında, ama kendime ait bir nişim olmasını istedim hep.

Bu duyguyu, daha ileride ne olacağımızı bilmeden, önümü göremeden, hissettim, birtanem. Yani, aslında, bu beraberlik duygusunun, resmi anlamda beraberliğimizle bir ilgisi yok-tu. Sadece, artık senden bir başkasını hayatımda düşüneme-diğim için, kendimi, düşlerimi, sana yük olmadan, senin ha-yatına ağırlık vermeden, koşulsuz sana adamaya hazır hisse-di-yordum. Hep, orada, yanında, hayatını kolaylaştırmak, her şeyi senin için daha güzel yapmak; coşkularını, tutkularını canlı tutmak ve paylaşmak üzere kendimi sana vermeyi planlıyordum. Kendi sorumluluklarımdan yine kendim so-

rumlu kalarak, gelecekle ilgili seni hiçbir külfete sokmadan, ayaklarımın üzerinde, kendime ait kalarak senin olmaya karar vermiştim.

Evli olman, seninle aynı eve dönememek, uykuların bir saatinde ayrılıp uzaklaşmak zor olacaktı, ama umurumda değildi, kararlıydım. Bunlar da, yaptığım seçimin diyeti olacaktı elbette.

* * *

İşte, yine, o ağır günlerden birine uyandım, bu 3 Nisan sabahında. Dün gece, Güner Kuban beni ve Yasemin Anar'ı Körfez Restoran'a yemeğe davet etti. Güneşin henüz battığı saatlerdi, birtanem. Boğaziçi büyülüydü yine. Masaya oturur oturmaz seni aradı gözüm yine. Göremeyince, körfezin sularına bakındım. Belki, teknelerden birinde görürüm diye. Sonra sudaki pırıltıları taradı anılarım. Dışarıda, en kıyıda-ki boş masada takıldım, kaldım bir müddet. Gözyaşlarımı yutkundum hep. Sonra kırmızı şarabımın kadehine bıraktım sessiz yaşlarımı ve geceye döndüm, kimsenin huzurunu kaçırmadan.

Bu habere üzüleceksin sevgilim. Ömer satmış Körfez Restoran'ı. Göcek'e yerleşecekmiş. Çok hüznünlüydü, onun o evle ilgili nostaljisini dinlemek. Sana olan özlemime, bir de, ikimizin de çok sevdiği özel bir mekânın artık var olmayacağını öğrenmek fazla geldi, canım benim. Kendimi çok kötü hissettim.

Mekânların da aynen insanlar gibi ömürleri oluyor işte. Aynen Fuat'ın 212'si gibi, Jorj'un Kulis'i, Ziya'nın Ziya'sı, İzmir'in Dip Restoran'ı, New York'un Dennys'i gibi... Bunlar, bizim hayatımızda özel yeri olup hep özlemle andığımız mekânlardı. Onları da doya doya yaşadığımız için o kadar özledik zaten, aynen hayatın kendisini yaşadığımız gibi. Bazısına çok sık, bazısına daha az gitmişliğimiz vardı. Ama hepsi-

ne özlemimiz aynıydı. İşte, şimdi Körfez’le beraber, nostalji-mize bir adres daha eklenecek, canım benim.

Ben bunları düşünerek konuşulanları dinlerken, bir de Ömer’in yaşamış olduğu tatsız hadiseyi duyduğum an, birden beynim karıncalandı. Gözyaşlarım, gözüme perde çektiler, her yer sis, pus oldu. Ağlamamak için kendimi ne kadar zor tuttum, anlatamam. Senin geçen sene, New York yolunda, uçakta geçirdiğin hadise var ya, hani tatlı tatlı sohbet ederken, birden dudakların mühürlenmiş gibi olmuş, kelimeleri çıkaramamıştın ağzından. On beş dakika kadar söylemek istediklerini söylemek için inanılmaz bir eforla ve konuşamadığından huzursuzlukla mahvolmuştun. Ben ilk önce, hiç âdetin olmayan soğuk bir şaka yaptığını sanmış, sonra yardımcı olmak için sana kelimeler sayıp söyletmeye uğraşmış-tım. Mahvolmuştum, senin çaresizliğine çaresiz kalıp, canım benim. Sonra başını omzuma dayayıp derin bir uykuya dalmıştın. Sana iki kolumla sarılıp kulağım dudaklarında, elim nabzında, yüreğim ağzımda, nefesini dinleyerek oturmuştum, dualar ederek. Tansiyonun çıkmış olabileceğini düşünmüş, sakın, derin nefeslerinle rahatlamıştım. Uyandığında sanki hiç bir şey olmamış gibi zinde, yine eski Pamir olmuş-tun. Hatırlıyordun, konuşmada yaşadığın zorluğu ve çok rahatsız olmuş-tun.

“Neden oldu Bicikom bu? Çok kızdım kendime” demiştin. Sana sıkı sıkı sarılmış, kızına kavuşacak olma heyecanı, yüksek tansiyon gibi sebepler ileri sürüp rahatlatmaya çalışmış-tım seni, kendim, yüreğim, zihnim huzursuz, korku dolu. Yüzünü okşayıp öpüşümü hatırlıyorum, sen ellerimi, dudaklarımı öperken.

O sarılışımızda, içimde bir ses değil de, sanki bir nefes, örtülü bilincime bir şeyler üflemişti. Bir hüznün kaplamıştı içimi, endişe, seni kaybedecek olmaya yaklaştığım korkusu...

Kulağımda, sanki, kendi ağlama sesimi duymuştum, bir an için. Kızmıştım kendime, hissettiklerim için. Sanki, negatif düşüncelerle, senin ölümünü davet ediyormuşum gibi gelmişti. Sana duyduğum aşkın içimi titreten şefkati katlanmıştı o gün. Kollarımı daha sıkı sarmıştım sana, olabilecek kötülüklerden korumak isteğiyle.

Sonra beyin enfarktüsü geçirdiğini öğrenmiştik, kontrollerin esnasında. Kontrole alınmıştı her şey... 10 Ocak gecesine kadar.

Ömer'in unutkanlık geçirdiği o iki saatlik süreyi dinlerken, işte bütün bunlar süratle geçti kafamdan. Seni hastaneye götürdüğümüz gece, geldi masaya. Yüreğimi ateşe attı, bir kez daha; ürpertiler sardı tenimi. Çok zordu birtanem, çok zordu.

Eve bıraktılar beni, Güner ile Yasemin. Öyle ağırlık vardı ki yüreğimde, yatamadım hemen. Her davetten gelişimizde yaptığımız gibi, müziği açtım, seninle salonda oturdum, birtanem. Çok sessizdin. Diyecek sözün kalmamış gibiydi. Biliyorum, üzgündün, beni, gözyaşlarımı izlerken. Seni üzme için ağlamadım sevgilim, inan, seni üzme için değil ağlamalarım.

Kanatlarım, artık, engel olmuyorlar yaşlarıma. Öyle "şşşşt" demekle, acıma hiçbir çare getirmediüklerinin onlar da farkındalar. Hıçkırıklarımdan yorgun, beni yatağa götürmek üzere kaldırdılar yerimden. Müziği bıraktım, çalsın sabaha kadar. Salona indiğimde müzikle karşılaşmak hoşuma gidiyor.

Oblivion, kendi gibi munis, sakın geceye dağılırken, merdivenlerden çıktım, yavaş yavaş, kanatlarım sırtımda. Ve... canım, sen orada, üst katın holünde bekliyordun beni. Blucin pantolonun, yakası lacivert kadifeden ve manşetleri mavi olan, beyaz ekose desenli gömleğin üzerinde, kollarını iki ya-

na açmış, karşıladın beni, gözlerin aşk dolu, çakmak çakmak. Canım! Canım benim! Ne kadar özlemişim seni. Birtanem benim! Nasıl sarıldım, sıcacık, canlı bedenine. Ne kadar gerçek, ne kadar sendin, birtanem. Bu defa şeffaf, saydam değildin. Tam kendindin. Enteresan olanı, yüzünde, gözlerinde, hayatımızın her devresinden, her yaşından bir ifade vardı. Seni kaç senelik özlediğimi bilmiş gibi, bütün zamanlarıma ait görünüyordun. Anladım ki, seni kaybetmiş olduğuma dair kötü bir rüya görmüşüm meğer. Çok şükür, rahatladım, canım benim. Senin yokluğunun gerçek değil, kâbus olduğunu anladım. Sevincimden ağlayarak sarıldım sana, yeniden kavuştuğum için. Sıcacıktı kucağın. Yumuldum, kollarının arasına, bedeninin aşk dolu ısısına. Kollarımı sardım boynuna sımsıkı. Orada, öylece uzanıverdik halının üzerine. Sağımızda, solumuzda, sen gittin zannedip hasretinden dağıttığım fotoğraf kutuları, albümler, dağınıklığımdan utandım. Ama senin yaşadığını öğrendim ya, umurumda olmadı hiçbir şey, birtanem. Sen, beni, yavaşça, bedeninin üzerine çekerken, yaşadığım kâbuslardan beri ilk defa sesini duydum, yeniden, o, yumuşacık, içinde aşk gezinen, tatlı sesini.

“Evde kimse yok mu sevgilim?”

Niye sorduğunu biliyordum. Biz bizseysek, olduğumuz yeri cennete çevirirdik her fırsatta. Koridorda, halı üzerinde, fotoğraf kutularının arasında olmak fark etmez. Tutkumuzun, romansımızın, zaman ve mekân sınırlaması hiç olmadı ki hayatımızda.

“Pamira Amerika’ya döndü, birtanem. Cazım ile Ariella yemekteler. Şaziye de izinli” diye rahatlattım seni. Şefkatle dudaklarımı okşadı dudakların. Oh! Birtanem, ne kadar özlemişim, o arzuyu ve şefkati bir arada öpen dudaklarını.

“Gel canım” dedim, “odamıza gidelim. Kâbusumda, boş kalmıştı yatağımız.”

Kalktık el ele, odamıza girdik. Beni elimden tutup uzattın

yatağıımıza. Elimi bırakmadan, öylece durup izledin beni, aşk dolu tebessümünle.

“Ne kadar güzelsin sevgilim” diye mırıldandın. “Çok özledim seni.”

“Ben de seni, birtanem. Hem de ne çok...”

Seni kendime doğru çektim yavaşça. Şu korkunç kâbusun yaralarını sarmamız, o kötü uykuda geçen zamanı telafi etmemiz lazım.

Boğaz’dan geçen bir şilebin acı sesiyle, gözlerim yeni bir acıya açıldı. Yatağıımızda, sırtüstü uzanmış, yatıyordum. Penceremizde günün ilk ışıkları, odanın sensizliğini aydınlatıyordu. Sağ elim, az önce sana uzandığı gibi, yorganın üzerinde uzanmış, avucum açık duruyordu. Kâbusum geri dönmüş, beni gecesinin içine almıştı yine.

O an, hıçkırıklarımla kulaklarıımı doldurdu, şilebin sesini duyamaz oldum. Seni geri çağırarak, yanı başımdaki kazağına sarıldım. Sonra birden fırladım yataktan. Gözlerim yaşlardan puslar ardında, dolabını açtım, lacivert kadife yakalı gömleğini aldım askıdan. İnanır mısın, sıcacıktı gömleğin, birtanem, sıcacıktı, henüz teninden ayrılmış gibi... henüz benim tenimden ayrılmış gibi... henüz bizden ayrılmış gibiydi...

Razıyım sevgilim, razıyım, ardından bu vurgunları yemeye. Rüyalarımla kaldıysa, sadece, bana gelebileceğin, razıyım. Seninle ilgili her şeyi sevdiğim gibi, bu rüyaların bitişini de sevmeyi öğreneceğim. Yanımda olmadığın zamana gözyaşı dökmek yerine, bana görüldüğün, sarıldığın, sesini duyurduğun o özel anlara teşekkür etmeyi, onunla yetinmeyi öğreneceğim. Zaman alacak... alacak zaman... er geç, öğreneceğim canım...

Ama, yokluğunun acısı o kadar fazla geldi ki bu sabah seherinde, ilk defa kızgınlık duydum sevgilim. Affet beni canım, senden saklamayacağım. Ne olur, alınma. Belki, yaşadığım çaresizliğin sebebi olduğu için kızacak kimse bulamadı-

ğımdan, belki kırılganlığımın, kırılabilirliğimin öcünü yönlendiremediğim için, en güzel ölümü yaşadığımı bildiğimden, içsesimin, şikâyet etmemem gerektiğini fısıldamasından belki... Bilemiyorum işte canım, bilemiyorum... çok kızdım, kime kızacağımı bilmeden.

III

Kıyıya hasret dalgalar...

Tekneni aşkımızla kutsadığımız 9 Temmuz'un ertesi günü, yepyeni bir hayat başlıyor. Duyguları yoğun, heyecanı, tutkusu derin... ve tabii bir o kadar da temkinli olmayı gerektiren bir hayat başlıyor. Artık sevgiliyiz. Artık bakışlarımızı, sözlerimizi çok dikkatli kontrol etmeliyiz. Yaşadığımız her şey, sadece ve sadece bize ait kalmalı. En azından ben, kendimce, aşkımızın huzurunu böyle koruyabileceğimizi düşünüyorum.

10 Temmuz çarşamba günü, ofiste seninle bir arada çalışmak, yan yana odalarda oturmak, çağırdığın zaman, sesinin tonundan kimsenin bir şey anlamadığına dua ederek, aramızdaki kıvılcıma şahitler olacağı korkusuyla, gözlerimi mümkün olduğunca senden kaçırarak, çok zor bir gün geçiriyorum. Şimdi yazarken dahi, o gün duyduğum heyecanlı, romantik sıkıntıyı yeniden yaşıyorum, canım.

Akşamüzeri odanda baş başa kalıyoruz, bazı evrakların üzerinden geçmek üzere. Yine, masanın karşısında, her zamanki koltukta oturuyorum. Ancak bugün, her şey çok farklı. Konuşmadan, göz göze geldiğimiz an, Baler'deki gecenin ertesi gününde hissettiklerimizden çok daha öte, bedenlerimizin teması, yaşadığımız sakin, ağır fırtına canlanıyor, göz-bebeklerimizde.

O kadar canlı, o kadar sıcak ki hafızamızda bir gün evveli.

Sanki, senin kollarında uzanmaktayım hâlâ. Isınıyor içim, tenim, sana bakarken; gözlerim yanıyor. Bakışların, bana ayna oluyor.

“Nermincik...” diyorsun, yumuşacık sesinle, “şu an bütün varlığımı veririm, seni kucaklamak için.”

Duyduklarım beni mutlu ediyor ya, içimi acıtıyor bir yandan da. Benim varlığımla hayatının nasıl bir çıkmaza girdiğini hissederek üzüliyorum. Bu konuda yapacağın, yapabileceğim fazla bir şey olamayacak, biliyorum.

“Gerek yok” diyorum, fısıltıyla, “Ben buradayım. Sizi kucakladığımı farz edin.”

Söylediklerime kendim de şaşıyorum. Ayrıca, bir gün evvel, delice bir coşkuyla tüm varlığımı adadığım; ruhumu, bedenimi, yüreğimi, koşulsuz teslim ettiğim erkeğe hâlâ “siz” diye hitap ediyor olmak kulağıma garip geliyor, ama aksini söylemeye de varmıyor dilim.

“Biliyor musun? Hissediyorum seni” diyorsun, gözlerinde dünden kalan ateşle. “Ya sen? Sana, nasıl sıkı sıkı sarıldığımı hissedebiliyor musun?”

Sesin içimi titretiyor. Sevgin, sıcacık akıyor içime. Gözümü kapayıp, sindiriyorum bedenimin hatırasında kalan temasını.

“Evet...” diyorum, “evet...”

“Biliyor musun, hayatımda hiçbir kadını böyle arzulamadım Nermincik” diye itirafta bulunuyorsun.

Yüzüme ateş basıyor, duymamla. Cevap veremiyorum, düşünüyorum sadece. Hayır, bilmiyorum, nereden bilebilirim, hangi kadını ne kadar arzuladığımı? Ama beni böylesine arzulamandan çok mutluyum. Sana verdiklerimin senin tarafından sahiplenilmesi, sendeki bir boşluğu doldurduğumu gösteriyor; senin de hayalimdeki o meçhul aşkımin yerini doldurman gibi. Fiziği, renkleri, kimliği belirsiz o deli aşk, şimdi senin kılığında, renklerinde, sesinde, teninde artık şekil almış; puslu bir hayal olmaktan kurtularak benim olmuş.

Beklediğim aşkın bu kadar zamandır en yakınımnda olmasından ve bunu hiç fark etmemiş olmamdan şaşkıyım. Sense iki kat şaşkınsın, hayatında böyle bir aşk aradığının farkında değildin çünkü. İkimiz de hem yoğun bir bilinç durumu ve duyarlık içindeyiz, hem de bir o kadar sersemlemişiz. Aşk sarhoşluğu dedikleri olmalı bu.

* * *

Canım benim, o günden yıllar sonra bugün, senin uzaklaştığın geceden bu yana, tekrar böylesine ikilem yaşamaktayım. Daha önce yazmıştım ya sevgilim, sanki bedenimin dışına çıkmış, sensiz hayatımı dışarıdan izliyorum. Kendime yabancı gibiyim. Bana çok benzeyen ama bambaşka bir Nermi'nin gölgesi gibi yakından izliyorum iki ay, yirmi sekiz gündür. Sonsuzluğa gitmiş olmana rağmen, ilk günkü kadar taze heyecanlarla sahiplendiğim sana bir kez daha âşık olabiliyim. Ancak yaşattığım aşkı dokunuşlara çeviremeyeceğim, enerjimi transfer edemeyeceğim bilincinin verdiği sersemliği yaşıyorum. Bu defa, iki dolu duygu arasında hendekler, karanlık delikler var ama. Kanatlarım olmasa, çoktan yuvarlanıp gitmiştim, o anlamsız çukurlara. Ne var ki, sürekli yeni doğan hav tüylerinden biliyorum ki, kanatlarım eskisinden daha kabarık, daha uzun, daha kuvvetli olacaklar. 1974 Temmuzunda, bana cesaret veren içimdeki gözü kara, kanatlı kadın böyle söylüyor...

* * *

O akşam çok zordu, senin için de, benim için de, birtanem. Hatırlıyorsun değil mi, nasıl zorlanmıştık, onca insanın içinde, gözümüzdeki renkleri, sesimizdeki heyecanları kontrol etmek için.

Woody Herman şerefine, evinde düzenlediğin kokteyl saat yedide başlamıştı. Ben de oradayım. Arzu Apartmanı'nın arka tarafında, bar haline getirdiğin kapalı balkonunda, özellikle sana en uzak köşede, duvarda içinden sarmaşıklar akan saksıların dibinde duruyorum. Elimde, az önce elinden alırken temasımızla içimin titrediği bir kadeh Black Label, Türkiye'de yaşayan Amerikalı gazeteci Ann Bruno'yla konuşuyorum. Aşağı yukarı otuz kadar misafirin var. Büyük bir keyifle misafirlerinin içkilerini hazırlıyorsun. Ann'le konuşurken gözlerim ister istemez sana kayıyor. Sen misafirlerinden biriyle konuşurken gözlerin bana kayıyor. Gülümsüyorsun. İçim ısınıyor. Gülümsüyorum... Bu sıcaklık karşılıklı ve ikimizi yüz yüze getiriyor. Aramızdaki on metre yok oluyor sanki, insanlarla beraber. Sanki kollarındayım şu an. Senin de beni kucakladığını biliyorum, gözlerinden görüyorum. Yüreğim ağzımda, gözlerimi tekrar Ann Bruno'ya çeviriyorum. Hepsi hepsi iki üç saniyelik bir bakışma, ama saatler sürmüş gibi.

Evinde, karının yanında bunları hissetmek beni huzursuz ediyor, ancak o kadar büyük bir mutluluk paylaştık ki, kendime kızamıyorum. En azından elimizden geleni yapıyoruz. Olabildiğince...

Uzunca bir müddet, sırtım dönük olmalıyım sana, yanı başımda sesini duyuyorum:

“Her şey yolunda mı Nermine?”

O sırada, Ann Bruno bir başka Amerikalı dostuna Efes gezisini anlatmakta. Dönüyorum. Yine aynı şey oluyor: İki saniyecik... Gözbebeklerimizin penceresinde, sadece ikimiziz. Tutuşuveriyor mavilerimiz yine, bir sarılmadığımız kalıyor. O kadar yakınsın ki.

“Şu kalabalığı yok edebilseydim” diyorsun usulca. Gülümsüyorum. Elinden gelse, dediğini yapacağını biliyorum ve bunu ne kadar istediğini görüyorum. İster istemez, Efes sohbetine geri dönüyorum.

Saat dokuz sularında, topluluk, evden ayrılarak konsere yetişmek üzere Konak Sineması'na gidiyor.

İkili üçlü gruplar, Emlak Caddesi'nden yukarıya çıkıyor.

"Yanımda yürü canım" diyorsun, evin kapısından çıkar-ken. "Çok özledim seni" diye mırıldanıyorsun kalabalığın ar-kasında, yokuş yukarı ağır ağır yürürken.

"Ben de..." diyorum, kimse duymadan, telaşla. Ama ken-dim bile ısınıyorum söylediğim o tek kelimenin sıcaklığıyla. Senin de içine işlemiş olmalı, bana bakarak konuşuyorsun:

"İçim titriyor sana bakınca."

Ah, canım benim, benim de... benim de, sevgilim... Ama sözcükler dudaklarımdan çıkmıyor, yutkunuyorum çaresiz. Birileri karışıyor aramıza. Caddeyi geçiyor, hep beraber sine-maya giriyoruz.

Gece, Woody Herman'ın gecesi artık. Herkesin gözü, kula-ğı sahnede, herkes onun müziğiyle dolu.

Bense müziği kanatlarıma takmış bütün gece sana uçuyo-rum, canım benim. Birlikte tekrar tekrar Tarabya'dan yola çıkıyor, Paşalimanı'nda bilmem kaçınıcı defa demirliyor ve bulutlara, dalgalara karışıyoruz. Ruhum, bedenim, tüm enst-rümanların şekillerini alıyor; senin parmak uçlarında, du-daklarında, teninin sıcaklığında çalışıyor hepsi, ayrı ayrı. His-sediyor, dönüp bakıyorsun; gülümseyerek gözlerini kapayıp açıyorsun sonra.

Öyle bildik anlamda göz kırpmazdın sen. Gözlerini beni içine alır gibi kapar, tutardın sonra; tekrar açtığında o gözbe-beklerinde kendimi görürdüm, karanlıkta bile.

İşte yine öyle bakıyorsun bütün gece, defalarca. Salonun loşluğunda, herkesten kaçamak, birbirimizi izliyor, buluşu-yoruz uzaktan uzağa; bir oluyoruz, birbirimize dokunmadan.

Konser dağılırken, kapıda sana teşekkür edip vedalaşıyo-rum. Bırakmıyorsun beni, taksi gelene kadar yanımda bekli-yorsun. Kapıyı açıyor, yanaklarımdan öpüyorsun, herkesi

öpebileceğin gibi. Dışarıdan görünen o, ama bir de bize sormak lazım. Yanaklarımıza temas eden dudaklarımız yine teknedeler sanki, alev alev.

“Eve varır varmaz beni ara” diyorsun, avucundaki elimi güçlkle bırakırken.

Kapıyı kapatıp camdan eğiliyorsun içeri doğru: “Yarın yedide seni Ataköy’den alırım. Oldu mu canım?”

Memnuniyetimi güçlkle gizliyorum. Heyecanım artık fazla geliyor. Taksi yola çıktığında yüreğim boğulur gibi oluyor aniden. Boğazımda yumru, gözlerim doluyor.

“Film acıklıydı galiba” diyor şoför, aynadan bakarak.

“Film değildi, konserdi. Ama acıklıydı” diye cevaplıyorum.

Kendimi bu kadar yalnız hissettiğim bir anda, bir yabancıнын müdahalesine açık olmak garip geliyor. Ataköy’e varıyorum, yolda birkaç damla yaş dökerek. Aşkım o kadar büyük ki narin bedenime, yüreğime ağır geliyor; acıtıyor... Canım benim, o gün hissettiklerimi acı sanmışım, ağır demişim çektiğime, bilemeden yıllar sonra bugün yaşayacaklarımı... Düşün sevgilim, o günlere dönünce huzur buluyorum şimdilerde. Anla, neler yaşadığımı...

* * *

Sevgilim benim, ben sana yukarıdaki satırları yazarken, bir acı haber daha aldım. Artık, sana da fazla geliyor, biliyorum canım, ama hazırlıklı olmanda fayda var. Sevgili dostumuz Takis Papadakis de evvelsi gün Yaradanına dönmüş. Nikimu’dan haber geldi. Bir müddettir ağır kanserle mücadele ediyormuş, haberimiz yoktu. Halbuki daha, üç ay olmadı, Eliana ile birlikte senin yolculuğun için çiçek göndermişlerdi; candan bir notla beraber. Ben de acı günümde yanımda oldukları için teşekkür etmiştim onlara.

Canım benim, senin yokluğun daha tazecikken, sevgili Eli-

ana'nın yaşadıklarını aynen hissedebiliyorum. Onlar, bizim geçirdiğimiz kadar birlikte vakit geçirmezlerdi ama çok eğlenir ve ışık saçarlardı beraber. Yarın, Eliana ile Maria'ya bir taziye mektubu yazacağım.

Sana bunu anlatmamın sebebi, birkaç güne kalmaz, Takis, oralarda karşına çıkar ise, sakın şok olma diye. Eminim, çok yakında buluşacaksınız. Sana Drexel'ı tek kampüslük bir üniversite olmaktan çıkarıp neredeyse eski Phili'yi de kapsayan bir şehircik haline nasıl getirdiğini anlatacaktır. İnanılmaz bir adamdı. Sanırım, Drexel'ın, tarihe geçen rektörlerinden biri olacak. Heykelini dikerlerse şaşmayacağım.

Canım kocam, bizi, evimizi saran, sürekli iniş çıkışlardaki bu duygu yoğunluğu yok mu, sanki her gün, her an bir evvelki ezberi bozan taze hazırlanmış bir senaryo elime veriliyormuş gibi hissetmeme sebep oluyor. Repliklerime hemen adapte olsam da, o kadar çabuk ezberleyip oynamak zorunda kalıyorum ki, bana ait olamadan yerlerini bir yenisine bırakıyorlar.

1996 yılbaşına girerken bana yazmıştın ya sevgilim, "Hayatıma anlam verdin; hayatımdan sonrasına da vereceksin..." diye. Hep söyledin, çok emindin beni içinde götüreceğine gittiğin yere, ve beni yine delice sevmeye devam edeceğine; yaşadığımız her hatıranın seninle geleceğine. Çok emindin... Vardı bir bildiğin, muhakkak. Böylesine mütebessim, huzurlu, her istediğine sahip, bütün arzuları yerine gelmiş bir ifadeyle yolculuğuna çıkmanın sebebi bu olsa gerek.

Yola çıkarken neler götüreceğini biliyordun da canım, ben sen gittikten sonra nelerden mahrum kalacağımı nasıl bu kadar doğru tahmin etmişim. Gidişinle, hayatıma bambaşka anlamlar yükledin, canım benim.

Mesela, birazdan yatak odamıza çıkacağım. Sensizliği en çok hissettiğim yer. Çünkü her zaman yalnız sana ve bana ait

bir köşesi olmuştur evimizin. Ama ne olmaya başladı biliyor musun sevgilim? Dokunamadığım sen, yavaş yavaş senden kalan boşluğa yerleşmeye başladı.

Odamızda, artık eskisi kadar yalnız hissetmiyorum kendimi. Arada bir, yine geçen akşamki gibi vuruyor ya, en azından, her gece hıçkırıklarla katılıp kalmıyorum. Telefon çaldı mı, yatağın senin tarafına koşuyorum hâlâ. Ahizenin yer değiştirdiğini dahi kabullenemedi beynim. Dedim ya, o gri kurtu garip oyunlar yapıyor.

Her gün ve her gece seninle doluyken, sadece anılarımdaki Pamir o kadar büyük bir yer kaplıyor ki hayatımda, evin içindeki tüm boşlukları doldurmaya başladın, bana dokunamayan varlığıyla. Platonik bir aşk gibi. Uğrunda yanıp tutuşulan, acı çekilen, buluşulamayacağı bilinerek hayal edildiği kadar mutluluk veren bir imkânsız sevgili gibisin benim için. Amma ve lakin otuz dört buçuk sene dokunuşlarımız, sevişmelerimiz öylesine tutkuluydu ki aşkım, görünmeyen varlığın, o imkânsız platonik aşkı aşıyor ve her an yeniden hayatıma dönecekmişsin gibi hissetmeme neden oluyor.

* * *

Geceyarısı üç sularında uyandım. Rüyamda, seni görmek için bir eski zaman düğmesine basıp duruyordum ama bir türlü ortaya çıkmıyordun. Bir ses, uyamırsam sana daha kolay kavuşacağımı söyledi. Gözlerim açıldı aniden. Bahar heyecanı olsa gerek, kuşlar ötmeye başlamıştı bile. Boğaz nasıl güzel, durgun; göl gibiydi, âdeta. Kandilli vapur iskelesi, kıyıda, tepede yol ışıkları, durgun suya öyle mistik bir pırıltıyla aksediyordu ki, burada olsaydın bayılırdın diye düşündüm.

Tekrar uyumaya çalıştım, ama olmadı. İki saat boyunca döndüm durdum. Birden, az önce, damağımda bir lezzet özlemiyle yutkundum ve kalktım.

Hatırlar mısın sevgilim, Pamiramızı, Drexel'a lisansüstü öğrenim için götürdüğümüz seneydi; 1992 Ağustos'u. Pamira'nın evini, düzenini hazırlayana kadar senin hocan Sterg'de kalmıştık. Ders dönemi başladığında, Phil'i'nin içinde emniyetli, düzgün bir ev bulana kadar, Pamira'yı her sabah mektebe götürüp akşamları alır, tekrar Devon'a, Sterg ile Fran'in müthiş malikânesine dönerdik.

İşte o günlerde, her sabah beşte kalkar, mutfığa iner, ikimize bir tepsi hazırlardım. Muzlu mısır gevreği ve yanında ballı kahve ile portakal suyu. Yukarı, yatağa getirir, seni öpüp uyandırırdım. Sonra yatakta, yanına otururdum. Beraber gevreğimizi yer, kahvemizi içerdik. Artık üniversiteli olan kızımızdı ya, bizim de yeniyetmelerden pek bir farkımız yoktu hani. Çoğu kez, kahveyi bitirmeye fırsat bulamaz, sabahın coşkusuyla sımsıkı sarılır, fincanları bir kenara zor bırakırdık. Sonra, sen duşa girerken, ben de Pamiracığımı uyandırmaya giderdim.

İşte, henüz o loş ve tatlı sabah saatlerinin özlemiyle, karım acıkmış yanılışmasını yaşadım birden, bu anılar hafızamdan şimşek hızıyla geçerken.

Az önce mutfığa inerek kendime minik bir kâsedede tahıl gevreği hazırladım. Biraz süt, çeyrek muz kattım. Ballı kahvemi de fincana koyup, oturdum salonun karanlığında. Boğaz'ın ışıklarına bakıp ağır ağır tadımladım, kâsedeki lezzeti. Mısır, üzüm, ananas kurusu, süt, muz... Bambaşka tatlar sürüklenip geldiler zamanın içinden, dudaklarıma dokunup damağımdan kaydılar. Yanımdaydın yine, birtanem. Boğaz tepeleri Devon'un ormanlarıyla kaplandı aniden. Deniz, Sterg'ün evindeki odamızdan seyrettiğimiz göl oluverdi. Sıcacık kahvenin moka aroması, içimize işlerken bir güne daha âşık uyanmanın mutluluğuyla, öylece sessiz oturduk yatakta. Kucaklaşmamızı aradı bir yanımda. Diğer yanımsa "Hiç he-

veslenme, boş kalacak kolların” diye fısıldadı. Bir başka yanılsama daha: Dışarıda yağmur yok, ama gözlerim aldanmış olmalı, ıslanıverdiler...

Canım kocacığım, Devon’dan, Phil’den dönüşüm sabahın yedisini buldu. Zihnimin kanatları, gözlerim, yüreğim, yorgun; Boğaz tepelerinden karanlık kalkmaya hazırlanırken uykuya gittim. Rüyamda bir trajedinin ortasında buldum kendimi; lüks bir yelkenlide, hiçbirinin simasını seçemediğim bir kalabalıkla yolculuktaydım. Yolculardan biri denize düşmüştü, bense yüzükoyun güverteye kapanmış ve ayak bileklerime bağlı kurtarma ipine asılarak kazazedeyi çekmeye çalışıyorum. Her nedense benden başka kimse gayret sarf etmiyor, sadece çığlık atıyorlar. Güverte sıırıslık. Yelken direğine sıkı sıkı sarılmış, can havliyle tutunmaya, bir yandan da bacaklarımı çekerek ipin ucundaki yolcuğu yukarı çekmeye uğraşıyorum. Ama tekne sürüklenip giderken, bedenimdeki ağırlık artıyor ve bacaklarımı hareket ettiremez oluyorum.

“İşte” diyor kalabalıktan birisi, “geçen gün dörder kilo ağırlığı kaldırmış olsaydı, güçlenecekti bacakları, kolları. Şimdi mümkün değil, kurtarması o adamı.”

Çevremdeki diğerleri gibi, bunu söyleyenin de yüzünün, bedeninin, sesinin cinsiyeti yok, ama sözleri bana müthiş bir suçluluk hissi veriyor. Sudaki zavallıyı kurtarmak mümkün olamayacak, biliyorum. Yardım eden de yok. Her şey benden bekleniyor. Çaresizlik içinde ağlıyorum. Pamir’i de batan transatlantikten kurtaramadığım geçiyor aklımdan. Son gücümle asılıyorum yelken direğine, çekiyorum kendimi bacağımındaki iple beraber, yukarıya doğru, ama kocaman bir dalga üzerimden geçiyor; bedenim, ıslak güvertede tekrar geriye kayıyor. Kaslarım yorgun, acıyor. Suçluluk duygusuyla daha da ağırlaşıyor bedenim.

“Uyanman lazım” diyor içimden bir ses, “daha fazla acıya

tahammül edemezsin. Uyan ve kurtul bu rüyadan! Nasılsa o adamı kurtaramayacaksın. Kendini kurtar.”

Gözlerimi açıyorum. Nefesim daralmış, bedenim yorgun. Saat henüz sekiz; ancak bir saat uyumuşum, buna uyku denirse tabii... O saatlerde bir yerlerde benden yardım bekleyen birilerini yüzüstü bırakıp geri dönmüş olabilir miyim gerçekten? Yataktan fırlayıp yüz mekik çekiyorum, rüyamdaki zavallıya faydası olacaktıymış gibi; düşün altında sakinleşiyorum sonra. Önce sıcak, ardında da soğuk suyla; rüyamın hikâyesini, görünmeyen, kimliksiz figüranlarını yıkayıp sökmek için zihnimden.

Güne başlamaya, Cihangir inşaatını gezmeye, bankalarda koşuşturmaya, kitabımı yazmaya hazırım. Bunlar benim bildiklerim. Henüz bilemediklerime de hazırım. Hoş geldin 8 Nisan Salı sabahı, hoş geldin. Gel, yorgunluğuma, hüznüme, endişelerime, hırslarıma, telaşlarıma, hayallerime, hatıralarıma katıl. Katıl ki, yarın, benim için bir gün eskide kal. Eskide kal ki, yarın, uğraşacak, didişecek bir yeni günüm daha olsun.

Canım kocam benim, 8 Nisan bitmeden seninle yeniden buluştuk. Günün koşuşması, telaşından sonra, baş başayız sevgilim. Saat henüz akşam sekiz oluyor. Solda, çam ağacımızın üzerinde inanılmaz bir mehtap yükselmiş, birtanem. Tam portakal rengi. Puslu, Prusya mavisini bir renk çöküyor Boğaz tepelerine. Deniz, bu akşam da dümdüz. Yaprak kıpırdamıyor dışarıda.

Sen burada olsaydın, çoktan içkilerimizi almış, verandaya çıkmış olurduk. Birer kolumuzla birbirimize sarılmış, benim başım senin omzunda, manzarayı seyrediyorduk, o hiç doymadığımız, hep şükürle izlediğimiz manzarayı. Arada öpüşüyorduk, sıcacık, bir kez daha; bir güzelliği daha paylaşmanın mutluluğuyla.

Geçen seneydi, yine böyle bir akşam, yine böyle, sarmaş

dolaş, Boğaz'ı seyrederken, şöyle demiştin bana: "Karıcığım, bak, şayet bir gün, gerekir de beni makinelere falan bağlayıp yaşatmaya kalkarlarsa, benim için bu evi gözden çıkarmanı katiyen istemiyorum. Öyle evi, arabaları falan satıp tüp, serum parası ödemeye kalkmayacaksın."

Gözüme yaşı gelmişti, söylediklerin gerçek oluyor gibi.

"Sevgilim, insan sevdiğinin hayatından nasıl ümit kesebilir? Mümkün mü?" dediğimde, "Beyin ölümü dedikleri anda gelip çaktırmadan fişimi çekersin. Bunu vasiyetim bil" diye ısrar etmiştin, gayet ciddi.

Ağlamamak için, "O zaman ev yerinde kalır, ben de Sağmalcılar'da" diye şakaya vurmaya çalışmıştım.

Benim bunu yapmayacağımı, yapamayacağımı anlamış olacaksın, beyin ölümün ilan edildikten bir gün sonra yüreğin bildiğini okudu ve kendi durdurdu makineleri.

En son yürek ölmüş, birtanem. Beyin ölümünden sonra altı ile otuz altı saat daha yaşarmış. Halbuki her şeyi kontrol eden, her şeyi hatırlayan, her şeye komuta eden beyin biliriz. Önce onun pes etmesi bana çok dokundu.

Bilirsin, yaşamı esas idare edenin yürek olduğuna inanırdım hep. Sanırım, senin durumunda bunun ispatını yaşadık, sevgilim. Yaşamı, arzuyla, tutkuyla, coşkuyla, aşkla besleyen yürektir. Bütün duyguların coşkusunda, hüznünde, önce yüreğimizin sesini duymamızın nedeni ne? Aşkı duyduğunda, yüreğimiz çırpınıp kafesinden dışarıya vurmaz mı?

Yaşamla ilgili tüm duygular yürekte kayıtlıdır bana göre; anılar da, bittabi. En son yüreğin ölmesinin nedeni bu olmalı. Tüm yaşadıkları, hatıraları hayatta tutuyor onu. Hepsini kalp gözüyle seyrediyor birer birer, en baştan en son âna kadar. Halbuki, beyin, saatlerdir bu dünyayla, sahibiyile, anılarla işini bitirmiş, ilgisini kesmiş çoktan, ölüme havlu atmış.

Sonunda, evi, arabayı satmadan, borç, harç almaya gerek

kalmadan, yolcu ettik seni birtanem. Şimdi, çok sevdiğin ve hep korumamızı istediğin bu evde, yokluğunda işte yine seyre diyorum mehtabı, karşı kıyıları. Ama buradasın canım benim. Burada yaşıyorsun. Bu evi de yaşatacağız kocacığım; senin için, seninle.

Dışarıda üşüdüm sevgilim. İyiden karardı hava. Mehtabın ışığı, gökyüzünde bir yol açmış, yine 1974'ün Temmuz'una ışık tutuyor. Zihnimin kanatları hazır uçmaya. Gidelim mi canım?

* * *

İkimiz de hiç yaşamadığımız bir temmuzu yaşıyoruz, birtanem. Zira sonrasında da her bir günümüz hiç ama hiç yaşanmamış olacak.

11 Temmuz Perşembe sabahı, yine, çok erken geliyorum ofise. Sevgili olduğumuz için yan çizip seni suiistimal ediyor hissinin vermekten ölesiye korkuyor, eskisinden daha çok iş çıkarmaya çalışıyorum. Sen de geliyorsun bir süre sonra. Masamın yanında seni karşıladığımda, bir an için yüreğimi ağzıma getirip bana sarılacak gibi oluyor, hemen toparlanıyorsun.

“Çok özledim seni Nermine” diyorsun fısıltıyla.

Görüntüde değişen bir şey yok; her sabahki sütlü, ballı kahveni ve Calcium Sandoz'unu getiriyor, notlarını tutuyor, direktiflerini gerçekleştiriyorum. Ancak, diğerlerinin nazarından ırak, gözlerimiz iç içe geçti mi, bir biz biliyoruz, neler yaşadığımızı.

Her zamanki gibi, akşamı zor ediyorum; yoğun günün sonunda neler olacağı ya da olamayacağı heyecanıyla.

Akşam, toplantılardan sonra herkes birer birer vedalaşıp ayrılıyor. Bense, yarın masanda olacak dosyaları hazırlıyo-

rum. Eve gitme saati geldiğinden, senden gözlerimi kaçırıyorum. Belki de doğru evine döneceksen ki, normal olanı zaten bu, yoluna çıkmış gibi olmak istemiyorum.

Odanın kapısı açık. Masanın arkasında ayağa kalkmış, toparlanırken sesleniyorsun sıcacık sesinle.

“Haydi Nermencik! Biz de çıkalım.”

Biz de! Biz de çıkalım mı dedin? Ne kadar güzel geliyor kulağa sen söyleyince, canım benim.

Ceketin elinde yanıma geliyor, beni bekliyorsun toparlanırken. Ayrılıyoruz bürodan.

Arabaya biner binmez elimi kavıyor, avucunun içine alıyorsun. Bileklerimiz o küçücük mesafedeki teması, bedenlerimizi birleştiriyor sanki; öyle heyecan verici, öyle iç gıcıklayıcı. İlk fırsatta, elimi dudaklarına götürüp öpüyorsun, dudakların tenimde kalmak ister gibi, uzun ve sıcak. Sonra, bacağına üzerine bırakıyorsun elimi, vites değiştirirken. Elimin altındaki bacağın kâh gaza kâh frene basarken, sakın sakın yer değiştiriyor avucum dizinin üzerinde, tenini hissederek.

“Bana bir sigara yakar mısın lütfen, canım?” diyorsun, “Ceketimin cebinde...”

Uzanıp Jag’in arkasından ceketini alıyor, iç cebinden John Player Special paketini ve Dunhill çakmağını çıkarıp bir sigara yakıyorum. Sağ elimin parmakları arasında, dudaklarına uzatıyorum. Önce yine elimi öpüyorsun, elinle kavrayıp. Sonra derin bir nefes çekiyorsun içine. Seni izlerken içim titriyor, sıcaklığıyla, aşkla; kendimi tutamıyorum. Sol elimi yavaşça ensene yerleştiriyorum. Saçını, boynunu okşuyorum sevgiyle; parmak uçlarımda sakın ama tutkulu bir aşk.

“Canım...” diyorsun, “canım benim...”

Maslak’tan orman yoluna giriyorsun. Nerelelere gidiyoruz, bilmiyorum; ne zaman döneceğimizi de. Sormak da istemiyorum, merak etmiyorum keza. Seninle beraberim ya, nereye, ne

sürelğine gidersen git, umurumda değil, birtanem. Dünyada daha fazla beraber olmak istediğim, daha fazla mutluluğunu istediğim biri yok. Annemin, babamın ne diyeceği, endişeleri; onlara vereceğim cevaplar bile ırak bana. Sanki eski Nermin gitti de bambaşka biri geldi yerine. Bu yeni halimi daha çok seviyorum; cesaretim, gözü karalığım hoşuma gidiyor, heyecan veriyor. Bu sayede birlikteyiz, biz olabiliyoruz zira.

Orman yolunda, ağaçların gölgesinde ilerliyoruz. Başımı arkaya atıp arabanın sun-roofundan yukarıya, o ulu yeşilliklere bakıyorum. Zümrüt dalgacılardan oluşmuş bir derin denizin dibinde yolculuk ediyorum sanki. Sana bu hissimi söylediğimde sol elinle, boynundaki elimi tutup omzuna doğru sarıyorsun kolumu. Biraz daha yaklaşıyorum sana, istediğin gibi sarılabilmek için. Uzanıp yanağını öpüyorum, yavaşça. Sigaranı veriyorum dudaklarına. Nefesini çekmeni bekliyor, başımı omzuna yashıyorum, dudaklarımı kulağının dibine yaklaştırmak için. İçini çekiyorsun özlemle. Burun kanatlarımda gömleğinin yakasından içime çektiğim Habit Rouge'la okşanmış teninin kokusu, ormanın rutubeti, iğne çamlarının rayihası, zümrüt dalgacıkların okyanusu içinde yol alıyoruz.

Hiç sorgusuz, sualsiz ve endişesiz, böylesine bir teslimiyetle güvenmek birine, ne kadar muhteşem bir duyguymuş, sevgi-
lim benim. Hayatımda ilk kez başıma geliyor. Desen ki, "Bir daha geri dönmeyeceğiz", umurumda olmazdı. Hatta keşke böyle bir şey yapıyor olsan, diye düşünüyorum. Ne yapayalnız ormanda, akşamın içine doğru gidiyor olmamızdan, ne arabanın süratinden, ne hayatımızın belirsizliğinden, ne de tabulardan; hiçbir şeyden korkmuyorum. Ancak yetersizliğin getirdiği teslimiyetle kendimi senin korumacılığına bırakmış olmaksın kaynaklanmıyor bu. Aksine, senin yanında kendi başıma, o güne dek bilmediğim bir kuvvetle, aşkıma, tutkuma sahip çıkma, başka da bir şeyi umursamama gücünü buluyorum. Se-

nin yanında güçlü hissetmekten ziyade, seninle olmak gücünü bulabilmiş olmanın ayrıcalığını yaşıyorum.

Yol uzun ya hiç bitmesin istiyorum. Bir yere vardığımız an dönüşü başlayacak, biliyorum. Seninle birlikte olmanın verdiği bir duygu olacak, yolculuğun kendisi her zaman varılacak noktadan daha fazla heyecan vermiştir.

* * *

Şimdi bunları yazarken düşünüyorum da, sevgilim, acaba bizim beraber alacağımız yol bitmiş miydi ki, sen dönüşe geçtin, 10 Ocak gecesi. Bizim süresini bilmediğimiz o hayat yolculuğu tamamlanmıştı demek. Beraber gelebileceğimiz en son durağa kadar gelmişiz demek, fark etmeden. İyi ki korkusuzca âşık olmuşum sana, iyi ki korkusuzca kendimi vermişim, almışım seni kendime, hiç hesap kitap yapmadan, iyi ki açmışım kendimi sana, oku da, beni bana anlat diye. İçimdeki bütün kadınların ruhlarını, yüreklerini, bedenlerini açmışım sana, hepsini sev de, beni daha çok sev diye. Hiçbir pişmanlığım olmadan anmak ne güzel bugün, tüm yaşadıklarımızı.

* * *

Kilyos'a varıyoruz, Temmuz güneşini ormanın gerisinde bir yerde bırakarak. Kilyos Motel'in önünde park ediyorsun arabayı.

"Canım, bekle beni lütfen" diyorsun, elimi öpüp kucağıma bırakırken. Bekliyorum seni, heyecanla, yüreğim ağzımda. Seninle geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmamı, içime sindirmemi engelleyeceğinden endişeyle, heyecanımı bastırmaya çalışıyorum ama nafi. Söz dinleyecek gibi değil yüreğimin çırpıntısı, midemdeki kelebekler. Zihnimin kanatları çoktan havalanmış, sahil ile motel arasında uçuşup durmaktalar.

Dönüyorsun az sonra, kapımı açıyorsun. Elimi tutuyorsun, sıkı sıkı. Motele giriyoruz. Yüreğimin sesi kulaklarımda, hoş bir baş dönmesiyle yanında yürüyorum. Her şeye rağmen kendimi bu kadar iyi hissetmemden ve umursamazlığımdan kendim de biraz şaşkırım. İçinde olmayı sevdiğim kareleri, üzerinde doğru ilerlemeye alıştığım çizgileri, benimsemiş olduğum kuralları; yani ezberi bozuyorum. Yanında, el ele, beraber yürümekten mutluyum, seninle birlikte görünmek umurumda değil. Kimseleri gördüğümüz yok zaten. Oda kapısını açıp bana yol veriyorsun.

İçeri girdiğimiz an, kapıya sırtını dayıyor ve beni kendine çekiyorsun. Bedenlerimiz, daha önce sadece bir kez buluşmuş olmasına rağmen, birbirlerini çok eskiden beri tanıyorlar sanki. O tek seferde çözmüşüz, bir diğerimizin şifrelerini. Yıllardır sana aittim sanki, sen de bana. Tenimizin dokusu, kokusu, dokunuşları, ikimize, bize ait gibi. Dudaklarımızın, ellerimizin temasında hem delice bir arzu var, hem de tutkulu, ama şefkatli bir sabır... bir diğerimizin bedenini, yüreğini dinleyerek içiyoruz dakikaları. Bedenlerimiz konuşuyor sanki. Sözsüz, sessiz, bir diğerini dinliyor, anlıyor, cevaplıyor; yolculuğumuzun bir sonraki adımı için işaret bekliyorlar.

Zamandan yana bir telaşımız yok. Her an bize ait, kimseye verilecek hesabımız yok. Bizim kendi zaman kavramımız bu, sadece ikimize ait. Hiç bitmeden, hep tek yöne akmaya devam eden bir kum saati bizimkisi. Gemimiz turlamaya devam ediyor dünyamızda, yolculuğun son limanına hiç varmadan. Kanatlarımızısa sadece yükseğe uçuyor, yorulmak nedir bilmeden.

Dışarıda hava kararmış. Odayı mum ışığı aydınlatıyor. Karadeniz'in dalgaları kıyıya hasret, açıklardan delirerek gelip sahilde patlıyorlar. Sonra, uzun, iz bırakan bir dalga boyu yayılıyor kıyıya doğru. Derken, minik, munis şırıltılar öpüyor kumsalı ve hemen ardından kreşendo bir dalga daha... Ruh-

larımız, bedenlerimiz bu sihirle öyle bütünleşmiş ki, gecenin ritminde salınıyorlar. Dışarıda kopan çılgın dalgaların uçlarında parçalanan beyaz köpükler beynimde, yüreğimde, kasıklarım da dağılıyor sanki. Damağım da çenenin gamzesinden emdiği tuz tadı, o tutkulu denizin, kıyıya hasretle, coşkuyla vuran dalgaların kumsalı, ısrarla, sabırla, tekrar tekrar okşayışlarla yerini az ötede kabarıp yükselen bir diğerine bırakışını dinlerken, bedenlerimiz de onlarla şekil değişiyor sanki. Artık, her ikimiz de, biraz dalga, biraz kumsal, biraz tuz, biraz köpük, biraz her şeyiz; bizi sarmakta olan ne varsa o an.

Kırmızı şarabı tek kadehten içiyoruz. Bir sen bana içiriyorsun, bir ben sana; dudaklarımızın susuzluğunu gidererek. Masadaki yemeklere dokunmadık bile. Gözlerimiz hiç ayrılmıyor birbirinden. Bir diğerimizin gözbebeğinde kendimizi seyrediyoruz, diğerine karışmış, birleşmiş. Tutkumuz, arzumuz, coşkumuz, nefesimiz, hepsi gözlerimizin mavilerinde.

Tanrı'nın nazarında, kendimi senin eşin, karın gibi hissediyorum. Bu oda, balayı odamız bizim. Şarap kutsanmış sanki; aşk yapışımız bir ibadet gibi. Birbirimizin varlığına, birbirimizi bulduğumuza, muhteşem aşkı beraber yakaladığımıza şükranla, mücevher işler gibi işliyoruz arzumuzu, ihtirasımızı. Tenlerimizde hayatın kendisini var ve gerçek âşıklar olmanın güzelliğini tadıyoruz bu yolla. Sadece bedenlerimizin değil, ruhlarımızın tatminindeki derin, mistik gücü hissediyoruz.

Karadeniz öyle coşkulu, öyle tutkulu ki, gecemize hâkim oluyor. Şarabımızı bitiremiyoruz bile; mum ışığında Karadeniz olup kalıyoruz bütün gece, evlenmediğimiz halde balayı yaptığımız bu odada.

Saatler sonra, yaşadığımız yolculuğun tatlı doyumuyla kollarında sakın sakın uzanırken, hüzün sarıyor ikimizi de. Kum

saatini döndürmüş birileri. Gemimiz iki ayrı limana bırakacak ikimizi, bir müddet sonra. Kanatlarımız alçalmış, kondu konacaklar iki ayrı adreste, iki ayrı pencerenin pervazına.

Sımsıkı sarılıp göğsüne çekiyorsun beni. Saçlarımı, alnımı, yanaklarımı, dudaklarımı öpüyorsun, sanki yeni buluşmuşuz gibi.

“Seni hiç bırakmak istemiyorum sevgilim” diyorsun.

“Sevgilim” diyorsun, sevgilim benim. Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerime yaş geliyor. Senin gözlerinde de yaşlar pırıldıyor. Yutkunuyorsun beni izlerken. Ağlamamak için, başımı boynuna gömüyorum, daha sıkı sarılıp sana. Teninin kokusunu içme çekiyorum, bende kalsın, sensiz olduğum saatlerde diye. Tek vücut, kenetlenmiş yatıyoruz, artık, geçmeye başlayan zamana karşı hareketsiz durursak kazanırmışız gibi.

“Böyle, hiç ayrılmadan uyuyup uyanmak isterdim Nermincik; güzel sevgilim benim” diye mırıldanıyorsun kulağıma.

“Ben de...” diyorum, sesimin titremesinden endişeyle, “ben de birtanem.”

“O gün de gelecek. Geceleri de ayrılmayacağız” diyorsun.

Sadece beni rahatlatmak istediğinden değil, gerçekten de bunu arzu ettiğinden söylüyorsun, biliyorum. Ancak mümkün değil. Nasıl olabilir ki? Boğazım düğümleniyor. Henüz senin kollarında, sıcacık, aşkla sarılmış yatarken bile, ayrılmak üzere olduğumuzun bilinciyle, tarifsiz bir özlem ve hüznün içindeyim. Ağlamak korkumdan hiç konuşmuyorum. Yanında hüngürdemek, duygu sömürüsü gibi geliyor. Senin benden daha iyi durumda olmadığını görüyorum. Aslında, benim seni teselli etmem lazım. Evli olduğun halde bana âşık olan sensin. Ben sana âşığım ama senden başka herkes ve her şeyden bağımsızım.

Kollarının arasından sıyrılıp, seni sarmalıyorum. Yüzünü, dudaklarını öpüp, gözlerine bakıyorum. Gülümsemeye çalışıyorum.

“Seni o kadar seviyorum ki birtanem, paylaşabildiğimiz kadarına razıyım ben” diye fısıldıyorum. Sesim fazla çıkamıyor. Biraz bıraksam kendimi hıçkırıp ağlayacağım. Çenendeki gamzeyi öpüyorum. Tuz tadını emiyorum teninden. Yüreğimin gözyaşlarına tuz basıyorum, ağlamamak için.

* * *

Bugün, evden ayrılışının tam üçüncü ayı doluyor canım. Şu anda, gece, saat on biri yedi geçiyor. Üç ay önce, seni hastaneye yetiştirdiğimiz saat.

Bugünkü yalnızlığım, gözyaşlarım, aynen o ilk gittiğin günkü gibi. Sanki her şey yeniden tekrarlanıyor.

Sabah erkenden, sevgili Handan Yalvaç'ın senin için Chronicle'da büyük bir özenle hazırladığı yazıya resim ve evrak bulayım diye kütüphanemize daldım. Dalış o dalış. Kendimi kaybettim zaman cetvelinde. Bebekliğinden başlayan fotoğraflar, *Antik Dekor*'a yazdığın “Nostalgia and Fantasia” köşesindeki yazılar, o yazılar içindeki İzmir, Karşıyaka'daki baba evinin ve ailenin öyküsü, kendi hayatın, bizim hayatımız, tarihte yolculuklarımız... hepsi yeniden canlandı evin içinde. Senin hüznlerini ve sevinçlerini bir kez daha paylaştım birtanem. Kendimi o kadar çaresiz hissettim ki, anlatamam. Kalbini kıran, içini burkan şeyler için bir kez daha teselli etmek isterdim seni, ama yanımda değildin artık. Seni tesellsiz bırakıyormuşum gibi geldi. Temelli uzaklaştığının bilinciyle, babacığının kucağında üç aylıkken en küçük halindeki fotoğraflarınla başlayarak, bir yaşındaki, üç, beş yaşlarındaki ve ilk okul, lise, üniversite yaşlarındaki bütün Pamirleri ayrı ayrı ölüme göndermişim hissiyle sarıldım. Bugün bir değil, onlarca, yüzlerce cenaze çıktı evimizden, her fotoğrafın Pamir'ini ayrı ayrı uğurladım. Her birine ayrı ağladım. Her

birini ayrı özledim, senin o zamanlarını bilmemiş olsam da-
hi, her biri bana o kadar yakın, o kadar bana ait ki, kiminin
annesini gibi hissettim, kiminin kardeşi, bildiğim yaşlardaki-
nin sevgilisi, karısı, arkadaşı, sırdaşı... Her birini ayrı ayrı
kaybettim sonunda... Her seni kaybedişimde, benden de bir
parça eksildi, kendimin de bir tarafını kaybettim. O kadar
eksildim ki, sonunda bütünlüğümü hissetmez oldum; sadece
yanan, acıyan bir yürek ve ağlayan gözler kaldı geriye.

Bütün gün bana aittigüya. Elim yazmaya varamadı, tek ke-
lime de olsa. İlk kez yazmak acı verdi, bugün. Halbuki dün ak-
şam aldığım notlarla bugün sayfalar dolusu yazacağımı sanı-
yordum. Fotoğraflarından ve yazılarından o kadar acı çektim
ki, daha fazla yanaşamadım sana, sevgilim. Yazamadım, sade-
ce seni düşünüp, tekrar yaşayıp, oturdum akşama kadar. Der-
se de inemedim. Cazımaçı'ya havale ettim. Küçüklerin yanın-
da çözülmek istemedim. Onlara izahı çok zor bu hallerin.

Nasıl olacak bu iş sevgilim, nasıl halledeceğiz bu sensizliği,
bir ipucu ver bana. Karşıyaka'da geçirdiğin o yaz, baba evinin
yıkılışına, yerinde apartman yükselişine nasıl hâlâ yüreğinin
yandığını, gidip de evi göremediğini yazmıştın. Bugün tekrar
okurken, seninle konuştum, yüksek sesle. Sen, yerinde olma-
yan bir evi bu kadar özlerken, sensiz, benim nasıl bir özlemde
olduğumu tahmin edebiliyor musun, canım benim. Bulundu-
ğun yerden ne yapabilirsin benim için sevgilim?

Ah! Birtanem benim, Tanrı gibi, dokunmadan, öpmeden
sevmeyi becerebilsek. Ama insan işte, sevdiğinin tenindeki
sıcaklığı istiyor, özlüyor, arıyor. Hele bizler; sen, ben ve bebe-
lerimiz. Biz, o sıcaklığı o kadar içten ve dolu dolu paylaşırdık
ki, âdeta yaşayan bir organizmaydı bizim sevgimiz. Kendi
başına evimizde, aramızda bir canlıydı, hep beraber sarmala-
yıp, elbirliğiyle her gün biraz daha büyüttüğümüz. Son za-
manda sevgili Ariellamız da, kendi yanında getirdiği sevgi-
siyle beraber bu takıma katılmış, birlikte harika bir ekip ol-

muştuk. Bir de Pamiramızın hayatına girecek sevgi yüklü takım arkadaşı bulmasını bekliyorduk.

Bugün Pamiracık telefon etti, uzun uzun konuştuk, karşılıklı, gözyaşlarıyla. Aynı şeyi söyledi o da: “Anneciğim, bizim sevgimiz, sanki kendine has bir canlı. Sosyal değil, fiziksel varlık haline gelmiş bu sevgi. Onun için daha çok özleyeceğiz babacığımı.”

Sonra, her gün, nasıl birbirimize defalarla sevgimizi dile getirdiğimizi nasıl her fırsatta kucaklaşıp öpüştüğümüzü konuştuk. Gündüz her evden ayrılıp buluşmada, akşam yemek saatinde sonra uykuya giderken... her an fırsattı öpüşmeye. Bu öpücükler, sevginin, enerjinin transferi gibiydi, o bahsettiğimiz organizmayı yaşatan, büyüten, kuvvetlendiren. Gıdasının eksilmesine, küçülmesine, üşümesine hiç fırsat vermedik, yarattığımız bu canlı sevginin.

Sen hele sevgilim, hangimiz eline bir kadeh verse, masada servis yapsa, omuzuna bir süveter kondursa, onun elini tutar sıcacık öperdin. Benim ayrıcalığım vardı; bir de dudağımdan öperdin beni. Canım benim...

Bir gün demiştin ki; “Sevgilim, sensiz ve senin bana verdiğin bebelerimiz olmadan geçirdiğim senelerin acısını çıkarmak telaşındayım ben.”

Oh! Birtanem, çıkardın da, çıkardık da... ama ne var ki doyamadık işte. Bak canım, senin için bir hesap daha çıkardım az önce. Kendime teselli olsun diye yaptım bu hesaplamaı, ama eminim, okuduğun zaman sen de teselli bulacaksın gidişinle ilgili dertleniyorsan şayet.

Canım kocam, senin uzaklaştığın tarihteki yaşlarımızdan hesapla, sen tüm hayatının yüzde kırk sekiz nokta sıfır dört oranını sırf benimle, ben de yüz de altmış üç nokta altmış üçünü sadece seninle yaşamışız. Bakar mısın canım? Muhteşem değil mi? Geri kalan zamandan, bebekliğimiz, çocukluğumuz, anne babalarımızla, okullarla, senin, askerliğinle ge-

çirdiğin zamanları çıkarırsak, neredeyse hep birbirimizle, bir diğeri için yaşamışız. Harika değil mi? Görüyorsun, sırf yazmıyorum, arada hesap kitap da yapıyorum. Üstelik sen, o ara zamana yüzlerce sevgili, iki de evlilik daha sığdırmışsın, o da bu hesaba dahil canım.

Bütün o sevgililere ve her iki eşine de, seni bana sakladıkları için teşekkür ediyorum şimdi. 1974 Temmuzundan beri sadece bana ait olduysan, sadece beni sevdiysen, üzerime titreyip beni zamandan kıskanacak kadar çok arzuladıysan, bunda hepsinin payı var. Hiç kimseleri kıskanmadım, hiçbir zaman. Hayatındaki bunca çeşniden sonra, benim hepsinden farklı olduğumu fark etmen ve bunu keşfinden sonra da hayatında sadece beni istemiş olman, beni özgüvenli kıldı da-ima. Kendimi çok ayrıcalıklı hissettirdin bana. Sakin, sessiz bir gurur duyardım ve halen duyarım, bu seçiminin sebebi ben olduğum için. Onun içindi, seni bu kadar mesut etmek arzum, yaşadığımız en zor günlerde bile, hayatını cennete çevirmek telaşım.

Şimdi, geriye dönüp bakarken, gerçekten, biz iki çılgın âşık, el ele tutuşmuş ve bir yardan atlamışız. Ama öylesine bütün olarak, ahenk içinde, bir diğeri için sahip olmuşuz ki, yara bere, sıyrık almadan, yumuşacık iniş yapmışız, hem de yarın dibine değil, kimsenin tahmin etmediği şekilde, atladığımız yerden daha yukarılarda, yumuşacık cennet bulutlarının üzerine. Tersine çevirmişiz yer çekimi kanununu. Bütün tahminleri altüst etmişiz. Kendi kuralımızı, kendi kanunumuzu yazmışız, aşkımızın dikte ettirdiği gibi. Avukatımız da, savcımız da, hâkimimiz de aşkımız olmuş sadece. İstibdat denebilir ama aşkta demokrasi mi olur zaten. Aşk başka güç tanır mı, kendine eş koşulan? Kime akıl fikir sorar ki aşk? Tanrı'dan sonra mutlak hükümran o. Tanrı'nın çok özene bezene var ettiği bir duygu olduğu için olmalı.

Biz ikimiz de o evrensel, Tanrısal aşktan nasibini alanlar-

dık sevgilim. Birlikte bu kadar güzel yaşamamızın nedeni bu. Aşkın, tenselliğin ötesinde Yaradan'a ait her şeyden o tabiatın, yaşamın kendisinden geçtiğini; bir bütün olarak algılandığı zaman duyulan zenginliğin tende yansıdığını fark edebilenlerdendik. Ne mutluydu bize birtanem, ne mutlu bana, bunları anımsayabildiğim için sevgilim benim.

Bugün 12 Nisan Pazar. Gri, bulutlu, soğuk bir sabaha uyandım. Sen olsaydın, yatakta yan yana sıcacık, sütlü, balı kahvelerimizi içeceğimiz sabahlardan birini yaşardık. Neyi aslına göre yaşıyorum ki bu günlerde? Her şey benim için asli olandan, gerçek diye bildiğimden çok ama çok farklı. Rutinlerim dahi, kendi içinde eksik bir 'ben'i barındırdığından olacak, tam bana ait gibi değil.

Dün, bütün gün, atölyede, yaptığım işe kendimi veremedim; talebelerle beraberliğimde de ayın hislerim yaşadım. İçimdeki, ruhumdaki eksiklik yarım yapmış gibi beni. Kimse anlamıyor gerçi, çok bana ait bir his bu. Sana şöyle anlatabilirim belki... ne desem... belki de yaralı tek kanadı sarılmış bir posta güvercini olduğumu farz edebilirsin sevgilim; her şeye rağmen uçmak zorunda olan bir güvercin. Postaları var götürecektir, hayatlar var götürdüğü postasıyla, devam edecek... Ayrıca yüreğinin yarısını da çıkarmışlar yerinden. Artık, sevdiğiyle yaşayacağı yeni bir şey yok. Olan biteni, âm kutusuna koyup beynine hapsedmişler. Anlatabiliyor muyum, birtanem? İşte böyle bir posta güvercini gibiyim.

* * *

Dört saat boyunca sevgili Aylacığım ile sohbet ettik. Konu, tabii ki tahmin ettiğin gibi; müzik, aşk, rastlantılar ve sendin. En çok da sendin. Platonik aşkın ne zaman ve kim tarafından adlandırıldığı üzerine konuştuk uzun müddet. Ayla da

ben de, aşkımızı platonik yaşıyoruz ya şu sıralarda; merakımızı çekti, deyimin kaynağı Platon'un felsefesi mi diye. Hiç merak etmemiştim, bu akşam, yatmadan önce öğreneceğim. Sen biliyorsundur, eminim, ama söyleyemezsin şimdi.

Bu öğleden sonra, Marina'da oturduğumuz kadarıyla, sen motorla önümüzden geçtin, yanında ben vardım, Karşıda, Kuleli'nin rıhtımında tekneden indin, bindin, benden daha önceki ama çok iyi bildiğim dönemlerde. Yine ben yanında, dümeni bana bırakıp Galatasaray Adası'nın önünde dibe daldın, pervanelerden plastik torbaları temizlemek için. Hava kararmaktaydı ve soğumuştü. Korktum, üşüteceksin diye. Tekneye geri çıktığında, havluya sarıp, sonra sarılıp sıkı sıkı ısıttım seni. Anorağını giydirdim, kahveni getirdim dümenin yanına. Kolunun altına girdim, sıcacık, yeniden çıktın yola, beni alıp kolunun altına... Gözden kayboldun benimle beraber... Bana yine yalnızlık kaldı birtanem, soğukluk kaldı benimde...

Her ayın onu, on biri, on ikisi, on üçü, on altısı böyle mi geçecek birtanem? Onu akşamı seni evden hastaneye götürdüğümüz, on biri beyin ölümüne hazırlanın dendiğı, on ikisi, tıbben beyin ölümünün ilan edildiğı, "artık gün sayıyoruz", sonra "saat sayıyoruz" dedikleri; on üçü yüreğinin durduğı, on altısı başını toprağı yatırdığımız günler; her ay aynı günler tekrarlanıp duruyor birtanem.

Ay değışse de, mevsim değışse de, bana fark etmiyor, her birinde aynı canlılıkta senin benden uzaklaşmanı sırasıyla yaşıyorum.

Her ayın onu gecesı, arabada sen kollarımda, dudaklarım altında, yanaklarında, bana geri dönmen için yalvararak, deliler gibi hastaneye yetişmeyi bekliyorum. Sonra, elim eline yapışmış acilde, sedyenin yanında koşturuyorum. Avucuma yüzüklerini, saatini, boynundaki Âyete'l kürsi'li zinciri veriyorlar, sed-

ye mermer zeminde kayarak seni tomografiye götürürken. Sonra da yoğun bakımda gözyaşlarımı, sessizce, yanağına akıtıyorum, yalvarıyorum sesimi duyup geri dönmen için.

Ayların on biri yaşlarla ve dualarla geçiyor, söylenenlerin aksine içimde hâlâ bir ümit taşıyarak. Ne garip değil mi sevgilim, artık dönmeyeceğini bilmeme rağmen, o ocağın on birindeki ümit var ya, nisan ayında bile bana o günleri yaşattı.

Ama on ikisi yok mu, beyin ölümü gerçekleştiğini söyledikleri, işte her ayın o günü bir kez daha beynim ölüyor seninle beraber. On üçü sabahı, akşam olacakları bildiğimden, zaten ağlayarak uyanıyorum. Her on üçü geces, hastaneden gelen telefonu duyuyorum yeniden; “Artık gelin. Çok az zaman kaldı” diyorlar. Zaten az önce başucundan ayrılırken söylemişlerdi. Koşuyorum yeniden, bebelerimizle beraber, dostlarla beraber geriye. Yine, sarılıp sana, öperek, koklayarak, sevgi sözcükleriyle; ve yine hep birlikte sessiz gözyaşlarıyla uğurluyoruz seni canım benim. Yüreğinin gittikçe zayıflayan sesinin sonsuza karışmasını dinliyoruz, bir vuruş, bir vuruş... ve düz bir ses, mavi düz bir çizgi bize son işareti veriyor...

Ve ben, her ayın on üçü geces, bir kez daha seni kaybediyorum. Bir defa daha ellerimden kayıyorsun, yıldızlara doğru, canım benim.

Yarın Nisanın on üçü birtanem. Yine o meşum haber gelecek, gaipteki bir telefonda, diğer ucunda kimsenin olmadığı. Şimdiden acısı oturdu içime. Yüreğim boğuluyor şimdiden...

Joy fm, hüznü dağıtan bir melodi çalıyor.

“Life is a beautiful thing, as long as I hold that string... what a world, what a life... I am in love,

Seni fotoğrafından çıkarken görür gibi oluyorum sevgilim.

“Üzülme, s...tir et Bicikom. Gel kollarıma, dans edelim; unutursun” diyorsun.

Dans edelim birtanem, ama bana acımı unutturamayacağını biliyorsun, değil mi?

Senin, her derdi kovmak için kullandığın “s...tir et” sözcüğünü de özlüyorum. Ne kadar tabii, ne kadar huzurlu söyledin; kimseye küfür gibi gelmez, karşındakinin derdini ânın da yok ediverecek sihirli, tutsülü bir dileğe dönüşürdü. Kızdığında, söylediğin bir iki tane daha vardı ya, kızgınlığını değil de, hayatla ya da söz konusu olayla alay edişini açığa vururdu daha çok; veya o kötü kişiliğe acıdığın fark edilir, en sonunda hep birlikte gülünürdü. Bir o kadar da hassastın, duyarlıydın her olan bitene. O inceliği de sevgi vererek, sevgini hissettirerek, dokunarak, geçirirdin karşındakine.

Davetlerde, seni ne çok tatlı tatlı uyarmak zorunda kalırdım, hatırlar mısın birtanem? Sevdiğin veya yakın hissettiğin biriyle el sıkıştığın zaman, bir türlü bırakmaz öylece soh-bete devam ederdin. Özellikle kokteyl davetlerinde, karşındaki elini çekip başka tarafa yönelmek istediğinde zorlanır, ben de yavaşça senin kulağına eğilerek “Sevgilim, adamı bırak, gitsin artık” derdim. Gülerdik, sevgi gösterisinden sersemlemiş adamcağızın ardından. Sofra düzeninde oturduğumuz davetlerde de, senin diğer yanına yabancı bir hanım düşerse, gecenin başında, nazikçe uyarırdım kendisini.

“Hanımefendiciğim, sizi gecenin başında uyarmak isterim. Benim kocam dokunarak, okşayarak konuşmayı sever. Benim için hiçbir mahsuru yok. Yine de bilginiz olsun istedim.”

Gülerlerdi, hanımlar da kocaları da. Seninle ben o kadar tamam ve huzurluyduk, o kadar âşıktık ki, ne bir kadın senin dokunmandan yanlış bir şey anlayabilir, ne de kocası senden rahatsızlık duyabilirdi.

İşte, o dokunuşların, sıkı sıkı sarılışların, art niyetsiz sevgi dolu öpüşlerin, camide sana bin beş yüz kişiyi getirdi, canım benim. Üç aydır gece gündüz evi doldurdular; bugün de yalnız bırakmıyor beni sensizliğimde. Her dokunduğun, her

sarıldığın, her sevgiyle baktığın ve sevgiye çağırdığın, sen yaşıyorken olduğundan daha fazla, katlanarak geri dönüyor bana. Bütün bu sevgi selini, hem senin, hem kendim adına kucaklıyorum sevgilim. Sensizlikte bile, biz olmanın tadını yaşıyorum defalarla.

* * *

Canım benim, ayın on üçü hüznüne uyanacağımın düşüncesiyle dün gece uykuya gittiğimde, rüyalarım seninle doldu, sabaha kadar. Rüyamda, yine, bulutların arasından, yukarıdan bana bakıyorsun. Ben de, yeryüzüyle, senin aranda bir yerlerde, ağır kanat çırpışlarıyla, olduğum noktada durmaya ve minik minik yüzlerce küp şeklinde kutuyu paketlemeye uğraşıyorum. Kutular siyah, fiyonklar beyaz. Fiyonkla bağladığım her kutuyu elimden bıraktığımda, kendiliğinden sana doğru yükseliyor. Sen de, onları tek tek alıp bir bulutun üzerinde biriktiriyorsun.

“Kocacığım, neden bu kadar çok ve bu kadar küçük kutularla uğraşıyorum? Ne varsa içlerinde, hepsini bir büyük kutuya doldursam olmaz mıydı?” diye soruyorum sana. Sen ağzını açmıyorsun ama sesini duyuyorum.

“Sevgilim, o kadar kaygılı o kadar çok hüznölüsün ki, hepsi aynı kutuya girmez. Bunları tane tane, azar azar kutulayacaksın. Zaman alacak Bicikom, ama ancak böyle kurtulacaksın bu acıdan, kaygılarından” diyorsun, gülümseyerek. Sonra, yanındaki, kutu dolmuş bulutu gösteriyorsun.

“Bak” diyorsun, “şimdiden ne kadar çoğunu gönderdin bana. Daha, geride, bundan çok fazlası var. Ama başaracaksın canım karım benim. Ben buradayım. Bütün paketleyebildiklerini karşılayıp o yükü senden alacağım.”

Ne garip, ağlayarak uyanacağımı sandığım bu güne, rüyamda bana verdiğin huzurla, benimle olduğuna dair işaretinle,

sakin uyanıyorum. Sabahın beşi. Önce, kazağına sarılıp, fotoğraflarını öpüp, beni bugün ağlatmaman için senden söz istiyorum. Gülümsüyorsun; konuşmasan da sesini duyuyorum.

“Sevgilim, ağlama diye rüyana geldim. Bugün dinlendir yüreğini biraz. Beni de üzüyorsun.”

Pencereden bakıyorum. Yine gri bir gün... Az önce üzerinde olduğun bulut, fiyonklu kutular, hiçbirisi yok. Kuşlar, havanın serinliğine, karanlığına aldırmadan ötüşüyorlar. Artık mevsim bahar ama benim içimde ocak soğuğu devam ediyor. *Jet-lag* yaşıyor, mevsimlerim. Ne zaman düzelecek bilmiyorum. Zaman ayarı için İsviçre'ye mi gitsem, ne yapsam birtanem?

Sanırım, şu son günlerde kolay kolay geriye gitmek istemeyişimin sebebi, mektubumun sonuna yaklaştım olmam. 1 Mayıs'ta postalayacağım ya mektubu, senden ayrılacak olmanın hüznüyle bir türlü sonunu yazmaya varmıyor elim, sevgilim. Yazmadığım kadar, seninle o eski temmuzda takılmış kalmış oluyorum. Elyazınla, elyazımla yazdığımız günlük defterlerimizin o sayfaları açık. O günlerde çekilmiş fotoğraflarımız sayfaların üzerinde, hepsi yanı başımda. Evin içinde nereye oturuyorsam, bilgisayarımınla beraber onları da taşıyorum. Bir aşağı kata, bir yukarı kata... Bir türlü elim varmıyor, bir sonraki sayfayı çevirmeye. Aslında, son güne gelmeyecek bu mektup, aşkımızın başlarında bitecek ya, postaya verdiğim andan itibaren yine boşlukta kalacağımdan korkuyorum. Kendime terapi diye başlamıştım yazmaya. Zarfladığım anda, ilk gittiğin günden daha beter bir yalnızlığa düşeceğim endişesi, sıkı sıkı kanatlarıma tutunarak uçmalarına izin vermiyor günlerdir. Onun için, boyuna günlerimi anlatıp duruyorum birtanem. Hem seni, hem kendimi oyalıyorum açıkçası. Beni affet canım, şimdi, kaldığım yerden aşk yolculuğumuza devam ediyorum.

Biz yine de 1974'e gidelim, canım benim. Belki, Őu kaçmıŐ ayarlarımı dŰzeltir, iŐimdeki ھاanoz dengeli kadını Őekle Őemaile sokarız beraber. Bu gŰn, hıŐkırıklar kalemimi kırmadan, sakın ve huzurlu, yazmak istiyorum sadece...

Birbirimize verdiğimiz ilk hediyeler...

12 Temmuz Perşembe sabahı saat henüz yediye on var. Ataköy'de, 3. kısmı 2. kısma bağlayan köprüye doğru, yüreğim ağzımda koşar gibi yürüyorum. Köprünün altından çıktığım an coşuyor içim, sıcaklık basıyor tüm bedenime, daha yaz güneşi basmadan tenime. Aynı anda sen de varmak üzeresin buluşma noktamıza. Araban kaldırıma yanaşıyor. İniyor, beni hasretle yanaklarımdan öpüyor ve kapımı açarak binmemi bekliyorsun. Direksiyona geçtikten sonra dönüp dudaklarımdan öpüyorsun. Gözlerinin mavilerinde güneşler parlıyor. Benimkiler daha farklı değil, yanmaları, yansımaları hissediyorum.

"Günaydın sevgilim" diyorsun, parmak ucunla dudağımı, yanağımı okşayarak.

Elini tutup, yavaşça parmak uçlarına öpücük konduruyorum, "Günaydın" derken.

Yine el ele, bilek bileğe, şehre geri dönmek üzere, sahil yoluna sapıyoruz.

Sabahın altısında çıkmış olmalısın Nişantaşı'ndan yola. Banyonu, giyinmeni de hesaplayınca en azından beşte uyanmış olmalısın. Gece, konserden sonra, evde partinin devam ettiğini biliyorum. Belki de hiç uyumadan gelmiş olmalısın beni almaya. Yine de o kadar dinç ve mutlu görünüyorsun ki, hiçbir şey demeye yanaşmıyorum. Ayrıca, benimle olmadığın zamanki hayatınla ilgili hiçbir şeyi sorgulamak istemiyorum,

beni ilgilendirmiyor. Beni tek alakadar eden, benimle beraber olmak için bu işkenceye katlanarak yanımda çok ama çok heyecanlı ve mutlu olman. Ancak, aklımdan geçenleri hissetmiş olmalısın, izah ediyorsun, kendiliğinden.

“Gece uzuyordu. Sabah seni kaçırmamak için erkenden yattım.”

Gülümsüyorum. Dudaklarımdan dökülmeyen soruyu cevapladığın için.

“Çok teşekkür ederim.”

“Mutlu musun?” diye yüzüme bakarak soruyorsun.

Senin bana baktığının iki misli bakıyorum sana; yüreğimi, ruhumu en iyi gösterircesine; âşık, mutlu, tutkulu.

“Çok” diye mırıldanıyorum, “ç” harfi çınıyor âdeta, “o” uzuyor, “k” ise vurgulu harflerin tümüne hakkını veriyorum.

Gözün yolda, elimi dudaklarına götürerek “Bir daha söyler misin?” diyorsun, duyduğuna doyamamış gibi.

Benim sevgime, sevgi sözcüklerime duyduğun arzu içimi ısıtıyor; seni kucaklamak, daha çok söylemek istiyorum. Oturduğum yerde olabildiğince sana yaklaşıp dudaklarımı kulağına dayıyor ve öperek tekrarlıyorum:

“Çok mutluyum, çok, çok, çok.”

Ben sana sormuyorum, “Mutlu musun?” diye, ama sen söylüyorsun.

“Oh Nermincik; ben de sevgilim, ben de çok mutluyum.”

O günden itibaren, sadece uykuya gitmek için ayrılıyoruz birbirimizden. Her sabah Ataköy’den beni alıyorsun. Her akşam işten beraber çıkıyoruz. Perşembe akşamı, güneşi yine Paşalimanı’nda batırıyoruz. Cuma akşam yemeğine Baler Motel’deyiz. Bu defa odamıza getirtiyorsun yemeği. Aslında, bir araya geldik mi, ikimiz de açlığı hissetmiyor, birbirimizin varlığıyla doyuyoruz ya, yemek ritüelini seviyoruz. Mum ışığında, tadını özümsemiş her lezzetle, göz göze kaldırdığı-

mız ve yudumladığımız her katre içkiyle, konuşarak, bakışarak, dokunarak beraber olmanın tadını çıkarıyoruz. Aşk yapmadan aşkla zamanı paylaşıırken gösterdiğimiz sabır tutkumuzu, arzumuzu besliyor. Saatlere düğüm atıyoruz yine. Geçmiş, gelecek önemsiz. Sadece o an var ve o bütün zamanlardan daha geniş bir zamanı kapsıyor; hepsinden daha anlamlı.

Cumartesi günü yine sabahın yedisinde buluşuyoruz Ataköy'de. Yarım gün ofiste çalışıyoruz. Öğlen çıkıyoruz beraber. Florya'ya gazlıyorsun bu kez. Ağaçlık bir alanın ortasında, araba talim yeri var, bomboş. Duruyorsun kenarda. Kontağı kapıyorsun.

“Gel bakalım Nermincik, geç direksiyona” diyorsun.

Dehşet içindeyim. Direksiyon dersi için *E Type Jag*'in pek akıllıca bir seçim olmadığını düşünüyorum ya, fikrimi soran yok. Korkak görünmek de istemem. Daha önce defalarla kullanmışçasına direksiyona geçiyorum. Yanıma oturuyorsun. Sakin, öğretici ses tonuyla anlatıyorsun adım adım ne yapmam gerektiğini, ama söylediklerini tekrara niyetin olmadığı belli. Her zamanki gibi, bir defada anlamış olmamı bekliyorsun. Nasıl altından kalkacağımı bilmiyorum ya, sana mahcup olmaktan o kadar korkuyorum ki, tek alternatifim başarmak.

Sol ayağım debriyajda sağ ayağım frende, kontağı açıyorum. *Jag*'in tok, sakin, maskülen sesi beni uyarıyor, “Benimle oyun olmaz” gibilerinden. Yerimde diklenip yutkunuyorum. Vitesi bire geçiriyor, debriyajdan ayağımı çekerken gaza yavaşça basıyorum. Hareket ediyoruz. Sürülmüş tarla gibi engebeli toprak üzerinde, araba sağa sola oynuyor. Avuçlarım direksiyona âdeta yapışmış gibi, düz tutmaya çalışıyorum.

“Bravo!” diyorsun, “Bravo Nermincik, çok iyi.”

“Bir de bana sor” diyemiyorum tabii.

“Şimdi biraz hız ver bakalım.”

Bu özel arabayı bana teslim ettiğin yetmedi, bir de hızlanmamı istiyorsun! Benim gözüm kara anladım da, seninki benden kara sevgilim. Ama madem öyle dedin, öyle olsun. Basıyorum gaz pedalına. Hızlanınca, direksiyon daha da kıvraklaşıyor avuçlarımın arasında. Bu inatlaşma hoşuma gidiyor. Biraz daha gaz, biraz daha... Açık arazide, karşıda ağaçlık alanın başladığı yere kadar süratle gidip tam önünde durmayı hedefliyorum kafamda. Şimdilik sesin çıkmıyor. Ama birden: “Yavaş yavaş frene bas şimdi” diyorsun, “Ama yavaş yavaş...”

Efendim? Fren mi dediniz? Bense gazlamanın tadını çıkarmaktaydım. Sağ ayağımı gazdan kaldırıyorum, ama heyecandan fren yerine yine gaza basıyorum. Ağaçlık alan az ötede.

“Fren!” diyorsun, “Fren!”

Ağaçlar neredeyse bizi kucaklamak üzere. Adrenalinim göklere yükselmiş, his çok hoşuma gidiyor ama ürkütüyor aynı zamanda. Artık, yavaş durmak için mesafe kalmamış. Köküne kadar frene abanıyorum. Jag, kazıklanmış gibi, olduğu yerde üç yüz altmış derece *spin* atmaya başlıyor. Direksiyona sımsıkı yapışmış, koltuğuma mıhlанmış vaziyetteyim. Dönüşün tadını çıkarıyorum. Kendi etrafımızda üç kez döndükten sonra duruyoruz. Benim nefesim de durmuş, kulaklarımın dibinde bir yerde atıyor yüreğim. Sakin, arkama dayanıp park yerine sürerek kontağı kapıyorum. Sana dönüyorum. Gözlerin açılmış, yüzünde hem endişe, hem hayret ve beğeniyle karışık muzip bir ifade var.

“Neydi o numara?” diyorsun, saçımı okşarken.

“Bilmem” diyorum, “Şimdi öğrendim.”

“Hızlı öğreniyorsun. Muhteşem bir *spin*’di” diyorsun “Ama hiç gerek yoktu. Buna *chicken* oynamak denir. Seviyorsan bu hissi, sana hakkıyla öğretirim nasıl yapıldığını. Mühim olan arabayı senin kontrol etmen, aksi her zaman bela olabilir.

Ama soğukkanlı hâkimiyetine hayran oldum sevgilim.”

Etrafımızda kabaran toz bulutu içinde, uzun uzun öpüşüyoruz. Ben, içimden, salise farkıyla, kazasız belasız ve arabana zarar vermeden durabildiğim için şükrediyorum. Bu macerayı sonraları konuştuğumuzda, benim kesinlikle başara-
cağıma inandığını ve hiç korkmadığını söylemiştin. Neydi bana o kadar güvenin birtanem? Nasıl bir inanç duyardın, hiç yanlış yapmayacağıma dair.

Chicken oynamanın, arabayı vuruşacağı noktaya doğru son sürat ölümüne sürüp şans yaver giderse son anda darbe almadan kurtarılması demek olduğunu anlatıyorsun direksiyonda, Ambarlı'ya doğru giderken. Makbul bir şey olmadığını ekliyorsun. Az önce *spin*'imi tebrik etmiştin ama şimdi, iyi bir sürücüyle serseri gençlerin direksiyon kullanması arasındaki farkı anlatıp sıkı bir ders veriyorsun. Anlayana tabii. Ben anlıyorum. İyi bir yarışçının sadece pistte yarıştığını, trafiğe açık yollarda kurallara sektirmeden uyduğunu dinliyorum senden. Bundan sonra, gaz ile fren pedalını karıştırmayacağıma söz veriyorum, kendi kendime. Sana bu sözleri bir daha tekrar ettirmemem lazım.

Sen anlatırken, yeniden talebe psikolojisi içine giriyorum. Saçını, boynunu falan okşayamıyor, elim senin elinde, öyle sessizce seni dinliyorum, bu nedenle.

“Amerika’da, en hızlı on Corvett yarışçısından biri seçilmiştim Nermencik, ama o hızı hiçbir zaman yollarda yapmam” diyorsun. Sonra, yarış hikâyelerine geçiyorsun. Masal gibi dinliyorum yol boyu. TTOK’nın ilk Türk-Yunan rallisinde Birol Egeran ile birlikte aldığınız birincilik kupasını, Renç Koçibey’in Anadol’u ile nasıl takıştığınızı, Birol’un sonra bir trafik kazasında öldüğünü o gün öğreniyorum.

Baler Motel’e vardığımız anda, geçmişinle ilgili ders faslı kapanıyor. Artık sadece sen ve ben varız. Doya doya yaşanacak anlarımız, saatlerimiz var. Saat henüz öğle üzeri iki gibi. Bü-

tün öğleden sonra, bütün akşam bizim, ilk defa bu kadar uzun süre baş başa kalacağız birtanem. Bir davete bekleniyorsun ama “Bensiz yapamayacakları bir parti değil” diyorsun, gülererek, “Grayce Hanım ikimiz için de konuşur nasıl olsa.”

Grayce’in ismini duymak beni rahatsız etmiyor hiç. Onunla alıp veremediğim hiçbir şey yok. Grayce’in duygularımdaki yeri, nötr. Onun yerini almaya kalkmadığımı biliyorum. Bilakis, Grayce’in yerini almak istemiyorum. Senin için çok daha özel bir yerim olduğunu, sana diğer bütün kadınların verdiğinden farklı bir duyguyu yaşattığımı hissediyorum. Hiçbir kadınınla rekabetim yok, hiçbirine özenmiyorum, hiçbirinin yerinde olmayı istemiyorum. Onlar, seni tamamlamamışlardır.

Gözlerine baktığımda narin bedenimin, berber tarağı tanımamış pırasa saçlarımin, tıfıl, tecrübesiz varlığımın görüldüğünden daha büyük, daha geniş bir yer kapladığını görebiliyorum senin nezdinde. Kendimden, olduğum kadarıyla varlığımdan çok memnunum. Ancak senin için bu kadar özel olmak çok mutlu ediyor beni. Daha ne isteyebilirim ki birtanem? Şu an, ne karın var yanında, ne başka bir kadın. Seninle olan benim ve geceyarısına kadar, bu harika cumartesiye kutlayacağız birlikte. Bu tatmini yaşarken, bir başka kadının varlığını kıskanmam mümkün olabilir mi? Kaldı ki, kıskançlık, zaten, bilmediğim bir duygu. Oldum olası, kendime dair hep bir memnuniyet duygusu yaşamışım, beni bu yiyici duygudan uzak tutan. Hele şimdi, sen beni seçmişken her şeyin, herkesin daha da üzerinde görüyorum kendimi.

O kadar yukarılardayım ki, nasıl bir kaosa sürüklenmekte olduğum, aşkımın yaratacağı tehlike, sürekli beraber olmayacağımız ihtimali, benden otuz yaş büyük karının yapabilecekleri; evli bir erkekle ilişkiyi öğrendiklerinde annemin, babamın duyacağı utanç, benimle ilgili yaşayacakları hayal kırıklığı, bugüne kadar beni hayranlıkla izleyen çevrem

olası tepkisi... hiçbir umurumda değil. Fazlasıyla bu dünyaya ait bu kaygılar; bense hepsine bulutlardan bakıyorum sanki. Seninle beraber olduğum her ânın doyumu, zenginliği o kadar büyük ki, sana uzak olmanın olası acısı bütün bu saydıklarımın daha ağır gelecek bana. Bu güne dek alıştığım huzurlu, güvenli, endişesiz dünyamda kalmak kolay olanı, bense zordan yanayım sevgilim; diyeti ne ise ödeyeceğim. Sana bir ağırlık vermeden, seni üzmeden, kendi sorumluluğumu sırtlayacak, vaktini bana ayırabildiğin kadar seninle olacağım. Bu bir seçim değil benim için; daha ziyade tabii olan, olması gereken. Aksini düşünemiyorum bile.

* * *

Garip olan ne biliyor musun, birtanem? Bütün bu aldırma-
dığım olanaksızlıklar, olumsuzluklar listesi var ya, o listede
aklıma dahi getirmediğim bir tek, senin beni bırakabileceğin
olasılığı. Düne kadar hayatında olan diğer sevgililerini yine
hayatında tutmak isteyeceğine dair bir endişem de yok. Na-
sıl bir kendini beğenmişlikse, hepsinin birden yerini alacağı-
ma inanıyorum. Geleceğe dönük onca belirsizlik, boşluk için-
de emin olduğum bir şey var: Biz. Ve biz olmamız bütün o
boşlukları dolduruyor, hayatı tozpembe kılıyor benim için.

Senden, kendimden ve aşkımızdan o kadar eminim ki, ne
geçmişinle, ne karınla, ne diğer kadınlarla ilgili serzenişler-
de bulunuyorum sana ne de sen onlardan bahsedince surat
asıyor, kapris yapıyorum. Tebessümle, sabırla ve öğrenmek
isteyerek dinliyorum seni. Sen, kendine ait her şeyi benimle
paylaşmak istiyorsun, bense sana ait her şeyi, her zamanı
bilmek, ezberlemek istiyorum. Ayrı ayrı kendimize ait her
şey, artık ikimize ait olsun istiyoruz birlikte. Taleben, sevgi-
lin olmanın dışında, iyi bir dinleyicin, iyi bir arkadaşın olmak

arzusuyla, tüm sevgili kıskançlıklarından uzak tutuyorum kendimi. Hiç kimsede bulmadığın huzuru sunmalıyım sana. Yanımda, kendini hiç kimseyle olmadığınca rahat ve mutlu hissetmelisin... bunu başardığımı görüyorum şimdi.

Aşk kıskançlıkla yormak niye? Huzurla, güvenle beslenince öyle rahatlıyor ki aşk, coşmaya, fethetmeye gücü artıyor. Aynen, bu cumartesi, içkimize meze olmuş sohbetten sonra, dostluğumuzu tutkulu âşıklığa çevirmemiz gibi.

Odamızda aşkı kutluyoruz saatlerce, bıkmadan, yorulmadan, hep özlemle. Yerçekiminden kurtulmuş uçuyor gibiyiz, birbirimizin kollarında. Tüm duygularımızı, arzumuzu, bir diğerimizin bedenine nakşederek, tenimizin altındaki dokunamadığımız aidiyetimize bile aşk dağlayarak yaşıyoruz zamanı.

Evet, sevgilim, biz zaman geçirmedik seninle, yaşadık, doya doya yaşadık hemde.

Saat geceyarısını geçmiş, dönüyoruz. Artık, arabaların kaba, şoförlerin fare olmasından korkmuyorum seninleyken. Camdan ayakkabımı düşürmekten de korkmuyorum. Ama az sonra olacakları henüz bilmiyorum.

Her beni eve bırakışında olduğu üzere, kolay kolay ayrılmıyoruz yine. On saattir kucak kucağa olmamıza rağmen doyamamışsın bana. Küçük Çekmece'ye girmeden, tekrar park ediyorsun asfaltın sağındaki toprak yola. Sen kontağı kapar kapamaz, kollarının arasına uzanıyorum. Ama bir rahatsızlık hissediyorum; elbisemin eteği kapıya sıkışmış. Dönüp bakmadan kapının kolunu açıp tekrar kapıyor ve sana iyice yaklaşıyorum. Saatlerdir birbirimize söylediğimiz bütün o aşk ve özlem sözcüklerini tekrarlayarak, uzun uzun öpüşüyoruz. Ta ki, korkunç polis sirenini duyana kadar...

“Tamam!” diyorum kendi kendime, “Bütün aşk buraya kadar. Şimdi karakolluk olacağız. Rezalet kopacak.”

Gazetelere manşet olduğumuzu görür gibi oluyorum. Dehşet içindeyim. Eş dostun yakalaması fikri beni hiç rahatsız etmiyordu, ama polis... Hiç aklıma gelmezdi aşkımızın polis zoruyla afişe edileceği.

“Hiç telaşlanma, sıkı tutun” diyorsun bana, gözün dikiz aynasında. Polis arabası beş metre kadar gerimizde park ediyor. Uzun yol, flaşör, tepe, ne kadar yanar döner lambası varsa hepsi yanıyor. Nefes alamıyorum. Sen sakinsin. Elin kontak anahtarında, ayakların debriyaj ve gaz pedalında... Yarış *startı* bekler gibi bir halin var. Sağ aynadan, yolcu koltuğundaki polisin arabadan indiğini görüyorum. Bize doğru yürümeye başlıyor. Herhalde yüreğim duracak. Yaklaşan, karakolda gözaltına alınmak. Sonra da, herhalde sırasıyla bekâret testi falan. Annemle babamı, beni karakoldan toparlar-ken görür gibi oluyorum; annem ağlar, babam Trinitrin’ini dilaltına yerleştirmiş, kalbini tutarken. Yapacak bir şey yok, yaşanacaksa yaşanacak bu da.

Ama sen, korktuklarımı bana yaşatmamaya karar vermişsin çoktan, canım benim. Polisin arabaya degecek kadar yaklaştığı an, kontağı açmanla fırlamamız bir oluyor. Toprak yolu örten mucurlar üzerinden, gerimizde toz duman bırakarak ana yola çıkıyoruz. En sol şeride geçip gazı köklüyorsun. Yol gözükmüyor, ışıklar gökyüzünde yıldızlar gibi kalıyor. Ardımızdan, hiddet içindeki polis sirenini duyuyoruz. Epeyi arkamızda, ama her an bir ışıktayla ya da yolumuza çıkacak bir başka vasıta sebebiyle durmak zorunda kalabiliriz.

Bana, daha öğlen vakti trafikte sürati aşmamak üzerine verdiği konferansı hatırlıyorum da, pistlerdeki “*The terrible Turk*” unvanını şu an paylaşmaktan büyük keyif alıyorum. Seninle macerayı seviyorum, birtanem. Gidebildiğin kadar süratli git, korkmuyorum sen yanımdayken.

Ama o ne? Sağ yanımda durması gereken çantam yerinde yok! Sen fırtına gibi yokuş aşağı gazlamışken, ben ayakları-

mın altında, koltuğun kenarında çantama bakıyorum. Yok, yok... Ateş basıyor. Hatırlıyorum, dönüp bakmadan kapıyı açıp kapamıştım ya, o esnada çantamı düşürmüştüm olmalıyım. Tanrım! İçinde nüfus kâğıdım, telefon numaralarım... Sen istediğin kadar marifetli kullan, polisten kaç, ben bize ulaşacakları tüm bilgileri hazırlap bırakmışım toprak yolun üzerinde. Ateş sarıyor bedenimi. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama söylemem gerek.

“Çantam!” diyorum, “Çantam orada düşmüş.”

Kızımıyorsun, nedenini sormuyorsun, tekrarlatmıyorsun bile. Gayet sakin, kararlı, gözün dikiz aynasında, sürati düşürüyorsun. Seni izliyorum, beceriksizliğimin başımıza ne dertler açacağını düşünüp kendime kızarak, sana karşı mahcup ve sessiz bir halde. Hayretle, neredeyse duracak kadar yavaşlıyorsun. Polis otosu, acı çığlıklar atarak, süratle yaklaşıyor. Yokuşun en dibine inmişiz ki, duruyor ve hiç duraksamadan geri vitesle takıyorsun. Ne yaptığını iyi biliyorsun, farkındayım. Hiçbir hareketini, aceleyle, şaşkınlıkla yapmıyorsun.

Yokuş yukarıya son sürat gerisin geri çıkıyoruz bu defa. Gazlamış, deli gibi yokuşu inen polis arabası, süratine hâkim olamadan, şaşkın şaşkın yanımızdan aşağıya doğru geçiyor. Dudaklarıma ister istemez gülümseme yayılıyor. Bütün yokuşu geri vitesle çıkıyoruz. Az önce durduğumuz yere yanaşıp fren yapıyorsun. Omuz çantamı görüyorum mucurların üzerinde. Kapıyı açıp eğilerek almamla sen yine gazlıyorsun. Polis arabasını, dönmüş, yokuş yukarı çıkarken görüyor ve yanından geçiyoruz bir kez daha. Artık, bizi kimse durdurmaz. Çantayı da almışız. Ataköy'e kadar, sen gazdan ayağını çekmeden geliyoruz.

Evin köşesinde durup kontağı kapatıyorsun. Birbirimize bakıyoruz. Bana içerlemeni, en azından sitem etmeni bekliyorum. Ama hayır, kahkahayı koyuyorsun, beni kollarına alarak. Yaşadığımız gereksiz olaya, beladan kurtulmanın da

verdiği rahatlıkla gülüyoruz beraber.

Birtanem benim, seninle on bir saattir beraberiz ama ne çok şey yaşadık bu gün. Aşka bir de polisiye heyecan katıldı. Zoraki, öpüşüp vedalaşıyoruz, pazartesi sabahı yedide köprü-nün ayakta buluşmak üzere.

Saat sabahın üçü, evin kapısından giriyorum. Beni buraya polislerin getirmiş olabileceği düşüncesiyle ürpererek. Devle-tin polisinden kurtulduk birtanem, ama bizim evin polisin-den kurtulmak mümkün değil. Annem, beni salonda bekliyor, meraklanmış, kızgın, hatta hiddetli.

“Hiç mi acımıyorsun bize?” diyor, sert, sinirli, kırgın. “Ta-nıyamıyoruz seni artık. Ne oldu bizim prenses kızımıza?” di-yor, sesi sinirden titreyerek. Neredeyse ağlayacak. Prenses-lik de pek hoşuma giderdi, ama anlaşılan başıma bela artık.

“Prenses kızınız prensini buldu” diyemiyorum tabii ki. Yutkunuyor ve onu hırpalamış olmaktan üzgün ve suçlu ba-kıyorum.

“Özür dilerim anneciğim” diye mırıldanıyorum.

“Bu kaçınıcı?” diyor, artık özür kabul etmediği çok belli.

“Bu saate kadar nerelerde gezer bir aile kızı?”

Annem, ağladı ağlayacak. Babam ortaya çıkmıyor, ama onun da yatak odasında uykusuz oturduğunu çok iyi biliyo-rum.

Hiçbir cevabım yok verecek. Annemi yanağından öpüp odama gidiyorum. Seninle yaşadığım o coşkulu, hür saatler-den sonra, aslında hiç de sandığım kadar hür olmadığımı ha-tırlıyorum yeniden. Seninle beraberken, bağımsız, tutkulu, âşık bir genç kadını. Senin sevgilin olduğum saatler, bütün dünyanın altından kalkabilirim gibi hissediyorum, öylesine güçleniyorum. Ama eve girdiğim andan itibaren, yine an-nemle babamın narin, kuralları, tabuları olması gereken kü-çük kızımı. Bu kılıf artık dar geliyor bana. Seninle keşfetti-ğim kadınlığımı, o kadının cesaretini, korkusuzluğunu, bana

yaşattıklarını, hissettirdiklerini seviyorum. Seninleyken yaşadığım dürüstlüğü seviyorum. Hiç gizlimiz, saklımız yok seninle birtanem. Her şeyi konuşuyoruz, derinliklerimize kadar açığız bir diğerimize. Evde ise, hayatımda ilk kez, annem ve babamdan gizlediğim bir dünyam var. Seninle aşk yaşamak, düne kadar huzurlu, sakin olan dünyama kaos getirmiş olması gerekirken, tam aksini yaşıyorum. Huzurum, mutluluğum, her şeyim sensin artık canım benim..

Ah! Canım benim... ne naif, ne kadar dünyadan bihaberim. Henüz, gerçek anlamda sensiz, eksik, yarım, kof kalmak ne demekmiş, bilmiyorum. Daha ölüm acısını bilmiyorum, olgusu bile yok zihnimde. Âşıklar hiç ölmez gibi geliyor bana. Ölürmüş, aşkım benim, âşıklar da ölürmüş... ölürmüş de, benim haberim yokmuş.

15 Temmuz pazartesi sabahı, seninle buluştuğum an yine hürriyetime kavuşuyorum ama. Yeniden, bağımsız, kendine sahip, çılgın âşık kadın oluveriyorum. Birbirimizden uzak geçirdiğimiz günü konuşuyoruz yol boyunca. Annemle babamın ne kadar meraklandıklarını, benim için endişelendiklerini, abartmadan anlatıyorum sana.

“Bir gün bu sıkıntılar bitecek sevgilim” diyorsun.

“Nasıl? Ne zaman?” diye sormuyorum bile. Senden hiçbir vaat beklemiyorum.

“O güngelene kadar, üzmemeye çalışalım annenleri” diye devam ediyorsun. “Biraz daha erken bırakmaya çalışırım seni.”

Elimi öpüp, dizine yerleştiriyorsun okşayarak, “Nasıl becerebileceksem senden ayrılmayı” derken.

Çaresizliğini görüyorum. Eğilip yanağından öpüyorum çabucak. Konuyu biraz hafifletmek istiyorum.

“Biliyor musun, annemler, hâlâ eski erkek arkadaşımla gezdiğimi zannedip ona kızıyorlar.”

“Tanırlar mıydı onu?” diye soruyorsun.

Sesinde hafif bir durgunluk seziyorum.

“Hayır. Tanımalarına vakit kalmadı” diye rahatlatıyorum seni. Doğrusu da o zaten.

Sen de, Cumartesi sabaha karşı eve gittiğinde, Grayce’in “*Welcome home, darling*” diye karşıladığını anlatıyorsun. Öğünmek veya beni kıskandırmak için söylemediğini çok iyi görebiliyorum. Tam aksine, sesinde sıkıntı ve bıkkınlık var. Grayce’in sana kendisinden kopmak, ayrılmak fırsatı vermek için yarattığı suni mutluluk ve âlicenaplık gösterileri seni rahatsız etmiyordu şimdiye kadar. İşine geliyor, rahatlatıyor, hayatını uçarı gönlünce yaşamayı sağlıyordu. Oysa şimdi farklı bir şeyler oluyor, hissediyorum.

Senin durumun benden zor... İçim acıyor. Elimi dizinden çekip başını, enseni okşuyorum, şefkatle. Bir taraftan da, bugün akşam iş çıkışı beraber olamayacağımızı düşünüp seni şimdiden özlüyorum. Fransız Başkonsolosu’nun daveti var altı buçuk, sekiz buçuk arası. Evine gidip ancak hazırlanacaksın.

Saat beşte masama gelip “Haydi Nermencik, çıkalım” dediğinde, şaşkıyım.

“Kokteyl...” diyecek oluyorum.

“Bensiz başlayabilirler” diyorsun gülümseyerek. Gözlerindeki heyecanlı, âşık pırıltılarını sevgiyle izliyorum. Şu an bile, bakarken beni kucakladığını hissettiğini, görüyorum. İçim ısınıyor.

Teknede, kıskanç ve pinti zamandan çaldığımız iki buçuk saatte, aşkımızın cömertçe tadını çıkarıyoruz. Tarabya’da ayrıldığımızda saat sekiz. Davetin ancak son dakikasında görünecek kadar vaktin kalmış.

“Keşke özür dileseydim de gitmeseydim” diyorsun.

Bana doyamadığını görüyorum gözlerinde. Ben de sana doyamadım ki birtanem. Ama bu günden hakkımız bu. Razi ol-

maktan başka çaremiz yok. Beni öpüp taksiye bindiriyorsun. Dönüp bakıyorum. El sallıyorsun kaldırımın kenarından. Taksi, Tarabya'da köşeyi dönene kadar birbirimizi izliyoruz, gittikçe uzaklaşarak. Yine ağlamaklı oluyorum, çoktan çökmüş özleminle.

Bu akşam nispeten makul bir saatte evdeyim. Ailemle yemek yiyorum. Annem de babam da üzgün ve kırgınlar. Yüreğimi burkuyor, onlara yaptığım haksızlık. Ama bu çift ruhlu hayatın henüz başında olduğumu, seninle senelerle böyle yaşamak yaşayabileceğimi düşününce, başka bir çare de bulamıyorum.

Sorumsuz, kendini göstermeyen; beni evden alıp eve bırakmaya, onlarla tanışmaya dahi yanaşmayan serseri bir erkek arkadaşım olduğuna dair inançlarıyla üzüntü içindeler. Böyle bir ilişkiden başıma neler gelebileceğini düşünerek azap çekiyorlar. Beni koruyamadıkları, bu yanlış ve onların nazarında gurur kırıcı ilişkiden kurtaramadıkları için çaresizlikten kıvranıyorlar.

İyi de nasıl söyleyebilirim onlara ki, âşık olduğum erkeğin, tahmin ettikleri gibi biri değil, sen olduğunu. Söylesem onlara teselli olur mu, sevgilimin iş gücü sahibi, ruhu güzel, dünya zarifi erkeği olması. Üstüne bir de evli olman ne kadar rahatlatılabilir annemi, babamı? Hele, çapkınlığın cümle âlemce bilinirken, ne kadar sevinebilirler, gerçekten bir serseriye âşık olmadığımı. Susuyorum...

Normal şartlarda, dünyamı zorlaştıracak, ailemle aramı bozabilecek hiç kimse hayatıma giremezdi. Şu anki şartlar olağanüstü ama. Sevgilin olmayı, sevgi dolu ailemin huzuruna tercih ediyorum. Seninle aşkı, sevgiyi keşfettikten sonra, çocuk olarak sevilme yetmiyor bana. Ne kadar sevilirsem seveyim, istedikleri kadar annemin babamın gözbebeği olayım... senin sevgilin kalmak istiyorum ben.

Bütün bir haftayı, sabah yedide buluşup, akşamları nispe-

ten makul saatlerde vedalaşarak geçiriyoruz. Ofisteki iş temposundan, uzayan çalışma saatlerinden sonra, doğrudan, beni Ataköy'e bıraktığın akşamlar da oluyor. Böylesi gecikmeler evde problem yaratmıyor. Zira, annem aradığı zaman, işte beni buluyor ve çoktan yol verilmiş serseri, kaba erkek arkadaşımıyla buluşmadığımı bilerek içi rahatlıyor.

20 Temmuz Cumartesi sabahı beni almaya geldiğinde, buluşmamızın dışında büyük bir heyecan daha var. Sabaha karşı, Kıbrıs Harekâtı gerçekleşmiş. Ofise gidene kadar yolda yedek subaylığını yaptığın devirde, “çıkılamayan çıkartma” hikâyeni anlatıyorsun bana.

1963 Yılında Kuleli’de beşinci sınıf subayı Binbaşı Şevket Kuleli’nin yardımcısı olarak sınıf subaylığı yaptığın devir. İskenderun’a, 39. Tümen’e, Komutan Muavini “Kara Vahit” Albay’ın emir subaylığına tayin oluyorsun. Orada, dört ay boyunca Kıbrıs çıkarmasına hazırlandıktan sonra, karargâhı 28. Tümene devredip gemilere biniyor ve Akdeniz’e açılıyorsunuz. Sancak sana teslim edilmiş.

“Johnson’un mektubuyla geri döndük. Yazık oldu. Devrimizin en muharip ordusuyla, en hazırlıklı ve yüksek motivasyonda olduğumuz bir zamandı. O gün o orduyla çıkarma yapılsaydı, bu kadar can kaybı olmazdı; geçen zaman içinde de yaşanan vahşet yaşanmazdı” diyorsun.

Askerliğini iki sene boyunca ne kadar severek yaptığını, Kuleli Askeri Lisesi’ndeki sınıf subaylığını, çıkarma birliğinden geriye döndüğünde artık altıncı sınıfta olan talebelerini nasıl keyifle mezun ettiğini anlatıyorsun.

“Bir gün askeri ataşe olacaksınız. Protokolü hakkıyla bilmeniz gerek” diye, verdiğin İngilizce dersinin yanı sıra talebelerin için “adab-ı muaşeret ve protokol” dersi ihsas ettiğini, çocukların utangaçlıklarını atmaları için Kandilli Kız Lisesi müdiresiyle anlaşp, iki okul arasında danslı çay partile-

ri düzenlediğini, okuldan atılmakla karşı karşıya gelen talebelerini bir tokatla kendin cezalandırarak ağır cezayı nasıl engellediğini dinliyorum, hayranlıkla.

O devirde kuleleri yerinde yeller esen Kuleli'nin, akademi-
li Hülya tarafından sana hediye edilen bir gravürden esinle-
nerek yapılmış yağlıboya tabloyu gördükten sonra, kuleleri-
ni yeniden yerine koymak için komutanın nasıl kanına girdi-
ğini, inşaat-emlak bölümünde yedek subaylığını yapan Ro-
bert College'den yakın arkadaşın Güray Zorlu ile paslaşarak,
Kuleli'yi kulelerine nasıl kavuşturduğunuzu o kadar keyifle
anlatıyorsun ki, sesinde, yüzünde, aynen sanayicilik yapar-
ken duyduğun coşkuyu görüyorum.

Askerliği, talebelerini çok sevdiğini, orduda kalmak için
tezkere vermek istediğini, ama askeri okul çıkışlı olmadığın
için general rütbesine ulaşamayacağını öğrenince vazgeçtiği-
ni anlatıyorsun.

Senin kadar sulh ve insan seven birinin, ordu için ne ka-
dar önemli olacağını düşünüyorum dinlerken. İnsanlarla, ta-
rihle, zamanla ilişkilerini öğrendikçe seni daha çok, daha çok
seviyorum birtanem. Senden nasıl vazgeçerim ben? Ruhun-
daki zenginliği, hümanist sıcaklığını, bulunduğu her yere
pozitif katkını, örnek etkilerini tanıdıkça, kendimi nasıl
mahrum ederim bu güzellikten. Seni nasıl mahrum ederim,
sana duyduğum büyük aşkımdan, şefkatimden.

Bugün ofiste temizlik yapan personelden başkası yok. Öğ-
len bire kadar çalışıyoruz seninle.

Sonra çıkıyor, Baler Motel'e yollanıyoruz. Yolda, geçen ak-
şam polisle yaşadığımız kovalamaca geliyor aklımıza, nasıl
olup da plakayı almadıkları ve peşine düşmediklerini merak
ediyoruz.

"Çantanı sol tarafına koy artık, sevgilim" diyorsun, bana
bakarak. Gülüyoruz. Almışım dersimi, çantam solumda du-

ruyor zaten. Elimi sıcacık öpüyor, bileklerimiz iç içe, vitesi değiştiriyor, gazlıyorsun Ambarlı yolunda.

Yemekten sonra, odamıza girdiğimizde, bir zarf veriyorsun bana.

“Bunu sana getirdim” diyorsun.

Heyecanla açıyorum. Bayılıyorum hediye. Çok teşekkürler birtanem, çok teşekkürler! Bir yaşında, iki yaşında, üç yaşında, gözlerin aynen şimdiki pırıltılarla gülerек bakıyor bana. Annenle, babanla, İzmir Karşıyaka evinin bahçesinde, sahilinde çekilmiş fotoğrafların, sıra sıra, benim hiç bilmediğim zamanlarını tanıştırıyor bana. Gözlerim yaşılanıyor mutluluktan. Sarılıp öpüyorum seni.

“Bu çok önemli benim için birtanem” diyorum, “Bilemezsin ne kadar büyük anlamı.”

Bebeklik, çocukluk renklerin, aynı benim küçüklüğüm gibi. Bana çok tanıdık gelen minik çehreleri izliyorum, resimlere bakarken. Bu güzelliğini, mutluluğunu geçirebileceğin çocuklarının olmaması yüreğimi burkuyor, nedense.

Çok farkındayım, aile albümünden çıkardığın bu çok özel resimleri bana hediye etmekle, doğduğun ilk günden itibaren beni hayatının parçası yapmak, tüm geçmişinle hayatımın parçası olmak istiyorsun. Bana verebileceğin en büyük armağan bu. Çok kişi için altı üstü birkaç fotoğraf olabilir, ama benim için, senin nezdinde ne kadar özel olduğumu bir kez daha kanıtlayan, çok derin, çok anlam yüklü bir jest.

Birtanem, biz hayatın gerçek anlamını bir diğerimizde bulmuştuk. Şimdi, yıllar sonra, bir türlü elimin altından ayıramadığım yılbaşı kartını tarıyor gözlerim yine. Diyorsun ki: “... *My darling wife... You have given meaning to my life – you will give meaning to my aftermath... Your devoted husband...*” –*Sevgili karım... Hayatıma anlam verdin – hayatımın sonrasına da vereceksin... Sadık kocan...*”

Belki de, hayatın sonrasına da değindiğin için özellikle bu

kartın benim için diğerlerinden daha büyük bir anlam taşıyor şimdi. Daha yaşarken, yaşamından sonrası için bile aşkımdan beslenmeye devam edeceğine, beni sonsuzluktaki yerinden bile delice seveceğine dair söylediklerin içimi rahatlatıyor. O herke-se meçhul boyuta dahi benden, bizden bir şeyler götürmeye bu kadar kararlı oluşun, o yolculuk gününde bunu gerçekten yaptığını anlatıyor bana. Zira hiç yalan söylemezdin birtanem. Yapamayacağın, yapmak istemediğin şeyler için riya konuşmaz, ne aldatmak ne oyalamak için söz verirdin.

* * *

Sevgilim az önce Cazimaçi ve Ariella ile beraber döndük eve. Sevgili Bilge Mesçi'nin otuz beş yıl sergisi vardı, Işık Üniversitesi'nin sanat galerisinde. Hani, anneciğinin ve dayılarının arazisini hibe ettiği ama hiçbir zaman anılmadıkları araziler var ya; Işık Vakfı'na hibe ettikleri... Maslak yolundaki... Sen de oldukça gönül koymuştun bu ilgisizliğe, sık sık söyledin. İşte oradaydık Bilge'nin sergisi dolayısıyla. Güzel dostumuz Süleyman Saim, iki sene önce güzel sanatlar fakültesini kurmuş Işık'ın bünyesinde; aynı zamanda da rektörü. Seni andık, uzun uzun.

Sonra Marina'da bir yemek yedik çocuklarla. Nedense, hiç birimizin fazla iştahı yoktu. Balık bile ısmarlayamadık. Senin sevdiğin mezelerle, bir parça rakımızı içtik. Daha yeni yazmış olduğum Ambarlı maceramızı, polisle kovalamacamızı anlattım onlara. Çok güldük ya, üçümüzün de gözlerinde hüznün ve yaş vardı bütün gece. Sanırım, beni ezen, ayın onu ile on altısı günleri, çocuklar üzerinde de aynı tesiri yapıyor.

Sevgilim, canım kocam benim, az önce döndük yemekten. Girdim eve, adım adım topuklarımın mermer zeminde bıraktığı sesi dinleyerek. Yıllardır üzerinde, hep beraber yürüdüğümüz mermerden farklı yansıyor sesler, ardımdan sen gel-

meyince. Sadece kendi topuk sesimi dinliyorum, birbirini tekrarlayan, monoton; sadece topuk sesleri. Kulağım, araya karışmasını beklediğim senin adım seslerini arıyor... Boş... Boşluk... Durup acaba var olan bir sesi mi kaçırıyorum diye bekliyorum... Sessizlik... Sadece sessizlik kalıyor.

Birtanem... şimdi, oturmuş gecenin son satırlarını yazarken, seni yanı başımda görüyorum. Hemen yanımda oturuyorsun. Döpiyesimin yakası hafif kenara kaymış, düzeltirken senin sesini duyuyorum kulağımın dibinde:

“Nerminim benim, ne kadar güzelsin. İçim açılıyor sana bakarken.”

Sıcaklığını o kadar yakın hissediyorum ki, yarın seni defnettüğimizin üçüncü ayı dolacağına inanamıyorum, birtanem.

Zamansızlık yaşıyorum. Zaman felci yaşıyorum. Zaman mevhumum kayboldu. Gün, ay mevsim önemli değil artık, çünkü seninle birlikte geçirmiş olduğumuz bütün zamanların hepsi, hem ayrı ayrı, hem bir arada yaşanıyor.

Seninle aşka yollandığım o günlerde, şu an yaşayacaklarımı bilebilir miydim hiç? Ama sevgilim, bildiğim bir şey var; bu ayrılığın, bu acının yaşanacağını bilseydik bile, o ara zamanı daha güzel, daha dolu, daha coşkulu, tutkulu ve bundan daha büyük bir aşkla yaşayamazdık. Daha fazlası olmazdı, daha güzeli olamazdı. Hayat, ancak, bizim yaşadığımız kadar dolu ve anlamlı yaşanabilirdi sevgilim benim. Biz başardık. Beraber başardık canım sevgilim, kocacığım benim...

Birtanem, 16 Nisan sabahına, karmakarışık rüyalar yolculuğunda uyandım bu sabah. Senin bebekliğini gördüm önce. Aynen, 20 Temmuz 1974’de bana verdiği fotoğraflarındaki kadar miniktin. Benim bebeğimmişsin. Dışarıda soğuk bir hava, yağmur var. Çok endişeliyim. Seni nasıl sarıp sarmalayıp koruyacağımı bilemiyorum. Üst üste giydiriyorum, üşüme diye. Bodrum’da yarıştığımız dağ yollarından birinde, hiç bilme-

diğim, neresi olduğu belirsiz bir mekândayız. *Jag* kapının önünde duruyor. Yarışa katılmışım ama sen yanımdayken nasıl yarışacağımı düşünüyorum, kara kara. Arabada seni yolcu koltuğuna yatırıp kemeri sıkıca sarıyorum etrafından. İçimde büyük bir huzursuzlukla minicik bebeğimle neden yarışma saçmalığına girdiğimi düşünüyorum, kendime kızıyorum. Ama içimden ayrı bir ses de, “Mecbursun Pamir’i yanında götürmeye. Bu yarışlarda senelerdir direksiyonda olan oydu. Sen copilotluktan ilk defa direksiyona geçiyorsun” diyor.

Seni öpüyor ve kontağı açıyorum. Yavaşça, toprak yokuşu çıkıp, ana yola birleştiği yerde duruyorum. Diğer yarışan arabaları yolun diğer tarafında, diğer yöne giderlerken görüyor ve panikliyorum. Yanlış yolda olmalıyım. Birden, az önce, bebek olarak yatırdığım yerde, yetişkin halinle, kot pantolonun ve gömleğin üzerinde, boynunda mavi bandanan, kronometreni asmış oturuyor görüyorum seni.

“Sevgilim, tam zamanında!” diyorum, “Road-book’tan sağa sapacağım gibi geliyor bana, ama baksana, bütün arabalar öbür tarafa gidiyor. Ne yapmam gerek dersin?”

“Sen doğru yoldasın Bicikom” diyorsun, sakın, yumuşacık sesle.

“Direksiyona geçmek ister misin?” diye soruyorum, pilotluk sorumluluğunu sana bırakacağım için memnun.

Cevabın, “Mümkün değil sevgilim” oluyor, “Artık tek başına götüreceksin. Ben sadece görüntüyüm, direksiyona hâkim olamam. Sen bildiğin gibi devam et karıcığım. Tamam gidiyorsun.”

Sağa sapıyor, gazlıyorum. Ardımdan, toz duman kalkıyor, toprak yoldan çıktığım noktada. Arabanın içi toz oluyor, pus ardında senin görüntün kayboluyor.

Uyanıyorum... saat sabahın beşi olmuş. Yattığım yerden, açık pencereden, kuzey yıldızı görünüyor, Göksu kıyılarının çok yukarısında bir yerde. Kalkıp, Boğaz’a bakan perdeyi aç-

yorum. Ay, puslu bir ultramarin rengin içinde, yarısını dünyanın gölgesinde bırakmış, diğer yarısı portakal rengi, Bebek Koyu ile Kuleli arasından bana bakıyor. Muhteşem! Sadece kuş sesleri duyuluyor. Asıl gerçeğin yalnızlık olduğunu anlatmak ister gibi bir ifadesi var tabiatın. Rüyamda seni bir kez daha bulup tekrar kaybetmiş olmanın hüznüne eşlik ediyor, sakın, huzurlu, sessiz, ama çok şey anlatıyor. Sana dualarımı gönderiyorum, birtanem benim. Ebedi huzuru bulmuş olmanı; kırgınlıklardan, kıskançlıklardan uzak, yıpranmadan, üzülmeyen sonsuzlukta yaşamayı diliyorum. Tanrı'ya yalvarıyorum, olduğun yerde seni sevgimden, özlemimden haberdar etsin ve en azından rüyalarımın göndersin diye.

Aşkım, şimdi, üç ay önce, 26 Ocak'ta, seni Teşvikiye Camii'nden uğurladığımız saatte, dün gece rüyamda bana söylediklerini düşünüyorum.

“Sen bildiğin gibi devam et karıcığım. Tamam gidiyorsun.”

Bana bir mesaj verdiğini düşünüyorum. Bugün tekrarlanan acıma biraz teselli oluyor, huzurlu sesini duymuş olmak. Zihnimin kanatları, “Haydi, takıl bana, uçalım yine, o sıcacık temmuz ayına, aşkının sıcacık kucığına” diyor. Hiç nazlanmıyorum. Ânında, seninle beraberim birtanem.

O cumartesi, sırf bana hediye ettiğin çocukluk fotoğraflarıyla kalmıyor, hayatıma katkın. Çocukluğunu, annenle babanın büyük aşkını, aralarındaki kıskançlıklara, kırgınlıklara ve sonunda boşanmalarına rağmen babanın, öldüğü güne kadar annene âşık ve onun yokluğunda hayata kırgın yaşadığını öğreniyorum. Annen piyanoda “*Amore, amore...*” çalıp söylerken, babanın, elinde rakı kadehi piyanonun başında anneni hayran hayran dinlediğini anlatırken, bu ayrılıklarından duyduğun hüznün yüreğimi acıtıyor. Bu konuda ne kadar hassas ve incinmiş olduğunu görüyorum. Âdeta evi par-

çalanmış küçük bir çocuk gibisin karşımda. Anneciğinin yeni kocasından hiç haz etmiyorsun. Baban gibi bir erkekten sonra bu adamı nasıl seçtiğini anlamakta zorlanıyorsun.

Karşıyaka'daki aile evinizi, çocukluk günlerini, anne ve babanın beraberliğini ne kadar özlediğini dinlerken, seni kucaklamak, eksikliğini hissettiğin bütün o günlerin yokluğunu unutturmak, teselli vermek ihtiyacı duyuyorum.

Sana sarılırken, içindeki hassas çocuğu da beraber kucaklıyorum. Göğsüne uzandığımda kalbinin üzerinden öpüyorum, içindeki yarayı iyileştirmek için. İkimizin de gözlerinde yaş var. Anneciğinle babacığının hüsrarla biten aşkı, bizim çaresiz tutulduğumuz aşkla birleşmiş, ikimizi de darmadağın ediyor. Onların yarım kalmış aşkları için de aşk yapıyoruz sanki. Kollarımızın arasında, daha büyüyen, daha derinleşen bir aşk var bugün. Geçmiş paylaşmak, senin dünyanın kırgın çocuğunu keşfetmek, beni sana bağlıyor; sana verdiğim teselli, paylaştığım hüznünse daha bir bağlıyor seni bana.

“Sihirli bir şeyler oluyor bize” diyorsun, gözlerin gözlerimde, beni aşka davet ederken. Biliyorum canım benim. Çok sihirli bir şeyler oluyor. Olacaklar bu kadarla da kalmayacak. Yine de geleceği sorgulamadan, sözler istemeden, yeminler vermeden, sorular sormadan, doludizgin yaşıyoruz aşkımızı.

22 Temmuz'la başlayan hafta boyunca, iş çıkışlarında yine olabildiğince uzun saatler birlikte oluyoruz. Aile albümümüzden ben de kendi bebeklik, çocukluk fotoğraflarımı getiriyorum sana. Baylıyorsun minik Nermin'e. 1962 yılında, Balıkesir'de ilkokul ikide okuduğum, senin de Ordonatım'da olduğun yıl, tören geçidindeki resmime bakıp “Nasıl kaçırmışım seni o zaman sevgilim” diyorsun. Gülüyoruz. Benim sekiz, senin yirmi altı yaşındayken aramızdaki yaş farkının şimdi bize nasıl engel teşkil etmediğini konuşuyoruz da, bu farkı sıfırlayarak avantaj haline getiren aşkımızdan mutluluk duyuyoruz.

Hiç ayrılmak istemiyoruz artık. Ayrı kalınca, hem birbiri-

mizi, hem de beraberken yaşadığımız coşkulu, tutkulu mutluluğu özlüyoruz.

Evde, anne ve babamla yine uzun, ciddi konuşmalar geçiyor aramızda. Daha doğrusu onlar konuşuyor, bense nadiren cevap verebiliyorum. Babam, sözde erkek arkadaşımı kastederek, “Neden gelip bizimle tanışmaya cesaret edemiyor bu çocuk? Neyin nesi, kimin fesi? Niyeti ne?” sorularını yineliyor.

Annem, sinirle katılıyor.

“Yok, Vedatcığım, artık böyle incelikler beklemeyelim, her kim ise. Kızımız bir kere ipin ucunu kaçırdı, sokaklarda buluşup sokak ortalarında ayrılıp... Saygı mı kalmıştır oğlanda?”

Sonra, kırgınlıklarına, kızgınlıklarına gem vurup daha yumuşak iknaya çalışıyorlar. Ama netice aynı... Ağzım var dilim yok, sadece dinliyorum. Gözüme yaş geliyor. Onların yanında senin yanında olduğum kadar büyük olamadığım, cesur duramadığım için, kızıyorum kendime.

Senin evin daha sessiz, ama bir şeyler değişmeye başlıyor. Ayın 24’ü akşamı Baron von Tilman’ın kokteyl-büfe davetine yine tekneden çıkıp son dakika, “âdet yerini bulsun” gibilerinden gidiyorsun. Diğer akşamlar, eve gider gitmez uykuya dalmandan da endişelenmeye başlıyor Grayce.

“Eve varır varmaz, gözümde, tenimde en son seni hissederek uyumak istiyorum. Başka kimseye tahammülüm olmuyor” diyorsun bana, karının şikâyetlerini anlatırken.

Sabahlara kadar partileyen hayatına hiç uymuyor yeni tarzın. Ya gecenin bir yarısı benden ayrılıp eve dönüyorsun ya da annemle babamın hatırına biraz erken ayrıldıysak, evinde erkenden uykuya gidiyorsun. Karınla, yıllardır razı olduğu kaçamaklarının arasında paylaştığın kadarını da yapamıyorsun artık. Garip hallerinin sebebini anlamak için, sana Amerikan Hastanesi’nde Doktor Winkler’den randevu alıyor Grayce. Çok gülüyorsun *check-up*dan çıkıp beni Tarabya’ya götürürken.

Grayce, dışarıdaki davetlere katılmaman veya çok geç git-

menden rahatsız, seni eve çekmek için evde yemekler ayarlıyor arka arkaya. Sense akşamüzeri bana telefon ettiriyor, "Grayce Hanım, Pamir Bey gecikecekmiş, yemeğe bensiz başlasınlar dedi" dedirtiyorsun. Benim için gittikçe zorlaşıyor bu telefonları yapmak ya, senin için Grayce ile beraberlik daha da zorlaşıyor, gördüğüm kadarıyla.

Türkiye için çok heyecanlı günler yaşanıyor bu arada. Kıbrıs çıkarmasının ardından, gazeteler, radyolar, zaferin ve adadaki son durum haberleriyle milletin heyecanını tetikte tutuyor. 'Karaoğlan' Ecevit, Kıbrıs çıkarmasını arkasına politik rüzgâr gibi almış, eller üstünde.

Sen, Cevizli fabrikaları, Manisa'da yeni fabrika, Mensucat santral, Tasaş, Tapa, Vigi, Koruma Tarım, Turing Otomobil Kurumu yönetim kurul toplantıları arasında, zamanla yarışmaya devam ediyorsun. Deli tempon aynı... Tek farkın, sosyal saatlerinin tamamını bana ayırıyor olman.

1 Ağustos senin yaş günün, yaklaşıyor. Ne alacağımı düşünüp duruyorum.

29 Temmuz akşamı Fuad Dayı'nın Tarabya'da bir daveti var. Ona gitmek zorundasın. Ben de o bahaneyle sana hediye arayışına çıkıyorum. Taksim'de, Pamuk Eczanesi'nde, ithal üçlü pipo setini görür görmez çok seveceğini tahmin ediyorum. Şık bir paket yaptırıyorum.

30 Temmuz sabahı beni almaya geldiğinde, arabada uzunca bir müddet sarılıp kollarında tutuyorsun beni.

"Seni nasıl özledim sevgilim, anlatamam" diyorsun.

O akşam işten yedide çıkıyor, güneşi yine Paşalimanı'nda batırıyoruz. Bir gün evvel zamanın bizden çaldığı aşkımızı katlayıp yaşıyoruz bugün. Neden sonra, dönüş yolunda, damağımda sek Chivas'ın ve dudağımda dudaklarından kalan sigaranın buruk tadı, seninle tasasız sabahlayabileceğim bir

gecenin özlemini duyuyorum. Aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Sevgilim benim, seni hiç bırakmadan sabahlamak istiyorum” diyorsun sen de.

Dümenle kollarının arasında, başımı geri atıp dudaklarından bir buse daha alıyorum cevap olarak. Sahip olduğumuz kadarına razı, ânın tadını çıkararak geri dönüyoruz.

31 Temmuz, güneşin son saatleriyle akşamın ilk ışıkları yine bizim ya, birbirimize doymadan, doyamadan ayrılıyor bir kez daha.

1 Ağustos Perşembe sabahı, sana yaş günü hediyeni verecek olmanın heyecanıyla buluşuyorum seninle. Çocuk gibi mutlusun, paketi açarken. Çok beğeniyorsun pipo setini. İçine koyduğum el yazısı notumu okuyorsun, gülümseyerek:

“Çok sevgili patronuma, her nefeste mükemmel bir hayatı içine çekmesi dileğiyle.”

Eğilip dudaklarımı dudaklarına alıyor ve âdeta beni çekiyorsun içine, nefes alır gibi. Bıraktığında, gözlerinde çakmak çakmak yangınları görüyorum yine.

“Sensin mükemmel” diye fısıldıyorsun, “Teşekkürler Nermine, teşekkürler sevgilim.”

Bu teşekkürünün sadece hediyen için olmadığını biliyorum. “Ben teşekkür ederim birtanem” diyorum, elimi eline bırakırken. Yola koyuluyor, konuşuyoruz. Konu iş ve uzun müddet Manisa’da bulunman gerekmesi.

Amerika’ya eğitime gönderdiğin ustabaşları dönmek üzere. Bir grup Amerikalı montörle beraber işbaşı yapacaklar. *Easy-open line* kurulacak, sen de başında duracaksın. Çok heyecanlısın, için içine sığmıyor kutuların konveyörden sıra sıra aktığı, ihracat için paketlenildiği günü hayal ederken. Hiç sıkılmıyorum senin işle ilgili coşkunu dinlerken; tam aksine, anlattıkların artık o kadar bana ait gibi geliyor ki, ben de aynı heyecanı duyuyorum.

Diğer taraftan, derin bir hasret çöküyor içime şimdiden. Senden onca gün nasıl ayrı kalacağımı düşünüyorum. Ne var ki, senin de bir derdin var. Benden ayrılmak istemediğini söylüyorsun.

“Bir akşam dayanamıyorum sensiz kalmaya” diyorsun, “Günlerce nasıl ayrılırım?”

Sonra, olumsuz bir cevabı kabul etmeyeceğin çok belli, gayet kararlı bir şekilde ekliyorsun.

“Sen de benimle geleceksin.”

Yüreğim çıldırıyor, beynim uğulduyor. Kanatlarıma gerek yok, sevinçten uçabilirim.

İtiraz beklemediğin belli, elimi dudaklarına götürüyor öpeerek kararına nokta koyuyorsun. Evden izin alıp alamayacağım senin aklına gelmediği gibi, ben de bunun bir problem olacağına dair hiç endişe duymuyorum. Tam aksine, annemle babamın ne kadar rahatlayacaklarını düşünüp gülüyorum.

“Ne oldu?” diyorsun.

“Normal şartlarda, çok zor olabilirdi izin almam. Ama eminim, annemle babam o hayali serseri arkadaşımından uzaklaştığım için sevineceklerdir.”

Akşam, eve döndüğümde öğreniyorum ki, kamp müracaatımıza cevap gelmiş bugün. Annem, anneannemi ve kız kardeşimi alıp İzmir’e, Çeşme’ye gidecekmiş, babam işlerinin yoğunluğu yüzünden İstanbul’da kalacakmış.

Bense, bir hafta sonra kavuşacağım aşk İzmir’inin hayalleri zihnimin kanatlarında, çoktan uçuşlardayım.

7 Ağustos Çarşamba, sabah erkenden beni Ataköy’den alıyorsun. 8.15 uçağıyla gidiyoruz. Çocuklar gibi mutluyum. Senin gözlerindeyse, içindeki küçük bir erkek çocuğun heyecanları parlıyor, olgun Pamir’in arzulu renkleri eşliğinde.

İzmir ve sen...

Senin için sık sık bilet ayarladığım uçakların birinde, seninle yan yana oturuyoruz şimdi. Bulutların üzerinde gidiyor gibiyim. Kulağıma eğiliyor, “Günlerce beraberiz” diye fısıldıyorsun. Sesin bile sevişmelerde, daha sen tenime değmeden. Sevgiyle bakıyorum sana; etraftan çekinceyle, dokunamadan. Gözlerimle okşuyorum yüzünü, dudaklarını, bir an evvel gerçekten dokunuyor olmayı arzulayarak. Sen de teninde hissediyorsun beni.

“Nerminciğim benim” diyorsun yutkunarak.

Çiğli Havaalanı’na indiğimizde İzmir’in sıcak rüzgârı, havarda bir aşkla sarıyor bedenlerimizi; uçuruyor eteklerimi, saçlarımı. Havada, mis gibi palmyelerin, Ege’nin kokusu, âşık hücrelerimi iyiden savuruyor, iyiden vuruyor kanatlarıma; havalandırıyor olduğum yerde.

Uçaktan inip üzeri eternit kaplı, açık tezgâha ilerliyor, valizlerimizi bekliyoruz. Manisa’dan gelen şoför bizi karşılıyor. Mehmet’in nazık, naif, güleç tavrı; havada hissettiğim rahatlık, huzur ve gamsızlık, ruhunun vücut bulmuş şekli sanki.

Seni izlerken, İzmir’i ne kadar sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Havayı derin derin içine çekiyor, beni sarhoş eden kokuyu sen de kokluyorsun, mest olarak. Bu farklı rayihanın sana o hasretini duyduğun çocukluğunu, anne babanın aşkını, Karşıyaka evinizi hatırlattığının farkındayım.

Sana ait bir geçmiş zaman ruhunu paylaşmakta olduğum

muza anlıyorum, İzmir'e gelmekle. İstanbul'da İzmir'i konuşmaktan farklı bir şey bu. İzmir'de seninle ve anılarla baş başa kalmak çok daha sıcak, mistik, romantik ve erotik bir duyguyla yüklü. İçim içime sığmıyor. Bir an evvel havaalanından çıkıp, bu olağanüstü duygunun zenginliğini yaşamak için sabırsızlanıyorum canım benim.

Valizlerimizi alıp arabaya biniyoruz. Şirketin İzmir'de kullanılan arabalarını Genco'dan kiralyoruz. Herkese aynı marka araba tahsis edilmiş; müdürlere de, montörlere de, sen genel müdüre de; Renault ya da Murat. Lüks tüketimini ancak kendi özel imkânlarıyla yapıyorsun. Şirketten senin için harcanması gereken her kuruşun, minimum masrafta kalmasında büyük özen gösteriyorsun. Uçak yolculukların da, yurt içinde ya da dışında, hep ekonomi sınıfında oluyor. Seni rahatsız etmiyor, tutumlu olmak. Ağa babandan aldığın dersler hep örnek hayatında. Hayranım bu alçakgönüllü, kompleksiz, huzurlu hallerine.

Emlak Bankası'nda fen ekspertiz şefi olup da, bankanın kendisine tahsis ettiği şoförlü arabayı, ancak Bulvar Şubesi'ndeki işyerinden görev mevkilerine gidip gelmek için kullanan; bankadaki masasında oturup yazı yazdığım bir kalemi unutmadan geri bırakmamı hatırlatan babacığımı düşünüyorum hep seni izlerken. Ne kadar benziyor dürüstlük anlayışınız. Tek farkınız, babamın aile servetinin yıllar önce kaybedilmiş olması, o henüz çocukken. Yoksa, aynı rint, kalendar, dürüst insan tipisiniz ikiniz de.

Pencereler açık, sıcak rüzgâr yüzümde, saçlarımda, arabanın arkasında yan yana oturuyoruz. Elimi tutuyorsun sıkı sıkı. Sence bir mahsuru yoksa, bence de yok birtanem. Elimi teslim ediyorum avucuna. Diğer elini de sarıyorsun üzerinden. İzmir'in sıcağından da sıcak şimdi ellerimiz.

"Soğukkuyu'dan geçelim" diyorsun, Mehmet'e. Anlatmış-

tın, biliyorum. Hüseyin bin Demirzade deden ile babacığının mezarı orada.

Soğukkuyu Mezarlığı'nın kapısında iniyoruz. Yaşlı servilerin, kuş seslerinin arasında mezarlığın içine doğru sessiz, el ele yürüyoruz. Parmaklarını parmaklarımin arasından geçirip sımsıkı tutuyorsun. Söylemediğin bir şeyler paylaşıyorsun benimle.

Hüseyin bin Demirzade ve Cazım Bezmen'in isimleri yazılı yan yana iki beyaz mermer taş, gördüğüm en sade mezarın tek süsleri. Mezarın ayakucunda hiç konuşmadan duruyoruz. Benim elimi bırakmadan, avuçlarını duaya açıyorsun. Hiç tanımadığım ama senden dolayı sevdiğim baban için yaşılanıyor gözlerim. Daha yaşasaydı, belki kendisine bu kadar acı veren ayrılığı halledebilir, annenle tekrar bir araya gelebilirlerdi diye düşünüyorum. Duamız bitiyor. Elimi öperek beni kendine çekiyor ve belime sarılıyorsun, beraberliğimizi, hayatındaki yerimi babana anlatırcasına. Yan yana ve suskun, bir müddet daha duruyoruz mezarın başında.

Mezarlıktan sonra Karşıyaka, Çamlık Sokak'ı ziyaret ediyoruz. Bana çocukluğunun geçtiği kıyıların nasıl değiştiğini, sokağın o zamanki sahiplerini, Krepsileri, Jiroları, Mançoları, Gülenleri, Osmanlı Bankası Müdürü Abduş Amcaları anlatıyorsun yolda.

Çamlık Sokak'a girdiğimizde, hüzünleniyorsun yine. Baba evinin yerinde yeller esiyor. Yıktırılmış olduğunu zaten anlatmıştın. Resmini gördüğüm o muhteşem İzmir evi tarihe karışmış, babanın gül bahçesi; demirlerinde akrobasi yaptığı yel değirmeni; akordeonlu, piyanolu, danslı akşamlar, keyifli rakı sofraları, imbatın anılarında kalmış.

* * *

Sevgilim benim, çok garip, ben bu satırları yazarken, arka arkaya iki telefon geldi. Biri İzmir'den, sevgili Huri'den. Huri

ile Orhan, İzmir’de, biz henüz sevgiliyken beni ilk tanıştırdığın dostlarındı. Ne kadar sevişirdik onlarla. Son yılda da sık sık bir araya gelmiştik, her fırsatta. Ardından Kerime aradı; ben doğum nedeniyle işten ayrılınca yerime gelen sekreterin. Hayatımı kolaylaştıran, en özel insanlardan biridir benim için, bilirsin. Sabah vaktinin güneşli, sıcak havasından olsa gerek, o da İzmir Kordon’da bizde kaldığı günleri, hikâyelerimizi hatırlayıp sana olan özlemini söylemek ve hatırlımı sormak için aramış. Sanki sözleşmişler de İzmir maceramızı beslemek için aramışlar gibi geldi. Gözyaşlarıyla güldük yine, seni anarken.

* * *

Burnumuzda imbatın ve palmyelerin kokusu, Kordon boyunca arabada yol alıyoruz. Bundan sonra nereye gittiğimizi sormuyorum. Her zamanki gibi, kendimi sana teslim etmiş, yanında yolculuğumun tadını çıkarıyorum.

Birinci Kordon’da, Alsancak’ta masaları kaldırıma kurulmuş restoranların önünden geçiyoruz. Henüz boşlar. İmbat esmesine rağmen, sıcak nefes kesiyor. Kordon boyu çırpınıp vuruyor deniz. Sanki tabiatın hareketlerine bırakmış kendini şehir, o susana kadar kabuğuna çekilmiş gibi bir hali var. Rehavete; kasvetten, sıkıntıdan uzaklaşmaya davet ediyor gibi hava ve renkler. İstanbul, ailem, evde yarattığım huzursuzluklar, Grayce; herkes, her şey çok başka bir âlemde kalmış gibi. Yine de, geçmişine duyduğun hasretinin hüznü çökmüş âdeta içime, çok kişisel bir nostalji yaşıyorum ben de. Yalnız kalıp sana sarılarak kucaklaşacağımız, seni teselli edeceğim ânı hasretle bekliyorum. Şu an buna ne kadar ihtiyacın olduğunu hissediyorum.

Abdullah Restoran’ın önünde duruyoruz. Şoför Mehmet’ten arabanın anahtarlarını alıp onu Manisa’ya geri gönderiyorsun. Elimden tutup Sözer Apartmanı’nın kapısından

içeri giriyorsun. İlk defa biraz huzursuz oluyorum. Annemle babamın İzmirli ahabplarına, Çeşme'ye kampa gelmiş İstanbullu eşe dosta her an rastlayabileceğim düşüncesi beni irkiltiyor. Seninse böyle tasaların yok.

Saygıyla koşup kapıyı açan kapıcıya candan bir "Merhaba" diyor ve hatırını soruyorsun, önce bana yol veriyor sonra da sen biniyorsun asansöre. Kapı kapanıyor. En üst butona basıyor ve ânında beni kucaklıyorsun. Özlem içindeki dudaklarımız, nefeslerimiz birbirinin içinde kayboluyor. Asansör ağır ağır çıkarken, tadını çıkarıyoruz beş katlı yolculuğun; beş kat gökyüzüne yükseliyoruz, sarmaş dolaş. İlk defa, bir yolculuğumuzun az sonra bitecek olmasından hüznün duymuyorum. Çünkü durduğumuz an, yeni bir kapı açılacak ve baş başa geçireceğimiz yepyeni bir yolculuğa adım atacağız.

Az önceki kısa sürelik huzursuzluğum bitti bile. Mutluyum, birtanem, çok ama çok mutluyum.

Beni kollarının arasından bırakmadan birlikte asansörden çıkıyoruz. Dairenin kapısını el yordamıyla açıyorsun, beni öpmeye devam ederken. Neredeyse, kucağında taşıyorsun beni içeriye. Sırtını kapıya dayayıp itiyor, tenimi koklayarak sımsıkı sarılıyorsun sonra da. Sımsıkı sarılıyorum sana, bize ait uzun sürelere açılmanın heyecanı. Deli gibi atan yüreğini duyuyorum, benimkinin üzerinde. Sanki, göğüs kafesimde ikisi beraber atmaktalar.

"Kalbini kalbimde gibi duyuyorum sevgilim" diyorsun, o an.

Sadece bedenlerimiz aynı şeyi istemiyor, zihinlerimiz, ruhlarımız, yüreklerimiz de aynı şeyi hissediyor; aynı sesi, aynı duyguyu aynı anda hissediyorlar.

"Ben de birtanem" diye fısıldıyorum kulağına, "ben de seninkini duyuyorum."

Boynuna gömüyorum dudaklarımı. Tenindeki mis gibi aşk kokusunu çekiyorum içime, boynuna uzun bir öpücük bırakırken.

Evin içini ilk defa görüyorum, kapısından girdiğimden beri. Dünya şirini, minik bir salon. Kordona bakan yere kadar camların ardından, kıyı boyu tüm Alsancak, Körfez; karşı kıyıdaysa Karşıyaka uzanıyor, göz alabildiğine. Güneş, imbatla şımarmış, oynak bir telaşla çırpınan dalgaların üzerine rengârenk pırıltılar saçıyor.

Sokak kapının hemen ilerisinde antika bir konsolun mermer rafında içkilerin duruyor. Güneşin huzmeleri şişelere dalmış, demlenmeye başlamışlar. Chivas, Black Label, Cutty Sark, Campari, Grand Marnier, Courovasier, Metaxa'nın lezzetli gövdelerinde, mercan, oniks renkler kırılıp dağılmakta.

Salonun sağında, duvarın ortasındaki şöminenin üzerindeki rafa müzik setin ve otuzüçlük plakların yerleştirilmiş. Salonun solunda antika, zarif bir sekreter masa, önünde de Gotik bir iskemle duruyor. Yanındaki kanepe ve kocaman, antika bakır siniyle salonun eşyasını tamam.

Denize bakıyorum, mutlulukla. Balkon kapısını açıyorum yavaşça. Bütün gün, yakan güneşi emmiş balkon taşlarından yüzüme doğru sıcaklık vuruyor. İmbat, sıcak esiyor. Dönüyorum. Denize karşı olan duvar boydan boya ayna kaplı. Kordon iki misli oluyor küçük salonun içinde; Karşıyaka, aynada ikiziyle buluşuyor, evi büyüterek. Sanki bir noktadan değil de, tam merkezinden izliyorum bu muhteşem güzelliği. Aynada, gerçekte birleşen bu mükemmel yansıma, sana duyduğum aşkın bende yarattığı tarifsiz enerjiyi, sonsuzluk ve derinlik hissini yansıtıyor. Aynada, kendimin de, aşkımın da çoğaldığını görebiliyorum.

Bu İzmir, İzmir ve sen, sevgilim benim, fena çarpıyor beni, çoğaltarak bana ait her şeyi. Yüreğim öylesine duygu yüklü ki, mutluluktan gözlerim yaşlanıyor.

Müzik setini açıyorsun. Profesyonel teybin üzerindeki bant dönmeye başlıyor. José Feliciano, *Nada Mas* ile burada-

ki ilk beraberliğimizi, aşkımızı karşılıyor. Beni kollarına alıyorsun.

Şu an, sıcacık kollarının arasında öpüşerek dans ederken de olacakları hiç düşünmüyorum. Senin de düşünmeni, hayatını zorlamayı, sıkıntıya girmeni hiç istemiyorum. Bu nedenle, ânın tadını çıkarıp olabildiğince çok mutlu etmek istiyorum seni.

Barın kenarında durup bir kadehe viski dolduruyorsun. *El Ciego*, ardından *Guitarra No Suenes Asi*, *El Anillo* ile devam ederken, dansımızı buselerden yudumlarla besliyoruz.

Dev aynanın karşısında, Kordon'la, Karşıyaka'yla, imbatla, denizle bütünleşiyoruz. Senin bütün çocukluğunu, gençliğini, benden önceki tüm zamanlarını aynada görüyorum, senin ardında kalmış, ama bir o kadar da benim olmuş artık. Beni içine almış, beni isteyen, kendini bana adanmış, âşık gözlerini izliyorum senin, gözlerimin hemen önündeki, benim o masmavi aynamda.

Geçmiş, şimdi ve gelecek hepsi bir bütün olmuş, şu anda yaşanıyor hepsi. Sonsuz bir 'şimdi' yaşıyoruz. Bütün zamanları emmiş, birleştirmişiz Feliciano'nun '*Cenizas*'ı eşliğinde.

'*Pecado Morta*' çalarken kadehimizi tazeliyorsun.

"Bu ayna böyle güzel manzara görmedi" diyorsun, saçlarımı açıp parmaklarıyla bedenim üzerinde tararken. Aynadaki yansımamı gizliyor uzun saçlarım, başımın etrafında bal rengi bir hale yapıp batan güneşin kırmızılarını kapıyor biraz, gölgede kalıyorum. Ama senin gözlerin öyle yanıyor ki birtanem, içlerinde, iç içe geçmiş derinleşerek küçülen ve sonunda gözbebeğin olan birçok Nermin görüyorum.

Sense "Gözlerin öyle parlıyor ki, içinde kendimi görüyorum sevgilim" diyorsun, benim aklımdan geçenleri tekrarlar gibi.

"Biliyorum birtanem" diyorum. Gözlerine daha fazla bakamıyorum. Mutluluk coşkusuyla ağlamaktan korkuyla, başımı boynuna saklıyorum. Kelimeler tükeniyor. Müzik bizi ta-

şıyor, gerçeğimizle aynadaki yansımalar arasında, yaşamak istediğimiz her ne varsa yaşıyor. Kâh Karşıyaka'ya vuruyor bedenlerimiz, kâh Kordon boyu denize doğru sürükleniyor. Bakışlarımız hep bir diğerinin gözbebeğinde ama. Orada görüyoruz birbirimizi. Orada sadece bedenlerimizi değil, ruhlarımızı da seyrediyoruz, tüm dürüst çıplaklığıyla.

La Nieve de los Anos, imbatın son çırpıntılarını sürükler gibi çalıyor. Saçlarım uçuşuyor, balkondan gelen tatlı rüzgârla. Alnımı, yanaklarımı öpüyorsun şefkatle, uçuşan saçlarımı halıda, başımın üzerine bir taç gibi yayarken.

“Az sonra diner İzmir imbatı” diyorsun, “Akşam, yine süt liman olur.”

Havadan bahsediyorsun, ama sesin hâlâ aşk yapar gibi. Çok iyi bildiğin bir yeri anlatırken de, keşfetmekle dolusun beni.

* * *

Öğleüzeri, Çeşme yolunda beni kampa götürüyorsun. İzni me sayarak, birkaç gün annemlerle kampta kalmak mecburiyet oldu. Az sonra senden ayrılacağım düşüncesiyle sıkılıyorum ama tebessümle bakıyorum sana. Sadece çok çene çalasım yok. Sana şimdiden duyduğum özlem, kelimelerime set çekiyor.

Arabanın benzinini doldurmak üzere Alsancak'ta Alp Aslan Bey'in benzin istasyonunda duruyorsun her zamanki gibi. Alp Bey babacığının en eski ve en kadim dostlarındanmış. İzmir'in işgal yıllarında şehrin valisi olan Rami Bey'in oğlu olduğunu anlatmıştın bana. Çerkez Ethem fidye istemek niyetiyle kaçırmış, küçük bir çocukken Alp Bey'i. Uzunca bir müddet alıkoyduktan sonra, üstüne bir de hediyeler vererek yollamış geriye, evine.

Babacığının, Çeşme'de geçirdiği çok renkli bir günden sonra, dönüşte bu istasyonda, arabasına benzin doldurulurken

kalp krizi geçirip öldüğünü anlatmıştın, o gün. İstanbul'dan gelip arabayı babanın durduğu noktada teslim almış ve evinin bahçesine çekmişsin. Anlatırken, gözün, Buick'in en son durduğu noktada, o günü tekrar yaşadığını hissetmiş ve sana karşı duyduğum şefkat katlanmıştı.

Arabamız istasyona girdiği an, Alp Bey bürosundan çıkıyor. Kont gibi bir adam... Boynunda rengârenk fuları, genç işi bir yelek, ilerlemiş yaşına rağmen dimdik, dinç ve keyif dolu. Kucaklaşıyorsunuz. Beni tanıştırıyorsun. İçtenlikle elimi sıkıyor yanağımdan öperek. Hoşuma gidiyor eski bir aile dostun tarafından böyle sıcak karşılanmak. Bizi el sallayarak uğurluyor istasyondan.

Kordon'u arkamızda bırakıp ilerlerken, avucunun içindeki elimin sıcaklığıyla, içimdeki hüznü oyalamaya çalışıyorum. Hürriyetimi de İzmir'le beraber geride bırakıyorum gibi geliyor. Sen o kadar keyifli ve mutlusun ki, bir ifademden yüreğimdeki sıkıntıyı anlayacak, merak edecek ve üzüleceksin diye yüreğime iniyor. İki günlüğüne ayrılacak olmamıza rağmen, senin neden hiç dertlenmediğini de anlayamıyorum; bir parça burulmuyor değilim, ama sormuyorum. Hiçbir tavrım veya sözümle sana sıkıntı vererek, sorumluluk hissini uyandırmak istemiyorum.

Sol elim ensende, boynunu, omuzlarını okşuyorum sevgiyle. Sağ elim dizinde, arada başımı omzuna dayayıp gömleğinin yakasından kokunu içime çekiyorum. Senden ne kadar çok hatıra toplarsam, akşamın yalnızlığını o kadar hafifletirim gibi geliyor. Senin, benimle aynı şeyleri hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyorum. Senin, gizlin saklın olmadığını artık çok iyi bildiğimden, gerçekten keyifli ve mutlu olduğunu anlayabiliyorum. Beni bir gecede özlerken, şimdi birkaç gün uzak kalacağımız bir yerin yolunda nasıl bu kadar mutlusun, bilemiyorum.

İzmir'den çıkalı neredeyse bir saat olmuş. Kampa çok yaklaştık. Zihnimin kanatları ağlamaya başladı bile. Ben de bir

an evvel kampa gidip denize açılmak ve ağlamak istiyorum. Sensizliği düşündükçe içim üşüyor. Üç gece iki gün nasıl dayanacağım, bilemiyorum. Az önümüzde açık mavi bir Buick araba gidiyor.

“Zevk sahibi adam” diyorsun, sahibini kastederek. Yaklaşıyoruz arkasından. Bomboş yola göre gayet yavaş gidiyor. Solundan geçiyoruz. Geçerken bakıyorsun Buick’e.

“Aa! Bu bizim Rami” diyorsun. Ben de başımı çeviriyorum. Korna çalıp yavaşlıyorsun. Gerçekten, Buick’in direksiyonunda, kuzenin Rami oturuyor. İşaretleşip arabaları arka arkaya sağa çekiyorsunuz. İniyoruz. Kucaklaşıp öpüşüyorsunuz. El sıkışıyorum. Daha önce İstanbul ofisinde bir kez görmüşüm Rami’yi.

“Pamirciğim, hiss-i kabl el vuku” diyor Rami. “Daha az önce seni düşünüyordum. Bu kadar olamaz vallahi. Nereye gidiyorsunuz?”

“Nermin’i Çeşme’de kampa bırakacağım; annesi ve kardeşi orada kalıyor.”

Dudağımda munis bir tebessüm, ama kalbim ezilerek dinliyorum söylediğini. Devam ediyorsun:

“Ben de Turtes’te kalırım diyordum.”

Kulaklarıma inanamıyorum. Tevekkeli değil, canım benim, tevekkeli değil dertlenip etmiyormuşsun; ayrılmayacakmışsın ki benden. Bana en yakın olabileceğin yeri düşünmüşsün zaten. Kanatlanıyorum yeniden. İçimdeki üşüme bitiyor, sıcacık oluyorum. Artık denize girip ağlamak falan istemiyorum. Kamptan sana nasıl kaçacağımı düşünmeye başlıyorum.

Rami, yolda radar olduğunu, daha yeni yakalandığı için öyle yavaş gittiğini, senin de dikkat etmeni söylüyor. Ayaküstü sohbetten Ramilerin de Turtes’te kaldığını, Lale’nin yeni doğum yaptığını, loğusalık dönemini orada geçirmekte olduğunu öğreniyoruz. Rami, hemen sana bir oda ayarlayacağını söylüyor.

Arabaya bindiğimizde, Rami'nin hareket etmesini bekliyorsun. O, ana yola çıkarken sen kontağı açıyorsun. Sen hareket etmeden, uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. O kadar mutluyum ki, bunu sana hissettirmem lazım. Ama sen bu öpücükle yetinmiyor, dudaklarınla cevap veriyorsun.

Yola koyuluyoruz yeniden. Bu defa daha yavaş, Rami'yi takip ederek gidiyorsun. Bense uçuyorum birtanem, uçuyorum yanında.

Emlak Bankası kampının önünden geçip, doğru Turtes'e giriyoruz.

Turtes'te Rami'nin ailesiyle tanıştıırıyorsun beni. Rembrant tablosu izler gibi keyifle izliyorum çocukları. Kucağında yeni bebekleri Nil, yatakta dinleniyor Lale. Bir yaşındaki Lara, yatağın üzerinde, annesinin yanında oturmuş, kocaman mavi gözlerle kardeşinin bacağına okşuyor sevgiyle. Bir gün benim de bu kadar güzel çocuklarım olup olamayacağını merak ediyorum. Kendi çocukluğumdan beri bebek, çocuk sevmişimdir. Konu komşunun, kampta, biraz kafa dinlemek isteyen annelerin çocuklarına seve seve bakardım. Bir gün çocuğum olamayacağı ihtimalini düşünmek bile içime acı vermiştir hep.

Rami'nin üçüncü eşi Lale. Daha önceki bir evliliğinden olan İbrahim ve Feride de dünya tatlısı iki çocuk. Feride benden dört beş yaş küçük. Hemen kanımız ısınıyor birbirine.

O gün saat ikiden akşam yediye kadar Ramilerle Turtes'te geçiriyoruz. Kuzeninle daha ziyade babana dair ortak bir nostalji duyuyorsunuz. Senin Amerika'ya gidişinden sonra, babacığın zaten çok sevdiği Rami'nin yakınlığıyla bir şekilde sana olan özlemine de ilaç bulmuş olmalı, çok yakınlarmış keza. Rami "Cazım Ağabey" diye tatlı tatlı anlatıyor, hiç tanımadığım Cazım Bey'i biraz daha biliyorum bu sayede.

Yedi buçuk gibi beni kampa getiriyorsun.

Annem, sevinçle karşılıyor kampta. Sana teşekkür ediyor, nezaketin ve zahmetin için.

“Önemli değil, ben de kuzenimi ziyarete gelecektim zaten” diyorsun.

“Yemeğe oturmak üzereydik, bize katılır mıydınız?” diye soruyor annem. Ben pek sanmıyorum, ama senin cevabın, “Memnuniyetle, çok keyif alırım” oluyor.

Denizin üzerindeki restoranda, yuvarlak bir masada oturuyoruz annem, anneannem, kız kardeşimle beraber. Mum ışığında çipura yiyip rakı içiyoruz.

“Sen kırmızı şarap içerdin” diyor annem; hani bir şeyi de fark etmese olmaz.

“İzmir rakıyı sevdendir” diyorsun.

Karartma olmasa öyle bir renk vereceğim ki, şükrediyorum titrek mum ışığına.

Çok keyifli bir akşam geçiriyoruz. Geceyarısı, motel yolunda, seni arabana kadar geçiriyoruz. Annemlerin yanında, yarınla ilgili hiçbir şey konuşmamız mümkün değil. Kahroluyorum. Bir kilometre ötemde kalırken seninle buluşamayacak olmak çok acı geliyor.

Herkesi öpüyorsun, her zamanki sıcaklığıyla. En son, sıramı bekliyorum. Sarılamadan, sadece yanaktan, ama tüm bedenimizle hissederek öpüşüp ayrılıyor.

Oteldeki odamıza girdiğimde, henüz uyumaya hazır değilim. Daha, seni düşünerek yaşamak istiyorum. Balkonda oturuyorum. Karanlık, sadece seninle ilgili hatırladıklarımı görmeme yardımcı oluyor. İçeriden yatmaya hazırlanan anneannemi duyuyorum. Fısıltıyla anneme hitap ediyor:

“Lemancığım, Pamir Bey Nermin’le evlense keşke. Ne kadar yaklaşıyorlar birbirlerine.”

Hayretler içinde dikeliyorum olduğum yerde. İlahi anneanneciğim, nereden çıktı bu şimdi? Annem, telaşla, çok ciddi bir sesle cevaplıyor:

“Affedersin anne ama, ne münasebetsiz laf ettiğin şimdi. Pamir Bey evli, bilmiyor musun?”

“Bilmem, çok yakıştırdım işte. Çok mutlu olurlar gibi geldi.”

“Anne, yeter lütfen. Evlilik bozup mutlu olunur mu? Hem benim kızım bunu yapacak kız mı? Hiç söylememiş ol.”

Öyle dikkatli dinliyorum ki, fısıltıları tane tane emiyor kulağım. Yüksek sesle gülemiyorum ya, dudaklarıma yayılan kocaman tebessümü bir gece görüyor.

Uyuyamıyorum. Sabah olunca seni göremeyecek olma fikri beynimi karıncalandırıp yüreğimi daraltıyor. Bir usul bulmam lazım ve tabii bir de deli cesareti. Zihnimin kanatları çırpınıyor, buradan çıkıp sana gelebilmenin yolunu bulmak için. Karar veriyorum sonunda. Gün doğar doğmaz, kapında olacağım. Bulduğum hiç akıllıca bir yol değil, ama zaten kim demiş ki “Âşıkların akli olur” diye. Aşkın akıllandırdığını hiç duymadım ama cesareti arttırdığı kesin. Hatta insanın akıllı olmaktan çok delilik derecesinde cesaret verdiğini biliyorum artık. Kendim yaşıyorum bizatihi.

Deli cesaretimi denemek üzere düşündüğüm çıkış yolu, beni gece uyutmuyor. Güneş doğuşunu kaçırmak istemiyorum. Sana yapacağım sürprizle, senin nasıl mutlulukla çıldıracağını düşündükçe içim içime sığmıyor. Perdenin ince aralığından, gecenin renginin çözülmeye başlayacağı ânı bekliyorum bütün gece.

Saat beş. Harekât başlıyor. Yavaşça kalkıyorum yatağımdan. Duşumu alıp şortumu, tişörtümü giyiyorum. Saçlarımı arkada örüyorum. Espadrillerimi ayağıma geçirip, annemin yanına güneş yükselmeden yürüyüşe çıktığım notunu bırakıp sessizce sıyrılıyorum dışarıya. Şortumun cebinde de, yolda başıma bir kaza geldiği takdirde bilinsin diye, kimliğim ve kampın telefon numarası yazılı bir kâğıt var.

Yüreğim ağzımda, kapının sesiyle annemin fırlayıp beni geri çağıracağından endişeyle, motelin merdivenlerinden uçar gibi iniyorum. Annemin yürüyüşe çıkmama kızmayacağı malum, ama gözlerinin içine baktığında suçlu ifademi sak-

layamayacağımdan korkuyorum. Bizim bloğun köşesini döndüğümde durup biraz soluklanıyorum. Bu kararı verdiğime ve uyguladığıma inanamıyorum, delirmiş olmalıyım. Cesaretimden heyecan duyuyorum.

Kampın kapısından bekçiye “Günaydın” deyip çıkıyorum. Deniz kıyısında bahçe içinde birkaç evin önünden geçip yukarıya ana yola çıkıyorum. Hava henüz ağarmış. Gecenin çinden kalan tatlı serinliği, heyecanımdan vücuduma basan ateşi serinletiyor bir damla. Yolda ne bir araba ne de bir insan... Tek başınayım. Yolun başında durup olduğum noktadan aşağıya, uzayıp giden ıssız, tek tük ağaçtan başka hayat belirtisi olmayan yola bakıyorum. Hâlâ vazgeçebilir, yüz metre gerideki, güvenli odama, aileme dönebilirim. Ama bu benim için bir olasılık değil. Şu an tek istediğim, bu dağ başından inen bir kilometrelik yolu bir an önce tamamlayarak sana kavuşmak. Tek başıma, sabahın bu saatinde başıma her hangi bir tehlike gelebileceği fikrini aklıma getirmiyorum. Korku mevhumumu yitirmişim, kararımı verdiğim anda.

Asfaltın sağında, toprak yolu daha emniyetli görüp oradan yürümeye başlıyorum. Aslında yürümüyorum da uçuyorum demeli. Kanatlarım, bacaklarımı havalandırıyor âdeta. Midedeki kelebekler ağzımdan çıkacak gibiler. Bir türlü yolun sonunun gelmemesi, süratimi kamçılıyor.

Turtres tabelasını gördüğümde midem buruluyor. Buraya kadar gelmek işin kolay tarafıydı. Bundan sonrasını halletmek, geceyarısı bu fikrin peyda olması kadar kolay değil. İşin içinde rezil olmak da var. Ama artık geri dönemem. Kapına kadar gelmişim, sana sarılmam lazım. Sana cesaretimi göstermem lazım. Beni beklemediğini biliyorum. Sürprizimle seni şaşırtmam, mutlu etmem lazım.

Beni karşında gördüğün an duyacağın mutlu şaşkınlığı düşününce, zor durumda kalmak endişem bertaraf oluyor. Her şeye değer buluyorum, seninle bir arada olmayı.

Turtes'in kapısından girip doğru resepsiyonuna gidiyorum. Gecedен uykulu, nöbetini henüz devretmemiş görevliye, "Günaydın" deyip derdimi anlatıyorum:

"Müşterilerinizden Pamir Bezmen'in akrabasıyım. Az ilerideki dinlenme kampında kalıyorum. Yürüyüşe çıkmışken kendisine bir merhaba demek istedim. Oda numarasını söyleyebilir misiniz?"

Adamcağız, uykulu, yüzüme bakıyor. Karşısında, masum, sıhhatli, güler yüzlü, yanık tenli, atkuyruklu bir genç kız var. Şüphelenecek bir şey yok, hele sabahın bu saatinde. "Odasına bir telefon edelim" diyor önce.

Ama bu işime gelmiyor, ben sana sürpriz yapmak istiyorum. "Hiç telefon çaldırmasanız. Çok erken daha. Uyanmamış olabilir. Ben kapıyı hafifçe çalar, cevap alamazsam size not bırakırım sonra" diyorum.

Diyorum da, derken, kendi saçmaladıklarımın inanamıyorum. Ama resepsiyon memurunun mantık falan düşünecek hali kalmamış olduğu belli, beni de zararsız görmüş olmalı, oda numaranı veriyor. Bu kadar kolay olduğuna inanmayarak, sevinçle teşekkür ediyorum.

Odanın kapısındaayım, birtanem. İçeriden çıt duyulmuyor. Durup soluklanıyorum. Elimi yüreğime götürüp arka arkaya derin nefeslerle, göğüs kafesimde sakinleşmesini bekliyorum. Nafile. Adrenalinim tavana vurmuş, dilim damağım kurumuş, zihnimin kanatları, kelebeklerim, hepsi çılgın çırpınmalarda... Kanatların ve yüreğimin seslerinden kulaklarım uğulduyor, başım, kadehlerle şarap içmişim gibi bir hoş... derin bir nefes daha alıp parmak uçlarımla, seni uyandırmaktan korkarcasına, hafifçe kapıya vuruyorum. Daha fazla dayanamayacağım. Sanırım kalbim durmak üzere. Duymadıysan seni uyandıracak değilim. Geri döneceğim.

Ama hayır, dönmüyorum birtanem. Kapı açılıyor. Karşımda duruyorsun. Uyku mahmuru yüzünde, gözlerin hayretle

ve mutlulukla parlıyor. Şaşırdın birtanem. Hem de nasıl! Tahmin etmiş olduğum gibi, hayret dolu mutluluğunu gördüğüm an, yaşadığım o heyecana değiyor. Tutup elimden içeri çekiyorsun beni. Sarmaş dolaş oluyoruz. Sanki kaybetmiş de tekrar bulmuş gibisin beni. Alnımı, yüzümü, saçlarımı, defalarla öpüyor, tenimi içine çekerek kokluyorsun

“Nasıl?” diyorsun. “Nasıl bildin odamı?”

Kollarının arasından bırakmadan yüzüme bakıyorsun, hâlâ daha burada, seninle olduğuma inanamayarak. Hiç tahmin etmediğin bir heyecan yarattığım, sürprizimle sende beklediğimden daha coşkulu bir hayret uyandırdığım için, mutlu mu mutlu, gülümseyerek bakıyorum, gözlerinin mavi-lerinde kendimi seyrederek. Anlatıyorum, geceden beri zihnimden geçenleri, sabah buraya nasıl geldiğimi.

“Sevgilim, sen çılgınsın” diyorsun, küçük, keyifli bir kahkaha atarak.

Sözlerine devam ederken, gülüşün yerini arzu dolu bir ses tonuna bırakıyor.

“Ve sen benim biricik çılgın sevgilimsin... benim küçük Nerminim... Yüreği kocaman küçük sevgilim...”

Narin bedenim, kocaman yüreğim, hepsi senin birtanem. Beraber uyuyamadık, ama bak işte, geldim, kaçırdığımız geceyi yaşamaya, günü seninle karşılamaya geldim. Günaydın sevgilim, günaydın Pamirim benim.

* * *

Günaydın birtanem, günaydın! Dün gece, sabaha karşı ikide mektubunu noktaladığım yerden hayata devam ediyor; 1974 Temmuzunda, İzmir’de seninle yeni bir güne başlıyorum gibiyim. Havada sanki İzmir kokusu, İzmir güneşi var. Tabiat pırıldıyor. Güzelim İstanbul’a İzmir güzelliği eklenmiş bu 19 Nisan sabahında.

Dün gece yine sana dualarımı göndererek rüyama davet edip öyle kapadım gözlerimi sevgilim. Yine beraberdik uyku denilen bilinmez yolculuğunda. Yine üzmedin beni, geldin rüyama birtanem. Zaten seninle dolu yatmışım, seninle devam etmek ve yine sana uyanmak muhteşem canım benim.

İçinde hafif bir huzursuzluk da barındırıyordu rüyam, ama bu zor bir imtihana girmeden önce hissedilen tatlı, heyecan verici endişe gibiydi daha ziyade.

Durduğum, olduğum yer belirsizdi. Enginlik içinde daralmışlık, aynı zamanda, ucu görünmeyen bir sonsuzluk olgusu vardı etrafımda. Seninle aramızda oldukça mesafe var. Diğer taraftan, gözlerinin rengini, pırıltısını dahi çok net görüyorum. Üzerinde, haki rengi Ducks pantolon ve kısa kollu gömleğin, ayağında trapez mokasenlerin var. Elinde, elliye elli olduğunu tahmin ettiğim üç beyaz pres-tuval tutuyorsun. Üzerleri muntazam küçük karelere ayrılmış, âdeta pötikare desenli kartelalar gibi. Seni izlerken, daha iyi bir benzetme geliyor aklıma. Evet... daha ziyade, abartılmış boyda, boş bilmece kartonları gibiler. Sesini duyuyorum:

“Bicikom, bilhassa büyükler. Olduğun yerden rahat görmen için.”

Aslında hiç konuşmuyorsun ama sesini duyuyorum, hep duymaya alıştığım sıcak, yumuşak, sevgi dolu tonuyla. Nedense, ne ben bir adım atıyorum ne sen. Durduğumuz yerlerin gelebileceğimiz en son noktalar olduğuna dair bir bilgi geçiyor zihnimden. Elindeki pres-tuvaleri arka arkaya göstermeye devam ediyorsun bana. Bir şey demek istediğini, bir şeyler anlamamı beklediğini hissediyorum. Daha dikkatli bakıyorum, bilmece kutularına.

“Hiç soru yok ama” diyorum, dudaklarımı kıpırdatmadan. Duyuyorsun beni.

“Sorular sende sevgilim” diye cevaplıyorsun zihninden. Bir kez daha altüst ediyorsun kareleri. Birden, kutuların içinde

grileşip eriyerek akan macun topları görüyorum. Kimi kareler beyaz, boş kalıyor, kimi, grinin çeşitli tonlarında akışkan maddeyle dolup renkler bir diğerinin üzerine akmaya başlıyor.

“Bunlar cevapladıklarım mı?” diye, sessizce soruyorum.

Cevabın “Bunlar, endişeli oldukların” oluyor, “Üzerlerine akıp diğer, doğru cevapları da bozuyorlar.”

Sevgilim, şimdi sana rüyamı yazarken bir kanat sesiyle başımı kaldırdım. Bir güvercin güzeli, verandadan içeri girmiş, pır pır pır pır, sanki minyatür bir planör sesiyle tepemdeki avizeye kondu, fazla beklemeden havalanıp yine verandaya uçtu, erguvanın dalına tünedi. Harika bir histi. İnanılmaz bir enerji getirip içeri bıraktı sanki. Görmem lazımdı.

Evet, rüyama dönersem; birden, karelerin üzerinde bozulan beyazlığı görmekle keyfim kaçıyor, başarısız olduğum fikrinden büyük rahatsızlık duyuyorum. İşte, bahsettiğim huzursuzluğu veren de bu duygu zaten.

“Ne kadar zamanım var, düzeltmek için?” diye soruyorum.

“Bütün zaman senin... Ama bence, çok bekleme. Görüyorsun endişelerin, hüznünlerin, beyazlıkları süratle dolduruyor. Bunları temizlemeyi geciktirirsen, bir müddet sonra doğru cevaplarını hiç göremeyeceksin.”

Paniğe kapılıyorum. Senin söylediğin çok doğru. Hep doğruydum. Telaşlanıyorum. Aramızda çok yol var.

“Olduğum yerden temizleyebilir miyim?” diyorum.

“Gayet tabii. Hangisini temizlemek istiyorsan, bakışlarını ve zihnini o kareye yönlendirmen yeterli.”

“Emin misin birtanem?”

“Güven bana, hep güvendiğin gibi. Bak, ben sıkı sıkı tutuyorum kartonları. Sen kendine düşeni yap, gecikmeden.”

“Sana çok güveniyorum, ama kendime...”

Sözümü kesiyor zihninden geçenler.

“Sen kendine hiç güvenini kaybetmedin Bicikom. Senin

kuvvetine nasıl hayranımdır, bilirsin. Haydi...”

Dediğini yapıyorum, aynen. En üst soldaki lekeli kutudan başlayarak leke yapan akışkan, işgalci endişelere konsantre oluyorum. Önce zorlanıyorum temizlemekte. Ama süratle becerim artıyor. Nokta atışı gibi, birer bakış yetiyor bilmece karelerini bembeyaz yapmaya. Hafifliyorum birden. En çok da sana mahcup olmadığım, bana güvenini boşa çıkarmayıp başardığım için mutluyum. Üç pres-tuval de bembeyaz şimdi. Onları almak bahanesiyle sana dokunabileceğimi düşünüyorum, umutlanarak. Duyuyorsun aklımdan geçenleri.

“Maalesef sevgilim” diyorsun, “Bu defa daha fazla yaklaşmayacağız.”

“Bilmece kartonlarımı?” diye meraklanıyorum.

“Bunlarla işin bitti sevgilim. Geçtin” diyorsun, gözlerin masmavi gülümsemelerle, “Tavsiyem, bundan sonra da bu kadar çok soru biriktirme, oldu mu sevgilim? Bu kadar endişe toplama. Her şeye cevap bulmak zor... Bak, ben hiçbir soruda karşılaşmadığım bir yerdeyim şimdi.”

Tam senin nerede olduğunu sormaya hazırlanıyorum ki, konumlandığımız noktaların arası açılıyor; üzerinde olduğumuz boyut iki ayrı uçtan bir lastik gibi çekiliyor sanki. Senin bedeninin yok oluyor görüntüden. Bir tek aşk dolu gözlerin ve aydınlık tebessümün kalıyor gözlerimin önünde. İçimden bir ses, “Bu görüntü senin önünde değil aslında” diyor, “Zihninin gözlerinde.”

Sabaha karşı üçte, beynimin içindeki bu sesle uyandım birtanem. Yattığım yerde, uzun uzun, rüyamı düşündüm. Hafızamda tazeyken, rüya defterime notlarımı aldım; seninle karşılıklı olduğumuz o yerin, bilmece kartonlarının şekillerini çizdim.

Yatarken hep sana yalvarıyorum ya, “Olduğun yerden beni kolla sevgilim, enerjini gönder kalbimi, ruhumu iyileştirmem için. Yanlış yapmamı engelle; seni şanıyla, hakkıyla yaşatmama yardımcı ol” diye.

Dualarımın kabul edildiğini, senin bana ilaç olduğunu hissediyorum. Sabahın beşi olmuş. Tanrı'ya şükrederek, tekrar uykuya dalıyorum. Seninle uyuyup seninle rüyada olmak, uyanınca yine seninle buluşabilmek muhteşem bir his sevgilim.

Ama bugün mektubunla istediğim kadar, bir arada olamadım birtanem. Zira *Chronicle*'daki köşe yazımı toparlamam gerekti artık. Uzun müddettir, sadece seninle ilgili yazmak istediğimden ne yazacağımı bilemedim. Seni bana getiren bir yazı yazmak da istemedim; o zaman bu yazdıklarımın enerjisi düşer diye korktum, ama senden başkasını da konu etmek için bile düşünmem mümkün değil şu sıralar. Zaten sevgili Handan Kaplan senin için çok güzel bir yazı hazırladı. Çok seveceksin duyduğun zaman. Ben de, seninle yaptığımız araştırma yolculuklarından bahseden "Tarihte Aşk'la Yolculuk" diye bir yazı kaleme alıyorum. Senin tabirinle, "*Double tandance*" içeriyor. Hem tarihe duyduğumuz aşkı hem de iki âşık yan yana, el ele yaptığımız yolculukları anlatıyor.

Sonra, akşamüzeri Akmerkez'e gidip festival biletlerini aldım. Oradan da CRR'a devam ettim. Bu gece *Fazıl and Friends* konseri vardı birtanem. Fazıl harika bir iş ortaya çıkarmış. Fazıl'ın piyanosuna Ayla Erduran, Cihat Aşkın kemanlarıyla; Çağ Erçağ viyolonseliliyle, Astor Piazzola bestelerinde de bandoneonla Tolga Salman ve harika yorumuyla Nâzım şiiirlerinde Güvenç Dağüstün eşlik ettiler.

Aylacığımın çektiği bunca heyecandan sonra sahnedeki mükemmel performansı ve mutluluğu görülecek şeydi. Çocukların da hepsi tek kelimeyle harikaydılar.

Ah! Nasıl unuturum? Bir güzellik daha oldu sevgilim, anlatmalıyım. Emel Say'ı biliyorsun, yıllar evvelinden. Fuad Day'ının emektar sekreteri, ailenin sevgilisi Emel. Fazıl'ın halası o, hatırlarsın. Beş sene evvel bizde bir müzik gecesinde, Fazıl bizim 1850'lerden ayakta kalmaya uğraşan piyano-

muzu çalmıştı, gönüllü olup. Basmayan tuşlar bile çalmıştı o gece, nasıl bir sihir yaptıysa. Sevgili Dilek Türker benim şiirlerimi okumuş, Leman Sam ve Esin Afşar Nâzım şarkıları söylemişlerdi. Emel de Fazıl'ın eşliğinde onlarca Edith Piaf şansonu söylemişti. Hep bir sahne arzusu vardı, bilirsin.

İşte bu gece, Aylacığımдан sonra Emel sahneye çıktı ve Fazıl ile Ayla onun Fransızca ve İngilizce şarkılarına eşlik ettiler. O kadar duygusal bir andı ki... Fazıl'ın, bu yaşında halasının rüyasını onurlandırması ve Ayla'nın, kendi bölümü için bis değerlendirmek yerine Emel'e eşliği, bence seyirci için de sahnedekiler için de unutulmayacak özel anlardan biriydi.

Konserden sonra, doğru eve döndüm. Çocukları yoldan aradım, yatmışlardı. Birden, sana geceyi anlatacak olmak beni motive etti. Eve gelince, kendime güzel bir yeşil salata hazırladım. Üzerine iki parça *prochitto* ve taze karabiber yanına da bir kadeh Shiraz. Resminin önündeki mumları yakıp oturdum, bilgisayarımı açtım. Hem demlenip hem yazıyorum deminden beri.

Radyoda 'Old blue eyes' Frankie boy, *I got you under my skin*'i söylüyor. Michael Buble vokalist. Benim hissettiklerim de bu: *I got you under my skin*. Ama bir farkla; sadece tenimin altında, tene işlemişlik değil, senin bendeki varlığın da dahil. Kanımla beraber dolanıyorsun tüm bedenimde, tüm hücrelerimde, hepsinin çeperini okşayıp ısıya, enerjiye dönüşüyorsun.

* * *

Ve işte 8 Ağustos 1974 sabahı saat yedide, Manisa yolundayız. Çeşme-İzmir-Manisa yolculuklarında da seninle baş başa kalacak olmamız harika! Günde iki buçuk, üç saati daha kendimize saklıyoruz demektir bu.

Sabah altıda, Turtes'e, sana gelmişim yine. Güne "Günay-

dın” demişiz beraber ve yine elim elinde, yola çıkıyoruz. İstanbul’dan farklı olarak, İzmir’in sıcağı daha bu saatte hissedilmeye başlanıyor. Ama şehrin içinden çıkıp ormanlar arasında açılmış yoldan Manisa istikametinde ilerlerken, yükselen rakımla beraber nispeten serinliyor hava. Sabuncubeli’ne geldiğimizde elimi, dizine yerleştirip sağ elini viteste bırakıyor, sol elin direksiyonda sımsıkı, “Bu yol harika bir yarış yolu gibidir” diyorsun.

Görüyorum; dar, virajlı, baş döndürücü; tam senin dişine göre. Durmadan vites değiştirip gaz, fren ve debriyaj pedalına basarak, kontrolü, temkini elden bırakmadan, âdeta bir maestronun orkestrasını idaresindeki hâkimiyetle vites değiştirirken, arabadan çıkan sese nasıl dikkatle kulak verdiğini, virajlardan dönüşlerde nasıl keyif aldığını, ben de ayrıca keyifle izliyorum. Altımızda Murat olması fark etmiyor. Onu da bir spor arabasıymış gibi kullanıyorsun. Belki de, sen kullandığın için, araba marifet kazanıyordur, bilemeyeceğim. Ama çok keyifli bir yolculuk oluyor. Sana güvenim, senin yanımdayken hep emniyette olduğum duygusu pekişiyor bu yolculukta. Sevgilim benim, kontrolsüz kalmadan nasıl çılgın olunacağını öğrenmeye devam ediyorum senin yanında; içimdeki çılgın, maceraperest kadını keşfetmeye de. Canım benim, seninle kendimi, korkusuzluğumu keşfettikçe, hayatımdaki yerin büyüyor, çoğalıyor ve gittikçe daha bir ait oluyorsun bana, hep kaçamak yaşayacak bile olsak...

O günden aylar sonra, sana, geriye dönük bu hissiyatımı anlattığımda, bana aynen şöyle diyecektin:

“Sevgilim, cesaret sende zaten vardı. O günün şartlarında, o minicik yaşında, benim yaşında ve durumumdaki bir erkeğe, beklentisiz, ısrarsız, kaprissiz, öylesine aşkla bağlanmak ve sessiz, huzur içinde sadece aşkla beklemek cesareti olan sendin. Ben, belki sadece sana kendini hatırlattım, o kadar.”

“Teşekkürler sevgilim” demiştim seni öperek ve gülümse-

yerek eklemiştim, “Zaten, birtanem, ben de sana, sayende korkaklığım geçti dememiştim. Sayende, içimdeki cesur kadını keşfettim demiştim.”

Bu, aramızdaki tatlı alışverişlerden biriydi. Bir diğerimizi, diğerimizin hayatımızdaki önemiyle yüceltir ama kişiliğimizle, karakterimizle ilgili eksik, yanlış bir anlamaya da meydan vermezdik. Yahut en azından, diğerine sınırsız bir teslimiyeti oynamazdık. Senin tabirinle, birtanem, “Sezar’ın hakkı Sezar’a” idi aramızdaki anlayışta...

Beraberliğimizin bunca sene bu kadar kuvvetli olmasının en büyük sebeplerinden biri de buydu zaten. Sırf bir diğerini sahiplenmek ya da görüntüyü kurtarmak için kendimizden vazgemedik; hiçbir zaman birbirimiz için değiştiğimize dair yanılığlara kapılmak zorunda kalmadık. Biz, ilk gün ne isek, birbirimize neyi ne kadar vermek istiyorsak, ne kadar verebileceksek, onunla çıktık aşk meydanına. Yalansız dolansız, zntlerimizde başkalarına kapadığımız hayatımızda bile, birbirimize hep açık, birbirimizden he zaman haberdar, gizlisiz saklısız yaşadık. Hiçbir gün, hiçbirimiz “Ama bana öyle demiştin”, “Ama ben öyle sanmıştım”, “Ama bana söz vermiştin” demedi...

Ben de en başından, o toy halimle, kendimi tamamen igdlerime bırakarak, büyük bir gizlilik içinde yaşadığım o büyük aşkta, geleceğimize dair hiçbir cevap beklemedim senden. Bir soru bile sormadım zira; istikbale dair teminatlar peşinde de olmadım hiç. İstikbal teminatı neydi ki zaten? İşte, rnek nmdeydi, hem de birinci derecede seninle ilgili bir rnek. Grayce resmi karındı, ve senin gayri resmi ilişkilerinle yaşamaktaydınız; üstelik şimdi bir de vzgeemediğin ben vardım hayatında. Grayce’in kendine teminat kabul ettiği hiçbir şey hakiki değildi aslında, maddiyat ve diğer imkânlar dışında.

Benim hayattan istediğim, özellikle de seninle birlikteliğimizde aradığım kesinlikle bu değildi. Senin karın olmadan, ama karınla yaşadığından çok daha dürüst bu ilişkiyi gizli de olsa, tercih ederim birtanem. Çünkü yalanımız yok; aramızda yalan, riya yok bizim. Daha ne isteyebilirim senden, sevgilimden.

Belki de, o gün biriyle bu sırrımı paylaşıyor olsaydım, içgüdülerimle sahiplendiğim aşkıma, sana sahip olamayacaktım. Zira bana kaprisli, kıskanç, şımarık, çok bilmiş ya da riya-kâr kızı oynamam söylenecekti belki. Bu isteneni becermezdim ya, etki altında kalarak kendi aslımı kaybedip yüzüme gözüme bulaştırabilirdim de.

Oysa aramızdaki herşey dürüst, açık ve olduğu gibiydi... aşk da aynen böyle bir şey birtanem. Aşkımızın kalıcı olmasının nedeni bu olmalı.

* * *

Mektubumun sonlarına yaklaşıırken, seninle yirmi dört saat canlı canlı yaşar gibiyim artık. Öyle ki; bir yandan geçmişimizi yaşıyor, bir yandan da günlük hayatıma devam ediyorum. Ve canım benim, bir müddettir her gece rüyama geliyorsun. Hayat uykudayken de seninle devam ediyor.

Son üç gündür, geçmiş, bugün, hayallerim ve rüyalar âdeti bir bütün haline gelerek soğuk bir merhem misali muhteşem, zengin bir hisle ince ince yüreğimin acısına sürülüyor sanki. Yalnız, sık sık, günde iki üç defa, seninle ilgili bir şeye gülerken dahi, boğazım tıkanıyor ve ardından hıçkırıyorum. Sanırım yavaş yavaş kendi kendime, sessizce ağlamayı öğreneceğim.

Sesimdeki iyileşmenin ve coşkunun herkes farkına varıyor. Ancak senin yokluğuna alışıyorum sanma sakın. Aksine, bu yokluğu tedavi etme uğraşı içinde, ikimize ait zenginlikle-

ri keşfediyorum ve bu bana huzur veriyor. Belki de dünkü huzurum seni de etkiledi olduğun yerde; dün gece rüyamda, gittiğinden beri ilk defa bu kadar yakınımaya geldin. İlk kez sarılıp yan yana yatarak sesli konuştuk. Çok şaşırdım ve o malum rüya yanılısamalarından birini yaşadım yeniden. Hani, gerçeğin aslında bir kâbus olduğunu, ama rüyamın da gerçeğim olduğu fikri geçiyor ya rüyadaki zihnimden, işte yine öyle bir yanılısamaydı bahsettiğim. Kollarımın arasındasın rüyamda; sımsıkı sarılmış yatıyoruz. Ben uykudan uyanmış, seni seyrediyorum.

“Tanrım” diyorum, kendi kendime, “Çok şükür, sadece kötü bir rüyaymış. Kocam kollarımda, sapasağlam işte. Niye o kötü rüyayı görüp duruyorum boyuna. Düğün öncesi transatlantik batışıyla başladı. Ardından hep Pamir’le ilgili ölüm rüyaları dolduruyor gecelerimi.”

Ben bunları düşünürken sen gözünü açıyorsun canım ve elini göğsüne götürüyorsun aniden.

“Kalbim...” diyorsun.

Kalkıyorum hemen. Yine zihnimden kelimeler koşuyor telaşla:

“İşte, yine gördüğün rüya gerçeğe dönüyor. Bir şeyler yap bu defa.”

“Hareket etme sevgilim” diyorum, senin başını yastığa bırakırken. “Çantamda dilaltı ilacından var.”

Eğilip yatağın kenarından çantamı alıyorum.

“Bicikom, daha evvel oldu bu bana, telaşlanma. İlacın faydası olmaz” diyorsun, elinle göğsünü tutup.

“Sevgilim, aldanıyorsun” diyorum, çantamın iç gözündeki minik kutuyu çıkarmış, açmaya çalışırken, “senin kalbinle ilgili hiç problemin olmadı. Beyin kanaması dediler, öldü dediler, ama bak, ondan bile kurtuldun. Benim, gerçek zannettiğim de rüyaymış zaten.”

Minik ilacı dilinin altına yerleştiriyorum, başını tutarak.

“İlaç fayda etmez bana artık sevgilim, senin haberin yok. Ben daha önce bu ağrıyı çektim, biliyorum” diyorsun, ısrarla.

Ölüme bu kadar kolay teslim olmana sinirleniyorum. Kollarını sıkı sıkı tutup gözlerine bakıyorum, ağlayarak.

“Sayıklıyorsun Pamirciğim” diye isyanla sesim yükseliyor. “Ne yani, sen defalarla öldün de, ben mi hayal görüyorum. Buradasın işte, benimlesin, kollarımdasın.”

Sana ispat etmek için sımsıkı sarılıyorum bedenine. Sıcaklığını kollarımın arasında tutmaya çalışırken, sana bir müddet evvel yazdığım mektup satırları geliyor aklıma. Sayfalar evvel, demiştim ya, yürek, hayatı, coşkuyu, aşkı, hüznü esas yaşayan organ, onun için en geç ölüyor diye. Birden, içimden bir ses konuşmaya başlıyor. Biraz senin, biraz da benim sesim bu sanki; karışarak eko yapıyor.

“İşte Nermin, Pamir de aynı şeyi söylüyor. Beyin kanamasından öldü dediler, ama kalbi, beyin ölümünden iki gün sonra durmamış mıydı? Tabii ki yürek de ölümü yaşadı; ağrısı, acısı oldu onun da. İki gün boyunca tek başına çırpındı yaşamaya. Dilaltı ilacı falan fayda etmez bu durumda, uğraşma...”

Kollarımın arasında sıcak bir hava boşluğu hissediyorum. Bakıyorum, sen artık benimle değilsin. Rüyamın içinde tekrar rüyaya girdiğimi düşünüyorum.

“Uyanınca bitecek bu kâbus” diyorum, kendi kendime.

Ve... 21 Nisan Salı sabahının beş kırk beşine gözlerimi açıyorum. Sonu seni geri göndermek bile olsa, iki saatlik uykuya değdi birtanem, seni bir rüyada daha gördüm en azından. En azından, şimdi kazağının durduğu yastıktaydı başın, az önce; sıcacık, kollarımın arasındaydın. Yine kurtaramadım seni; çıkaramadım ölümlü rüyanın içinden, ama olsun. Bu kadarınla yetinmeyi öğreniyorum yavaş yavaş.

Kalktığımdan beri üçüncü fincan çayımı içerken, rüyamda bana işaret ettiğin o ince ayrıntıyı düşünüyorum. Belki küçük

bir ayrıntı, ama düşündükçe önemini görüyorum. Neden dilaltı ilacı almak istemediğini izah etmeye çalışırken o kadar zorlandın canım benim. Aptal ben, anlayamadım bir türlü.

Beyin ölümünden sonra, tüm bedenindeki fonksiyonların birer birer durduğunu, ama bir tek yüreğinin yaşamaya devam ettiğini düşündükçe, onun bir buçuk gün daha hayata asılmak için nasıl çırpınıp durduğunu; tek başına kaldığı yaşam mücadelesinde ne kadar yorulduğunu, ne kadar çaresiz olduğunu hissediyorum da yüreğim yeniden kanıyor şimdi. İşte, yine göz yaşlarım... yine kıymıklar gözbebeklerimde... cam kırıkları...

Hatırlarsın canım benim, bilmişim gibi, yoğun bakımda, yanına her gelişimde, sağ elimi yüreğinin üzerine koyar, göğüs kafesini okşardım sevgiyle, seni geri çağırıırken. Bir kolumla sana sarılır, başımı göğsüne dayayarak gözlerimi kapardım, elini sıkı sıkı tutarak. Duyularımı yoğun bakımın ilaç ve dezenfektan kokularına, yaşam cihazlarının seslerine kapar, huzurlu, aşk dolu, kucağında uzandığım güzel günlerden biri olduğunu düşünmeye çalışırdım. Canım benim, yüreğinin tüm o son dokunuşlarını, sesimi ve benim yüreğimi duyduğundan o kadar eminim ki. Hatırlarsın sevgilim, bizim yüreklerimiz bir diğerinin göğsünün diğer tarafında çarpardı. Onun için, içimden bir parça koparılmış gibi yaşıyorum şimdi. Gerçekten koparıldı çünkü. Şimdi, anılardaki ve aynalarda yansıyanları toparlayıp, yüreğinin yerine yerleştirmeye uğraşıyorum.

Onun için, şimdi, gözyaşlarımı kurularayıp noktalıyorum satırlarımı, birtanem. Dışarıda beni bekleyen bir uğraş var, hayatın gerçeği dedikleri zamanla ilgili. Gücümü toparlayıp sokağa çıkmam ve gereklerini yerine getirmem lazım. Cihan-gir'deki apartmana gidiyorum canım. Cazımaçımız benimle gelecek yine. Umarım her şey yolunda gidiyordur. Hiçbir şeyin aksamasına tahammülüm yok, senin ardından. İnşaat için, şu parayı yettirebilsem keşke, derdim var ya, gözyaşımı kuruttu birden. Görüşürüz birtanem. Seni çok ama çok seviyorum, canım kocacığım benim.

Canım benim, mektubundan neredeyse yirmi dört saat ayrı kaldım. Ama senden ayrı değildim bir an bile. Zaten, defalarla tekrarlanan isminin yankıları sana gelmiştir.

Önce, inşaattan haber vereyim birtanem. Her şey yolunda gidiyor. Birkaç ekstra detayı çıkarttım projeden, ayırdığımız bütçe biraz daha nefes alsın diye. Cazımcılığımızın da yanımda olması, kararlarımı vermekte zaman açısından hızlandırıcı oluyor.

Bu satırları yazarken birden, çocuklarımız için duyduğumuz müşterek sevgi dalgası hissiyatımda ön plana çıktı ve hemen kalkıp Cazımaçi'ye telefon ettim.

"Sırf, sizi ne kadar sevdiğimi söylemek için aradım canım" dedim.

"Hayırdır, monşer de bunu son zamanlarda pek sık yapardı. Biz de seni çok seviyoruz canım" dedi. Güldük.

Sonra Pamiramıza bir mail atıp, ona da aynı duygumu belirttim. Şimdi içim rahat, geri döndüm yazmaya.

Dün akşam, yine, Gülgüncüğüm ile Tayfun beni yemeğe davet etmişlerdi. Yine masada bizimleydin canım. Tayfun ürolog olduğu için, senin geçirdiğin prostat kanseri ameliyatı konu oldu bir ara. Kanser bile komik oldu, seninle ilgili anlatırken. Doktoruna yaptığın, sana has nüktelerle yine kıldın geçirdin bizi.

Sonra her zamanki nezaketleriyle, beni eve getirdiler. Tayfun hâlâ hayıflanmalarda, seni tanıyamadığı için. Senin defterine bak ne yazdı birtanem, aynen aktarıyorum:

Anladım ki, hayata benzer pencerelerden bakıyormuşuz.

Çok üzgünüm... Daha önce tanışabilirmişiz meğer. Bunca ortak paydamız varmış.

Bil ki, bayrak daima elde ele taşınır ve ışığı hiç sönmez. Sana göre kardeşlerin, hayatı sana göre sürdürürler.

Seni tanımadan sevdim.

Seni tanımadan seviyorum.

Ne güzel değil mi?

Bu mektup bir bitsin sevgilim, seni tanımadan sevenler çoğalacak, biliyorum.

Dünkü yaz havasından sonra bugün soğuk bir yağmurla yıkanmakta İstanbul. Sanki 22 Nisan değil de, Şubattan kalma bir gün. Ama ben, dışarıdaki sağanak yağmuru, erguvanları, Bebek'e bırakıp ayrılıyorum buralardan, şimdiki zamandan. Yine seninle 8 Ağustos'tayım canım; 74'ün İzmir sıcağına, palmyelere, sana geliyorum, kanatlarımı açıp.

Manisa Sanayi Bölgesi'ndeki ilk fabrikalardan biri Tasaş. Mimarı, Kordon'da dairesini kiraladığın Orhan Erdil. O da yeni dönmüş Amerika'dan. Orhan'ın vizyonunu çok beğenenden, o günkü İzmir'in çok önünde olduğundan bahsediyorsun.

Fabrikayı geziyorum seninle. Burada da, ustabaşların, ustaların, işçilerin hayran sana. Tezgâhlarını dolaşırken hepsinin elini sıkıp yanaklarından öpüyor, beni tanıştırıyorsun. Gururlanıyorum seni izlerken. Fabrika mis gibi; boya, tiner, cam suyu, teneke kokuyor. Mailander baskı makinesinin önünde, taze boya kokusunu içime çekiyorum keyiflenerek. Senin mükemmeliğin, binanın her yerinde hissediliyor. Konserve kutu fabrikası değil de, laboratuvar sanki. İşçiler pırıl pırıl, tıraşlı hepsi. İş önlükleri o gün yeni yıkanmış, ütülenmiş gibi. Makine hatlarına, kurulmakta olan konveyöre bakışındaki heyecan, bana bakışını andıracak neredeyse, o kadar coşkulusun fabrikanı adım adım gezerken.

İşine olan aşkın, heyecanın da sevgin gibi sirayet edici. Ustabaşları dahil çalışanların hepsi Tasaş kendi mallarıymış gibi koşuyorlar, sorularını yanıtlarken. Kimi yaptığı ayarlarla üretimi nasıl mükemmelleştirdiğini anlatıyor iftiharla, kimi çocuğunun marifetlerini artırmak için daha bir ince ayar peşinde, bir parça dertli.

İdare büroları ikinci katta. Beraber çıkıyoruz yukarıya. Bugüne kadar burada bir sekreterin olmamış. Bana, yan odayı hazırlamaları için talimat veriyorsun. Ofisin de senin gibi, yalın ve sade. Tüm süsü babacığının ölümünden sonra Karşıyaka evinizden çıkardığın Art-Deco, siyah deri kaplı dört koltuk ve iki sehpadan ibaret.

Seninle çalışmak, üniversitede okumak gibi, sürekli bir şeyler öğreniyor ve bundan büyük keyif alıyorum. Öğrenme açlığımı tatmin ederken, bunun senden gelmesi başlı başına bir mutluluk.

Sadece aşk değil, aşk yapmak değil tutkuyla yaşadığımız. Hayatla ilgili paylaştığımız her şey bizde aynı heyecanı yaratıyor. Bu nedenle daha çok şeyi, daha çok zamanı paylaşmak istiyoruz ikimiz de.

Ne kadar çabuk, ne kadar çok şey yaşadık, yaşıyoruz birtanem. Bu kadar zengin his yoğunluğunu nasıl yarattık bu kadarcık zamanda. Ne kadar açmışız meğer, bir diğerimize. Ne kadar özlemişiz birbirimizi, bir diğerini tanımadan. Nasıl biriktirmişiz bunca tutkuyu, sadece bir diğerimize sunmak için. Şunun şurasında ilk öpüşmemizden sadece otuz yedi gün geçmiş. Yatağında sevgilin, işte asistanın, sohbette en iyi arkadaşın, özelinde sırdaşın, hayata hazırladığın taleben... hepsi birden oluvermişim otuz yedi günde. Ve sen hepsine âşık, hepsini ayrı seviyorsun. Bir araya geldiklerinde daha önce hayatında kimsenin kaplamadığı yeri kaplıyorlar. Yıllardır sadece aşkı arayan benim şimdi şu sahip olduklarıma bakar mısın, birtanem. Sahip olmak istediğin bir şey kalmadı sanmıştın sen de; bakar mısın şu yaşadığına bakar mısın, canım benim.

8 Ağustos Perşembe akşamı güneş batmadan, imbat duruktan sonra dönüyoruz İzmir'e. Kordon'daki restoranların masaları dolmuş bile. Bizim için de günün başka bir sahnesi

açılmak üzere. Asansöre bindiğimiz an perdesini açıyoruz, sırf bize ait baş başa saatlerin. Evde, önce özlemini gideriyoruz, sabahtan beri kucaklaşamamış bedenlerimizin. Sonra yıkanıp giyinip çıkıyoruz. Beni Mustapaşa'da Dip Restoran'a götürüyorsun. Sahibi Özer, seni özlemiş belli, sevgiyle karşılıyor. Sarılıp öpüşüyor, beni tanıştırıyorsun. Çok efendi, zarif bir insan. Mekân da sahibini anlatıyor zaten: sade bir şıklık, mum ışığında leziz yemekler. Bu mekân ve üzerinde yükselen apartmanın, baba tarafından kuzenlerin Rami ve Enis Berki'ye ait olduğu öğreniyorum senden. Ardından yine eski İzmir hikâyeleri geliyor, içkimize meze.

Sonra, bana gelecekle ilgili projelerini anlatıyorsun. Manisa'daki fabrika oturduktan sonra Doğu'da bir fabrika kurmak istiyorsun. Genel refah için, ülkenin doğusunun acilen kalkındırılması gereğini; nerelerde, kaç fabrikayla kaç kişiye istihdam yaratabileceğini, konserve fabrikalarının bilimsel çiftçiliği teşvik edeceğini; fabrikaların etrafında medeni yaşam ünitelerinin kurulup yöre halkının iş, okul, hastaneye kavuşma sürecinin hızlandırılabilceğini; tarla-fabrika-ihracat üçgeninin bölge halkına ve memlekete getirilerini anlatıyorsun uzun uzun ve ben içimden, söylediğin bütün bu yerlere kendinden ne güzellikler katacağını şimdiden görebiliyor, gururlanıyorum. Ama henüz bilmiyorum ki, sen farkında olmadan sana duyulan kıskançlıkların yarattığı şimdilik üstü örtülü tuzaklar ayağını, kolunu, hayallerini kapmak üzere beklemede.

Birlikte uyandığımız sabahlar ve Kuşadası'nda bir gece...

Gökyüzü, dünyayı iki ayrı ucundan kucaklamış çıldırtıyor coşkudan. Gümüş rengi bir mehtap, kıpkırmızı güneş, pırıl yıldızlar hepsi aynı anda gökyüzündeler. Ayın parlattı ufuk çizgisine doğru ultramarin, kobalt kadife üzerinde gümüşü ibrişimler salınıyor sanki. Ters istikamette güneş, laciverdi yummuş kızıl, mor ve lilalarla mehtaba doğru uzanıyor. Gök kubbe, başımın üzerinde degrade renk geçişleriyle iki ucundan tutulup çekilse saydam ama renkli bir fanusa dönüşecek sanki. Cennetin gökyüzü böyle olmalı. Tatlı bir loşluk, mistik bir pus sarmalamış renkleri, tepeleri, önümdeki denizi. Sessizlik ve renkler huzur veriyor.

Cennette olma hissimin sebebini anlıyorum hemen. Karşımdasın birtanem.

“Sevgilim, yazdıklarını okumalıyım artık” diyorsun.

“Az kaldı birtanem” diyorum, elimde beliriveren kâğıt tomarına bakarken.

“Çok şey hatırlıyorsun, değil mi?”

“Canım benim, şaşarsın, neler neler geliyor aklıma. Her şey ne kadar canlı, sesler, renkler, dokular... hepsi şu an elimin altındaymış, gözümün önündeymiş gibi hatırlıyorum.”

“Ben de Nerminim, ben de... Ama yine de okumak isterim yazdıklarını. Ajandam hâlâ elinde, o mu hatırlatıyor sana o günleri?”

“Evet, birtanem. Kendi günlüğüm de var ama senin elin-

den yazılmış notlar, sana ait bir objeye dokunmak, hafızamı tetikliyor. Yüzüğün parmağымda, bazen sırtıma bir gömleğini veya süveterin atıyorum seni hissederek, her şeyi ikimiz adına hatırlamaya çalışıyorum.”

Gülümseyerek, elimdeki kâğıt yığınınını işaret ediyorsun:

“İşe yarıyor sanırım.”

“Hem de nasıl. Bitiremiyorum bir türlü sevgilim.”

“Ver o zaman okuyayım. Meraktayım.”

“Az kaldı canım benim. Hafta sonu bitirmiş olacağım.”

“Fark etmez, böyle de okurum.”

“O zaman bölüm bölüm vereyim. Bir itirazın olursa hemen düzeltirim.”

Çok yakınımda değilsin; kıvılcık, mor, mavi, gümüş bir renk bulutunun içinde; kâğıtlarımı uzatıp verebileceğim kadar yakınız ama. İkimiz de yerimizden kıpırdamıyoruz, nedense. Son sınırın durduğumuz yer olduğuna dair bir önseziden olacak.

Önce Kısmet Otel bölümünü veriyorum sana. Nefesimi tutup heyecanla bekliyorum okumanı. Yüzündeki keyfi, mutluluğu izliyorum sevinçle. Hep bildiğim âşık bakışların parlatıyor gözlerinin mavisini.

“Canım karım, ne kadar güzel anlatmışsın. İşte biz buyuz” diyorsun, aşk dolu sıcacık sesinle. İçim ısınıyor.

“Beğendiğine sevindim. Devamını ister misin?”

Elini uzatıyorsun, bir grup daha kâğıt veriyorum. Ardından bir bölüm daha... Her defasında mutlulukla onaylıyorsun, yazdıklarımı.

“Seni mutlu ettiğim için mutluyum birtanem.”

“Sen beni her yaptığınla çok mutlu ettin” diye cevaplıyorsun, son sayfaları geri verirken.

“Öyle geçmiş zaman konuşma birtanem. Bak, yine beraberiz işte” diyorum, ama içimde bir his, bu beraberliğin sonuna geldiğimizi söylüyor sanki. Hüzün basıyor yine. Yüreğim acıyor. Bana şefkatle bakıyor, elini uzatıyorsun.

“Gel Nerminciğim benim, gel; üzülme.”

Sevinçle elimi uzatıyorum. Avucuna alıyorsun, sımsıkı tutuşuyoruz. Sıcacık ama son derece hafıfsin. Yanı başımda sıcak bir görüntü bulutu gibi, beni bilmediğim bir yere götürüyorsun. Güneşin renklerinden uzaklaşıp, mehtabın hakim olduğu tarafa doğru ilerliyoruz. Derin bir maviyle sarılıyoruz. Ayaklarımızın altında deniz çekilmiş, bembeyaz bir tuz gölü kalmış. Yer yer kireçleşmiş tuz yığınları, adımlarımın altında çıkartıyor. O kadar hafıfsin ki, hiç ses çıkmıyor yürüdüğün yerden.

“Seni gece bitmeden geri götürüp teslim etmem lazım” diyorsun, nazıkçe elimden çekelerken.

“Birtanem, benim yerim senin yanın. Nereye götürüyorsun beni?”

“Hayır, Nerminim, senin yerin henüz burası değil. Seni öbür tarafa götürmem, hayata teslim etmem gerek. Burada kalamazsın.”

Adımların hızlanıyor. Elim elinde seni takip ediyorum. Ama huzursuz ve çok hüznülyüm. Üzerinde yürüdüğümüz tuz tepesinin bitiminde sadece Prusya mavisini, uçsuz bucaksız bir gökyüzü, derinlerde de ufka kadar uzanan, karanlık bir vadi görünüyor.

“Tepe bitiyor. Arkası uçurum olmalı sevgilim” diyorum, endişeyle.

“Bana güven. Unutma, yolun sonuna gelmeden, yolun devamından korkmamalısın.”

Anlamaya çalışıyorum dediklerini. Kafam karışmış vaziyette. Üstelik, sana yazdığım mektuplar da geride bir yerde kaldı. Şimdi onları nasıl toparlayacağım yeni baştan. Dönüp arkamıza bakıyorum. İkili, üçlü gruplar halinde, sekiz, on kişi daha görüyorum, siyah, ince silüetler halinde, arkamızdan geliyorlar. İçim rahatlıyor, Demek ki, bu bilinmez yolda yalnız değiliz.

“Onlar da yakınlarını geçiriyorlar” diye izah ediyorsun. Sizin tarafa buradan bir geçit olacak. Gel canım.”

Tepenin ucuna kadar geliyoruz. İleride derin mavi karanlıktan başka bir şey görmüyorum önce. İçten içe seviniyorum. Seninle burada kalabileceğim böylelikle. Ama aşağıda, tam tepenin dibinde, ışıkları yanan bir kıyı şeridi görüntüye giriveriyor. Deniz kıyısında bir rafineri, yanında evler, sokak lambaları; elimi uzatsam tutacak kadar yakınımızda.

“İşte sevgilim” diyorsun, Burada ayrılıyoruz. Güle güle dön geriye, biricik Nerminim benim.”

“Burası yabancı bana Pamirciğim. Oradan Bebek’e nasıl döneceğim, bilmiyorum. Senin yanında kalsam daha emniyetli benim için.”

Elimi sıcacık öpüyor ve bırakıyorsun.

“İnan bana sevgilim, dönersin. Sana hep güvendim, bunu da başaracağını biliyorum.”

Sana sarılıp öpüşüp vedalaşabilmeyi umuyorum en azından. Ama tekrar elini tutmaya fırsatım bile olmuyor. Aniden olduğum yerden havalanıyorum. Uçarak ışıkların olduğu şehre doğru süzülüyorum.

Gözümü açtığımda, havada süzülürken kalmış gibi kollarım iki yana açmış yatağında sırt üstü yatıyorum. Az önce rüyamda bulunduğum mekân, doğaüstü renkleri; mehtapla, güneşle, yıldızlarla ağırlaşmış sessiz ve yoğun atmosferin içinde senin tüy kadar hafif ama sıcacık varlığını düşünmek bile yattığım yerde kıpırdamama izin vermiyor bir müddet. Halen daha o mistik duyguyla sarılı, saniyeler önce konuşmuş olduğumuzu düşünüyorum. Gözümü açmasaydım, belki yine sana geri uçuyor olacaktım rüyamda. Keşke uyanmasaydım birtanem. Ama şimdi en azından yazdıklarımı ne kadar beğendiğini, seni ne kadar mutlu ettiklerini biliyorum. Bana yine güzel bir mesaj verdiğine inançla, özlemime eşlik eden o buruk huzur var yine içimde.

Saat henüz geceyarısı üç... Belki yine gelirsin rüyama diye gözlerimi kapıyor ve uykuyu çağırıyorum gözkapaklarıma.

* * *

İşte, Grayce'in başına gelenler, şimdi benim başıma geliyor. Kuşadası, Çeşme zamanlarının üzerinden yıllar geçmiş, Bebek evimizdeyiz. İsmi bile zorla hatırladığın eski sevgilin bizde misafir. Yatak odasının koridorunda, onu kaldığı misafir odasından çıkarken görüyorum. Kadın, cırılçıplak, pervasız bir yürüyüşle banyoya gidiyor. Yüzüne özellikle dikkatle bakıyorum, belki utanır, sıkılır diye. Oralı değil. Aksine, salınarak önümden geçiyor ve senin çalışma odanın kapısında durup içeri sana laf atıyor. Sen masanda, dosyalar arasında meşgulsün. Kadın, bir kolunu kapının pervazına dayayıp Amerikan İngilizcesiyle konuşuyor:

"Geldiğimden beri ilgilenmedin benimle Pamir."

Senin kadınla hiçbir ilgin olmadığını, umursamadığını biliyorum ama onun bu basit ısrarcılığı ve hele çıplaklığı içimi buruyor. Zaten zoraki davet ettirmiş kendini, şimdi de seninle uğraşmakta. Hiçbir şey demiyor ama koridordan da ayrılmıyorum. Yatak odasının kapısına sırtımı dayamış, kollarım göğsümde çapraz, sanki her an evimden çekip gidecek bir yabancıymış gibi izliyorum onu. Kadınsa tam aksine, dolaptan bir havlu çekip banyoya giriyor. Kapısını kapamıyor bile. Sana bakıyorum, eski sevgilinin evimizdeki varlığının sanki farkında değilsin. Masandaki evrakların içinde, ayrı bir âlemde sin. Seni suçlayamıyorum, bu saçmalıktan dolayı. O kadar herkese mültefitsin ve "Hayır" demeyi o kadar bilmezsin ki, bunun bir gün yaşanacağını tahmin etmeliydim. Durumu ele almaya karar veriyorum. Kapının aynasının önünde durup ileri bakıyorum. Kadın karşısında durduğu aynadan benim yansımamı görüyor. "Bitti mi saçmalıkların?" der gibi bakıyorum ona, ses-

sizce. Elinde bir parfüm şişesi var kadının. Bana aynadan sinirle bakıyor ve şişeyi lavaboya vurup kırıyor. Ortaya *Caboten* kokusu yayılıyor, Grayce'in kokusunu hemen tanıyorum. Demek aynı parfümü kullanıyor.

“Ne yaptın Pamir’e?” diye hiddetle dönüyor bana doğru. “Adam seninle dolu... Gözü senden başkasını görmüyor artık. Nasıl yaptın, söyle!”

Kadını kızdırabildiğim için mutlu oluyorum içten içe. Demek kavga etmemekle, kapris yapmamakla doğru yapmışım. Gerek yokmuş, kazanan benmişim zaten. Muzaffer olmanın verdiği tatminle, gayet sakin ve iddiasız bir cevap veriyorum onun lisanında:

“İnan bana, hiçbir şey yapmadım. Kadermiş.”

Kadın hırsla banyonun kapısını kapıyor ve ağlamaya başlıyor. Ona içimden acıyorum bu defa. Keza bu evde son kez duş aldığından eminim. Bir daha aramamak üzere buradan gideceğini biliyorum. İç huzuruyla çalışma odasına, sana bakıyorum. Başını dosyalarından kaldırıp bana gülümsüyor-sun, âşık, sıcak bakışlarla.

“Harikasın sevgilim” diyorsun. “Birtanecik sevgilim benim. Nasıl kolaylaştırıyorsun hayatımı. Sağol.”

Gülümseyip, iç rahatlığı ve sevgiyle bakıyorum sana. Arındaki pencere camına yağmur damlaları düşüyor. Beraber dışarı bakıyoruz. Ânında, sağanağa çeviriyor yağmur. Bana ait olduğun, başka bir kadını umursamadığın için duyduğum mutlulukla, gözlerim yaşlanıyor. Gözümü kapıyorum, sana göstermemek için.

Tekrar açtığımda gözlerimde hâlâ yaş var. Ama yine yatağımdayım. Ne sen varsın çalışma odanda, ne yabancı çıplak kadın banyoda... Havayı kokluyorum. Sadece kendi sabun ve parfümümü duyuyorum. *Caboten* şişesi burada kırılmış olamaz. En ufak bir iz yok kokusundan. Seninle beraber hiç yaşamadığımız ama yaşamış kadar canlı gördüğüm bir rüya geçmiş gece-

min içinden, birtanem. Evimizde hiçbir iz bırakmamış rüya. Ne bir koku, ne bir sıcaklık... Sadece, gözümünden birkaç damla yaş kalmış geriye... Saat, sabahın dördü olmuş. Artık uyumak istemiyorum. Rüyalarım saçmalamaya başladı. Yaşlarımı silmen için sana, yine Çeşme'ye dönmek ihtiyacındayım birtanem.

* * *

9 Ağustos Cuma sabahı, güneş ağarırken yine motel odanın kapısındaayım. Günü beraber karşılıyoruz, canım benim. Sonra altı buçuk gibi çıkıyoruz yola. Ver elini Manisa. Manisa yolu üzerinde İzmir'den, Kordon'daki evin önünden geçerken, birlikte gülüyoruz. Yaptığımız iş deli işi. Çeşme'den çıktıktan aşağı yukarı iki buçuk saat sonra fabrikadayız. Deli bir çalışma temposuyla akşamın altısı, yedisini buluyoruz. Sonra, dönüş yoluna geçiyoruz.

Manisa dağlarının, Sabuncubeli'nin kamyonlarla dolu, viyajlı sarp yokuşlarından ine çıka, akşama doğru İzmir'e vasil oluyoruz.

İlk durağımız çatı katı. Güneşi doğurmuştuk beraber, şimdi de batırıyoruz, Körfez'in ve tenlerimizin üzerinde. Sonra duşumuzu alıp çıkıyoruz. Dip Restoran'da masamızı hazırlıyorlar hemen. İki lokma arasında el ele tutuşup, göz göze yemeğimizi yiyoruz. Az ötede çatı katımız dururken şimdi Çeşme'ye dönüp ayrılmak çok tatsız geliyor, ama ister istemez kalkıyoruz masadan.

Ramî'nin küçüğü Enis'i de tanıyorum Dip Restoran'da. Enis, büyük aşkı Ayla Dikmen'le beraber iniyor yemeğe, üst kattaki dairesinden. Ancak onun yemek saati herkesin yemeğinin neredeyse bittiği saatte. Gece yaşamayı seviyor Enis. Birçoğu için gün biterken onun günü henüz başlıyor. Eskiden tenis şampiyonuymuş. Şimdi, neredeyse güneş görmeden yaşıyor. Ayla Dikmen'le beraber sergiledikleri herkesten farklı renkler hoşuma gidiyor.

İlerleyen günlerde sabahın körü yürüyüşlerim, kamp arkadaşlarımdan ayrı kamp dışı akşam gezintileri, gecenin uzayan saatleri, hep Feridecik'le organize ediliyor.

Sen, canım benim, sırf benimle olabilmek için, her gün sabah üç saate yakın, bir o kadar da geceyarısı dönüşte araba kullanıyorsun ve kısacık bir kuş uykusundan sonra ben yine senin kollarında, yeni bir güne başlıyoruz.

Ondan sonraki günlerde seninle buluşmamız için Feride kendini gönüllü ortaya atıyor. Kampa telefon edip beni Turtes'e çağırıyor veya güya beraber yürüyüşe çıkıyor oluyoruz.

Bugünlerde bu yalanlarımdan çarpılacağım herhalde. Canım benim, başka türlü beraber olmamız mümkün müydü? Huyum olmasa da, kendime yakıştırmasam da, yalan ile sen arasında seçim yapmam gerektiğinde, bir tek seçimim var; o da sensin, sadece sen. Seninle beraber olmak, yanında her neyi getiriyorsa, güzel, çirkin, ayıp, yasak, günah; hepsi benim kabulüm.

Şimdilik, geleceği hiç konuşmadan, yarını sorgulamadan, sadece sahip olduğumuz ânı yaşayarak, beraberliğimizi, aşkımızı, doya doya soluyarak, kendimize ve bir diğerimize gereksiz sorular sormadan, sorunlar yaratmadan, Grayce'i üzmeden, annemleri mümkün olduğunca dertlendirmeden, doyasıya mutlu, huzurlu yaşamının yolunu bulmuşuz, öyle yaşıyoruz. Hayatımızın, hiç tahmin etmediğimiz, hiç hesabını yapmadığımız ve aklımızdan dahi geçmemiş bir sürece girmesine az kalmış, farkında değiliz.

13 Ağustos'ta sabah sekizde Çeşme'den çıkıyoruz. Beni Efes'e götürüyorsun. Efes'in muhteşem yollarında, kalıntıları arasında el ele dolaşırken, ikimizin dünyasından ne kadar kolay kopabildiğimi bir kez daha hissediyorum. Geçmişe ışın-

lanmış gibiyim. Kolonların arkasında, Aşk Yolu'nda, amfiteatrın basamaklarında, kucaklaşarak ve öpüşerek Antik Efes'in tüm âşıklerini kışkandırıyoruz. Kuşadası üzerinden tekrar Çeşme'ye dönüyoruz.

Güya, annemlerle birkaç gün geçirecektim ama senden bir gün boyu ayrılmaya razı olamıyorum. Sen, sabah buluştuğumuz an elimi tutuyor ve geç vakit tekrar beni kampın kapısına getirene kadar bırakmıyorsun.

Bu iki ruhlu kaçamak hayat hiç kolay değil, ama heyecanı öyle bir coşku veriyor ki, anneme söylediğim yalanların ağırlığı hafifliyor.

16 Ağustos annemler İstanbul'a geri dönüyor. Ben de sözde, İzmir'e Efes Oteli'ne geçiyorum. Seninle birkaç gün daha Manisa programımız var.

Hiç ayrılmadan bu evde yaşayıp beraber uykuya gidecek, beraber uyanacağız.

Valizler, bize ait, henüz açılmamış, henüz bilinmeyen bir hayatı içlerinde saklar gibi duruyorlar. Seninle bir macerayı paylaşacak olma arzusu ve heyecanı veriyor. Ancak, İzmir evinde yatak odasına ilk defa girmiş olmanın huzursuzluğu içindeyim.

Duşumu almış, yatak odasında, senin valizini açmış, gardıroba kıyafetlerini asıyorum. Salondan, Nana Mouskouri'nin sesinden *Enas Mithos* geliyor. Gözümü kapayıp sesi içime çekiyorum. Seninle beraber gördüğüm her manzaranın kokusu, duyduğum her sesin rengi, kokladığım her şeyin resmi oluyor; sesler, renkler, kokular birbirine geçip ruh bularak yıllar sonra bile ezbere hatırlayacağım fotoğraflara dönüşüyor.

Gömlüklerini öpüyor, öyle asıyorum askıya. Senin tenine dokunmak kadar sıcak, sana ait bir objeye dokunmak.

Kendi eşyalarım ile ilgili kararsızım. Garip, boşlukta hissi çöküyor aniden. Başka bir kadının varlığı, valizimin üzerine

oturmuş, kapağını kilitlemiş gibi sanki. Gardıropta, senin kıyafetlerinin yanında asılı batik elbise, pamuklu kadın pantolonu ve bluzları; uzun, mavi yeşil yaprak desenli gece elbisesi, beni kovar gibi bakmaktalar. Grayce'in kadife ceketinin iri siyah düğmeleri beş adet göz olmuş sanki. Caboten parfümü, konsolun üzerinden kendi kendine odaya sıkılmış sanki, kokuyu üzerimde hissediyor gibiyim, yapış yapış ve baygın. Yüreğim daralıyor. Midem bulanıyor. Sancılı, huzursuz, ağır bir his, şamandıra gibi, kanatlarımı aşağıya çekiyor. Bedenimi yoğunluğu artmış, gözlerimi yağmurlanmış hissediyorum. Bu odada kendime yer açmak istemiyorum. Karının var olduğu bir mekânı sahiplenmek zor geliyor. Oysa esas zorluğu, yani seni sahiplenmeyi ne kadar kolay becermiştim.

Ceviz, antika yatağa bakıyorum. Burada yatabileceğimi sanmıyorum. Kendimi canlandıramıyorum, defalarla Grayce'le paylaşmış olduğun yatakta. Yüreğim ağlamak istiyor. Hep salonda kalabilseydik ne olurdu sanki. Kanatlarım, mecalsiz, gözyaşlarımı geriye çekiyor, "Evli bir erkeğin sevgilisi olduğunu şimdi mi hatırlıyorsun? Bu kararı verdiğin gün bunları yaşayacağını bilmeliydin" diyor, üzgün bir sesle. Yutkunup gözlerimi siliyorum aceleyle. Sana ağlarken yakalanmak istemiyorum. Seni üzmeğe hakkım yok.

Pencereden İkinci Kordon'un dar sokağına ve demir kepenkli eski İzmir evlerine bakıyorum. Akşam çökmek üzere... Görünen yüzlerce çatıdan herhangi birinin altında da, bizimki gibi bir yaşamın; çalıntı zamanlarda bedenlerini, yüreklerini coşturan, ruhlarını dinlendiren bizim gibi âşıklar olup olmadığını düşünüyorum. Nana, *Il N'est Jamais Trop Tard Pour Vivre*'le gözyaşlarımı zorluyor, ağlamamak için inatlaşma rağmen.

Olduğum yeri, ânı özümsemeye, kendime ait kılmaya uğraşıyorum, ama çok zorlanıyorum. Seninle olduğumuz ilk andan beri, ilk defa seninle baş başa değiliz gibi bir his duy-

maktayım; ilk kez bu kadar büyük bir yalnızlık çöküyor içime. Yüreğim, hakkı olmayan bir aşkı çalmış da, yakılarak cezalandırılıyor sanki. Nina'nın 'Odos Oniron'u ateşe körükle katılıyor aniden. Alevler göğüs kafesimden dışarıya çıkıyor, korlar uçuşuyor gözlerimde.

Birden, sana ait bir rayihayla yangınım su serpildiğini hissediyorum. '*Habit Rouge de Guerlain*' burun kanatlarımı dolduruyor. Dönüyorum. Banyodan çıkmış, bornozun üzerinde, saçların ıslak, bana yaklaşıyorsun. Huzur buluyorum yeniden, içim ısınıyor. Karşımda duruyor, saçlarımı tarar gibi okşarken gözlerime dikkatle bakıyorsun; âşık, fakat endişeli. Bendeki değişikliğin farkındasın. Sana gözlerimi daha fazla gösterip hüznümle ilgili hiçbir ipucu vermek istemiyorum. Senin elini elime alıp kapıyorum gözlerimi, uzun bir öpücük konduruyorum avucunun içine, sonra bileğine. Nabzın, dudaklarımda atıyor. Dudaklarımla dinliyorum damarının atışını. Damarlarının içinde hissediyorum bedenimi.

Çenemden tutup başımı kaldırıyor, ısrarla bana bakıyorsun. Gözlerindeki yangında şefkat, teselli var. Beni sıkıca kendine doğru çekiyor, öpüyorsun. Kısa ama tutkulu, aşk vurgulu, sıcaklığını tenimde bırakan öpüşlerle, dudaklarımdan, alnımdan, yanaklarımdan, tekrar tekrar öpüyorsun. Hislerimi, çalkantılarımı anladığını fark ediyorum. Sonra, gözlerin gözlerimde, elimi tutuyor, beni yatağın yanına çekiyorsun.

"Yatağıma hoş geldin sevgilim" diyorsun, beni tekrar kucağına alırken.

Yatak senin madem, senin yatağına hoş gelmişim birtanem. Yatağıma hoş gelmişiz, canım benim. Yalnızlığım pencereden uçup gidiyor aniden. Beni sana bırakıyor. Yeniden, baş başayız seninle, aşkım benim. Karından kalan ne varsa siliniyor odadan. Havadaki kokusu uçmuş, ben fark etmeden. Nina Mouskouri, '*Dans Le Soleil Et Dans Le Vent*'i sadece bi-

zim için söylüyor. Onun yumuşacık, sakın sesinde kendimizi dinliyoruz, sen benim başımı yastığa koyarken. Gözlerini gözlerimden ayırmıyorsun. Birbirimize yeniden alışıyoruz, senin yatağında. Sen, Grayce'in yattığı yerde beni görüyorsun, ben, senin yatağında hep ben varmışım gibi hissetmeye başlıyorum. Bedenimi senin yatağına alıştırıyorum yavaş yavaş, melodinin tınısına paralel. Aramızda bir kadın, karın olduğunu düşünmüyorum, onu görmüyorum artık hiçbir yerde.

'*Le Souvenir*' yatak odasını kutsuyor sanki; aşkımızın bir diğerimize en muhteşem hediyemiz olacağını, ileride de bir diğerimize en eşsiz hatıramıza bürüneceğini bilmiş gibi... Senin yatağın "bizim yatağımız" oluyor, ilk bizim İzmir akşamı çökerken şehre.

Gece on buçukta akşam yemeğine iniyoruz, Abdullah Restoran'a. Kapılarda karşılıyor, Abdullah seni. "Nermin Hanım" diye tanııştırıyorsun beni, senin bildiğin her yeni tanıdığım ile tanıştırdığın gibi. Kaldırımın kenarında, en öndeki masaya yerleşiyoruz. Yeni Rakı açılıyor; radika, arapsacı, deniz börülcesi, kalamar tava ve ahtapot salatayla donanıyor masa. Yemekte şarap içme alışkanlığım, yerini, seninle uzun seneler sürecektir olan "aslan sütü" tokuşturmaya bırakıyor. Seninle rakı içmek başlı başına bir ritüel. Kadehini kadehi-me değdirip gözlerimin içine bakıyorsun uzun uzun. Yudumladıktan sonra, hâlâ gözlerimiz birbirinde misafir, kadehini bir kez daha kaldırırken yudumunu yutuyorsun. Boynunda, âdemelması kemiğinin hareketini izliyorum, sen rakınla beraber beni de içerken. Her yudumda bu tekrarlanıyor. Sonra, İzmir'in özeli, çipura yiyoruz ana yemekte. Daha, çiftlik balığı filan bilmiyoruz henüz.

"Sevgilim" diyorsun, elini uzatıp.

Elimi veriyorum avucuna.

"Bir şeyi çok iyi bilmeni istiyorum" diye devam ediyorsun.

“Benimle beraber olduğun her yerde, senin özel bir yerin var. Hem benim yanımda, hem de kendine ait. Bunu unutma.”

Ses tonun, içindeki öğretmeni ve patronu da vurguluyor. İçten bir gülümsemeyle elini sıkıyorum, anladığımı göstermek için. Son aşk saatimizin ardından yataktan kalkıp, benim eşyalarımaya yer açmak için, Grayce’in çekmecelerinden bazılarını diğerlerine transfer etmeye başlamıştın da, seni durdurmuş ve rica etmiştim, “Onlara dokunma lütfen” diye, “Sence mahsuru yoksa, senin bir çekmecenı paylaşmayı tercih ederim.”

Öyle de yapmıştık.

“Sen öyle arzu ediyorsan, beni çok mutlu eder paylaşmak” demiştin.

Sonra, gardıropta karının askılarını bir kenara doğru itmiş, benim elbiselerime yer yapmıştın. Onunkilere dokunmamaya özen göstererek yerleştirmiştim giysilerimi.

Banyodan çıkıp odaya girdiğin an, benim yaşadığım hüznü hissetmiş olduğuna dair hissiyatım beni yanlış çıkarmamıştı. Az önce söylediklerinle şimdilik seninle paylaştıklarımın dışında, kendime ait çekmecelerim olması gereğinin işaretini veriyorsun bana; bunu anlıyorum, ancak henüz bu devrime hazır değilim birtanem. Bırak, şimdilik senin yanında, seninle paylaşarak gireyim karınla olan hayatının özel mekânlarına. Yoksa, çok yalnız hissediyorum kendimi, yabancı kalıyorum.

Sofrada sohbet, hep eski İzmir, senin aile hikâyelerin. Sen, Hüseyin Demiraçi dedenin, Girit’ten geldikten sonra Karşıyaka’daki evin yanı sıra, ailesi için İstanbul’u yazlık mekân seçtiğini, Gedikpaşa’daki konağı, halana aynı mahalledeki bir denizci musallat olunca satıp Moda’dakini aldığını, halanın sonunda her kış ailece gittikleri Mısır’da, yine Girit asıllı bir Mısırlı ile evlenip kaldığını anlatırken, ben seni masal dinler gibi dinliyorum.

Babanın, Galatasaray Lisesi’nde, öğretmenle dalaştıktan sonra, müdürün, babasına, “Siz mi alırsınız, biz mi kovalım?”

demesiyle, babacığının İskenderiye'deki St. Katherine Koleji'ne gönderilişini ve sonraki maceralarını, benimle heyecan içinde paylaşıyorsun. İçimden, "Ne güzel romanı yazılır" diyorum, roman yazmama daha yıllar yıllar varken.

Sık sık, masanın üzerinden elimi tutuyorsun, uzanıp. Sa-dece ellerimiz değil, tüm bedenimiz hissediyor bir diğerini.

Seni dinlerken annene olan aşkının bile babanı çapkınlık huyundan vazgeçirmediğini anlıyorum, ama her nedense, bende sana karşı bir güvensizlik, endişe yaratmıyor bu bilgi. Bu güvenimin ardında ne var, bilemiyorum ama korkmuyorum işte.

Bu gece, ayrılmak zorunda kalmayacağız birtanem. Sen evine, ben evime dönmeyeceğiz vedalaşıp. Canımız ne zaman isterse kalkacağız masadan. Yukarıya çıkacağız. Çatı katında, senin yatağına, yatağımıza uzanacağız, birbirimizin kollarında. Gecemizi engelsiz, endişesiz uykuya gönderip sabaha beraber uyanacağız. İçinde olduğum andan aldığım mutluluğa, daha henüz yaşamadığımız ama dört gözle beklediğim, geri kalan saatlerin coşkusu, huzurlu heyecanı ekleniyor; sonraki günlerin de... Gülümsüyor gözlerim, dudaklarım gülümsüyor. Tüm yüzüme yayılıyor tebessüm. Mutluluk enerjisiyle pırıldadığımı, sıcak bir ışıkla sarıldığımı hissediyorum. Âşık, hayran bakıyorsun bana. Masanın üzerinden elini uzatıp elimi tutuyorsun bir kez daha, sıkı sıkı.

"You are so pure and so beautiful" diyorsun.

"Teşekkür ederim birtanem" diyorum, ışıgımı, ısıımı senin avucunun sıcaklığına bırakırken.

Balığa, rakıya doymuş, birbirimize acıkmış, el ele çıkıyoruz yukarıya. Asansöre bindiğimiz anda, gecenin, sabırla bekleyen ruhu konuşmaya başlıyor.

"Sana demiştim sevgilim" diye mırıldanıyorsun kulağıma. "Sana demiştim, 'beraber uyanacağımız sabahlar gelecek' diye."

“Biliyorum birtanem, ama hâlâ inanamıyorum” diye fısıldıyorum, yakanın kenarından boynunu öperek. Bayılıyorum, kravatsız, gömleğinin en üst iki düğmesi açık haline. *Bull-neck* boynuna dudaklarımı gömüp öpmeyi, Habit Rouge’a karışmış ten kokunu uzun uzun içime çekmeyi çok seviyorum. Tenin sıcacık, aşk kokuyor, seninle aşk yapmayı hatırlatıyor. Aynen, çenendeki çukurdan tuz tadını yudumlarken hissettiğim gibi. Seninle özdeşleşmiş, çok sana ait lezzetler bunlar. İçinde kendimi de buluyor, kendimi görüyorum, o lezzetler renge dönüşürken zihnimde. Ancak, sen ve ben bir aradayken oluşan lezzetler bunlar, biliyorum.

“Sevgilim, ilk senden öğreniyorum. Daha önce hiç kimse tenimden tuz tadı aldığını söylemedi bana” diyorsun.

Çenendeki gamzeden ve boynundaki o özel noktadan öpülmenin yaşattığı duyarlılığı benimle keşfettiğini söylüyorsun.

Ne güzel birtanem; ben seninle öğrenirken birçok güzelliği, onca tecrübene rağmen, sen de, benimle tadıyorsun bazı ince, derin, aşk lezzetlerini.

“Düşünsene, seni şimdi Ataköy’e bırakıyor olacaktım” diyorsun, kapının önünde, yüzümü iki avucunla kavrayıp. İçin titriyor, gerçekten benden ayrılıyormuşsun gibi. Avuçlarını yanaklarımdan çekmeden, eğilip uzunca öpüyorsun, gecemizin son öpücüğümüş gibi. Senin için, sadece bir macera olmadığımı bir kez daha hissediyorum. Beni özlüyorsun, hayatında istiyorsun, ayrılmamak üzere istiyorsun. İçim coşuyor, kollarımı boynundan sıkı sıkı doluyor ve kendimi sana, koşulsuz verdiğimi göstermek arzusuyla yüreğimi göğsüne dayayıp öylece duruyorum. Başım, boynunda gömülmüş, sen belimden çember yapmışsın kollarını, hareketsiz duruyoruz, dairenin kapısı önünde. Yüreğimizin atışını dinliyoruz, bir diğerimizin göğsünde. Her ikimizde de iki kalp, var yine.

İçeride, aynanın karşısında, kalplerimiz de, tüm bedeni-

miz gibi birer kez daha çoğalıyor, oluyor sekiz kalp aynada. Körfez ile Karşıyaka arasında titreşen ışıklara karışıyor yüreklerimiz. Tenlerimiz karışıyor geceye, lezzetlerimiz, kokularımız, ruhlarımız hiç beklemiyor, birleşmek, bütünleşmek, çoğalmak için, hiç vakit kaybetmiyorlar. İzmir gecesi bizim, biz geceyiz artık, İzmir'iz biz.

Artık, yabancı hiçbir şey yok bu evde bana. Her şey bize ait.

Kendimi sana böyle dolu dolu verebildiğim için çok mutluyum birtanem. Sana, hayatında hiç yaşamadığınca sonsuz bir aşk, doyulmaz bir tat sunmak, yüreğini hiç olmadığınca çarptırmak, seni yarış pistlerinde tattığından fazla uçurmak istiyorum. Hayatı istediğimiz kadar paylaşmak şansımız hiç olmasa da, yüreğinde, teninde, ruhunda, zihninde hep sana ait kalmak istiyorum. Çünkü sen bendesin, bütün bu söylediğim şekilde.

Kucaklıyorsun beni. Kollarım senin boynuna sımsıkı sarılmış, dudaklarım şah damarında mühürlü, karanlık koridor da ilerliyoruz. Cam kaplı çatıdan mehtap vuruyor içeriye. Duruyorsun bir an. Bakıyorum sana, dudaklarımı boynundan çekip. Çıplak bedenlerimiz, Ağustos mehtabında, balmumundan dökülmüş gibi. Gözlerimizin mavisini çoktan alevler sarmış, yanıyoruz bir diğerimizin içinde. Ateşimizi söndürecek, sonra tekrar tekrar alevlendirecek saatler var önümüzde. Bütün gece bizim birtanem. Daha çok şey var yapılacak, sevmek ve sevmek üzerine. Sabah da bizim. Düşündüklerimi, sen fısıldıyorsun.

“Bütün gece benimsin, bütün gece bizim, sevgilim.”

Gece de mest, bu kadar bize ait olmaktan. Çıldıırıyor mutlulukla, ikimizi sabaha kadar defalarla kucaklayıp coştururken.

Henüz, daha, gecenin karanlık saatlerinde, çok yakından gelen bir horoz sesi romansımızın ortasına gülmece katıyor. Alsancak'ın göbeğinde, bitişik nizam yüzlerce apartmanın,

evin arasında, hem de daha gün aydınlanmadan vazifesini yerine getiren bir horoz bu. Komşulardan biri çatısında, balkonunda besliyor olmalı.

“Burada ilk defa duyuyorum” diyorsun, saate bakarken.

Daha şimdi, sabahın dördü olmuş. Seninle ilk sabahlayışımızı cümle âleme haykırır gibi öten horozun sesi, sonrasında seneler boyunca her Kordon’daki evde kalışımızda dinleyeceğimiz renklerden biri olmak üzere hayatımıza giriyor, o çarşamba gününün kör sabah saatinde.

İlk defa aynı düşün altında, buz gibi suyla, gecenin sıcağını akıtıyoruz üzerimizden. Sonra, kurulanmadan yatıyoruz, olabildiğince serin. Bir şeyi daha ilk yapıyoruz bu sabah. Senin kollarının arasında, ben senin kollarını sarmış, kaşık gibi yatıyoruz iç içe ve öyle uykuya dalıyoruz. Senin dudakların benim ıslak saçlarımın arasında, benimkilerse avucumdaki elinde. Şampuan, sabun ve tenlerimizin kokuları bir diğerimizin genzinde... Sen sonsuzlukta yalnız uyumaya gideceğin güne kadar hep yatacağımız gibi...

Saat altıya kurmuştuk saati ama bedenlerimiz daha evvel uyandırıyor bizi. Fazla uyumamış da olsak, ilk defa beraber uyanıyor olmayı kutlamak istiyorlar, mutlulukla.

İzmir’in sıcağı şimdiden hissediliyor. Seninle evlenmişim de, tropikal bir iklimde balayına gelmişim gibi bir his duyuyorum ama bu konuda sana tek kelime etmiyorum.

Tekrar düşumuzu alıp el ele çıkıyoruz evden. Bir an evvel Manisa’ya, fabrikaya varmak için heyecanlanıyorsun.

* * *

Burada, İstanbul’dakinden farklı, çok daha rahat kıyafetler giyiyoruz. Senin üzerinde, haki rengi Amerikan *Daks* pantolonun ve aynı renk kısa kollu bir gömlek, ayağında tra-

pez mokasenler var. Ben, kot pantolon ve pamuklu şömiz beyaz bir bluz giyiyorum.

İzmir’de hayat daha rahat, daha sade. Yaşam havaya uygun. Hayatı sıkıcı kılan kuralları dışlamış İzmir. Keyif veriyor bu hayat bana. Özellikle, İstanbul’da seninle benim için tabu olacak ne varsa, vicdan azabı çekmeden, gurur konusu yapmadan hepsini yaşattığı için çok seviyorum İzmir’i. İzmir’de günah, ayıp, yasak kavramları ailemi kırmak, Grayce’i üzme, seni zor durumda bırakmak, senin hayatına sorumluluk ve kaos getirmek, bir tanıdığa görünmek endişeleri; hepsi ama hepsi, Sözer Apartmanı’nın çatı balkonundan açık denize savrulan bir balık ağından serpilmiş gibi, Körfez’in derinliklerine gidiyorlar. Sadece aşk var İzmir’de; aşk her şeyin önünde, başında, yanı başında. Seninle, İzmir’e de âşık oluyorum, canım benim.

Her sabah beraber güneşi doğurup akşamları beraber batırıyoruz Körfez’in ve tenlerimizin üzerinde. Sonra duşumuzu alıp çıkıyoruz. Dip Restoran’da masamızı hazırlıyorlar hemen. İki lokma arasında el ele tutuşup, göz göze yemeğimizi yiyoruz.

Bütün masalardan günün genel heyecan konusu Kıbrıs’la ilgili sohbetler duyuluyor. 14 Ağustos sabahı ikinci harekât gerçekleşmiş ve Lefkoşa Sancağı’yla beraber senin meşhur 39. ve 28 Tümenler Magos içlerine ilerlemeye başlamışlardı. Sen hâlâ hayıflanmalardasın: “Çıkarma 1964’de gerçekleşseydi hiç bu kadar telef olmayacaktı” diye.

Yıldızlar üzerimize yağıyor. Mehtap, Ağustos’un 17’sini kutluyor, en turuncu tüllerini, şifonlarını, ipeklerini giymiş. Kobalt gökyüzünde beyaz pamuk tarlalarından yollar açılmış, Kuşadası’nı cennete bağlayan.

Karartma ilanından beri geceler daha bir güzel. Gökyüzü daha muhteşem.

Yeryüzü susmuş. Sadece bülbüller, tatlı ılık bir rüzgâr, az aşağıdan denizin sakin, sabırlı, uzun soluklu dalgaları duyuluyor. Cennetten gelen senfoniye dinliyorum. Yıldızlar tenimde göz kırparak dolaşıyor, bedenimi yıkıyorlar. Pamuk tarlalarından geçmeme gerek yok, cennet başımın altında.

Saat, geceyarısını çoktan geçmiş. Kısmet Otel'in bahçesinin ucunda, koya inen yolun başındaki basamakta oturuyorsun. Başımı dizlerine dayamış, bedenim basamaklara paralel, uzanmışım birtanem. Kolların beni sımsıkı sarmış, bir elinle açık saçlarımı okşuyorsun. Ben de, senin diğer elini tutmuşum sıkı sıkı, yumuşacık öpüşlerle okşuyorum, dudaklarım yıldızlarmış da, senin teninde yanıp sönüyorlarmış gibi. Üzerimde, boynumdan askılı, ayak bileğime kadar uzun, yandan yırtmaçlı ipek saten dar, siyah bir elbise var. Akşamüzeri, Manisa dönüşü, Kuşadası yolunda, İkinci Kordon'da cici bir mağazadan bana hediye almıştın. Gece yemeğe inmeden önce, ilk giydiğimde, beni hayranlıkla seyretmiş ve "Sevgilim, ne kadar genç, ama ne kadar sofistikesin" demiştin. Restoranın merdivenlerinden inerken, elim sıkı sıkı avucunun içinde, başlar dönüp beni izledikçe, benimle ne kadar gururlandığını fark etmemek mümkün değildi.

Rüzgârla, eteğim açılıp süzülüyor. Mümkün olsa, alıp başını marinaya kadar inecek elbisem. Yıldızlar, nazıkçe bacağımı öpüyor. Sen, beyaz ketenler içinde, gömleğinin kollarını kıvrırmış, yakanda iki düğme açmışsın. Yavaşça, başını kendime çekip yakanın kenarından boynunu öpüyor, tenini kokluyorum. Saçlarım, rüzgâra kapılmış, ikimizin arasında, etrafında uçuşuyor, yüzlerimizi okşayarak. Burun kanatlarım aşk kokunla şekilleniyor; bütün geceyi içime çekmişim gibi geliyor. Çenendeki gamzeyi öpüyorum. Geceye tuz tadı karışıyor. Tüm Ege'yi içmişim gibi dudaklarım; dilim, damağım tuzu emiyor. Midemdeki kelebeklerin kanatları kristâlleşiyor tuzdan. Sen yutku-

nuyorsun. Beni içer gibi bakıyor gözlerin. Yıldızlar gözlerimizde yanıp s n yorlar. Yanı başındaki kadehten bir yudum viski alıp yüzüme doğru eğiliyorsun. Paylaşmak istediğini biliyorum. Aralıyorum dudaklarımı.

Canım benim, neden yapılmış bu içki? Hangi ahşabı seçmişler fiılamak için, nasıl tatlı bir yanık lezzet, nasıl bir aroma, nefesimi dolduran; kaç sene bekletmişler karanlıkta, gözü g nl  erken aılmasın diye. Cutty Sark bu kadar mı lezzetliydi birtanem? Yoksa bu kadehte mi bir hikmet var? İçimden geçenleri, sen yüksek sesle tekrarlıyorsun yine.

“Sevgilim benim, senin dudağına değince başka oluyor lezzetler.”

Az önce düşündüklerim cevap oluyor, “ nk  içine yıldızlar düşüyor” diyorum, senin gözlerinin içine düşerek.

Gülümsüyorsun cevabıma. Parmak uçların, hatlarımı ezberler gibi yüzümde dolaşırken mırıldanıyorsun:

“Sevgilim benim. Gündüzleri bir güneş gibi parlıyorsun. Karanlıktaysa yıldızlardan da, ay ışığından da daha parlak görünüyorsun.”

Ne güzel, senin için ışıldayabilmek, ışıldayınca senin tarafından görülmek. Farkında değildim birtanem, demek güneşin, ayın, yıldızların oluvermişim. şimdi haberim oluyor. Mutluluktan içim içime sığmıyor. Kollarımı boynuna sarıp kendimi sana doğru çekiyorum. Sımsıkı kucaklıyorsun, çoktan beni sarmaya hazır. Kalkıyoruz el ele, basamakları, ağaçları, im kaplı bahçeyi gerimizde bırakıyor, otelin girişine doğru yürüyoruz. Rüzgâr hafifliyor, dalgaların sesi uzaklaşıyor. Senfoni, yerini bülbüllerin solosuna bırakıyor.

İkinci katta, balayı odamızdayız. Sevgili Hümeyra Teyze, bize bu odayı uygun gördü. Akşama doğru oraya vardığımızda bizi ne kadar sıcak, ne kadar sevgiyle karşıladı, sanki beni yıllardır tanımış, seninle buraya hep gelirmişiz gibi. Eski

aile dostunuz, Hümeýra Teyze. Buraya gelene kadar, yol boyunca onu ve kocası Halil Özbaş'ı, bu otelin kuruluş hikâyesini dinlemiştim senden. Otelin lobisine girer girmez, içten bir sevinç nidasıyla ismini söyleyerek seni kucakladı. Sonra da beni, hiç sorgulamadan, suçlamadan, sevecenlikle bağrına bastı. Kanım kaynadı ânında. Hayalimde canlandırdığım, içine kapalı, dünyaya tepeden bakan, burnundan kıl aldırmayan bir hanedan üyesi kimliğinden çok uzaktı Hümeýra Özbaş. Kısacık, özenle taranmış sarı saçları, uzun, tuvalet gibi taşıdığı şile bezi elbisesi, ayağında düz espadrilleri, resepsiyonda topladığı ekibine akşam yemeği için talimatlarını verirken, onun, personeline ve işine hâkimiyetini, çevresinde uyandırdığı içten saygıyı hayranlıkla izledim.

Resepsiyon şefine bize vereceği odanın numarasını söyledi ve kendi elleriyle anahtarı sana teslim etti. "Pamirciğim, başlayı süitini veriyorum size" dedi.

Yolda, ilk defa senin bir aile dostunla karşılaşacağım için duyduğum çekingenlik, yerini kabullenilmiş olmanın huzuruna bıraktı. Üstelik annenin, babanın arkadaşı, senin tüm hayatını bilen ve seni çok seven bir aile dostunun, beni senin karın gibi görmesi ve kabullenmesinden çok duyulandım.

"Akşam yemeğinde benim soframdasınız" dedi, biz odaya çıkarken. "Dokuzda barda buluşuruz. Çocuklar da çok seviyecek sizi gördüğüne."

Hümeýra ve Halil Özbaş'ın oğlu Halim, kızları Hanzade ve nişanlısı Osman Evliyazade ile tanıştığımda hepsinden annelerinden gördüğüm sıcaklığı aldım. Hanzade benimle yaşıt, dünya güzeli. Natürel sapsarı saçları, kocaman mavi gözleri var. Osman da, aynı renklerde, Hanzade'nin ağabeyi gibi sanki. Dünya şekeri ama hayatla gereğinden fazla dalga geçiyor sanki. Halim barda servis yaptı, yemeğe oturana kadar.

Dolup boşalan kadehlerin eşliğinde derin bir sohbetten sonra, barın uzantısında, otelin Marina'ya bakan tepesindeki restoranda, Özbaşların aile masasında yemeğimizi yedik.

Mehtap çoktan yükselmişti biz yemekten kalktığımızda.

Ne güzel, ne sıcak karşılamıştı beni sevgili Hümeysra Teyze. Nasıl da sana ait, aileye ait olduğum hissini verebilmişti bana. Çocukları sevgili Hanzade, Halim ve damat adayı Osman da, yıllardır arkadaşmışız gibi hissettirmişlerdi bana.

Four poster ceviz ağacından antika yatak, İzmir evindeki, anneannenden kalan yatağı andırıyor. Yuvarlak İngiliz sehpanın üzerinde, Hümeysra Teyze'nin el yazısıyla, "Çocuklar, hoş geldiniz" notu yazılı, meyve ve şarap sepeti duruyor.

El ele balkona doğru ilerliyoruz. Kapıyı açıp beni dışarı çıkarıyorsun. Deniz, içeri giriyor; kokusuyla, sesiyle. Az önce bahçenin burnunda, uzaktan dinlediğimiz dalgalar, şimdi tam altımızda. Mehtap tam tepemizde. Şehrin ışıkları görünmüyor koyun bu tarafında. Bülbül sesleri duyulmuyor. Balkonun gecesine turuncu mehtap, altında, ağaçların ardında uzanan uçsuz bucaksız denizin ve dalga sesleriyle vahşi bir tabiat hakim. Sarılıyorsun belimden, sımsıkı. Ben de sana. Gecenin sihrini içimize sindiriyoruz.

Sen, İngilizce, "Annabel Lee"yi okuyorsun bana, tutkulu sesinle. Ben de Türkçesini dillendiriyorum sana. Çok hoşuna gidiyor. Beni kucaklıyorsun. Mehtap kanımıza giriyor, turuncu yakıyor damarlarımızı. Dalgalar patlarken, rüzgâr darmadağın ediyor, saçlarım nereye savrulup nerede dinleneceklerini bilemiyor. Tuz ve yosun kokusu, saçlarımın arasından yol bulup aşk kokumuza karışıyor. Lökosis, Lice ve Partenop, en davetkâr şarkılarıyla sesleniyorlar, açık denizden geliyor sesleri. Ama sen çoktan bende kaybolmuşsun, ben de.

Kuşadası gecesi de kutsuyor aşkımızı. Mehtap, tutkulu

rengiyle bedenlerimizi boyarken, deniz ve rüzgâr, en coşkulu sesleriyle, “çok yakışyorsunuz Ege gecemize” diyorlar, “aşkı-nız çok yakışıyor.”

Balkonun taşları, odanın duvarları, fısıldıyor:

“Biz böyle tutkulu aşk görmedik, âşıklar görmedik. Hep gelin.”

Sarmaş dolaş içeri giriyoruz, gökyüzünden gelen renklerle yıkanarak. Mehtap, yıldızlar, Samanyolu, bizi takip ediyor yatağa kadar, turuncu, sarı huzmelerle örtüsünü açıyorlar yatağın. Kanatlarım, rüzgârı ardına almış, nazıkçe kucakla-yıp yatırıyor beni. Sen, dalgalarla sürüklenip bana akıyor-sun, birtanem. Bütün bedenim, rüzgârı hissediyor, salınıyor beraber. Dalgalar bedenimde yükselip arzuyla, tutkuyla, şef-katle akıp tenimden, sesini, lezzetini tenimde bırakarak kıyı-ya vuruyorlar. Mehtap, yatağın örtülerini, giysilerimizi top-lamakla meşgul, renkli bohçaların içinde. Sonra, yıldızları da yanına alıp bizi aydınlatıyor, tenlerimizi renklerle yıkıyorlar beraber, böylesine tutkuda bakışlarımızı kaçırmayalım, ruh-larımız da bir diğerinin gözünde görünsün, yüreklerimizin göğüs kafeslerinde nasıl çarptığını görelim diye.

Dünyayı umursamadan, sadece aşkı düşünerek, aşkı yaşa-yarak ve sevgiliyle beraber olup, Kuşadası’nda, Kısmet’te bir Pazar yaşamak! Hayat boyu yaşanabilecek en güzel pazar günlerinden biri.

Denize inen kayaların üzerinde havlularımızı yayıp yerleş-iyoruz. Yanmak lazım, çatır çatır yanmak gerek, ne kadar koyu rengin, o kadar makbul, ne de olsa yıl 1974 daha. Güneş yağ-ı kâfi gelmiyor, güneşten almak istediğim renk için. Ambre So-lei’in içine gliserin, tendürdiyot, kola koyuyorum. Ben icat et-medim, öğrenmişim çokbilmişin birinden. Omuzlarda askı izi de kalmaması lazım. Sırasıyla bikini askıları devşirilerek şekil veriliyor, aynı derecede kavrulmuş bir vücut sergilemek için.

Sense zaten yağ, krem kullanmıyorsun.

“Giritli teni güneşe genetik olarak alıştıktır sevgilim” diyorsun.

Hem Selanikli hem Giritli olmanın keyfini en küçük fırsatta bile çıkarıyorsun ya, baylıyorum sana.

Henüz ne cilt kanseri ne de ozon tabakası lafı var ortalarında. Güneşe sabahtan çıkılıyor. Yemek güneşte yeniyor, içkiler güneşte içiliyor, kitap güneşte okunuyor. Elim hep avucunda, hiç bırakmıyorsun. Kolunu omzuma sarmak, dudağıma bir öpücük kondurmak için bahane arıyorsun.

Sıcaktan bunaldıkça, el ele, kayaların üzerinden denize iniyoruz. Güneşten kavrulmuş bedenim serin, tuzlu suyla örtülünce, yeniden nefes alıyor sanki. Tenimden Ege’ye sıcaklık yayılıyor, Ege’nin tuzu, iyodu hücrelerime doluyor. Güneşe doymuş, ağırlaşmış kaslarım, denizle olan ilişkisini hatırlayıp birden geriliyor, zindeleşiyor.

Altımızda salınan yosunlar, denizkestaneleri, sen ve ben yana yana, uyumlu kulaçlarla, açıyoruz kıyıdan. Aynı anda suya dalıyor yüzlerimiz, kollarımız, aynı anda nefes alıyoruz, yüzümüz birbirine dönerek. Kimse kimseyi geçmeye uğraşmıyor, yarış yok aramızda. Tam aksine, mümkün olduğunca, bir diğerimizin suda bıraktığı derinliği, bir diğerimizden suya yayılan beden sıcaklığını hissetmek isteğiyle, senkronize yüzüyoruz. Bedenlerimiz ayrı ayrı değil de, tek vücut yüzmenin peşinde. Vücutlarımızın suyla temasından yayılan ses, nefeslerimiz öyle keyifli bir uyumdaki, daha uzun uzun yüzebilirim. Birden, hızlanıp kulaçlarını önüme doğru kırıyor, duruyorsun. Duruyorum.

“Daha fazla açılmanı istemiyorum” diyorsun. “Tekneler deli gibi geçiyor.”

Karşı karşıya, yüz yüze duruyoruz. Suyun dışında kalan bronz tenlerimizde su damlacıkları yansımalar yapıyor. Güneşe bakan, tuzu emmiş omuzlarım, yüzüm, tatlı bir sıcaklıkla yanıyor. Bana biraz daha yaklaşıyorsun. Bakışların, gü-

neşten daha çok ısıtıyor. Bedenimin, suyun içinde kalan kısmı bile yanıyor, Ege'nin tüm serinliğine rağmen. Güneş yanığı güzel yüzünde gözlerin her zamankinden mavi. Denizin laciverdine, göğün kobaltına karışmış mavilerin... Kirpiklerinde su damlacıkları, küçük gölgecikler bırakıyor gözbebeklerine. İçim, güneşten de sıcak şu anda. Sevgiyle titriyor içim sana bakarken. Âşığım birtanem, deli gibi âşığım sana. Âşık gözlerin gözlerimde, sarılıp kendine çekiyorsun beni, sımsıkı tutuyorsun. Kollarımı boynuna doluyorum. Dudaklarımız, araya güneşin alevini alıp birleşiyor. Tuz tadı çoğalıyor damağımda. Bacaklarımız, ahenkli salınmalarda, bedenlerimizi taşıyor suyun içinde. Herkesten, her şeyden uzağız. Sadece biz varız şimdi... Cennetin denizinde sadece biz...

* * *

"I know what is to be young but you dont know what is to be old. One day you are going to say the same thing... there will be days to remember with tears and laughter ... so my friend let's make music together..."

"Ben genç olmak ne demek biliyorum ama sen yaşlı olmak ne demek bilmiyorsun. Bir gün sen de bunları söyleyeceksin... Gözyaşı ve tebessümle hatırlayacağın günlerin olacak... Bu yüzden dostum, sen de katıl bu şarkıya..."

Pamirim, birtanem, güya iki gündür ağlamamıştım, gözkapaklarıma dayanan ufak damlacıkların dışında, tedavi olmaya yaklaştığımı zannetmeye başlamıştım. Çok acele karar vermişim. Şimdi yine seninle ve özleminle dolu, ağlıyorum canım kocacığım. Kuşadası'nı falan yazamıyorum şu an. Bittim, tüken-dim yeniden. Yine bugüne döndüm. Gece, çekti bütün ağırlığı, sancısıyla; kanatlarımı indirdi aşağıya. Tüyler koptu kanatla-

rımdan, uçuşuyor etrafımda. Çok özlüyorum seni, birtanem... çok özlüyorum... Bir de senin nasıl olduğunu bilmemek var ya, o da ayrı kahrediyor beni. Bana ihtiyacın olup da, benim yanında olmadığımı düşünmek suçluluk duygusu veriyor. Benim sana bebek gibi bakmama, seni kollamama çok alışmıştın. Ben de seni o şekilde sahiplenmeye. Şimdi ikimiz de eksiziz birtanem. En azından ben... Gittiğin yerdeki imkânlarını bilmiyorum, ama şartların ne kadar mükemmel, imkânların ne kadar sonsuz olsa, beni yine de arayacağını adım gibi biliyorum Zira bu dünyada da, sen olabilecek en mükemmele, en güzele sahipken, beni, senin tek tamamlayıcın; ruh, beden ve yürek ikizin olarak görmüş, öyle yaşamıştın.

Ama canım benim, şunu da söylemeliyim. Benim, senin gittiğin boyuta, çok yakın bir zamanda gelmeye niyetim yok. Benim planlarımı sen herkesten iyi biliyorsun. Sana defalarla anlatmıştım, daha yapacak çok şeyim var. Bunu söylediğimde, sen de zaten hak vermiş, çok uzun ve sağlıklı yaşamamı dilemiştin.. Sevgilim, zaten zaman mevhumu ayrı olan iki ayrı boyuttayız artık. Yani benim bugün kırk, elli sene dediğim, senin için, göz açıp kapayana kadar bir zaman olacaktır. Kaldı ki, sen, bu dünyada bile beni, yüzlerce sevgili, iki nikâhlı hanıma rağmen beklemiş ve sahiplenmiş erkeksin, sevgilimsin, kocamsın, bebelerimin babasısın. Yine beklersin, ben gelene kadar. Yalnız, bu defa beklerken neler yapıyor olacaksın, onu bilemiyorum. Her ne seni mutlu ediyorsa yap canım. Ben gelince, seni yine toparlarım, geçen defaki gibi. Orada da yine “biz” oluruz, hiç merak etme.

Birtanem, bu dibe vuruşlar var ya, ne zaman olacağını kestiremediğim, bunlar hayatım için çok önemli ve dikkat edilmesi gereken anlar. Evde, sana olan özlemimin zaafi çöktüğü an, yalnızsam eğer, hüngür hüngür ağlıyorum, sonra

acım hıçkırıklara, ardından da sessiz gözyaşlarına dönünce uykuya gidiyorum. Ama bunun ne zaman, nerede olacağına dair, ruhsal dünyam, yüreğim, beynim ve hatta zihnimin kanatları bile bir işaret veremiyorlar bana. Benliğimdeki istihbarat eksikliğini kendime bir düşman olarak görüyorum. Senin, bana askeriye zamanından aktardığın söz gibi: “Muhaberesiz muharebe olmaz.”

Aynen, sevgilim, duyularım arasında haberleşme, uyarma olmayınca, acıyla kavgam çok zorlaşıyor.

* * *

O, korkusuz yaşadığımız zamanları gittikçe daha fazla özleyorum. Sana olan özlemi anlatırken yanında hatırladığım diğer özlemler de devreye girmeye başlıyor ve artık ne kadar korkak yaşamakta olduğumuzu fark ediyorum. Hiç takıntılarımız, korkularımız olmadan yaşamak ne güzeldi. Ne güneşten, ne denizden, ne dalgadan, ne gece dışarıda, ne sahilde yalnız baş başa kalmaktan, ne dağlara araba, açık denizlere tekne sürmekten, en önemlisi, ülkenin, dünyanın geleceğinden korkumuz yoktu o günlerde. Problemler, dertler, şartlar ne olursa olsun, hep pozitif, ileriye dönük, ümitli, her zaman mücadeleye hazır ve korkusuzduk.

İkimiz de farklı yıllarda, Amerika’da sahip olabileceğimiz önemli imkânları tepip buraya geri dönmüştük –benimkiler seninkilere nazaran önemsizdi tabii. Ülkemizi, milletimizi severek, her ikimiz de bütün Batılı göçmen kökenlerimize rağmen kendimizi buraya ait hissederek, burada üretip yaşamayı isteyerek geri gelmiştik; ülkemizi Batı medeniyetinin bir parçası olarak gördüğümüz, görmek istediğimiz için. Burada yapabileceğimiz, geri verebileceğimiz şeyler olduğu inancıyla dönmüştük ülkeye.

Şimdi ne korkular yaşanıyor, bir bilsen sevgilim. Abdülha-

mid'in hafiyeleri kol geziyor etrafta. Engizisyon'un gizli tanıkları, McCarthy'nin federal casusları, Stalin'in gizli bürosu, hepsi de Türkiye'de iştigal ediyorlar sanki. Ama ben sana bunları anlatmayacağım bile. Buradayken yaşadıkların yeter. Yaradan'ın seni farklı boyuta almasının sebebi, seni bu dünyalık yorgunluklardan korumak içindi zaten. Ben, sadece biraz içimi dökmek istedim, o kadar.

İçimdeki biz...

Huzur bulmak için bulutlara oturabilmeyi dilerdim bir zamanlar. Zihnimin kanatları taşır, beni arzu ettiğim buluta bırakırdı. Şimdi bulutların yanından geçiyorum, ama yerimden ayrılmak bile istemiyorum. Kolum koluna dolanmış, elim elinle sarılmış, parmaklarım parmaklarının arasında sımsıkı, bileklerimizde nabızlarımız bir diğerini öpmekte. Senin huzur veren aşk bulutunla öyle yükseklerdeyim ki, içinde olduğumuz uçak bile aşağılarda kalıyor, kanatlarıma kıyasla.

İstanbul'a dönüyoruz, 19 Ağustos Pazartesi sabahı. Nasılsa, tanıdık bir sima yok uçakta. Onun için rahat dokunuyoruz birbirimize. Kısmet'teki hürriyetten sonra, ilişkimizi saklamak baskısı beni boğuyor, çaresizliğimi hatırlatıyor. Belli etmiyorum, ama içimde burukluk da var. Günlerce, gecelerce, hiç ayrılmadan solumuşuz hayatı. Sadece bir diğerimiz için yaşıyor olmanın tadını almışız. Kaşık gibi iç içe sarılıp, birbirimizin tenini koklayarak uyumaya, bizi aşkın uyandırmasına alışmışız. Bu akşam, yine herkesin bildiği hayatlarımıza, ayrı evlere gideceğimizin düşüncesi yüreğimi fena buruyor aslında, ama sana gülümsüyorum, sarmış olduğun elimi bırakmadan, diğeriyse çenemi kaldırıp gözlerime baktığında. Sense benim gibi saklamıyorsun; gözlerinde burukluk çok açık okunuyor.

"Sensiz nasıl olacak bu gece, sevgilim benim?" diyorsun.

Dediğin an, gözümde yaşlar titriyor. Çenemdeki elini alıp öpüyorum sevgiyle. Dudaklarımı ayıramıyorum teninden uzun süre, başımı kaldırmıyorum. Gözümdeki yaşların geri gitmesini bekliyorum. Ama mümkün değil. Bir kez, gözpınarlarıma “Ak!” demiş sözlerin. Beni ağlarken görmeni istemiyorum. Elini elimden bırakmadan, göz göze gelmeden, başımı yavaşça göğsüne yaslıyorum. Neredeyse kucaklaşmış gibi sessizce geri dönüyoruz. Kelimeler aniden tükeniverdi sanki.

Bunca günün sonunda, birbirimize doymak bir yana, ayrı kalacağımız saatler için, açlık hissediyoruz şimdi, öncesinden de kuvvetli. Çünkü artık, keşfetmişiz, birlikte olmanın o muhteşem, cennetlik duygusunu.

Akşama doğru İstanbul’a vardığımızda, boğazımda düğümler, seninle nasıl vedalaşacağımı düşünüyorum. Hava alanında sarılmamız, öpüşmemiz mümkün olmayacak. Kuru bir “hoşça kal” diyerek mi vedalaşacağız, bunca yaşananandan sonra? Bugünü daha fazla uzatmamız mümkün değil. Karın bir yana, evde seni bekleyen bir de yatılı misafirin var. Dün, bizim Kısmet Otel’de aşk yaşadığımız saatlerde, Talsa, Oklahoma’da yüksek lisans yaptığın yıllardan sevgilin Leslie Holmes İstanbul’a geldi. Sen Leslie’yi eve davet edip ardından da İzmir’e gidince, Grayce biraz bozulmuştu. Şimdi, mademki döndün, her ikisinin de gönlünü alman lazım artık.

“Babanlar, davetsiz misafir kabul ederler mi acaba?” diyor-sun, tam havaalanı kapısından çıkarken. Yüreğim kanatlanıyor birden, yine hürriyetine kavuşuyor, uçuyor kuşlarım, midemdeki kelebekler uçuşuyor pır pır.

“Ancak mutlu olurlar” diyorum, mutluluktan uçarak.

Grayce’i de, Leslie’i de özlemediğini anlamak, beraberliğimizin biraz daha uzayacağını bilmek, sensiz bir gece düşüncesinin verdiği üşümeyi azaltıyor.

Annem ve babam, her zamanki misafirperverlikle karşılı-

yorlar seni. Beni de çok özlemişler. İzmir’de olduğum sürece, her gün, sabah akşam muntazam telefon etmişim, haberdar etmişim kendimden, çok memnunlar. Annem masaya bir servis daha açıyor hemen. Hep beraber yemek yiyoruz. Sizler rakı içiyorsunuz. Ben yine bir kadeh şarap içiyorum. Sohbet tatlı, sen o kadar tabii ve rahatsın ki, annemler bir şey anlar mı endişeme set çekiyor tavrın.

Yemekte gayet rahat, ebeveynlerimi hiç şüpheyeye sevk etmeyecek bir tavırla, bir sonraki İzmir yolculuğu için izin istiyorsun kibarca. 27 Ağustos! Geri döneceğiz İzmir’e! Sekiz gün sonra kavuşacağım Aşk-İzmirinin hayalleri zihnimin kanatlarında, minik uçuşlara şimdiden başladım. İzmir evini, ay-nadaki çoğalmalarımızı, Kısmet’teki balayı odamızı, Ege’nin tuzlu kucaklaşmalarını hayal ediyorum da, içim, bedenim ısınıyor. Şu an, karşı karşıya olmamıza rağmen, dokunamayışımızın, öpüşemeyişimizin verdiği eksiklik duygusu hafifliyor. Zihnimin kanatları İzmir’deki tüm öpüşmeleri, kucaklaşmaları, aşk saatlerini yanı başıma getiriyor. O kadar yakınımdasın ki şimdi, hatırladıklarımınla beraber tenime dokunuyor, kucaklıyorsun beni.

Babam rakılarınızı tazelemeye kalkıyor, annem meyve getirmeye. Kısa bir süre karşı karşıya kalıyoruz. Bakışıyoruz özlemle. Fısıldıyorsun:

“Şu an kollarımın arasında hissediyorum seni.”

“Ben de” diyorum, dudaklarımın arasından nefes gibi bir sesle.

Sıcaklığını alıyorum karşıdan, sana sarıldığımı farz ederek kollarımı kendime doluyorum. Anlıyorsun sana sarıldığımı. İçini çekerek, “Canım sevgilim benim” diyorsun yine fısıldayarak.

Geceyarısı ayrılıyorsun. Kapıdan çıkarken, yine o tatlı ve dan yanaklarımdan öpüyor, “İyi geceler Nermine” diyor-sun. “İyi geceler Pamir Bey. Teşekkür ederim” diye cevap ve-

riyorum. Ama zihnimden şöyle geçiyor: “İyi geceler canım benim. İyi geceler birtanem, sevgilim, Pamirim; iyi geceler...”

* * *

Bir kez daha, aynaya vurmuş Karşıyaka, Körfez arasında, hasret bitiyor yavaş yavaş. Biz çoğalırken yansımalarla, özlem küçülüyor. Her dokunuş, her kucaklaşma, her öpüş, teselli oluyor. Dönüşümüzü kutluyor o küçük çatı katı; Nina Mouskouri, Jose Feliciano, Paul Maurio kutluyorlar, en güzel müzikleriyle.

İmbat çıldırmış, sekiz gündür, sekiz gecedir hasret kalmış gibi, suları dalga dalga sarmalayıp öpüyor, döndürüyor kendi etraflarında, tepelerindeki köpükleri sıcak nefesiyle çekiyor kollarının arasına. Dalgalar, sekiz gündür deli gibi, özlemişler imbatı, göğüslerini açıp yüreciklerini çıkararak karşılıyorlar sıcak öpüşlerini. Güneş, sekiz gündür başka bir yerlerdeymiş de, sekiz gün sonra sanki ilk defa batıyor, renkleri öyle özlemiş Körfez’i ve imbatı. Kırmızıları çıldırmış güneşin, alevleri gözü dağıyor. Dalgacıkların tepeciklerini daha köpürdükleri an kora çeviriyor. Sarmaş dolaş tabiat, dönüşümüzü kutluyor.

Senin için, deniz kadar dalgalanabilmek, imbat kadar esebilmek, güneş kadar renklenebilmek, her birinin parçası olmak, her birini kendimde eritmek, sana sunmak istiyorum. Tabiatın bir parçası olduğumu hissetmek fikri bile bana sonsuz bir hürriyet hissi veriyor. Kollarının arasında, hiç saklamaya, hiç korunmaya ihtiyaç duymadan, rüzgârımı, dalgalarımı, güneşimi, renklerimin hepsini sana veriyorum. Sana verdiğim kadar çoğalıyorum; o gün bütün hücrelerimde hissettiğim bu zengin duygunun beni, bizi, gerçekten çoğalmaya hazırladığından bihaber...

Neredeyse hiç uyumadan geçiriyoruz günleri. Sabahın yedi-sinde yollara dökülüp, akşama doğru fabrikadan ayrılıyor ve

güzel İzmirimize geri dönüyoruz. Asansöre bindiğimiz an, hasretle sarılıyor ve sadece bize ait yaşayacağımız saatlerin kutlamasına başlıyoruz yeniden. Gece geç saatlerde yenen yemekten sonra Fuarda Cubana veya Mogambo gece kulübüne gidiyor, sabaha kadar dans ediyoruz. Kollarında uçuyorum.

“*Gilda* filminin yönetmeni görse, filmde bir defa da seni oynatırdı” diyorsun, kollarının arasına çekerken. Rita Hayworth’tan sonra kendimi *Gilda* rolünde düşünüp gülümsüyorum, sen beni çevirirken. “Sen uygun gördükten sonra neden olmasın ki” diyorum.

Biz dans ederken, diğer müşteriler kenara çekilip seyrediyorlar. Hiç rahatsız olmuyorum. İzmir garip bir etki yapıyor üzerimde, büyü gibi; aptal cesareti veriyor bana. İstanbul’dan sanki okyanusaşırı uzaklardayız hissi vermesinden olsa gerek.

Kulüplerin kapandığı saatte, birbirimize daha doyamamış oluyoruz. Kadifekale’ye çıkarıyorsun beni. Sarmaş dolaş aşağıdaki manzarayı, şehrin titreşen ışıklarını izliyoruz. Gökyüzü ağarmaya başlarken dönüş yoluna geçiyoruz. Kadifekale’den inerken yolun sağındaki fırından henüz yeni çıkmış ekmek alıyoruz. Yanındaki yeni açılmış bakkaldan da çikolata...

“Çocukluğumda en sevdiğim lezzetti” diyorsun, yeniden o çocuk yüzünle gülümseyerek. Sıcacık ekmek dilimlerinin içine çikolata parçalarını koyuyorum. Çikolata, âşık bir esmer sevgili gibi ekmeğin sıcaklığında eriyor, esmer kremaya dönüşerek. Arabayı kullanırken uzatıyorum, ısıyorsun. Dudaklarının değdiği noktadan bir parça ben alıyorum. Bir sen, bir ben...

Eve geldiğimizde gün doğmuş, biz geceye ve lezzete doymuş, ama baş başa geçirdiğimiz mahrem saatlerimize acıkmış oluyoruz. İkinci Kordon’daki o edepsiz horoz öterken biz yatağa giriyoruz, iki saat sonra tükenmeyecek bir enerjiyle kalkmak üzere...

İzmir geceleri hiç uyutmuyor. Aşk kokuyor, aşk soluyor bütün şehir. Sevgi arsız bir kadın gibi İzmir ve tabiat da cömert ona. Doya doya verdiği güneşin ardından imbatı yolluyor, sıcak tenleri, taşları, ağaç gövdelerini ılık ılık okşasın diye. Deniz, çarpıntılı minik, telaşlı dalgalarıyla Sirenlerin şarkılarını getiriyor Körfez'e. Akeleus ile şiir tanrıçası Kalyopî'nin kızları Lökosis, Lice ve Partenop'un büyüleyici sesleri duyuluyor, imbatla çarpınan sulardan. Sevgi arsız kadın, günbatımına kadar coşkulu çarpıntıları, o sıcacık okşamaları; o aşk davetiyelerinin tümünü biriktirip bekletiyor, binlerce yıldır aşk yaptığı halde bakire kalmış bedeninde. Mahmur hava, kararır kararmaz gecenin heyecanı ile kıpırdanıyor ve vücudunu örten sıcak ve rüzgârlı tüllerini üzerinden atarak geceye yayılıyor. Antik bir şehrin zarif, gizemli bir *courtezan'ı* gibi İzmir. Gündüz rehavette, geceleri coşkularda, tutkular da, kendisini vermeye her zaman hazır.

Nasıl uyur böyle bir şehirde insan, nasıl uyutur insanı böyle bir aşk? Uyumuyoruz tabii ki. Sabaha karşı biraz gözlerimiz kapanıyor demeye kalmıyor, İkinci Kordon'dan Denizli horozunun sesi duyuluyor. Gülmeye başlıyoruz. Hâlâ keşfedemedik, kimin balkonunda çiftlik hayatı yaşandığını. Mühim de değil. Hayatımıza renk ve tebessüm katıyor, yeter.

4 Eylül sabah 8.15 uçağıyla geldiğimiz İzmir, bizi ve aşkımızı bir kez daha o hür kollarına almış, fabrikada olduğumuz süre dışında hiçbir an ellerimiz ayrılmadan, nefesini soluyoruz biz de.

Gittikçe, İstanbul'dan daha fazla bize ait oluyor İzmir. Beraberliğimiz süresince kimseleri özlemiyor, aramıyoruz. Baş başa olduğumuz saatler yetmiyor bize, doyamıyoruz birbirimize. Her bir gün bir evvelkinden daha şefkatli, daha tutkulu kucaklıyorsun beni. Her gün daha fazla âşığım sana, geleceğe dair bir tek vaat beklemeden. Lafını dahi etmiyorum.

Huzurlu, mutlu ve çılgın gibi âşığım sana. Hayatımın en karmaşık ilişkisini yaşıyor olmama rağmen, aşkım o kadar büyük ve huzur verici ki, ne senden bir şüphem var, ne de bizimden. Gözlerinde, teninde, sözlerinde; her dokunuşun, her bana ait olanında, yüreğinin benim için nasıl titrediğini hissediyorum, aynen senin beni hissettiğin gibi. “Biz”i artık o kadar iyi tanıyor ve biliyorum ki, ne bir yemine ne de vaade ihtiyaç duyuyorum.

Gecenin geç saatlerinde balkonumuzda birlikte son bir kadeh içki içmeyi çok seviyorum. Şehrin kalabalığı evlerine çekildikten sonra, esrarengiz sesler geliyor kulağıma, uzak, açık denizlerden sürüklenip Kordon boyu, balkonumuza vuran... lavta, flüt, arp eşliğinde antikçağlardan bir tutkulu aşk melodisi çalıyor.

* * *

Vücut saatim alarm zilini çalıyor şimdi... İnanamıyorum. Olamaz. Benim başıma gelmiş olamaz. Yorgunluk, uykusuz geceler, heyecan, İzmir’in sıcağı, iç saatimi değiştirmiş olmalı. Evet, muhakkak yaşadığım çılgın tempodaki günlerin, gecelerin tesiridir bu. Başka türlü olamaz.

İstanbul'dayız... 9 Eylül akşamı 19.30 uçağıyla dönmüşüz iki ruhlu hayatımıza. 10 Eylül geçmiş, 11, 12, 13... bekliyorum. Bedenim, geçen günlerin hiç farkında değil gibi, olağan hayatına devam ediyor. İçimde çaresiz bir huzursuzluk, kendime birkaç gün daha tanıyorum. On beş yaşımdan beri her ay yaşamaya alıştığım, karnımda, kasıklarımda duyduğum o tatlı yorgunluk hissini bekliyorum dört gözle. Bekliyorum... 14 Eylül, 15...

Bu arada günlerimiz yine eskisi gibi geçiyor. İçimdeki huzursuzluğu, endişeyi sana hissettirmiyorum. Her şey alıştığın

gibi gitmeli. Önce bana ne olduğunu, kendimin anlaması lazım. Soğukkanlılığımı olabildiğince korumaya çalışıyorum...

Acilen bir doktora görünmem ve test yaptırmam gerek. Ama hangi doktora?

Anneminkine gidecek halim yok! Hiçbir arkadaşına, dostuma da danışmak istemiyorum. Senin ve benim aramda bu, ve hatta şimdilik fazlasıyla bana ait. Aklıma eski sekreterin Birsen geliyor. Bir telefon sohbetinde ona kimin doğum yaptırdığını soruyorum. Tahsin Artunkal adını veriyor. Ama iş doktor adı öğrenmekle bitmiyor. Şimdi de doktoru arayacak cesaret lazım. Doktorun önce evli olup olmadığını, değilsem ebeveynimin haberdar olup olmadığını soracağını tahmin ediyorum. Yüzüme, vücuduma ateş basıyor, ancak daha fazla beklemeye ne gücüm ne de sabrım var. Masamın sakın bir ânında, doktorun muayenehanesini arıyorum. Hastası olup olmadığını soruyor sekreteri. Yeni hasta olacağımı söyleyince, bana tarih veriyor; iki ay sonraya.

“Alay mı ediyorsunuz?” diyorum hayretle, inanamayarak. Sekreterin tavrı değişmiyor.

“Doktor Bey çok meşgul” diyor.

Kapatıyorum, çaresiz. Şayet korktuğum başıma geldiyse, iki ay sonra zaten anlamak için bir doktora, teste ihtiyacım olmayacak. Panikliyorum. Durumumu öğrenmem şart. Doktora falan da ihtiyacım olmadığına karar veriyorum. Bir test yaptırsam yeter şimdilik. Öğlen saatinde, küçük bir alışverişimi bahane edip senden yarım saat izin alıyorum. Osmanoğlu Kliniği’ne gidip test yaptırıyorum. Korktuğum gibi soru soran da olmuyor.

Ofise döndükten sonra akşamüstünü beklemek işkenceye dönüyor. Senin her zamanki gibi yoğun tempona ayak uydururken, aklım, laboratuvarımdan gelecek neticede, ihtimal cevaplardan birinin hayatımı nasıl değiştireceğini, neleri nasıl yapabileceğimi düşünürken, kendim, sen, ailem, iş hayatım,

geleceğimle ilgili, zihnimde çaresiz ve pes etmeyen düşünceler, birbiriyle çarpışıp duruyor. Başımın içi bulutlanıyor. Midede kelebekler uçmuyor da arılar vızıldıyor sanki. Üstelik zehir gibi iğnelerini sokuyorlar. Zihnimin kanatları ağırlaşmış, omuzlarıma çökmüş, sesleri solukları çıkmıyor.

Odana giren çıkandan fırsat buldukça, masanın arkasından, bana aşkla bakıp gülümsüyorsun. Tebessüm ediyorum, aynı bakışlarla. Ama içim kıyılıyor, saat beş buçuğu beklerken.

Telefonla neticeyi öğrenebilirim, ama santralden hatların karışıp dinlenebileceği korkusuyla kliniğe gitmeye karar veriyorum. “Saat beş buçukta hazır olur” demişlerdi. Ama yanında müdürlerinle, odadaki toplantı devam ediyor. Bir an göz göze geliyoruz. Kalkıp odandan çıkıyorsun. Kapını kapayıp masama yaklaşıyorsun.

“Birazdan çıkarız Nermencik” diyorsun.

Toplantı bitince, Topağacı’ndan bir şey alıp gelmem gerektiğini, biraz bekleteceğimi söylüyorsun.

“O zaman şimdi git al canım. Biz toparlıyoruz artık” deyip odana geri dönüyorsun.

Deli gibi fırlıyorum ofisten. Osmanoğlu Kliniği’ne koşar adımlarla gidiyorum. Kâğıdımı verip neticeyi bekliyorum. Bana uzatılan zarf, daha açmadan, âdeta elimi yakıyor. Kurbağa testinin küçük sarı zarfı, tüm hayatımı içinde saklamış, açacağım ana kadar sabrımı sınıyor.

Kliniğin çıkışında, kapının arkasında durup gidip gelen insanların seyrelmesini bekliyorum. Koridor sakinleşince, zarfı açıyorum. Zaten tek bir satır var bakılacak. Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor, sırtımın ortasından lav nehri iniyor, kulaklarım çınlıyor. Ağırlaşıyorum. Sanki bacaklarıma taş bağlanmış. Gözlerim sadece bir kelimeyi görüyor: “Pozitif.”

Zarfı çantama koyuyor, Topağacı’ndan tekrar Teşvikiye Caddesi’ne yürümeye başlıyorum. Birden, zihnimin kanatları hafifleyip omuzlarımin üzerinde çırpınıyor. Uzun zaman-

dır ilk defa konuşuyorlar benimle:

“Ne bu sıkıntı? Sen değil miydin, ‘Bir gün çocuğum olmazsa’ diye üzülp duran. İşte, bak çocuğun oluyormuş demek. Sevgilinin de çocuğu olmuyor sanıyordun. Demek onun da oluyormuş. Demek, ikinizin bebeği oluyormuş. Anne olabiliyorsun. Sevinmen lazım. Herkesin bebeğini sevip dururdun, şimdi kendi bebeğini okşayıp seveceksin. Daha ne?”

Birden, yüreğim hafifliyor, midemdeki arılar kovanlarına çekiliyor, kelebeklerim uçuşmaya başlıyor yeniden. Bacaklarım hafifliyor. Kafamın içindeki ağır puslu bulutlar açılıyor, güneşleniyor zihnimin hücreleri. Kendimi tüy gibi hafif, çok mutlu hissediyorum. Deli gibi âşık olduğum erkekten, sevgilimden, birtanemden bebeğim olacak! Ondan bir parça şimdi bedenimde hayat bulmakta. Oh! Birtanem benim. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Senin hayatını altüst etmek, düzenini bozmak hiç istemediğim bir şey. Şimdi nasıl halledeceğim bilmiyorum, ama bu çözümün seni koruması, kollaması şart. Diğer taraftan da, senden böylesi bir haberi saklamanın haksızlık olduğunu düşünüyorum.

Ofise girdiğimde, yanaklarım al al, gözlerim pırıl pırıl, heyecan içindeyim.

Odan boşalmış. Beni görür görmez, memnun, ayağa kalkıyorsun. Odanın kapısında duruyorum. Kelimeler dudaklarımın ucunda, kararsızım. Heyecanımı okuyorsun gözlerimden. Bana kadar yaklaşıp neredeyse sarılmak üzereyken, henüz yapayalnız olmadığımızı hatırlayıp kendine geliyorsun. Gözlerime, anlamaya çalışarak, meraklı bir tebessümle bakıyorsun.

“Her şey yolunda mı?”

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Kendimce bir çare düşünene kadar sana söylemek istemiyorum hiçbir şey. Ama zihnimin kanatları, çırpın çırpın, dudaklarımı açıp kelimeleri çekiveriyorlar dışarıya.

“Size söylemek istediğim bir şey var.”

Ofiste, “siz” hitabım, yalnız da olsak alışkanlık. Baş başayken biraz garip ve komik oluyor ama vazgeçemiyorum.

“Gelsene içeri” deyip arkamdan kapıyı kapıyorsun. Masana geçerken, “Anlamıştım bir şeyler olduğunu” diyorsun. Nedenise kıpırdayamıyor, kapının yanında ayakta kalıyorum. İskemlene oturmuş, tekrarlıyorsun: “Gelsene sevgilim.”

Vücudum ateş basmış, yanıyor şu anda. Yüreğim ağzımda. Sana yaklaşmak, karşında oturmak istemiyorum. Haberimi verdiğim an, ki büyük bir ihtimalle vereceğim, başına bela aldığına dair bir bakış veya sözünde, karşıdan kalkmak ve gerisingeriye odadan çıkmak çok daha zor ve gurur kırıcı olacak. Öyle ya, bu yaşına kadar iki evlilik, bir dolu sevgiliden çocuk sahibi olma, şimdi bu tıfıl kız, üstelik evlilik dışı bir çocuk çıkarsın başına. Olacak şey değil. Çocuk sevseydin, isteseydin, elbet öbür kadınlardan birinden bir çocuk sahibi olurdu. Olmadığına göre, bu tarakta bezin yok. Başına bela adedeceğin kesin. Düşüncelerimde kaybolmuş olmalıyım. Sözlerin beni kendime getiriyor.

“Gelsene yanıma. Beni meraklandırıyorsun Nermincik.”

Artık geri dönüş yok. Söylemeliyim. Yerimden kıpırdamadan yutkunuyorum. Derin bir nefes alıp bir cesaret, konuşuyorum. Sesim o kadar cılız çıkıyor ki, kendim zor duyuyorum.

“Hamilelik testi yaptırdım.”

Paketinden sigaranı çıkaran elin duruyor. Bakışlarında telaş, endişe bekliyorum ama hayır, sadece büyük bir merak ve dikkatle, soru tonuyla, “Evet?” diyorsun.

Nefes alamıyorum. Yüreğim sıkışıyor. Bir yerlere dayanmaya, birilerinin beni tutmasına ihtiyacım var. Kapıya sırtımı dayayıp kollarım göğsümde çapraz yapıyorum sıkı sıkı.

“Şapşal, beceriksiz sevgilin hamile kalmayı becerdi” cevabı geçiyor zihnimden. Ama kanatların daha pratik, ekonomik bir cevabı yeğliyor: “Pozitif.”

Ayağa kalkıp masanın önüne çıkıyorsun. Kıpırdamıyorum... Bana yaklaşıyorsun.

“Emin misin?” diyorsun, sakın bir sesle.

“Tahlili şimdi aldım” diyorum, sanki başka zaman alsam netice değişecekmiş gibi.

Dönüp koltuğunun arkasındaki ceketini alıyorsun. Az önce çıkarmış olduğun sigaranı yakıp paketini, çakmağını, dolmakalemini ceplerine yerleştiriyorsun. Tekrar bana yaklaşıp nazikçe dirseğimden tutuyorsun.

“Gel, çıkalım canım” diyorsun yumuşacık şefkat dolu bir sesle.

Çıkıyoruz. Kapının önünden Jag’e biniyoruz. Hiç konuşmuyorum. Diyecek bir sözüm yok artık. Elini uzatıp elimi kavıyor, öpüp avucunun içinde vitesle beraber yerleştiriyorsun. Sıcaklığımızın, tenlerimizin teması deli ediyor beni. Kucağına atıp sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama şartlar bir gün, hatta yarım saat evvelkinden çok farklı. Kendimi nereye koyacağımı, nereye ait olduğumu bilemiyorum şu an. Artık sadece, yasak aşk yaşayan genç bir kadın değilim, bir de bebeğim var; benim bile, nereye gittiğini, nasıl olacağını bilemediğim bir geleceğe doğmaya hazırlanan. Benden beslenen, bütün varlığını, yaşam mücadelesini bana teslim etmiş, bedenimde bulduğu yere, yani bana güvenmiş, hayata benimle tutunmaya karar vermiş bir bebeğim var içimde. Rahmimdeki minicik parçanın dünyanın tehlikelerine karşı çaresizliğini ve korumasızlığını düşünmek, ona sahip olmakla ilgili daha kararlı ve sert yapıyor beni birden. Kendimi hiç hissetmediğim kadar kuvvetli hissediyorum. Hele o minicik parçada benim, âşık olduğum erkeğimin, aşkımın bütün özelliklerinin, renklerinin olduğunu bilmek, beni hissen, hayatımda hiçbir şey için olmadığınca korumacı ve hassas yapıyor.

Bütün bu yaşadığım duygusal ve hormonal değişimin, bebeğimin varlığını öğrendiğim andan bu yana, bu kadar kısacık bir zamanda bu kadar kuvvetlenerek tüm kimliğime hâ-

kim olması beni şaşırttığı kadar gururlandırıyor da.

Hüsrev Gerede'den aşağı inerken ilk sen konuşuyorsun.

"Bunun çaresi var biliyorsun Nermencik..."

İlk defa, sözünü bitirmeni beklemeden konuşuyorum.

"Ben çare istemiyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Sesin yumuşacık. Elimi yine öperek tekrar vitese yerleştirip konuşuyorsun.

"Ben bebeğimi istiyorum... Aslında sana söylemek istemiyordum. Senin hiçbir sorumluluğun yok bu konuda."

"Ne demek?" diyorsun, hayretle bana bakıp, yüzümdeki kararlı ve sert ifadeden şaşkın. "Bu sadece senin değil, ikimizin hadisesi Nermencik. Tabii ki söylemen gerekti. Ne yapılırsa sen ve ben beraber yapacağız. Seni yalnız mı bırakacağımı sanıyordun?"

"Alıştığın düzenin, Grayce Hanım ne olacak?"

Grayce denince, alışkanlıktan olsa gerek, İngilizce cevaplıyorsun.

"*We are not going to hurt Grayce, of course. We'll find a way with the baby.*" ("Tabii ki Grace'i incitmeyeceğiz. Bebeğin bir çaresine bakarız.")

Karına karşı ikimizi bir takım gibi anons etmene rağmen, birden, rahmimde beslediğim bebeğimin, tek güvenebileceği kişi olmam düşüncesiyle irkiliyorum. Senin korumak, kollamak zorunda olduğun bir karın var, ama benim de bir bebeğim... Bu his öyle kuvvetli ki, sana olan büyük aşkımin, şefkatimin ve zaafımın önüne geçiyor. Artık iki ayrı kamptayız. Sen ve Grayce karşı takımdansınız. Ben ve bebeğim de bir takımız.

Sizin takımın yaşam tecrübesi; senin otuz sekiz yaşın artı Grayce'in elli yaşı eşittir yetmiş sekiz; bizim takımınki ise, benim yirmi senem artı bebeğimin birkaç haftasından ibaret. Sizinle mücadele edecek değiliz. Ama hayatın kendisiyle pekâlâ edebiliriz.

Sana hiç mi hiç kızmıyorum. Evli olduğunu bile bile sana âşık olmamın diyeti bu. Ancak ödeyen ben olacağım, başkası değil. Ne Grayce'in, ne de senin hayatın, benim yüzümden zora girmemeli. Belki de bu iş buraya kadar. Bebeğimi alıp hayatından, hayatınızdan çekileceğim gün geldi demektir. Elimi dizinden çekiyor, kucağıma koyuyorum.

Gözümde yaşlar titreşiyor. Ağlamayacağım ama. Senin önünde gözyaşı dökmeyeceğim. Son derece kararlı bir sesle, senin az önce söylediğine karşı, senin gibi, İngilizceyle, kendi tavrımı koyuyorum:

"And I am not going to let anybody hurt my baby." ("Ve ben de bebeğime kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim.")

Birden rahathıyorum. Öyle bir güç hissediyorum ki, omuzlarımda dünyayı kaldırabilirim. Bu, benim... Kuvvetli olmak için bir erkeğe ihtiyacım yok. Ben ve bebeğim, her şeyin altından kalkarız beraber. Değil mi ki, o benim rahmime tutundu, benim olmak istedi, o artık benim. Onu kimseyle paylaşmak zorunda da değilim...

Seni tanıdığımı sanıyordum. Ama tanımamışım işte. O kadar büyük aşkla, o kadar tutkuyla gözünün içine bakıp seni çözdüğümü zannetmişim ama yanılmışım, canım benim. Ben kendi kendime senden ayrılık kararları içinde beynimi didiklerken, sen elini uzatıp benim elimi sıkı sıkı tutuyor, dudaklarına götürüyorsun. Uzun, sıcacık bir öpücükle dudakların okşuyor avucumu.

"O zaman bu cumartesiden itibaren, her hafta Belgrat Ormanları'nda yürüyüşe gidiyoruz. Temiz havada yürüyüş tavsiye edilir hamile kadınlara. Değil mi?"

Canım benim, canım... Aşkım benim. Nasıl düşünebildim, senin bebeğimizden kurtulmak isteyebileceğini? Demek sen ayrı takımda değilsin. Aynı kamptayız sen, ben, biz ve bebe-

ğimiz. Gözlerim mutluluk yaşlarıyla pırıldıyor şimdi. Uzanıp boynundan sevgiyle öpüyorum. Yüzüne bakıyorum; heyecan ve keyif okunuyor. Gözünü yoldan ayırmadan, başını bir hayretten uyanır gibi iki yana sallıyorsun.

“Vayyy! Müthiş bir his bu, sevgilim. Harika bir his! Nermi-nim benim. Harikası.”

Beni kendine çekiyorsun. Sağ kolun omzumda, başım omzunda, elim dizinde, vites değiştirmeden orman yoluna dalıyoruz, ağır ağır...

* * *

Tanrı bana bir gün daha bahşediyor, yeni bir yaşa ayak basmam için. Otuz beş sene sonra ilk defa sevgilim yok yanımda. İlk kez, âşık olduğum ve bana âşık erkeğin kollarında, kutlanarak uyanmıyorum bu sabah. Çiçek bahçesi gibi oldu ev; eşin, dostun gönderdikleri, getirdikleriyle, ama gözlerim, senelerdir uyanınca yastığımda bulduğum o tek kırmızı gülü arıyor bu sabah. Onun yerine kırmızı kazağın duruyor yastığının üzerinde. Onu okşarken, beni sıcacık kucakladığını hissediyor, sesini duyar gibi oluyorum, birtanem benim.

“Mutlu yaşlar sevgilim. Güzel yaşlar canım karım benim.”

“Beraber birtanem. Paylaşarak yaşayalım.”

“Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi sevgilim?”

“Biliyorum birtanem. Ben de seni çok ama çok seviyorum.”

Anısı zihnimde taptaze, nefesi kulağımda sıcacık sesin, yastıklarımızın üzerinden geçerken, düşünüyorum. Bu sabaha çok ağlayarak uyanacağımı sanıyordum. Ama yaşlar kendini kapıp koyuvermiyor nedense, tahminimin aksine. Sadece sessiz ve uysal, akıyorlar. Tevekküle ermiş bir halleri var. Yadırgıyorum ama seviniyorum da. Demek, yavaş yavaş alıyorum, yaram tedavi oluyor, diye düşünüyorum.

Kuşlar keyiften çıldırmış bu sabah. Koruda senfoni var. Güneş ılık, yeşiller diri, erguvanlar en morunda, salon gerçekten çiçek bahçesi gibi. Bu evi yaşatabildiğimiz için duyduğum huzur ve mutlulukla güne başlamak, ilaç gibi. Aslında yaş günümü dün geceden kutladık bile, birtanem. İki masa dolusu misafirimiz vardı. Eski dostlar, Ayla Erduran, Fazıl Say, Bülent ve Burcu Evcil, Gülgün Feyman ile Tayfun Budak, Filiz Kutlar, editörüm Cem ve eşi Ayşe Alban, genç tenor dostumuz Bülent ve yeni dostlarımız Kürşat Başar, Amerika'dan Emrah Yücel, Viyana'dan maestro Sascha Goetzel biz-deydiler.

Yokluğunda, yazmanın yanı sıra, en büyük terapim olan müzikle ruhumu okşayan dostlara bir şekilde teşekkürümdü gece. Cazımaçi'ye ana masada senin yerini bıraktım. Ariella ile beraber ev sahipliği yaptılar. Benim başını çektiğim ikinci masamız sayıca biraz telef vermişti, ama yemekten sonra Meryemciğimiz ile Volkan da katıldılar.

Yirmi beş sene evvel yaş günümde gelmiş Hennessy ve Metaxa'yı gece on ikiden sonra kutlamaya açtım. Konyak, dudagımda, seninle paylaşarak içtiğimiz günlerin, gecelerin buruk tadını bıraktı. Yüreğimi de burdu, salonun dip bucak köşelerinde dolandı gözlerim, bir nişte hayalini de olsa, görebilsem diye. Davetin keyfinin, kahkahalarının arasında, yalnızlığım kol gezdi son saatlerde. Boşluk büyüdü. Misafirlerimiz yavaş yavaş vedalaştıkça daha da büyüdü yalnızlık. Yeniden üşümeler geldi. Şayet yanımda olsaydın, sımsıkı tutuyor olacağın elim buz gibi oldu. Isınmak istedi avucum, sıcaklığıyla. Omuzun yoktu, başımı koyacak. Göğsüne dudaklarımı koyup yürek atışlarını öpmeyi özledim, son gününe kadar âşık, çılgın gibi atan yürek atışlarını.

Bana o kadar uzak, ama o kadar yakınımıydıydın ki; seni yakalamak ve burada tutmak isteğiyle doldum.

Çok farklı bir duygu bulutuyla sarıldım, birden.

Senin gidişinden kısa bir müddet sonra gördüğüm bir rüya geri geliverdi. Rüya defterime yazmış, ama unutuvermiştim. Zihnimin kanatları, o geçmiş gece yolculuğumu getiriverdi, yanı başıma.

Sol tarafımda oturan misafirim, rüyamdan çıkan gözleriyle, beni zaman tüneline çekti birden. Hayatımla hiç alakası yokken, üç ay önce, yolculuğundan az sonra senin yanında düşüme girmiş olduğunu hatırladım aniden. Rüyamdaki mistik huzuru hatırladım sonra, ve yabancılığı bitiverdi birden. Birden çok tanıdık, çok bildik biri gibi geldi bana. Büyük bir huzur verdi varlığı. Rahatlık ve güven duygusuyla sarıldım.

Önceleri, bir şekilde beni sana ulaştırabilecekmiş gibi gelen his, sade, naif ve endişesiz bir sevgi duygusunu yaşamak arzusuna dönüştü. Duygum hür kıldı beni. Elini tuttum ve öptüm, yanağını da. Hiç tereddütsüz, bana bu huzuru hissettiren insanla paylaşmak istediğim için, bu sevgiyi verdim. Yanlıklık yoktu. Yanlış kişi değildi. Her hangi biriyle de yaşayabileceğim bir his değildi.

Ardından defalarla düşündüm. Pişmanlık, eziklik, küçük düşmüşlük gibi hep çok sakındığım duyguları kontrol ettim. Hiç biri yanıma uğramadı. Belki biraz ürkötüm, hazırlıklı olmadığım için. Ama o kısa zaman sevgi selini, o kadar yaşamayı istediğim için ve o ânı paylaşmak üzere en tamam hissettiğim insanla yaşamıştım ki, sadece mutluluk duydum. Zamanı geri çevirseler de aynı insanla aynı ânı yaşasam, yine aynı şeyi yapardım, dedim kendi kendime...

Senin özleminle, seni arayarak başlamama rağmen, daha dokunduğum an, senin boşluğunu doldurmak, senin yerine koymak için tutmadığımı fark ettim o eli. Kendine ait bir nişten, kendine ait bir duygu verdiği için öptüğümü anladım... Ve bu duyguyu tekrar yaşayabilmek çok mutlu etti beni. Sev-

giye tekrar açılabilceğimi hissettim.

Biliyorum, zaman alacak ve çok sevmeye alıştığım için de, çok sevmeyi bekleyeceğim yine. Belki, öylesine bir sevgi bir daha gelmeyecek. Ama içimdeki bir mezar açıldı bu gece, gömülmüş bir duygum çıkıp yeniden nefes aldı. Şimdi, en azından biliyorum ki çok sevilleceğim bir gün, yeniden çok sevebileceğimi.

Senin benim için böylesi sevgi ifadeleri hiç yabancı değil, hatırlarsın birtanem. Sen de ben de sevgi dağıtmada –birini kırdığımızı tahmin ettiğimiz takdirde de özür dilemede– hiç pinti olmadık.

Ancak yolculuğundan sonra, gösterdiğim bu ilk sevgi çok garip bir duyguyu getirdi beraberinde. Acımı bu kadar derin yaşadığım bir anda, bu kadar sevgi nasıl verebildiğime şaşıtım. Çünkü içimdeki boşluğu doldurması için, sevgimin çoğunu kendimi tedaviye saklamaktaydım, ne zamandır. Senin artık veremeyecek olduğun aşkın, şefkatin eksikliğini tamamlasın diye, kendi sıcaklığımı, hep keyifle paylaştığın bitmeyen sevgi yağmurumu, çocuklarıma ayırmaktaydım.

10 Ocak gecesinden beri, eşin, dostun, sevenlerimizin sevgilerini kabul ediyorum sadece, onlara, eskisi kadar fazla veremiyorum geriye. Onlar, beni sevgileriyle şımartıp duruyorlar o gecedan beri.

Hatırlar mısın birtanem, durup dururken gönlüm coşar, bir arkadaşımız veya arkadaşlarımız için duyduğum sevgiyi, hemen kendileriyle paylaşmak ister ve arayıp onları ne kadar sevdiğimi söylerdim telefonda. Onları düşündüğümü bilmeleri mutlandıırırdı beni, coştururdu. İşte canım, farkındasın belki, sen gittiğinden beri hiç kimseye sevgi söylemek için aramadım, arayamadım. Halbuki o dostlarımızı şimdi her zamankinden fazla seviyorum. Ama dedim ya, sensiz içimde öyle bir üşüme

ve sevgi açlığı var ki, sevgimle dair cimrileştim. Sen beni öylesine ihtimamlı bir sevgiyle besledin ki, benimki çoğalırdı sana verirken. Şimdi, yerine koyamadığım bu eksiklikten dolayı olsa gerek, aldığımı saklamak, âdeta depolamak istiyorum.

Keza dün gece, senden üç ay, on dokuz gün sonra, aylardır dağıtmaya kıyamadığım sevgimi kendi elimle bir dostun eline, yanağına bırakmak o eski Nermin'i anımsattı bana, yani kendimi.

Her geçen saniye seni hafızamda, rüyalarımda, hayallerimde, geçmişimde, günümde, sürekli yaşatmak kavgası verirken, seninle paylaşamayacağım her güzellik için vicdan azabı duyacağımı, ve eski Nermin'i hiç çıkmamak üzere, içime gömdüğümü sanıyordum.

Sensiz yaşamak durumunda kalacağım her güzel duygunun bende acı yaratacağını düşünerek bugüne geldikten sonra, gizlendikleri nişlerden yeniden çıkan duygularım beni şaşırttı, ama kızamadım kendime, keza pişmanlık da duyamadım bu hissiyatımdan dolayı. Bir suçlu varsa, o da, zihnimin kanatları olmalı. Kapılarını hayata kapamama engel olduğun, senin tabirinle "Koskocaman, çılgınca cesur, sonsuz sevgi dolu" yüreğimi okşadılar, birlikte deli gibi kanat çırpıtlarını günleri hatırlatarak.

Yaşadığımı, tepkilerimi kimsenin anlamasını beklemiyorum. Kimseye karşı da kendimi sorumlu hissetmiyorum. Hürüm ben... Hayatımdan, seçimlerimden dolayı, kendimden başkasına verilecek bir hesabım yok. Seninle senelerdir yaşadığımız, konuştuğumuz her şey, senin bana inancın ve güvenin, bana bu özgüveni ve kuvveti veriyor.

Yokluğun bile, içimdeki sevgiyi ortaya çıkarmaya yetiyor demek birtanem.

Şimdi hislerimi, kendime hem içerden hem dışarıdan ba-

karak takip ediyorum da, senin bıraktığın boşluğu doldurmayla çalışmak en büyük hata. Mümkün olmayan bir çözüm için çabalamak, beni hüznün girdabında perişan eder ancak ve bir dolu yanlış yaptırır. Geride bıraktığın boşluğun, acın, hüznün, hepsi yerli yerinde kalmalı. Sen, benim hayatımda olan çok özel yerini, yaşadığımız, paylaştığımız şekliyle, uzaklaştığın güne dek güzelliklerle doldurdun ve fiziki olan varlığının dışında tüm o dolu dolu yaşanmışlığı, duyguları, ardında bana bırakıp öyle çıktın yolculuğuna. Büyük aşkın, bebelerimiz ve yazmakta olduğum o güzelim anılar, bıraktıklarının en kıymetlisi. Bunları birlikte yaratmadık mı?

Yerinin dolması diye bir şey söz konusu olabilir mi?.. Gerek eski arkadaşlarımız, gerek bundan sonra hayatıma her ne sebeple giren her yeni arkadaş, dost, seven olaksa, hepsi kendi nişlerini yaratarak kendilerine ait ayrı bir sevgi köşesi oluşturacaklar. Onlara da senin yerini doldurmaları gerektiği gibi bir yük vermeye hakkım yok. Ancak nazlanmadan, hesap yapmadan, çetele tutmadan sevgilerini ispat etmeliler bana; benim gibi, senin gibi... Ki ben de yıllardır büyüttüğümüz ve katladığımız sevgilerimin faizinden ikram edebileyim onlara.

Göründüğünden, bilindiğinden geniştir insan yüreği. Hele benimki kocamandır, senin dediğin gibi. Her türlü sevgiye yer var içinde. Sevgilerin de kendine ait bir zamanı var ama. Sana bıraktığım yer kocaman, canım benim.

İşte sevgilim benim; bugün, yaş günümde bunları yazmak düştü bana. Başka bir şey yazamadım zaten.

Düşüncelerimin hiçbirisi süzgeçten, sansürden geçmeden sana dökülüyorlar birtanem, sana söz verdiğim gibi. Bu uzun mu uzun mektubu okuyanlar içinde beni bir sen mükemmel anlayacaksın, biliyorum.

Seninle beraber, yıllar boyunca ortaya çıkardığımız o içim-

deki kadınların artık sonuna geldiğini sanırdım. Ancak şimdi, bugüne dek sessiz kalmış, sırasını beklemiş diğerlerinin de ortaya çıktığını görüyorum, yokluğunda. Hepsinin bir araya gelip anlaşarak mutlak huzuru buldukları gün, seni haberdar edeceğimden şüphen olmasın. Şimdilik, kendi içlerinde küçük kavgaları, inatlaşmaları, hesaplaşmaları var, duyuyorum. Beni yoruyorlar bazen. Ama genellikle, düşüncelerimi, ruh hallerimi, heyecanlarımı, ümitlerimi, endişelerimi, hayallerimi; kısacası, şimdi sensiz hayatımı, basma kalıp ve alternatifsiz bırakmadıkları, beni yaşama çektikleri için seviyorum hepsini.

İşte, bu düşüncelerle geçirdim 30 Nisan gününü sevgilim. İnternette, facebooktan, telefonlardan iki gündür tebrik yaşıyor, sevgili dostlarımızdan. Mektuplar geldi, çiçeklerle. Bahane aradığım bir gün ya, her biri ayrı ağlattı beni. Akşam Ariellacığım ve Cazımcığımızla üçümüz sakın bir yemek yedik. Baronesin masasını balkon camının önünde hazırladım. Sakin, tatlı bir sohbetle aramızda kutladık. Pamiracık telefonla katıldı yine. Sonra çocuklar yukarı çıktılar. Ben de karanlıkta, sevgili Bülent'in hediye getirdiği son disk *Tango Time* eşliğinde mumların ölmelerini izledim. Ruhları, son nefesleriyle is olarak yükseldi birer birer ve sustular. Salon karanlığa gömüldü. Bekledim, Boğaz'ı seyrederek; düşünce bulutlarıyla sarılmış. Bülent'in muhteşem flütü de sustuktan sonra uykuya gittim.

Ancak iki saat uyuyabildim. Rüyamda, yüzlerce cep telefonu ekranında sadece noktalardan oluşmuş mesajlar gördüm. Her noktanın ardındaki anlamı bulmam gerekiyormuş. Önce uğraşıyordum. Sonra, içimden bir ses, bu çaba karşılığında seni görecektim olmadığımı, üzerime anlamsız bir sıkıntı aldığımı uyardı ve uyandım. Uyandım, ama gözlerimin önündeki cep telefonlarının ekranlarındaki bu binlerce anlamsız nok-

tanın anlamlarını çözemediğim için duyduğum çaresizlik, peşimi bırakmadı. Geceyarısı üçten sonra içimde nasıl düzelteceğimi bilemediğim bir huzursuzluk, yazı yazamayacak kadar kafam dağınık, ama uyuyamayacak kadar da gergin, sanki seni yoğun bakımda beklerken duyduğum sıkıntıya benzer bir yürek ezikliğiyle sabaha kadar Boğaz'ın ışıklarını izledim. Sabaha kadar yağmur yıkadı o Boğaz'ı gözlerimi de yıkadı; ışıklar, yağmur ve gözlerim bir oldular en sonunda...

* * *

Karanlıktan, yağmurdan sıyrılıyorum. Tekrar, zümrüt orman denizinin içindeyiz şimdi; elimi omzuna atarak başımı sana dayamış, elim elinde, dudaklarım bir boynunda bir yanağında; sen beni saçlarımdan, yanağımdan, alnımdan öperken Kilyos'a ilerliyoruz. Delice bir mutluluk içindeyim. Artık sadece sen ve ben değiliz sevgilim; bir de bebeğimizle beraber gidiyoruz aşk saatlerine.

“Ne kadar?” diyorsun.

Başımı omzundan kaldırıp sana bakıyorum.

“Bilemiyorum ama çok yeni olmalı.”

Gülümsüyorsun.

“Yani, ne kadar boyu posu?”

Parmağımın ucunda bir zerre işaret ediyorum, gözünün önüne doğru.

Gülüyoruz kahkahalarla. Neye güldüğümüzü biliyoruz. Bir damlacık parçanın, nasıl ve kaç kişinin hayatını etkileyecek, tamamıyla değiştirecek olması inanılmaz geliyor ama gerçek. O minicik yaşam damlasının dışarıda yaşayan gelişmişler üzerinde büyük bir yaptırım gücü var. Hani, senin otuz sekiz, karının elli, benim yirmi yaşım palavra kalıyor yanında. Şayet varlığı isteniyorsa tabii. Ve biz istiyoruz onu. İçimde, bedenime tutunmuş, yaşama geçmiş böylesine büyük

bir güç unsuru büyütüyor olmak bana gurur veriyor.

“Düşünsene birtanem” diyorum, senin yanağını okşayarak, “şimdi, masmavi gözlü, bal rengi saçlı, bizim bebekliklerimizin aynısı bir bebek olacak.”

“Mavi gözlü olmazsa?” diyorsun.

“Mümkün değil. Tek şaşmayacak kombinasyon. İki mavi-den başka bir renk çıkmaz” diye cevaplıyorum.

Çocukluğumdan beri ileride kendim gibi mavi gözlü bebeklerim olsun arzu ettiğimden, biyoloji dersinde genetik olasılıkları okurken özellikle bu konuda dikkat kesilmiştim.

Avucumu dudaklarına götürüp uzun bir öpücükle ısıtıyorsun.

“Demek mavi gözlü” diyorsun; gözün yolda.

Mutluluk içimi titretiyor sana bakarken, gözümde yaşlar titretiyor. Bebeğimizi hissettiğini, sahiplendiğini görüyorum. Seni tarifsiz sevdiğimi sanıyordum. Halbuki daha da sevebiliyormuşum, şu anki gibi.

Arabayı durduruyorsun birden. Freni çekip bana dönüyor ve kucaklıyorsun beni.

“Küçücük sevgilim, Nerminim benim. Şimdi de küçük ane oluyorsun demek.”

Sımsıkı sarılıp öpüyorsun. Nefeslerimiz kesiliyor. Bir kutlama öpücüğü bu, bebeğimizi kutluyoruz.

Kilyos Motel’de aşk saatlerimizin çehresi değişiyor. Bedenimde bize ait bir güzelliğin yaşıyor olduğunu bilmek, her ikimizi de daha tutkulu, daha şefkatli, bir o kadar da arzulu yapıyor. Şimdi paylaştığımız şey, akşam ayrı evlere gitsek bile bizi birbirimize bağlı tutacak kadar kuvvetli. Uzaklaşmak ayrılık getirmeyecek bundan böyle. Sen hep benim içimde olacaksın, bebeğimizin varlığında. Zihninde, yüreğinde, ruhunda, sana ait bir parçanın bende yaşadığını bilecek, hissedeceksin.

Aşk rehavetinde, göğsünde uzanmışım, konuşuyoruz. Zamanı hesaplıyoruz.

“Sana acilen bir doktor bulmamız lazım” diyorsun.

İki ay sonraya randevu veren doktor sekreterini anlatıyorum.

“Dayaklık” diyorsun.

Aklına, çok eski aile dostunuz Doktor Pakize Tarzi geliyor.

“Ben alırım randevu, merak etme” diyorsun. “Beraber gideceğiz.”

Rahatlıyorum. Canım benim, iyi ki seninle paylaşmışım, iyi ki sana açılmışım. Yoksa bütün bu mutluluğu kaçırıyor olacaktım. Evli olman, hiçbir zaman kanun gözünde birleşecek olamamamız beni rahatsız etmiyor. Bu konu, kafamı meşgul etmiyor. Şu an, tek istediğim senden doğacak bebeğime annelik yapmak, senin sevgilin olmak, ve de çocuğunun annesi. Daha büyük bir mutluluk olabilir mi benim için? Tanrı'ya şükrediyorum. Bana verdiğin sevgi, hayatında bana açtığın yer, beni ve bebeğimizi sahiplendiğin için öylesine derin duygularla yüklüyorum ki, sana sürekli cenneti yaşatmak istiyorum.

“Ne kadar dikkatli olmamız gerekecek bundan sonra?” diye meraktasın.

Gülüyorum.

“Hani sen her şeyi çok iyi biliyordun?” diyorum.

Sen de gülüyorsun.

“Evet” diyorsun, “bu noktaya kadar doğru. Ama iş, doğuma geldi mi, bilgim orada bitiyor.”

Canım benim. Sarılıyorum sana. Kollarımın arasında keyifli bir çocuk gibisin. Benim için, bebeğimiz için hayatında yapacak olduğun müthiş değişikliği, önüne çıkacak zorlukları düşünüyor ve hüzünleniyorum. Benden on sekiz yaş büyük, kuvvetli, imkânlı bir erkek olman hiç mühim değil. Ben senin içindeki çocuğu görüyor ve ona şefkat duyuyorum şu an, rahmimdeki bebeğimize duyduğum gibi. Sanki şimdi iki-

niz birsiniz benim için. Gözlerinin içine bakıp deminki sorunu cevaplıyorum.

“Merak etme. Bugüne kadar nasıl yaşıyorsak, öyle devam edeceğiz.”

“Emin misin? Bebeğe zarar vermez mi?”

“Bizim bebeğimiz bu. Varlığının sebebi, bu yaşadığımız aşk. Memnun olacaktır” diye fısıldıyorum kulağına.

Bana farklı bakıyorsun. Artık gözünde Nermine, küçük sevgilin, âşğın olmanın yanı sıra, bir de ilk bebeğinin annesiyim. Ben de kendimi farklı hissediyorum. Hormonlarım, içimdeki kadınlığı; sahiplenme, koruma duygularımı şaha kaldırıyor, sana aşkı, tenimi, sözcüklerimi sunarken beni bugüne dek yaşamadığımca hür kılıyor. Hoş geldin bebeğim, hoş geldin canım. Hoş geldin büyük aşkı, Mavi gözlü, bal rengi saçlı bebeğimiz hoş geldin!

Belime kadar beyaz çarşaf örtülü. Altında bacaklarım iki yana açılmış. Tabanlarım buz gibi metalin üzerinde, içimi üşütüyor. Buna rağmen, yüzüm, bedenim, alev alev yanıyor. İlk defa bir jinekolog masasında yatıyorum. Soğuk ve antipatik bir his. Kendimi korumasız hissediyorum. Bana her kötülük yapmak isteyen yapabilir şu an; gerçekleşmeyeceğini bilsem bile, bunları hissediyorum. Bebeğimi doğurmak istemeseydim, yine bu masada aynı pozisyonda yatıyor olacağımı düşününce, sırtımdan çivili bir rüzgâr iniyor, bedenimi sarıyor, kasıklarımı acıtıyor, gerçekten rahmime neşter değmiş gibi.

Yaşamayacağım bir şeyi düşünmek bile geriyor beni. Huzursuzca, bacaklarımı bir araya getirmeye çalışıyorum. Zihnimin kanatları, “Bunu, bacaklarınla Pamirciğini sararken düşünecektin” diyor, başımın tepesinde, ateş basmış yanaklarımı serinletirken. Ne denir, haklı.

“Rahatla güzelciğim” diyor Pakize Hanım, nazik, anaç bir tavırla omzumu okşayıp.

Ne kadar candan, ne kadar sevecen karşılamıştı az önce, kapısından girdiğimizde.

“İşte benim Nerminim” demiştin, Pakize Hanım’a, beni tanıtırırken. “Anladığımıza göre, bir bebeğimiz oluyor.”

“Harika bir haber Pamirciğim” demişti, samimiyetle.

Hümeysra Teyze, çocukları, Alp Aslan Bey’den sonra, seni bebekliğinden beri tanıyan bir diğer aile dostun ki, bağına basar gibi karşılıyor beni. Hepsi hayatına gelmemi beklermiş gibi bir tavır içindeler. Bu beni hem rahatlatıyor hem de çok enteresan geliyor. Özbaş gençleri hariç, hepsi de eski kuşak olmalarına rağmen, senin evliliğine, Grayce’in varlığına rağmen, benimle yaşadığın ve paylaştığın, onlarda bir rahatsızlık yaratmıyor. Hepsi senin adına mutlular.

Eldivenlerini giyip çarşafın altına elini uzatıyor Pakize Teyze. Gülümsüyor sevgiyle.

“Kasma kendini şekerçiğim” diyor.

O zaman fark ediyorum ki, bedenim, tabanlarımın altındaki metalden daha sert, kaslarım hiçbir şeye geçit vermeyecek kadar kasılmış. Derin bir nefes alıp kendimi doktorumun kontrolüne bırakıyorum. Parmak uçlarıyla, içimdeki bir nefesi duyuyormuş gibi yokluyor.

“Giyinebilirsin şekerçiğim” diyor, eldivenlerini çıkarırken. Hiçbir şey soramıyorum. Kalkıp giyiniyorum.

Kapıyı açıyor, seni çağırıyor içeriye. Heyecanla gelip benim yanımda duruyor, sıkı sıkı elimi tutuyorsun. Pakize Teyze, yüzünde kocaman bir gülümseme, ikimizin birden gözüne bakarak konuşuyor.

“Her şey yolunda. Nermin çok sıhhatli, bebeğiniz de çok iyi durumda. Birinci ayını tamamlamak üzere.”

Tarihi hesap ediyorum. İnanamıyorum. Kendimi en korumalı zannettiğim zamana denk gelmiş. Sen, kolunu omzuma dolayıp beni yakınına çekiyorsun. Bebeğimizi sahiplenmeni, onu ve beni korumacılığını hissettirircesine.

Pakize Teyze'nin ardından, onun odasına geçiyoruz. Karşısına oturuyoruz, yan yana.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diyorsun. "Yani, Nemin'in ve bebeğin sıhhati açısından."

Bebekten kurtulmanın söz konusu olmadığı herkesçe çok bariz. Doktorum bile istiyor bu bebeği belli ki, pek mutlu, bizim adımıza. Hiç soru sormuyor, "Evlilik dışı nasıl doğuracaksın bu bebeği?" veya "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye. Sana da bir şey sormuyor, evliliğinle sevgilini ve bebeğini nasıl idare edeceğini. Her şey olağan, sanki biz evli ve hep çocuk istemiş bir çiftiz de nihayet muradımıza ermişiz gibi bir hava var.

Bu o kadar olağandışı geliyor ki; akşama yine Ataköy'e, annemle babamın evine dönüp onlara hiçbir şey söylemeden, söyleyemeden, hayatımı onlarla devam ettireceğim düşüncesini yadırgıyorum.

Ben artık anne oluyorum. Bir sevgilim var, bebeğini doğuracağım. Ne var ki, hâlâ annemle babamın küçük maviş kızlarıym ve onlara göre bir süre daha öyle kalmam gerekiyor. Ancak, nereye kadar? Bu iki ruhlu yaşam nereye kadar devam edebilecek? Nerede patlak verecek? Kim verecek ilk açığı; ne zaman? Benim bebeğime gebe olmam gibi, zaman da birçok yeni sürprize gebe.

Havada fırtına hazırlığı var. 8 Haziran'da yüreklerimizi, ardından bedenlerimizi birbirine savuran sıcacık rüzgârlar, artık bizi aşmış, etrafımızda halkalarla genişlemeye ve başka hayatları etkilemeye hazırlanıyor. Durdurulamayacak, zapt edilemeyecek bir yoğunluğa ulaşmış gücü... İstanbul'da dış dünyaya karşı bugüne dek koruduğumuz sırrımız, bizi zorlamaya başlıyor. Öncelikle, birbirimize bağımlı olmuşuz. Bir diğerimizi her daim yanımızda, eli elimizde istiyoruz. Gizli saatlerimize, sadece iki âşık gibi gitmiyoruz artık. Bir

de bebeğimiz var, bizimle gelen. Sana ve bana, bize ait bu mükemmel varlık, içimde her gün biraz daha büyümekte. İş ve aşk dışında bir de onu konuşuyoruz şimdi. Aşk saatlerinden sonra senin göğsünde uzanıyorum. Karnımı, bebeğimizi hissederek okşuyor, boyu posu hakkında sorular soruyorsun. Sadece iki sevgili değiliz şimdi, aynı zamanda anne ve babayız; müşterek bebeğimizin anne ve babası.

Bu duygu yoğunluğu ve aşk bağımlılığı, daha fazla, daha uzun süre beraber olmak ve hiç ayrılmamak arzusunu yaratıyor. Artık her akşam işten sonra beraberiz. Saatler bize yetmiyor. Sabaha karşı ayrılıyoruz.

Bizim evde kıyametler kopuyor. Ebeveynlerim, aylar evvel hayatıma girdi diye belledikleri hayali erkek arkadaşıyla macera yaşadığını sanıyorlar hâlâ. Ben de hiçbir düzeltme yapmayıp kabahati, var olmayan bir zavallının üzerinde bırakıyorum, sırf gerçek aşkımı korumak için.

Babam, her zamanki gibi, sesini hiç yükseltmeden, kırılgan bakışlarla, onu çok seven yüreğimi acıtıyor. Ancak istediğim kadar onu mutlu etmek isteyeyim, elimden gelen bir şey yok. Annem, yıllardır üzerimde kurmuş olduğu disiplinin elden gittiği ve benim artık iflah olmayacağım endişesiyle perişan, sesini komşuların duymayacağı tonda tutmaya zorlanarak, veryansın ediyor. Onu çok seviyorum ama kalbini rahatlatacak hiçbir şey diyemiyorum.

“Artık yetti. Bu iş buraya kadar” diyor annem. “Yarın derhal Pamir Bey’e telefon edeceğim. ‘Bizim kızımız işten sonra eve gelmeyi beceremiyor, kendini mahvediyor. İşine son vermenizi rica ediyorum’ diyeceğim.”

Gerçekten telefon eder mi? Eder. Bu söylediğini de der mi? Annem bu, der valla, yapar.

Nitekim ertesi gün öğlen saatinde, santralden bağlanan telefonu açtığım anda, hem sırtımdan kaynar sular iniyor, hem de gülmek için kendimi zor tutuyorum. Annem, sant-

ralden direkt sana bağlanacağını sanmış, beni duyunca biraz şaşırmış olmalı, sesini olabildiğince değiştirmeye çalışarak konuşuyor.

“Pamir Bey’le görüşmek istiyordum.”

Yirmi yıllık annem. Sesini ne yapsa tanırım. İki yaşımdan okumayı öğrenmeme kadar, bana her gün muntazam üç saat kitap okuyan, bütün karakterleri değişik tonlarda seslendirerek canlandıran annemin bu numarasını fark etmemem mümkün mü? Aklına koyduğunu yapmasına ve inadına hayranlık besliyorum, ancak gülmek için neredeyse dudaklarımı yutuyorum. Hiç bozuntuya vermeden cevaplıyorum:

“Pamir Bey şu an toplantıda efendim. Kim aradı diyelim?”

Aynı zoraki çatallaşmış sesle cevaplıyor annem: “Bir arkadaşım.”

Israrcı da. İşin ucunu bırakmayacak.

“İsim ve telefon numarası rica edeyim. Toplantıdan çıkınca kendisine iletirim” diyor, ahizeyi elimle kapıyorum, dudaklarımdaki gülücüğü hissetmesin diye.

“Ziyanı yok. Ben yine ararım” diyor garip, taklit bir ses ve telefon kapatıyor.

Arkama dayanıyor ve bir oh çekiyorum. Ama biliyorum annemi, aklına koyduysa bir şekilde sana nasılsa ulaşacaktır. Yanlışlıkla telefonu sana bağlansa olacakları düşünüyorum. Birden, annemin telefonda muvaffak olamayınca, toplanıp bizzat ofise seninle görüşmeye gelebileceği de aklıma geliyor. Zaten tanışıyorsunuz. Defalarla aynı masada oturmuşsunuz. Beynim karıncalanıyor aniden.

Senin evde ayrı bir kıyamet yaşanıyor. Dün gece, ben evde annemden zılgıt yediğim saatlerde, sen de Grayce’e bana âşık olduğunu ve bebek beklediğimi söylemişsin.

Akşam iş çıkışı Ambarlı yolunda konuşuyoruz. Artık sadece kendimiz değiliz konu. Bizden başka, yakınlarımız da ga-

ilemizin bir parçası. Birden, bahis konusu insanlar benim ebeveynlerim ve senin karın olmasına rağmen, senin ile bana ait olan çok özele yabancıların girdiğini hissediyorum.

“Annenlere de kısa bir süre sonra söylememiz gerekecek” diyorsun.

“Benim için daha zamanı değil” diye yanıtlıyorum.

Öncelikle Grayce ile senin konuşmanın nasıl bir yön aldığını bilmek istiyorum. Benim, kime, ne zaman ne söyleyeceğim ona bağlı. Her an, herkesle mücadele etmem gerekeceği fikrine kendimi hazırlıyor ve duyacaklarım ne olursa olsun, asla ağlamayacağıma ve kuvvetli kalacağıma dair kendime söz veriyorum.

Sağ elim, yine senin avucunun içinde. Elini alıp öpüyorum.

“Zor geçmiş olmalı” diyorum, bir gece evvel, karınla yüzleşmenin ne kadar acı vermiş olacağını düşünerek.

Bu kez, benim elim senin dudaklarında. Söyleyeceklerinin beni üzmemesi için baştan teselli verir gibisin. Anlıyorum. Parmak uçlarımı dudaklarında dolaştırıyor, sonra elimi omzuna koyuyor ve sen konuştuklarınızı sırasıyla anlatırken, saçını, boynunu okşayarak dinliyorum.

“Kolay değildi tabii” diyorsun. “Şok oldu. ‘Bu kadar kadın varken, neden bu kız?’ diye sordu. İlk defa böylesine âşık olduğumu söyledim. Grayce’in, varlığından huzursuz olduğu birkaç sevgilim olmuştu, hep onlardan bir tehlike beklerdi ama hayatımı senin değiştirmiş olmana çok şaşırdı...”

Konuşmanı kesiyor, vitesteki elini uzatıp benim diğer elimi avucuna davet ediyorsun. Anlatırken benim kuvvetime ihtiyacın varmış, anlattıklarına rağmen benimle bir olduğunu hissettirmek istiyormuşsun gibi, olabildiğince tenimi teninde duymak arzusundasın. Hafif sana doğru dönüp isteğini yerine getiriyorum, canım benim. Şu an, senin bana, benim sana olduğumdan fazla ihtiyacın var, görüyorum. Ben sırrımı henüz açmamışım, siperdeyim. Ama sen, benimle olan hürriyetini kısıtlayabilecek tek insana açılmışsın artık,

geri dönüşün yok. Senin mücadelen başlamış. Senin, gönüllü, büyük bir arzuyla bu seçimi yaptığından emin olmama rağmen, yaşadığın ve yaşayacağın üzüntüler içimi acıtıyor. Eğilip yanağını öpüyorum şefkatle.

“Canım benim” diyorsun, tutkuyla ve anlatıyorsun. Grace demiş ki: “Bu kadar çocuk istediğini söyleseydin, ben de doğururdum sana. Sen, rahat yaşamak istiyorsun diye ben kendimi de mahrum ettim çocuktan.”

Gözüm yolda, senin verdiğin cevabı heyecanla bekliyorum, sesimi çıkarmadan. Sesin, kulağımı aşkla okşuyor, sen cümleleri tamamlarken.

“Olay sadece bir çocuk değil. Ben Nermin’i ve onun çocuğunu istiyorum.”

Gözüme yaş geliyor mutluluktan. Tekrar eğilip, bu kez boynunu öpüp kokunu içime çekiyorum. “Birtanem” diyorum kulağına, içim sevginle sıcacık.

Grayce’in, seni tanımadan yıllar önce, ilk evliliğinde histerektomi ameliyatı geçirdiğini ve o zamandan beri çocuğunun olmayacağını bildiğini sen henüz bilmiyorsun, ama belli ki verdiğin cevap, bu yalan, planlı duygu sömürsünü engellemiş ki, karın bir başka çözüm getirmiş bebek konusuna.

Grayce’in benimle ve bebeğimizle ilgili ne çözüm ürettiğini merak ediyorum doğrusu. İhtiyacım olduğundan değil, beni senin hayatından ekarte etmek için ne düşündüğünü anlamak için. Sıkıntı alarak aktarıyorsun, farkındayım.

Mademki bu bebeği bu kadar istiyormuşsun, o zaman beni, karnım daha büyümeden yurtdışına, mesela bir iş bahanesiyle İngiltere’ye gönderebilirmişsin. Ben orada doğum yapınca, siz bebeği evlat edinirmişsiniz. Zaten sen o arada çoktan aklın başına gelmiş olur, bu tıfıl gencecik kızıdan bıkarmışsın. Sen ne zaman bir kadına bağlanıp kalmışsın ki zaten; sonunda hep seni bekleyen karına dönmüşsün. Yine öyle olacaktı. Bundan çok emin olduğu için problem yapmayacakmış bütün bunları.

Dinlerken geriliyorum. Bebeğimle, onu sahipliğimle ilgili kontrolün benim dışımda yabancıların eline geçmesi ihtimalinin ne kadar yakınımda olduğunu hissediyorum. Dehşet içindeyim. Sabırla sözünü bitirmeni bekliyorum.

“Sonra?” diyorum, bu sözde çözüme ne cevap verdiğini merakla.

“Dün gece bu kadar konuşuldu” diyorsun.

“O zaman, sen de hemfikir misin Grayce’le?”

Sesimdeki kırgınlığın farkındasın.

“Sevgilim, senden gizlim olmadığı için tüm konuştuklarımızı anlattım sana. Bu, Grayce’in fikri diye de söyledim. Ama diğer taraftan, senin ailenle, çevrenle problemin olmaması için belki de kullanabileceğimiz bir yöntem olabilir.”

Sesim son derece sakın, yumuşak ama sarkazm yüklü.

“Nereyi uygun görmüş olabilirsiniz Londra’da? Manastır falan mı?” diyorum.

“Böyle bir şey olmayacağını biliyorsun” derken, elimi sıkıyorsun iyice.

“Hayır, birtanem. Şu an hiçbir şey bilmiyorum” derken, ciddiyim. Kızgın değilim, kırgın değilim, hırçınlık yapmıyorum, az önceki alaycılığımdan pişmanım. Hakkım yoktu. Sana karşı hakkım yoktu canım benim.

Gerçekten içimden geçeni söylüyorum.

“Bunun çözümünü lütfen bana bırak, birtanem. Grayce bunun hiçbir şekilde parçası olmamalı.”

Seni öpüyorum. Sana olabildiğince yakın oturup sarılıyorum. Huzur vermek istiyorum, endişelerine, kafa karışıklığına. Şu an ben de bilmiyorum ama hakikaten, bu kaosa kendim bir çözüm getirmeye kararlıyım. Bulacağım bir yolunu. İngiltere’ymiş? Bebeğimi Grayce’e verecekmişim? Daha neler? Bir kere ayrı kamplardayız, biz iki kadın. Birimiz çok tecrübeli, birimiz tıfıl olabilir. Ama tıfıl olan ben, en azından biliyorum ki, feleğin çemberinden geçmiş kadın için, bu mavi

gözlü, bal rengi saçlı bebek de, en az benim kadar, nefret un-
suru olacaktır. Sana bu duygumu başka şekilde aktarıyorum:

“Sevgilim, ben bu bebeği, bize ait bir güzelliği kucaklayıp
büyütmek için doğurmayı seçtim. Sana deli gibi âşık oldu-
ğum için senden bir parçayı yaşatmak istiyorum. Kimselere
veremem. Ben nereye gidiyorsam, benimle gelir bebeğim de.”

Başımı yavaşça omzuna dayıyorum. Dönüp alnımı öpüyorsun.

“Sen nasıl istiyorsan öyle yapacağız sevgilim” diyorsun.

Artık konuşmuyoruz. Sessiz, sadece ellerimiz, yanakları-
mız bir diğeriyle temasta yola devam ediyoruz. Az önce söy-
lediğinin samimiyetine inanıyorum. Ama senin içine girmek-
te olduğun çözümsüzlüğün seni ne mutsuzluklara sürükleye-
ceğini düşünerek, seni bu işten yara almadan nasıl çıkaraca-
ğımı düşünmeye başlıyorum. Bebeğimi yaşatmaya karar ve-
rerek onu kurtardım. Şimdiyse senin için bir çare düşünmem
lazım. Hem bebeğe, hem sana, hem bana çare olacak bir çö-
züm. Grayce’inki gibi değil, kendime ait bir çözüm. Sana en
son söylediğim cümle tekrar yankılanıyor zihnimin kanatla-
rının ucunda: “Kimselere vermem. Ben nereye gidiyorsam,
benimle gelir bebeğim de.”

Evet, belki de, seni evinden, karından ayırmadan, kendi
kendime bir yerlere gidebilirim. Gider ve dönmeyebilirim.
Düşüncesi bile yüreğimi dağlıyor, ağlayacak gibi oluyorum,
ama belki de tek çare bu... Düşüneceğim bunu gece eve dö-
nünce, yatağında, sabaha kadar dönenerek. Şimdi seninle
olmanın tadını çıkarmak istiyorum. Ambarlı’ya vardık sayı-
lır. Önümüzde birkaç saat var, aşkımızı dillendireceğimiz, se-
nin, alevlendirdiğin tenimin üzerinden bebeğimizi okşayaca-
ğın, birbirimizin kollarında yüreklerimizin atışını dinleyece-
ğimiz birkaç saat. Şimdi sadece o birkaç saati istiyorum ken-
dime. Geleceğimi sonra düşüneceğim.

Hamilelik, sadece bedenimin bir unsuru değil. Ruh halim, bakışlarım, tenim, göğüslerim, enerjim; hepsi, rahmimle beraber gebelik yaşıyor. Bir aşk hücresini büyütmenin mutluluğuyla pırıldıyor gözlerim, her an güzel bir sürpriz bekler heyecanıyla. Bedenimin ısısı artıyor. İkinci ayını dolduran mavi gözlü bebeğim elektrik yayıyor tüm hücrelerime. Anlatılanlar gibi, okuduklarım gibi geçmiyor hamileliğim. Harika bir his bu... Midemin bulandığı yok, ağırlık, uyku çökmüyor, hiçbir şey aşermiyorum. Hayatım normal düzeninde gidiyor. Üstüne, daha enerjik, daha ışıltılıyım. Zihnimin kanatları, yürürken bile uçuruyorlar beni.

İçimde yaşama geçmiş ve benim yaşamını garantilemiş olduğum bebekle bir takım olarak bedenimde yarattığımız bu güzellik ve mutluluk hissi, bebeğimle olan bütünlüğümüzün ne kadar derin bir his olduğunu her gün bir kez daha kanıtlıyor bana.

Birtanem, seninle beraber can verdiğimiz hayat, yaşadığımız gizli aşkın şifresi olarak, şimdi bedenimde, yüzümde, gözlerimde yansıyor artık. Hayatımın bütün bilinmezliğine ve aslında yalnızlığına rağmen, aynaya bakınca mutluluk görüyorum, kendimi mutlu hissediyorum. Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum. Kendimden, aşkımdan, aldığım kararlardan memnunum. Gurur konusu yapacağım hiçbir şey bulamıyorum. Aşkım her şeyin üstünde. Bebeğimizse, aşkımla zın bir taşıyıcısı olduğu için, hepsinin üstünde.

Grayce, problemini yakın dostlarıyla paylaşmış olmalı, sen haberlerini almaya başlıyorsun. İş çıkırından çıkmak üzere. Zihnimin kanatları beni uyarıyor: "Nermin çok dikkatli ol. Hayatında en ketum, en sakın olman gereken dönem. Etrafındakilere dikkat et. Her an herkesten sana çengel atılabilir. Herkes söylediğin, yaptığın bir şeyi yanlış kullanabilir. Kendine dikkat et!"

En yakın arkadaşım la dahi hayatımı paylaşmıyorum. Yaşadığımda tamamen yalnızım. Benim tek sırdaşım var, o da sensin, birtanem. Ancak şimdi senin sorunların öyle arttı ki, seni de korumam lazım.

Kanatlarım beni zamanında uyarmış. İlk tehlike işareti, senin bir toplantı için ofis dışında olduğunda şirketin içinden geliyor. Soğuk mavi gözleriyle geldiği günden beri hiç içimin ısınmadığı bir müdürün beni iş çıkışı, yine iş konuşmak için içki içmeye davet ediyor. “Ne işi, ne içkisi beyefendi? Sizinle benim ne işim var? Sizinle niye içki içeyim? Kusura bakmayın, sizin işlerinizi de ben takip edemeyeceğim” demeye kalmıyor, bir gün sonra, bir hanım telefon ediyor, o da güya kendisinden bir başkası gibi. Herhalde, sadece bir iki defa karşılaşmış olmamızdan dolayı sesini hatırlayamayacağıma güveniyor olmalı.

“Buyurun” dediğim anda, sesini değiştirme gereği bile duymadan konuşuyor.

“Pamir Bezmen’in metresiyle mi görüşüyorum?” diye soruyor ucuz ve adi ses.

Karşımda kim olduğunu ânında anlıyorum, dün akşam işten sonra beni içkiye davet eden müdürün hanımı o. Hiç dinlemediğim müziği bile ilk dinleyişimde, melodinin bir sonra nereye gideceğini hissedecek kadar gelişmiş olan duyularım la, seslerin en basiti olan insan sesini mi kaçıracağım? İsmim le hitap edip kadını tanıdığımı hissettirebilirim, ama ne gerek var.

“Yanlış bir yeri arıyorsunuz. İyi günler” diyor ve kapıyorum.

Vücudum ateş içinde. Etrafımda büyük bir düşmanlığın varlığından, komploların hazırlandığından artık eminim. Demeye kalmıyor, buz gibi çini mavisi gözlü müdür odama giriyor, elinde karalanmış bir mektupla.

“Şunu yazar mısınız bana Nermin Hanım” diyor.

Adam beni içkiye davet etmiş olduğundan, az önce de ka-

rısının hakaret etmek için beni aradığını adamın haberi olduğunun bilincinde, gayet sert ve müdanasız, iskemlemde arkama dayanıyor ve içimden geldiği ve hakkım olduğuna inandığım gibi konuşuyorum: “Özür dilerim ..... Bey. Ben Pamir Bey’in asistanıyım ve onun bıraktığı işlerle meşgulüm. Size de asistanlık yapmam gerektiğine dair kendisinden hiçbir talimat almadım.”

Ve başımı işime eğiyorum. Çini mavisi gözlü, bir elinde karaladığı mektup, diğer eli kırmızı, şatafatlı kravatında, odayı terk ediyor. Gülümsüyorum. Şimdilik 2-0 galibim.

Akşam yemeğinde konuşuyoruz. Sana sadece müdürünün karısından gelen telefonu anlatıyorum. Müdürünle ilgili espionajı, şirket içinde problemlere sebep olacağı ve ilişkimizin her yerde yüksek sesle konuşulmasına neden olacağı için şimdilik sana söylememeyi tercih ediyorum. Adını duyduğunda, o kadının, kocasını yeni işe aldığı devirde, İzmir’de Efes Oteli’nde seni odana takip edip yaptığı numarayı ve nasıl kaçtığını anlatıyorsun. Anlaşıyor ki, karı koca bir komplo ekibi olmuş ve şu an Grayce’in tarafındalar. Yandaşları kimler, başka kimler olacak, bilmiyoruz.

Sırrımı saklamam çok önemli olmamaya başladı. Zira Grayce ve yakın dostları, onun kalesini korumak üzere savaş başladılar bile.

Aynı günlerde, teyzemin kızı evimize ziyarete geliyor. Doğrucu Davut, dünya tatlısı kardeşim İnci, benden sadece sekiz ay büyük. Belli ki evde duymuş bir şeyler. Sonradan anlıyorum, teyzem ile, çini gözlü müdürün karısı arkadaşmış zaten.

Beraber sofrayı kuruyoruz. İnci, annemin yanında, yüksek sesle, “Nerminciğim senin göğüslerin büyümüş. Hamile misin nesin?” diyor. Ben, yanaklarım turuncu, gözlerim, alevleri İnci’yi yakabilir, dehşet içinde “Ne diyorsun sen?” dercesine bakıyorum.

Bir de İnci çıktı başıma. Bütün sadeliği, saflığıyla, belki de

hiç duymamış olması gereken bir şeyi tekrarlıyor. Dahili ve harici bedhahlarımın hepsi elbirliğiyle çalışıyorlar belli ki.

Gülümseyerek, “Saçmalama İnci, biraz kilo aldım” diyorum. İnci bu, bırakmıyor.

“Kaç kilo aldın ki, göğüslerin büyüdü?” diyor gülerek.

İnci pek eğleniyor ama boğabilirim onu şu an, susması için. Annem mutfığa dönmüş.

“Ne saçmalıyorsun annemin yanında?” diye çıkışıyorum yeğenime.

O yine inatla devam ediyor:

“Vallahi hamilesin sen.”

Eh İnci, ben sana sorarım... Canım, patavatsız yeğenim benim.

Hamileliğimin getirdiği pırıltı mı, yoksa kaderin garip bir cilvesi mi bilmiyorum, müthiş revaçta olduğum bir haftaya giriyorum.

Pazartesi sabahı finans müdürümüz Fevzi Bey çağırıyor odasına. Aynı zamanda yönetim kurulu üyesi olduğu ve her toplantı öncesi departmanıyla ilgili bilgileri hazırlamam için bana aktardığından, olağan görüşmelerden biri zannediyorum. Kapıyı kapayıp oturmamı rica ediyor Fevzi Bey. Sonra da bana mühendis bir yeğenin olduğunu, benden ona bahsettiğini ve beni tanıştırmak istediğini, ne zaman bu delikanlıyla yemeğe çıkabileceğimi soruyor.

Haydi! Buyrun! Patronunuzla aşk yaşayıp saklarsanız olacağı budur. Yoksa, bu da mı Grayce’in komplolarından biri? Yok, değil, Fevzi Bey’in seninle özel aile dostluğu olmadığı gibi, şirkette, karına, gerek sosyal anlamda, gerek lisan bakımından en uzak olanlardan biri. İzah ediyor: Benim, Kırım, Kafkas, Balkan, Çerkez vs kökenlerimden etkilenmişler; eh, kendisi de beni ne zamandır izliyormuş, pek hanım hanımcık, zarif ve güzel bulmuş. Balkan göçmeni, tahsilli, mavi

gözlü yeğeniyle iyi bir çift olacağımızı düşünmüşler ailece. Bana fotoğrafını gösteriyor delikanlının.

Ben fotoğrafa bakamıyorum bile doğru dürüst. Fevzi Bey dedi ya, beni ne zamandır izliyormuş, mümkün olmamasına rağmen, seninle beraber olduğumuz anlarda gözetlenmişiz gibi geliyor, birtanem.

“Fevzi Bey, bu hiç bana göre bir iş değil. Hayat arkadaşımı ben kendim seçerim, hem de bana en âşık olacak erkekten seçerim. Uğruna öleceğim erkeği ben kendim seçerim, keza onu buldum bile. Bir de çocuk doğuracağım kendisinden.”

Diyemiyorum tabii... Sadece, kıbarca, şu an bir ilişkim olduğunu söyleyerek özür diliyorum.

“Üzüldüm. Hayırlı olur inşallah” diyor.

Aynı akşam evde annem, bir buluşma teklifini iletiyor. Çocukluğumdan beri tanıdığım bir aile dostumuzun oğlu Almanya’dan izin için dönmüş. Ailesiyle kendi aralarında artık evlenmesinin iyi olacağını konuşurlarken, akıllarına ben gelmişim. Ailemi tanıyorlar, beni iyi biliyorlar, beğeniyorlar. O yüksek tahsilini Almanya’da yapıp orada çalıştığından son birkaç senedir görüşmemişiz. Delikanlıyla buluşup bir yemek yememiz ve bu konuyu konuşmamız için uygun olup olmadığını sormuş annesi anneme.

Annem, “serseri” macerasını zapt edemediği kızına, çok iyi tanıdığı ve beğendiği bir aile dostunun oğlunu ilaç gibi görmüş olmalı; benimle konuşurken, son zamanlardaki kızgınlığı bile geçmiş gibi.

“Pırıl pırıl bir aile Nerminciğim. Çocuk da öyle” diyor, sanki ben tanımıyormuşum gibi. Tatlı tatlı beni ikna etmeye çalışıyor, yüzümden hiç gönüllü olmadığımı anlamış herhalde.

“Çok iyi bir tahsili var, kültürlü; iki lisanı, çok iyi bir işi var. Bir görüşseniz.”

“Anneciğim, izin için gelinip o arada evlilik olur mu?” diyorum.

“Tabii olmaz. Sadece bir görüşür, niyetlerinizi konuşur, anlaşırsanız sonra ona göre takvim ayarlarsınız.”

Evet, niyetlerim... Ben niyetlerimi bir söylesem anneciğim, nutkun tutulur. Canım anneciğim, bir bilsen şimdi yüreğimden, zihnimden geçenleri; ne coşkuyla, ne özlemle aşkımın kolları arasına dönmeyi beklediğimi. İçimde ona ait bana ait bir can beslediğimi bir bilsen.

“Bilemiyorum” diyorum sadece, bu buluşmadan hiç heyecan duymadığım çok belli.

“Peki, hemen bu an cevap verme. Ama bana bu konuyu düşüneneğine söz ver.”

Bana bir nefeslik pay veriyor annem, ama pes etmiyor. Onu daha fazla üzme istemiyorum.

“Peki anneciğim” diyorum, “düşüneceğim.”

Aileme bu tip teklifler gelmesine yabancı değilim. Ne annemin ne babamın beni bir an evvel evlendirmek ve bir kocanın himayesine vermek gibi bir telaşları oldu. Tam aksine, bana kendi ayaklarım üzerinde durmam, hayata kuvvetli hazırlanmam için her türlü desteği verdiler. Daha lise yıllarımda başlayan “söz kesme” tekliflerini daha baştan özür dileyip geri çevirdiler, “Bizim kızımız okuyacak” diye.

Bozduğum nişanımdan sonra da, ancak annemin beğeni ve mantık süzgecinden geçen mükemmel aday adayları bana haber verildi. Şayet ilgilenirsem, tanışma, görüşme şansım olsun diye. Başarılı, efendi son delikanlı da, annemin seçilmişler kontenjanındaki bu kişi. İşin enteresansı, birkaç ay içinde, bu üçüncü Almanya’da mühendis olan Türk adayımız.

Her iki tekliften de sana hiç söz etmiyorum, birtanem. Grayce’le olan ilişkinde sana baskı yapacak, hayatını zorlaştıracak hiçbir bilgiyi veya endişeyi sana aktarmak istemiyorum. Bu, bana ayıp ve zul geliyor.

Grayce, konuyu hiç yokmuş gibi kapamış, arka arkaya davetler veriyor evde. Çocuksuz, hür, bol partili, bol içkili haya-

tını hatırlatmaya çalışıyor sana. Farkındasın; zira ya gitmiyor ya çok geç katılıyorsun. Gittiğinde de, aşkla, mutlulukla doymuş, kimseyle ilgilenemediğini, uyukladığını söylüyorsun bana.

Karından boşanmakla ilgili hiçbir şey konuşulmuyor bu arada. Sadece benimle olabileceğin bir çıkış noktası arıyorsun. Grayce, benim çocuğu yurtdışında doğurup size vermemde hâlâ ısrarcı. Üstelik, şayet sen isteseydin, yeni evlendiğiniz yıllar içinde bir çocuk doğurabileceğini, sen rahat et diye çocuksuz kaldığını tekrarlayıp duruyor, ağlıyor. Seni, yumuşacık yüreğinden nasıl vuracağını iyi biliyor. Ben, ben olduğum, bebeğimizi benden olduğu için istediğini kabullenmiyor, lafını ettirmiyor sana.

Arzu Apartmanı 6 numara, senin kendi iç cehennemine dönüşüyor. Bana duyduğun aşk, beni sahiplenme arzun; bugüne dek hiç bilmediğin, bilmek istemediğin babalık heyecanının yanında bir de senin yüzünden çocuksuz kaldığını söyleyen karının verdiği vicdan azabı, seni kısı kacına almış mahvediyor.

Üzüntünü, çaresizliğini izlemek beni kahrediyor. Bu arada, günbegün, bebeğimize daha fazla yer açan bedenimdeki değişiklikleri fark ediyorum. Değişikliğin geometrik oranda artacağı çok bariz. Cesaretimin hamileliğimi nereye kadar taşıyacağını, nerede pes edeceğini bilemiyorum ama kendi başıma bulmaya karar verdiğim çözüm için bir an evvel hareket etmem gerek, onun da farkındayım.

Kararımın ne olacağını henüz bilmiyorum, ama zihnimin kanatları, sana gelirken nasıl deli gibi uçtularsa coşkuyla, şimdi de senden uzaklaşacaklarına dair acı bir hisle, huzursuz, yoğun, ağır bir duyguyla çırpıyorlar. Kanatlarımda acı hissediyorum, yüreğimde de ağır bir burukluk. Ama son derece sakinim. Alacağım kararın kaç kişiyi etkileyeceğini, kaçının hayatı değiştireceğini biliyorum.

Grayce, İstanbul dışı iş gezilerinin, senin ve benim ilişkim

için cennete dönüştüğünü fark etmiş, birkaç hafta sonra gideceğin Antalya'daki iş gezine katılmak istemiş. Kilyos Motel'deki odamızda bana söylerken zorlanıyor, elimi sıkı sıkı tutmuş diğer elinle okşuyorsun.

"Hayır diyemedim" diyorsun. Çok ağlamış Grayce. "Bir şans ver. Baş başa bir seyahat bizi tekrar bir araya getirecek, göreceksin" demiş.

Hiç hırslanmıyorum, hiddetlenmiyorum. Her şeye rağmen, şu ara aranızda en kuvvetli olan benim. Karın on senelik evliliğini, rahatını, imkânlarını kurtarmak telaşında. Sen aşkın ile evliliğin arasında perişansın. Birden kendimi, herkesten, hepinizden bağımsız hissediyorum. Garip bir huzur var içimde. O huzurla, gözünün içine bakıyorum. Parmağımın ucuyla çenendeki gamzeyi okşuyorum sevgiyle.

"Böyle bir şey olmayacak tabii" diyorsun, beni rahatlatmak üzere telaşla. "Ancak bir seyahatin evliliğimizi kurtarmayacağını anlamasını istiyorum."

Senin hüznünlü gözlerini izlerken, Antalya'da, bir otel odasında seni ve Grayce'i tahayyül ediyorum. Baş başa bir tatilde, çaresizlik içinde, seni tekrar kazanabilmek, âşık olduğun benden koparabilmek için tüm kurnazlığını, duygu sömürülerini, elli yaşının tüm marifetlerini kullanırken, görebiliyorum karını. Senin, ona teselli vermek için, hiçbir dediğine, istediğine "Hayır" diyemediğini görebiliyorum.

Perişan ruh halin gözlerinin mavilerini dalgalandırıyor. Sana bakarken, ağlamak geliyor içimden. Ama tutuyorum kendimi. Gülümsüyorum sevgiyle.

"Üzülme lütfen" diyorum, başını okşayarak. "Bunu istemek hakkı. Her kadın, evliliğini kurtarmak, kocasını geri kazanmak için mücadele eder. Anlıyorum" diyorum.

"Anlıyor musun?"

Sesinde hayret var.

"Evet" diyorum, samimiyetle gözlerinin içine bakarak.

Hissediyorum, bu ilk yolculuk olmayacak, Grayce'in geleceği. Ona yaşattığın bu üzüntüyü ve teselli beklentisini baha ne ederek, gözyaşları dökerek, daha başka seyahatlerine de gelmek isteyecek. Sen, "Hayır" diyemeyeceksin. Her defasında ikiye bölünüp parçalanıp, bu defa kendini bana karşı suçlu hissederek, azap yaşayacaksın. Buna izin veremem. Seni çok seviyorum, birtanem. Deli gibi seviyorum. Kıyamıyorum sana. Sana bütün bunları yaşatmaya hakkım yok. Zihnimin kanatları, gönülsüz bir şekilde ve canları yanarak, beynimin arka loblarında oluşmaya başlamış bir çareyi getirip omzuma bırakıveriyorlar. Eğilip çenendeki gamzeyi öpüyorum. Tuz tadı dilimin ucunda, senden ayrılık kokusu duyuyorum; burun kanatlarımda, yüreğimde tutuşan çıraların sesini duyuyorum; ateşi dağlıyor bedenimin içini, yakarken acıtıyor canımı. Ama kararlıyım, senin hayatındaki kaosa, fırtınaya bir son vereceğim, birtanem benim.

Akşam eve döndüğümde yüreğimde müthiş bir ağırlık ve acı var. Öte yandan şimdi hayatımı düzenlemem için ilgileneceğim bir programım da var ve belki de bugüne kadar yaşadıklarımın daha fazla cesaret gerektirecek. Bu cesaret denemesiyle yüzleşme hazırlığında, kendime, hayatıma hâkim olabilme, kararlarımı yönlendirebilmekte gücümü hissediyorum.

"Haber verebilirsin anneciğim. .... ile bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Annem, benim fikrimi değiştirmemden şaşkın ama mutlu, "Çok sevindim" diyor. Anneler telefonda konuşuyor. Çocukluk arkadaşım, yeni eş adayım beni arayıp gayet nazik, ertesi akşam yemeğe çıkıp çıkamayacağımı soruyor. Onun vakti az İstanbul'da, zamanı kıymetli. Kimse bilmiyor ki, zaman esas benim için çok kıymetli. Bu verdiğim delice karardan her an vazgeçebilirim telaşındayım. Çünkü hiç kolay olmayacak, biliyorum. Bugüne dek hiç kolayını seçtim mi ki...

Geri dönüşü olmayan yollar...

Beni affet sevgilim. Sana ilk defa yalan söylüyorum ve de son defa. Bir aile yemeğini bahane edip işten doğru eve dönüyorum bu akşam. Duşumu alıp hazırlanıyorum. Çocukluk arkadaşım sekizde geliyor. Senelerdir görmemiştim ya, karşımdaki aynı efendi, zarif, uysal insan. Annemlerle bir kadeh içki içip çıkıyoruz.

Yeşilköy'e, Çınar Otel'i'ne yemeğe gidiyoruz. Yol boyunca arkadaşımın yanında rahatım. Geçen zaman içindeki hayatlarımızı anlatıyoruz birbirine; benimki sırlarıyla kapalı, şeffaflıktan uzak. Benim görüşme teklifini kabul etmemden ne kadar mutlu olduğunu söylüyor. Teşekkür ediyorum, az sonra yemekte söyleyeceklerimi duyduğunda ne tepki vereceğini merak ederek.

Çınar'ın restoranında, arkadaşımınla, karşılıklı, mum ışığında oturduğumuz an huzursuzluk ve vicdan azabı sarıyor yüreğimi. Şu an karşımda sen olmalıydın birtanem. Ama istediğimiz gibi, bizi bir başımıza bırakmayacaklar, onu anladım son günlerde. Beni affet, canım benim. Bu çıkış yolunu denemem lazım.

Çocukluk arkadaşım, uysal, sakın sesiyle, Almanya'da yaşadığı hayatı, şayet onunla evlenecek olursam bana neler sunabileceğini anlatıyor. Kaostan, telaştan, kavgadan ne kadar uzak, ne kadar sakın, huzurlu, güvenli bir hayat. Şu an yaşamakta olduğumdan bambaşka bir dünya anlattığı. Gözleri-

ne bakıyorum; çoktan beni hayatının parçası gibi görmekte olduğu belli. O kendini daha fazla kaptırmadan, artık ben konuşmak istiyorum. Kaotik hayatım dışarı çıkmak, anlatılmak için köpürüyor. Çatal bıçağımı, iştahsızca yemeye çabaladığım yemeğimin tabağına bırakıyor, şarabımdan bir cesaret yudumu daha alıyorum.

“Sana, ailem dahil kimsenin bilmediği bir şey söylemek istiyorum” diyorum. “Benimle bir sır paylaşa bilir misin?”

Ona çok güveniyorum. Çok iyi biliyorum ki, katılsın veya katılmasın, sırrımı saklayacaktır. Merakla bakıyor.

“Seninle evlenebilirim. Hem de hemen” diyorum.

“Ne güzel bir sır bu” diyor, keyifle gülümseyerek.

Ama ben gülümsemiyorum. Dalgın, düşünceli ve kararlı bakıyorum. Onun da gülümsemesi donuyor.

“O kadar kolay değil” diyorum, az sonra söyleyeceklerimin onu ne kadar parçalayacağını, beni de nasıl marjinal bir konuma düşüreceğini bilerek. Ancak, dürüst, sevecen ve bana hayran arkadaşımın bu sırrı saklayamam, mümkün değil.

“Ben âşığım. Deli gibi âşığım bir erkeğe...”

Gözlerinde hayal kırıklığını görüyorum. Sakin bir halde dinlemeye devam ediyor, ama devamını bekliyor sabırla.

“... O da bana... ve o erkekten bir bebek bekliyorum.”

Çocukluk arkadaşımın artık gözleri kapanıp sadece sukût-u hayal oluyorlar. Artık duraksamadan devam etmek, işkenceye dönen zamanı hızlandırmak, bir an evvel bitirip susmak istiyorum. Tane tane, tavizsiz bir anlaşma metni sunar gibi, bir nefeste söylüyorum, “Evli bir erkek... Onun hayatını daha fazla zorlaştırmak istemiyorum. Beni, bebeğimle beraber kabul ettiğin takdirde seninle evlenir ve Almanya’ya gelirim. Bir gün seni çok sevebilirim de ama âşık olamam. Sana bir daha kendisini görmeyeceğime de söz veririm, ama âşık olduğum erkek her zaman o olacak.”

Arkasına dayanıyor, çocukluk arkadaşım. Şokta. Hamile

olduğuma mı, yoksa yaptığım pervasız teklife mi daha çok şaşırmış, anlamam mümkün değil. Sanki her şey bir arada, zavallıyı serseme çevirmiş. Düşünüyor. Eminim, mühendisliğinin verdiği analitik kafayla bu akşamki gelişmelerle ilgili birkaç alternatif ve her biri için cevaplar hazırlamıştı. Ancak bu duydukları bildiği hiçbir denklemlerle çözemeyeceği bir bilinmeyen... Bakışları, söylediklerimin kötü bir şaka olup olmadığına dair soru işareti gönderiyor. Ciddiyim, görüyor. Kısa bir süre, sessiz, düşünüyor. Öne eğilip kollarını masaya dayıyor.

“Sırrını tabii ki saklayacağım, emin olabilirsin” diyor.

Arkadaşımın söyleyeceklerinin devamı zihnimden süratle geçiyor:

“Sırrını tabii saklayacağım ama bu abuk sabuk teklifinin de canı cehenneme.”

Ama, önce bir soru geliyor:

“Ne kadar oldu bebeğin?”

“İki aylık.”

“Öncelikle, bana samimiyetle açılma cesaretin için teşekkür ederim. Her kadın bunu başaramaz. Kaldı ki, henüz iki aylıkken, bana bunu hiç söylemeden, pekâlâ benimle evlenmeyi kabul edebildin. Çok kadın, hatta hemen hemen hepsi, bunu yapardı, biliyorum. Bu açıklığından dolayı, sana güveniyorum. Âşık olmayı vaat etmiyorsun. Ama bir gün çok sevebileceğini bilmem bana şimdilik yetiyor.”

Duyduklarıma inanamıyorum. O devam ediyor:

“Evet, seni, bebeğinle birlikte hayatıma istiyorum. Yalnız çok çabuk evlenmemiz gerek. Bebeğin doğumunda ailelerimize karşı zor durumda kalmanı istemem.”

Tanrım! Kaosun ortasında bir melek mi gönderdin bana, neler oluyor?

“Benim, ardımda bıraktığım erkeğe hâlâ daha âşık olduğumu bilmek seni rahatsız etmeyecek mi? Ondan olan bebeğim

sana o aşkı hatırlatıp huzursuz bırakmayacak mı?" diye, zorluyorum şartlarımı.

"Âşık olmuşsun bir kez. O konuda yapabileceğim bir şey yok" diyor acı bir tebessümle, "Tek çarem, seni kendime âşık etmeye çalışmak. Zor da olsa, uğraşacağım bu duygunu kazanmaya. Beni tanıdıkça, daha farklı hissedeceğini umuyorum."

Masanın üzerinden uzanıp dostlukla, eline dokunuyorum arkadaşımın.

"Teşekkür ederim" diyorum.

Elimi tutuyor, nazik, âdeta tenimde saklı bir yabancıdan korkar gibi. Sevgilim, hiç senin dokunduğun andaki ürperti-ler geçmiyor bileğimden, nabzım hızlanmıyor, içim ısınmıyor, yüreğim göğüs kafesimden dışarı çıkmak falan istemiyor. Her şey, huzurlu, sakin, kendi köşesinde oturuyor bedenimde, ruhumda. Telaşlar, çarpıntılar yok. Burnuma aşk kokusu gelmiyor. Avucumdan, hücrelerime elektrik akımları yayılmıyor. Geleceğimle ilgili büyük bir huzur, güvence ve rahatlık var. Heyecanın zerresi yok. O delice çarpıntıyı, coşkuyu özlüyorum, birtanem. Diğer taraftan, dört aydır yaşadığı, nefes kesen fırtınadan sonra yüreğim sakin bir limanda dinlenceye çekilmiş sanki. Zihnimin kanatları, bedenimin, tenimin, ruhumun, kalbimin seninle alıştığı duygu zenginliği ile, bu ani sükûnet arasında şaşkın, kararsız, beklemeye geçiyor.

* * *

12 Ekim Cumartesi yine kaçıncı hafta sonudur Belgrad Ormanları'ndayız. Jean pantolonlarımızı, kazaklarımızı giymiş, senin tabirinle, bebeğe yürüyüş yaptırıyoruz. Sarmaş dolaş, sonbahar ormanının içinde ilerliyoruz. Turuncular, sarılar, kırmızılar, kahverengiler başımızın üzerinde tatlı bir rüzgârla salınmıyor, ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

"Tabiat ölürken ne güzel renklere bürünüyor" diyorsun.

“Bence sonbaharda ölmüyor tabiat” diyorum, “Bütün tohumlar, kozalaklar hepsi toprağa dönüyor, ilk ilkbaharda tekrar canlanmak üzere. Bence, aslında, tabiatın öldüğü değil, gebe kaldığı mevsim sonbahar.”

Duruyorsun, beni kendine döndürüyorsun. Gözlerinin mavilerinde bütün turuncular, sarılar, kırmızılar, kahverengiler. Mavilerin sonbahara deniz olmuş. Gözlerim gözlerinde tamamlıyorum sözlerimi:

“Benim gibi sonbahar.”

Sarıyor, kucaklıyor ve uzun uzun öpüyorsun. Zihnim, yüreğim, bedenim, ruhum, hepsi kırmızı, sarı, turuncu, kahverengi boyanıyor. Her şeyim sonbahar oluyor; bana ait her şey yeni bir yaşama gebe, sonbaharı hakkıyla yaşıyorum. Ben sonbaharım; benimle birlikte çoğalıyor sonbahar.

Seninle böylesine çoğalırken, bu bölünmeyi, ayrılmayı nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, birtanem. Çaresizlikle yanıyor vücudum, düğüm düğüm boğazım, zor yutkunuyorum. Midemde ağır bir taş var.

“Grayce’i Antalya yolculuğundan vazgeçirmeye çalışıyorum” diyorsun, tekrar sarmaş dolaş yürümeye geçtiğimizde.

Söyleyeceğimi söylemek için daha iyi bir zaman olamaz.

Kollarımı bedeninin etrafında sımsıkı sarmış, başım omzunda, yürürken kelimeler dökülüyor dudaklarımdan.

“Hiç gerek yok, birtanem.”

Sen, bana sarılmış sağ kolunla beni daha çok çekiyorsun kendine, sol elinle senin göğsündeki elimi sıkıca avuçluyorsun.

“Benim için gerek var” diyorsun.

Gözlerimi kapayıp ateşe atlamadan evvel son nefesimi alırcasına, derin bir soluk çekiyorum içime ve adımlarımızın altındaki kuru yaprakların çıtırtısı arasında kelimeler nefes gibi dökülüyor, sarıların, kırmızılarının, turuncu, kahvelerin üzerine.

“Ben gidiyorum.”

Duruyorsun. Başımı kaldırmıyorum omzundan, kollarımı

çözmüyorum senden. Ağlamak istemiyorum, gözlerine bakıp. Yutkundüğüm gözyaşlarım, boğazımı yakıyor.

Elinle çenemden tutup başımı kaldırıyorsun. Gözlerinde büyük bir şaşkınlık, endişe, telaş var. Soruyorsun:

“Ne diyorsun sen?”

Sesim zor çıkıyor.

“Ben gidiyorum.”

“Nereye?”

Kendimi toparlayıp, kararlılıkla konuşuyorum.

“Almanya’ya.”

İki elimden tutarak, karşına alıyorsun beni.

“Nereden çıktı Almanya yolculuğu şimdi, kendi başına? Ki-me gidiyorsun? Ne kadar kalacaksın?”

“Yolculuk değil. Dönmeyeceğim.”

Beyninden vurulmuş gibisin, görüyorum. Yüzün, gözün birbirine giriyor. Gözümde yaşlar titriyor, seni kucaklamak için kendimi zor tutuyorum. Elimden tutup sırtını yaşlı cınara dayıyor, beni kendine çekiyorsun.

“Neler oluyor sevgilim?” diye soruyorsun.

“Hayatını değiştirmene, bütün bu yaşadığın sıkıntıları yaşamana gerek yok artık” diye mırıldanıyorum, kucağındaki, avucundaki, dudaklarındaki sıcaklığı; yüreğinin deli atışlarını nasıl özleyeceğimi düşünerek, gözlerimde yaşla. Tane tane, sana bir akşam evvel olanları anlatıyorum, hiç eksiksiz. Gözlerimi hiç ayırmıyorum gözlerinden.

“Sen ciddi misin sevgilim?” diyorsun inanamayarak anlatıklarına.

“Çok ciddiym” diyorum.

“Sen buna çare bulmak mı diyorsun?”

“Şu ana kadar konuştuğumuz en makul çözüm.”

“Hani bebeğimizi bizden başkasına bırakmayacaktık. Bu ne oluyor şimdi? Grayce’den kaçırıp çocukluk arkadaşına mı teslim edeceğiz?”

Sesin kırıgın, şaşkın, yeni tanımaya çalışır gibi bakıyorsun. “Mecburum” diyorum, çaresizliğimi ilk defa sesimde hissederek. “Ama seni o kadar çok seviyorum ki, bu bitmeyecek mücadelenin sebebi olmak istemiyorum. Grayce’le bitmeyen bir kavgada yaşamak sana da, bana da, daha sonra çocuğumuza da çok ağır gelecek sevgilim.”

Beni sımsıkı kendine çekiyorsun, tek beden gibi duruyoruz ağacın altında. Nefeslerimiz, kokularımız birleşiyor, Gözlerin çakmak çakmak, ormanın bütün kırmızılarını toplayıp alevler yakmış mavilerinde. Sesin, kararlı, tenimde sıcacık, akıyor sanki.

“Bu mücadele sana âşık olduğum an başladı sevgilim” diyorsun. “Gerektiği gibi de devam edecek. Biraz sabır, biraz zaman isteyecek ama devam edecek.”

Dudağıma bir öpücük kondurup, devam ediyorsun:

“Almanya falan yok Nermencik. Senin kocan burada, benim. Bebeğimizi burada, beraber büyüteceğiz.”

Bir elinle saçlarımı okşarken, sesin titriyor:

“Bir daha böyle bir saçmalık duymayacağım sevgilim. Sen benim karım olacaksın. Mavi gözlü bebeğimizi beraber büyüteceğiz. Anlaşıldı mı?”

İkimizin de gözlerinden sessiz yaşlar iniyor. Mavilerimiz, dalların arasından görünen gökyüzüyle beraber tüm bir ormanı içine almış, ilk kez konuştuğumuz evliliğe gözyaşlarımızın attığı imzayı, dudakların mühürlüyor. Sarmaş dolaş olmuşuz, nefeslerimiz, hararetimiz birbirine geçiyor. Bebeğimiz aramızda korumada, sırf sana ve bana ait; sıcacık ısınıyor rahminde.

* * *

Yönetim Kurulu toplantısında, kurul üyelerinin önüne toplantı gündemini sunmuş, dışarı çıkmak üzereyim. Sesin,

tatlı, sıcacık duyuluyor. Dönüyorum olduğum yerde, sen cümlele başladığın anda.

“Metal Box dosyasını da getirir misin lütfen, sevgilim?”

Ateş basıyor tüm vücuduma, sırtım yönetim kurulu üyelerine ve sana dönüp kapının piriñç kapı mandalını tutarken. Bir daha geri geldiğimde herkesin nasıl yüzüne bakacağımı düşünüyorum. Odada bir anda sessiz, huzursuz bir hava esiyor, tenimde hissediyorum.

“Hemen Pamir Bey” diyebiliyorum ancak, zar zor duyulabilir bir sesle.

Kendimi dışarı atıyor, masama oturuyor ve derin nefesler alıyorum. Bayılmak üzereyim. Tanrım, içerideki, ürktüğüm insanlardan oluşan o ekip, bu hitabı duymalarını en son isteyeceklerim. Yani annemlerden sonra, tabii. Büyük kuzenin Zübeyde Aktay, onun yönetim kurulu başkanı kocası Necdet Aktay, yakın akrabaların oluyor, Avukat Süreyya Ağaoğlu, Rıza Derviş, şirketin ortaklarından ve devrin ağır topları isimler. Şimdi toplantı odasına nasıl döneceğimi bilemiyorum ya, istediğin evrakları getirmem gerek. En akıllıcası, demin duyduğum kelime sanki hiç söylenmemiş gibi davranıp işimi devam ettirmem.

Odaya girince, olabildiğince tabii bir tavırla, fakat kimse-
nin yüzüne bakmadan dosyayı senin yanına bırakıyorum.

“Teşekkür ederim canım” diyorsun.

Sesin her zamanki gibi, rahat, sakın ve tatlı. Belli ki, sevgilin olduğumu ağzından kaçırmak bir problem olmamış senin için. Toplantının gündem konusu hararetli bir şekilde başlamış gidiyor.

Bugün, toplantıdan sonra, öğleyin, anneciğinle, Bebek’te, Süreyya Restoran’da yemek yiyeceksin. Geçen gün tanıştım Şermin Hanım’ı. Şirketin birtakım ortaklık ve temettü kâğıtlarını imzalatmam için, beni şoför İzzet’le beraber Bebek’e, evine göndermiştin. Senin gibi, sıcacık, içten, alçakgö-

nüllü, sanatçı, renkli kişiliğine bayılmıştım. Yönetim kuruluna gelen ve şirkette tanıdığım ailenin diğer bireylerinden karakter olarak sen ne kadar uzaksan, annen de o kadar uzak. Siz ikinizin başka türlü bir sıcaklığı, insanı içine alan candanlığı var. Beni hemen bırakmamış, beraber çay içerken, bana havadan sudan sorular sormuş, kalkarken de yanaklarımdan öperek uğurlamıştı anneciğin.

Annenle yediğin öğle yemekleri sıkça tekrarladığın ve hiç sevişmediğin yeni kocasından ayrı onunla baş başa olmanın tadını çıkardığın fırsatlar. Bugün de o olağan günlerden biri sanıyorum. Halbuki senin gündeminde başka bir şey daha varmış, birtanem. Akşam iş çıkışı buluştuğumuzda anlatıyorsun.

“Anneciğim, geçen gün sana gelen Nermincik var ya...” diye başlamışsın.

“Bayıldım o kıza” demiş annen.

“İşte, o kızla evleneceğim” demişsin.

Anneciğin rakı kadehini kaldırmış sana, gülümsemiş.

“Pamirciğim, hayatındaki en akıllı işi yaparsın.”

“Madem memnun oldun, sana bir sürprizim daha var. Beğimiz olacak” demişsin ardından.

Anneciğin tekrar kaldırmış kadehini, gözünde yaşlar titreyerek.

“Pamirciğim, tebrikler canım. Çok mutlu oldum. Senin gözlerinde ilk defa gerçek mutluluğu görüyorum” demiş.

Dinlerken şaşıyorum. Beni, topu topu bir saat gördü annen. On senelik karını bırakarak girmeyi düşündüğün maceda bana nasıl bu kadar güvenebilir?

“Anneme sormadan iki evlilik yaptım. Her ikisini de beni kırmamak için idare etti” diye anlatıyorsun.

Annene, ilk defa evlenmek istediğin kadına dair danışıyor-sun ve sana onay vermesinin, bugünkü mücadelerde senin için ne büyük bir kuvvet olduğunu hissediyorum.

Benim takım kuvvetleniyor, birtanem. Önce yalnızdım, şimdi bebeğim, kocam olmak isteyen sevgilim sen ve beni çok sevmiş olan anneciğin, aynı takımdayız.

Sen artık, kesin kararlı, haber ağını en yakınlarından başlayarak genişletiyorsun. İkinci sırada, yönetim kurulu başkanımız ve senden yaşça oldukça büyük kuzenin Zübeyde'nin kocası Necdet Aktay var. Necdet Bey, eski okuldan; Cumhuriyet'in ilk Moskova Sefiri Ali Haydar Aktay'ın oğlu. Devrinin makbulü "Germanofil" bir tahsille yetişmiş. Karısı gibi, onun da, düz çizgileri var hayata dair. O çizgilerin dışına çıkması söz konusu değil. Karı koca, ikisinin de, sevgi ve aşk üzerine heyecan yaşamış olabileceklerine ihtimal vermek mümkün değil. Hayatları kalıplar, mantık ve sosyal statü ahvaliyle sınırlanmış.

Masamdan, ileride sağımda kalan Necdet Bey'in odasında sizi karşılıklı konuşurken görüyorum. Sigaralarınızı tütürürken olağan iş konuşmalarından birini yapıyor gibisiniz. Az sonra odadan çıkıyor, masamın önünden geçerken bana tebessümle göz kırpyorsun. Karşımdaki odanın kapısından içeri bakıp muavinin Aytaç'ı odana çağırıyorsun. Beraber girip kapıyı kapıyorsunuz.

On dakika sonra Aytaç senin yanından ayrılıyor. Her zaman yaramaz çocuk bakışıyla parlayan gözleri şimdi kahkahalar atıyor sanki. Masamın yanına geliyor.

"Tebrik ederim" diyor.

Bunca yaşadığımdan sonra, neden bilmem, kızarıyorum. Belki de artık açığa çıkıyor olmanın getirdiği bir duygu.

"Ben bile anlamadım vallahi, helal olsun size" diyor Aytaç, keyifle. "Pamir Bey'in baba olacağına hiç inanamıyorum. Şaka gibi."

Eh, Pamirim aşk olsun, bu haberi de mi vermek zorundaydın. Belli ki artık, hiçbir şeyi saklamak istemiyorsun. Aytaç, yüzünde gülümsemeyle odasına giriyor. Demeye kalmıyor,

Necdet Bey, odasından çıkıyor. Pardösüsü elinde, ofisten çıkarken masamın yanında duruyor o da.

“Hayırlı olsun kızım. Tebrikler” diyor.

Sevgilim henüz evli, ben hamileyim, annemlerin bir şeyden haberi yok ama ben evlilik tebriklerini kabul ediyorum. Garip ve olağandışı bir duygu bu...

Odandan çıkıp benden Tuğrul Kotadgobilig’i bağlamamı istiyorsun. Tuğrul, Koç Holding’in başhukuk müşaviri, çok yakın bir arkadaşın. Sana telefonu bağlıyorum. Ona, kendisiyle çok acilen görüşmek istediğini söylerken duyuyorum seni.

Akşamüzeri ofis boşaldıktan sonra kalıyoruz. Saat yedide Tuğrul geliyor. Size viski ikram ediyor, kapını kapıyor, kendimi ertesi güne yetiştireceğim işlere teksif ediyorum. Masanın önündeki koltuklarda karşı karşıya oturmuş, ikiniz de önünüzdeki kâğıtlara notlar düşerek konuşuyorsunuz. Senin sırtın bana dönük. Yüzünü göremediğim için, konuşulanlardan memnuniyet mi duyuyorsun, yoksa bir çıkmazda mı hissediyorsun kendini, anlayamıyorum ve merak ediyorum.

Eve telefon edip senin bir avukatla toplantıda olduğun ve benim notları toparlamak için kalmam gerektiğini izah ediyorum. Annem, ben telefonu kapadıktan biraz sonra arayıp beni kontrol ediyor. Ofiste olduğum müddetçe problemi yok zaten. Ama çocukluk arkadaşımın ilgisine teşekkür ederek evlilik konusunda özür dilediğimden beri, annem yine adıma endişelenir oldu. Yine, o meçhul serseri erkek arkadaşına dönmüş olacağımdan korkuyor.

Tuğrul’la sohbetiniz esnasında, iki kez içkinizi tazeliyorum. Saat dokuzu biraz geçe ayağa kalkıyor, beraber odadan çıkıyorsunuz. Arkadaşına hikâyemizin tümünü anlatmış olmalısın. Beni tanır gibi bakıyor bana. Gülümseyerek elini uzatıyor: “Tebrik ederim Nermin. Çok sevindim” diyor, samimiyetle ve vedalaşıyor. Onu sokak kapısına kadar geçirip geri geliyor-sun.

Grayce'e bir boşanma anlaşması götürmek üzere, Tuğrul'un danışmanlığını istemişsin. Ta, İzmir, Karşıyaka'dan, biraz küçüğün olmasına rağmen yakın dostluğun olan ve çok güvendiğin Tuğrul, senin gerçekten sevdiğini ve sevildiğini ilk andan fark edenlerden. Senin, hak ettiğin gibi mutlu olmadığını, kendini mutluluk adına oyaladığını yakından izleyenlerden. En önemlisi, bunu sana açık yüreklilikle söyleyebilmiş. Hayatında yapacağın büyük değişikliği, bütün yüreğiyle destekliyor. Şu anki profesyonel görevinden dolayı, senin davanın avukatlığını alamayacak olmasına rağmen, başından sonuna yanında olacağını söylemiş.

Necdet Bey'in nasıl karşıladığını merak ediyorum haberi. Gülüyorsun.

"Tipik Necdet Ağabey" diyorsun.

"Hayatında böyle gereksiz bir değişimi niye yapıyorsun ki?" diye sormuş.

Sen de, "Aşk" demişsin; senin, benim için o bir tek kelime çok büyük bir anlam taşıdığından olacak, yeterli gelmiş.

"Aşk dediğin nedir ki, geçer gider. Bu, sonu olmayan bir macera" demiş.

"Bu defa öyle değil. İlk kez böyle seviyor ve seviliyorum" olmuş cevabın.

"Sevgi alışkanlıktır" demiş, karelerin içindeki Necdet Ağabey'in. "Şu yaşadığın rahat hayata baksana karınla. Hiçbir şeyine karışmıyor, hem evinde her şeyin düzende, hem istediğin gibi yaşıyorsun. Daha ne ister bir erkek?"

"Başka erkekleri bilemem. Ben Nermin'i istiyorum" demiş, ardından eklemiştir.

"Sizden izin istemiyorum zaten Necdet Ağabey. Sadece, şirkette büyüğümüz olduğunuz için habersiz kalmanızı istemedim."

Sonunda, Necdet Bey'e de beni tebrik etmek düşmüş çıkar-ken.

Şimdi hayatımızda yeni bir fasıl açıldı, birtanem. İlişkimizden, içine girdiğimiz maceradan her yeni haberi olanın reaksiyonu, tepkisiyle karşı karşıya, olumlu olumsuz her türlü eleştiriye açıldık artık.

Sen, yeni kuracağın hayat için kendine ekip kurarken, Grayce de, seni engelleyebilmenin çaresi konusunda ittifak grubunu oluşturuyor. Akıl veren arkadaşlarının etkisiyle her gün kararı değişiyor.

Karınla oturup, Tuğrul'la hazırladığınız anlaşma üzerinde konuşuyorsun. Önce hemfikir olduğunu söylüyor. Sadece avukat tutmak için Antalya dönüşünüzü beklemenizi rica ediyor senden. Hâlâ daha o yolculukta bir ümit olduğuna inanıyor. Benimle konuşuyorsun. Terk edilmek üzere olan bir kadının psikolojisini düşündüğüm zaman, Grayce'e bu zamanı tanımanın adil olduğuna inanıyorum. Sana, senin bana olan aşkına o kadar güveniyorum ki, Grayce'le nasıl geçirirsen geçir, Antalya tatilinin benimle ilgili kararlılığını değiştireceğine dair hiçbir endişem yok. Sadece, seni üç gün boyunca çok özleyeceğimi biliyorum. Ama sabırlı ve sakin olmaya kararlıyım.

Beni öpücüklere boğuyorsun, Antalya yolculuğundan bir gece evvelki beraberliğimizde.

"Asıl seni götürmeliydim" diyorsun, üzüntülü.

"Daha beraber çok yere gideceğiz, birtanem. Üzülme. Ben burada, bekliyorum seni" diyorum, güzel yüzünü okşayıp.

Bebegimi büyütmeye, sütünü beslemeye hazırlanan vücuduma hayranlıkla bakıyor, tekrarlıyorsun:

"Sizi götürmeliydim Antalya'ya."

Canım benim. Sen harika bir baba olacaksın, biliyorum. Kucaklıyorum seni sevgi ve şimdiden üç günlük hasretle.

Antalya dönüşün, çok emin olduğum gibi, sen Grayce'ten boşanma konusunda en ufak bir tereddüt yaşamıyorsun.

Avukat olarak Amerika'dan arkadaşın Adnan Saka'yı kendine, kardeşi Alkan Saka'yı da karın için tutuyorsun. Adnan, evlilikte çocuk olmamasının, ayrılık sebebi olduğunu ve hiç uzamadan tek celsede halledilebileceğini söylüyor. Tuğrul'un ön hazırlığını yaptığı maddeler üzerinde, Grayce'le hep beraber oturup günler, akşamlar süren toplantılardan sonra anlaşmanıza son şekli veriyorsunuz. Ne kadar stres aldığını, yıprandığını görüyorum. Onun için beraber olduğumuz anlarda, sana bu konuda hiçbir şey sormuyor, izahat beklemiyor, sana sadece aşkımı vermek, beni istediğin için altüst olan hayatına huzur getirmek istiyorum.

Ancak Alkan Kardeşler bir türlü davayı başlatamıyorlar. Her anlaşmadan bir gün sonra Grayce, yeni bir talepte bulunuyor. Evinin bütün eşyaları aileden kalmış olmasına rağmen, istediği yarısını ona bırakıyorsun. Nişantaşı'nda bir daire tutup bütün ihtiyaçlarını, kirası ve masraflarını karşılamayı deruhte ediyorsun. Genel müdür maaşın olduğu gibi ikinci eve gidiyor bu hesapla. Grayce tekrar evlenene kadar da bu miktarı ödemeye imza atıyorsun.

Ama iki gün geçiyor. Grayce'in evdeki toprakaltı parçalar üzerinde talebi oluyor.

"Sen artık çocuklu oluyorsun, kırılır dökülürler. Hiç değilse ben korumaya alayım" diyor.

İşi hızlandırmak telaşıyla, vefatından sonra yine senin vârislerine dönmek kaydıyla Grayce'e bırakıyorsun istediği parçaları. Anlaşıp el sıkışıyorsunuz.

Avukatlar son imzalar için geldiklerinde, bu defa Antalya Saklıkent'teki henüz inşaat safhasında olan evin tapusunu istiyor Grayce. Sen uzatmıyorsun bile konuyu. "Koyun listeye" diyorsun. Yeniden el sıkışılıyor.

8 Kasım'da, dönüşte artık kesin imzaları atmak üzere, bu mücadeleye ara veriyorsun. Beraber İzmir'e gidiyoruz. Gün-

lerdir, senin akşamları evde anlaşıma yapmanın telaşından buluşmamıştık. Akşam 20.55 uçağına bindiğimiz an, uzun zamandır yaşadığımız stres birden yerini huzura bırakıyor. Güzel İzmirimize dönüyoruz büyük bir keyifle.

Son bir haftadır birbirimize duyduğumuz özlemle giriyoruz çatı katımıza. Bu kısacık fasılaya ve almış olduğum sadece bir buçuk kiloya rağmen, bebeğimizin bedenimde kendisine süratle yarattığı yer seni heyecanlandırıyor.

Hayata karı koca olarak devam edeceğimiz fikri bizi başka türlü coşturuyor şimdi. Hamileliğim, ikimize de, bebeğimizin varlığının sebebi olan aşkımızın ilk gününden beri bize yaşattığı tutkuyu, çılgın anlarımızı hatırlatıyor sürekli. Zamanı ve aşkı katlayarak yaşıyoruz şimdi. Demek hiçbir şeyin sonu, sınırı yokmuş birtanem. Ancak bu kadar sevebilir, bu kadar sevebilir ancak derken, böyle bir uç ve son nokta olmadığını bizzat yaşıyoruz bir diğerimizde. Şimdi her zamankinden birkaç bulut daha yukarıdayız.

Nikâhımızı İzmir’de kıymaya karar veriyoruz. Ayrılığın gerçekleştiği günlerde İstanbul’un kaynayacağını biliyoruz. Geldiğimiz ilk günden beri hep hürriyet, huzur vermiş, aşkımızı kucaklamış olan İzmir’e bir şekilde vefa borcumuzu ödeyeceğiz.

Kuzenin Rami’ye açıyorsun kararını. Rami heyecanlanıyor. Nikâh memurunu, gelinlik terzisini ayarlamayı üstleniyor.

11 Kasım, İzmir’den döndüğümüzde, Dip Restoran’da Balçova belediye reisinin nikâhımızı kıyacağı, falan kararlaştırılmış... da sen henüz evlisin. Nasıl olacak bu iş, bilmiyorum.

“Çok acele etmedik mi sevgilim?” diyorum. “Grayce hiç ayrılmayabilir de.”

“Uzatırsa, seninle beraber annemin evindeki stüdyo daireme yerleşeceğim, karar verdim” diyorsun. Sonra, karnımı okşayarak ekliyorsun:

“Bence bu hafta açılır bu dava. Anlaşıp ayrılmıştık İzmir’e giderken.”

Ama öyle olmuyor. Ertesi sabah, beni Ataköy’den aldığında, hemen müjde vermeyişinden anlıyorum, bilhassa soru sormuyorum. Senin anlatmanı bekliyorum.

“Sevgilim, Grayce bir de araba istiyor” diye konuyu açıyor-sun.

Peki, ben ne yapabilirim, anlayamıyorum.

“Renault istiyormuş” dediğin zaman düğüm çözülüyor. Henüz yeni bir Renault araba almışım, taksitle. Maaşımdan ödüyorum her ay. Siparişle, sıraya girip alınıyor arabalar. Grayce’in istediği Renault gelene kadar bu bebek doğar bile. Durum anlaşıldı. Benim araba karına verilecek. Bu da halloldu. Sırada ne var bilmiyorum, ama yine de kendimi bile şaşırtarak son derece sabırlı ve telaşsız bekliyorum.

“Bana ne kadar huzur veriyorsun Biciko, anlatamam” diyorsun.

Bunu duymak bana yetiyor.

Nihayet, bir sabah, Ataköy’de seni beklediğim kaldırıma deli gibi gelip acı bir frenle durarak fırlıyorsun arabadan. Kucaklıyorsun beni mutlulukla. Anlıyorum iyi bir haberle geldiğini. Nihayet dün gece, sayfalar dolusu anlaşmayı imzalamışsınız karınla, karşılıklı anlaşmış olarak, avukatlarınız sizi temsilen mahkemeye müracaat ediyormuş bugün.

“Bana derhal babandan bir randevu al sevgilim. Seni isteyeceğim.”

Gülümsüyorum, arabada, elim elinde, başım omzunda giderken. Yaşadığımız marjinal aşktan sonra, geleneksel bir tarzla, babamdan istenme fikri hoşuma ve komiğime gidiyor.

Akşam babama, “Pamir Bey seninle özel olarak görüşmek istiyor babacığım. Bir akşamüzeri iş çıkışı Divan Otelі’nin barına davet ediyor” diyorum.

Babam, patronumun onunla özel ne konuşacağını merak ediyor. Benim işte bir problemim olup olmadığını soruyor. Onu rahatlatıyorum, ama konuyu kendim açmaya da çekiniyor, bombayı sana bırakıyorum.

Babamla Divan'da buluştuğunuz akşam, evde yüreğim ağzımda, heyecanla bekliyorum. Annem de görüşmenin konusunu merakta.

“Acaba” diyor anneciğim, “Pamir Bey de bizim gibi rahatsız mı oldu, iş çıkışı gezinmelerinden?”

Cevap vermiyorum, gülmek için kendimi zor tutuyorum. Annem, işyerini lise, patronları da lise müdürü falan zannediyor olmalı.

Kapı çalıyor. Gelen babam. Bilhassa odamdan çıkmıyorum. Yüz yüze gelmeden önce, reaksiyonunu kapının arkasından duymayı tercih ediyorum.

Babacığım, içine kapalı, sululuğa tahammülü olmayan, az konuşan, yumuşacık, nazik bir insan. Dolayısıyla annemden alıştığım kızgınlık ve disiplin tavırlarını, seslerini ondan hiç duymadım. Şimdi ne yapacağını, ne diyeceğini çok meraklayım.

Anneme merhabasından sonra benim kapımı vuruyor babam.

“Nerminciğim, gelir misin canım. Ailece konuşmamız lazım” diyor.

Sesi yumuşacık, bir tehlike içermiyor... Çıkıyorum odamdan. Salonda oturuyoruz karşılıklı.

“Pamir Bey seninle evlenmek için benden iznimi istedi” diyor babam, uzatmadan. Annemin gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ben, sıcacık oluyorum. Yanaklarım kızarıyor, ama şaşırmış gibi de yapamıyorum.

“Biliyor muydun?” diye soruyor babacığım.

Başımı öne sallayıp sessizce onaylıyorum.

“Nasıl olur, evli değil mi Pamir Bey?” diyor annem dehşetle.

“Anlaşmışlar, ayrılıyorlarmış. Ama onu anlayana kadar

kafamı karıştırdı” diye hikâyeyi anlatıyor babam.

Ah Pamirim benim, hayatla alay eden sevgilim, o sululuk-tan hiç haz etmeyen babacığımın gerçekten kafasını karıştırmışsın belli. Dinlerken, keşke babamla ilgili sana biraz daha ipucu verseydim diye içimden geçiyor.

Etik değerleri son derece kuvvetli ve hakkaniyetten yana olan babam için, senin beni mutlu edip etmeyeceğin sorusundan önce aklına gelen, karınla ilgili nasıl bir yaklaşım gösterdiğini anlamak olmuş. Tipik babam... Üstelik, ayrıldığın karına olan tavrın, belli ki kızınla olan ilişkine de bir endaze teşkil edecek.

“Peki, Grayce Hanım’a ne olacak?” diye sormuş.

Sen de, her zamanki yedi düvelle doğuştan ahbap rahatlığın ve gırgırınla, “Grayce Hanım’ı da size vereyim kayın-peder” demişsin.

Babacığım anlatırken bile, o an duymuş olduğu şoku görebiliyorum ifadesinde. Şimdi anlatırken gülümsüyor ama. Belli ki çabuk alıştırmışsın babamı. Sanırım, daha cevabını beklemeden, onu kayınpeder diye benimseyip hitap etmen, hoşuna gitmiş olmalı.

“Şoktayım” diyor annem. “Pamir Bey eşini mi boşuyor şimdi Nermin’le evlenmek için?”

“Öyle anlaşılıyor” diyor babam.

İkisinin de gözleri üzerimde. Benden tahmin etmedikleri bir şeyi yaşadıklarını çok açık görüyorum. Ama o kadar mutluyum ki, birtanem, anlatamam. Artık annemden, babamdan saklayacağım bir hayatım yok. Her şey açık, dürüst, ortada... Öyle huzurluyum ki. Sadece, hamile olduğumu henüz onlara söylememeyi kararlaştırmıştık. Babamın yüreğinin, annemin sinir sisteminin bunu kaldırabileceğini tahmin etmiyorum.

“Sen ne hissediyorsun Nerminciğim?” diye soruyor babam. “Sonradan pişmanlık duyma.”

“Hayır, babacığım. Pamir’le evlenmekten asla pişman olmayacağım. Çok eminim.”

“Kırılmayacağından emin olabilir misin? Ağlayarak geri dönme sonra bir gün.”

Babamın, senin cümle âlemce bilinen zamparalığını kastettiğini biliyorum. Bana bakarken içi titriyor, görüyorum. Gözlerinde yaş var. Dayanamıyor, kalkıp boynuna sarılıyorum.

“Babacığım, için rahat etsin. Çok mutlu olacağız, biliyorum.”

Gerçekten de, canım benim, içimde, senin benden sonra bir başka kadınla olmayacağına dair müthiş bir güven duygusu var. Sana çok şey verdiğimi, artık bir başka kadını özlemeyeceğini, istemeyeceğini çok kuvvetli hissediyorum.

Yeniden İzmir...

Nikâh tarihimiz belirleniyor. 10 Ocak 1975. Davetli listesini hazırlıyoruz. Çok yakın akraba ve birkaç dosttan ibaret, kırk kişilik bir yemek vereceğiz. Sevgili Rami, Balçova belediye reisini nikâhımızı kıymak üzere ayarlıyor o tarihe.

Bizim evlilik hazırlıklarımız iyi gidiyor da, Grayce hâlâ daha kendine bir daire bulamadı taşınmak için ve Arzu Apartmanı'nda davet düzenleyip duruyor. Kız kardeşinin, benim müstakbel görümcem Nil'in yaş günü partisini bile üstlendi.

"Bilhassa yapıyor" diyorsun ve sinirleniyorsun.

Bu arada, adına gelen davetlere benimle katılmak istiyorsun. Ancak damın olmaya, henüz karın, yani Grayce'in hakkı olduğuna inanıyorum. O da zaten bu hakkını sonuna kadar kullanmaya ve seni kazanmak için her şeyi denemeye yeminli. 28 Kasım akşamına evde *Thanksgiving* - Şükran Günü daveti veriyor.

Artık herkes, boşanmak üzere mahkemelik olduğunuzu, senin bir sevgilin ve sevgilinin hamile olduğunu biliyor. Grayce'in sanki, bütün bunlar gerçek değilmiş gibi bir tavır içinde olmasına deliriyor, ama tam anlaşılmışken vazgeçmesinden endişeyle alttan almaya çalışıyorsun.

29 Kasım-2 Aralık arasında yine İzmir'deyiz. Rami'nin mağazasından gelinlik kumaşını seçiyor ve yine Rami'nin çizdiği gelinlik resmiyle modaevine gidiyoruz. Grayce halen daha karırken ve İstanbul'daki evde yaşıyorken, benim gelinlik

kumaşımın kesilmesi, sanki gereksiz yere acele ediyoruz ve hayal kırıklığı yaşayacakmışız gibi bir duygu veriyor. Yine de kafamdaki endişeleri uzaklaştırıp bu yeni heyecanın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

2 Aralık'ta İstanbul'a dönüşümüzde karının artık bir daire tutmuş olduğu ümidindesin. Ama hayır. Grayce, Arzu Apartmanı'nın yerine çok alıştığını, oraya çok yakın bir yer aradığını, bulamadığını söylüyor. Senin sabrın taşıyor, farkındayım. Onun için, olabildiğince sakın, huzurlu kalıp seni de rahatlatmayı üstleniyorum. Grayce'in son ana kadar sana yakın kalıp bir şeyleri değiştirebilir ümidiyle telaş yaptığının çok farkındayım. Onun yerinde olmam gerekmiyor anlamak için. Kadınlık sezgisiyle biliyorum.

Bu arada, İzmir yolculukları, Manisa fabrikasındaki heyecanlı deli tempo, bütün hızıyla devam ediyor. Her defasında beni de götürüyorsun. Hamileliğim birçok kadında olduğu veya bahane yaptıkları gibi, yorgunluk, uyku hali falan yapmıyor bende. Gittikçe enerjim artıyor. Artık hayatı seninle birlikte hür ve dünyaya açık paylaşıyor olmanın verdiği mutluluk beni uçuruyor âdeta.

6-9 Aralık yine İzmir'e gidiyoruz.

"Çok seviyorum buraya dönmeyi" diyorsun. "Burada gerçek karımla yatabiliyorum."

Akıllıca bir giyimle kapayabildiğim hamileliğim artık bedenimi normal ölçülerinden uzaklaştırmış durumda. Bebeğimizin büyüdüğünü gördükçe, Grayce'in hâlâ evde olmasından rahatsızlığın artıyor.

Nihayet, karın, taşınacağı daireyi buluyor. Ana Apartmanı, Valikonağı Caddesi'nde. Grayce'in oturacağı teras katının balkonu Arzu Apartmanı'nın bar ve yatak odasına bakıyor. Duyduğum zaman gülmeye başlıyorum.

"Kızma, benden bıktığın gün yakınında olmak istiyor" diyorum.

“Çok bekleyecek” diyorsun, beni kucağına çekerek.

Karına, evinden alacağı eşyaları, senin İzmir’de olduğun bir sırada taşımasını söylemiştin, anlaşmanızdan sonra. Aile parçalarının, gözünün önünde yüklenip götürülmesi fikri seni rahatsız ediyor. Ama henüz o fasıla daha vakit var belli ki. Ana Apartmanı’nın çatı katında badana boya, tefrişat işleri yeni başladı.

Bu arada anneciğin ve kız kardeşin de annemi ziyaret edip, “kız isteme” ritüelini tamamlıyorlar. Anneler ânında kaynaşıyorlar. Zor bir maceranın sonunda, ne kadar büyük bir huzur geldiğine şaşkırım. Mutluluğu artan günleri yaşadıkça, yaşadığım zor günlerde kuvvetli ve cesur durduğuma; yorulup, ürküp kaçmadığıma şükrediyorum.

Şermin Anneler daha bizdeyken babam işten dönüyor. Zavallı daha, “Hoş geldiniz Şermin Hanımcığım” derken, anneciğin, o muzip tatlı sesiyle, “Aşk olsun Vedatçığım. Şikâyetçiyim. Oğlumu fena halde rakıya alıştırmışsınız” diyor.

Babacığım, yine o kendi şaka kaldırmaz çizgisinde, ciddiye aldığı belli, “Anlayamadım efendim?” diyor. Annen kahkahalarla gülmeye başlıyor.

“Şaka Vedatçığım, şaka.”

Babamın, senin Grayce Hanım’ı ona verme şakandan sonra, anneni anlaması daha kısa sürüyor. Ve rakılar doluyor kadehlere.

13 Aralık’ta, Manisa dönüşü, İzmirimizde, ilk gelinlik provam yapılıyor. Karşımdaki boy aynasında, bedenimde akan beyaz ipek krep kumaşın, senin kolunda karın olacağım gece bebeğimizi de saracağını düşünmek, dudaklarıma tatlı bir tebessüm yayıyor. Bebeğimizin bizim nikâhımıza katılacak olması çok hoş.

Tek derdim, terzinin sıkı sıkı vücuduma oturttuğu gelinliğe, 10 Ocak geldiğinde çok kolay sığamayacağımı bilmek. Bu-

nu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama.

16 Aralık Pazartesi akşamı, İstanbul'a dönüşümüzden bir gece evvel, evin altındaki Abdullah Restoran'da, masada karşılıklı oturmuş, yemeğimizi yiyoruz. Bugün Temizocak'tan nikâh yüzüklerimizi sipariş vermişiz. Üç hafta sonra alyanslarımızı takmış olacağımızı düşünmek bile başlı başına bir heyecan. Parmağında henüz Grayce'in yüzüğü var, ama beni hiç rahatsız etmiyor. Kendimi o kadar tamam ve mutlu hissediyorum ki...

Masanın üzerinden elini uzatıp elimi tutuyorsun. Gözlerimiz bir diğerinin içinde eriyor aşktan. Aşk yapar gibi kelimelerinin harareti.

"Sevgilim benim, biricik Nerminciğim benim."

"Birtanem" diyorum sevgiyle.

"Yılbaşı akşamı, yukarıda, kendi kendimize nişan yapalım istiyorum" diyorsun.

Sormuyorsun, istiyorsun. Sen böyle söylediğin zaman, aksini kabul etmeyeceğini biliyorum, ama ben de son yılbaşını baba evimde ailemle geçirmeyi planlamıştım. Evlenmeden önceki son yılbaşımı onlarla baş başa geçirerek bir jest yapmak istemiştım ve bunu da onlara söylemişim. Bunda ne kadar erken davrandığımı, seninle hayatı paylaşınca, senin bilmediğin hiçbir karar almamam gerektiğini biliyordum aslında, ama bu hassas konuda atlamışım işte. Sana söylemem gerek.

"Pamirciğim, bu evde son yılbaşım olacak canım. Babamla geçirmem iyi olur diye düşünmüştüm."

Avucundaki elimi okşarken, bana bir hatırlatmada bulunur gibi konuşuyorsun.

"Sen babanlarla son yılbaşını geçen sene geçirdin Nerminciğim. Bu yılbaşı artık bana ait."

Tanrım! Senden hiç duymamayı dilediğim, bana hiç yönelmemen için gözünün içine baktığım, o ses tonu işte... Yu-

muşacık, sakın ama içinde buz parçacıkları olan sesin... Geriliyorum. Azarlanmış bir çocuk gibi, içim üşüyor, gözüme yaşlar gelmek üzere. Onlara verdiğim sözden dönersem an-nemi, babamı kıracağımı biliyorum.

“Ama söz verdim” diye mırıldanıyorum.

“Benimle evlenirken, kendi başına söz vermeyecektin” di-yorsun. Buz kırıkları yüreğime batıyor, mümkün olsa kalkıp tuvalete gidip, hüngür hüngür ağlayacağım. Buraya kadar bütün maceramı yaşımın çok üstünde bir olgunluk ve kuv-vetle sırtladıktan sonra, şimdi senin gözünde, ana baba ku-zusu, beceriksiz bir çocuk durumuna düşmüş olmak çok ağır geliyor. Ama bir de üstüne gözyaşı döküp iyiden şapşal gö-rünmeye niyetim yok.

“Ben karımı boşuyorum, sen babanların evinde yılbaşı sö-zü veriyorsun. Ben nerede kutlayacağım?” sorusuyla, bey-nimden vuruyorsun beni. Ah! Eşek ben, aptal ben. Her şeyi o kadar ince düşünen ben, aileme bir incelik yapayım derken, seni nasıl düşünmedim canım benim.

“Sen de bizimle olabilirsin Pamirciğim. Ancak sevinir an-nemler.”

“Ama ben öyle planlamadım” oluyor cevabın.

Avucundaki elimi dudaklarına götürüyor, sıcacık öpüyor-sun. Bana olan aşkında azalan bir şey yok, anlıyorum ama düşüncesizliğimin acısı ve buz parçacıkları fena üşütüyor yü-reğimi.

“Denerim onları ikna etmeyi” diyorum, denediğimde neti-cenin değişeceğinden pek ümitli olmasam da.

Gözümün içine bakıyorsun. Bana ilk dersimi verir gibisin.

“Sevgilim, seni bu kadar zorlayacaksa, hiç değiştirme ai-lenle yılbaşını. Ama ben de burada yılbaşına yalnız girecek değilim. Benimle İzmir’e gelecek birini bulurum.”

Gözyaşlarım akma! Gözyaşlarım geri git! Gidiyorlar... Tuz-lu tuzlu boğazımdan gerisingeriye mideme, oradan da rahmi-

me kadar inip, bebeğimize dokunuyorlar. Bütün içim ağlıyor. Onca yaştan sadece nemli bir pırıltı kalıyor gözbebeklerimin üzerinde. Bakışlarımı uzaklara çeviriyorum. Sana bakmaya devam edersem kendimi tutamayacağımı biliyorum. Yavaşça elimi senin avucundan çekiyorum.

Nasıl düştüm bu yanlışlığa? Nasıl buraya getirdim bu işi? Kendime kızgınım. Sana da alındım, birtanem. Saklayamıyorum da. Gözlerimi masada bir yerlere tutunmak ister gibi do-laştırıyorum.

“Doğru” diyorum. Üzüntüm, kırgınlığım uzun bir nefes gibi dudaklarımdan akarak. “Önce Grayce’e sorarsın.”

Elin uzanıyor tekrar.

“Nermine bak bana.”

Bakıyorum. Küs gözlerim, senin küs gözlerine bakıyor. İçim titriyor yine. Önce kırılan sensin. Elim uzatıyorum sana. Parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirip sevgiyle sarıyorsun.

“Gözlerini bir daha uzaklaştırma benden.”

Garson tabaklarımızı kaldırıyor. Kahve soruyor. Gecenin keyfinin burada bittiği çok aşikâr.

“Kahvemizi yukarıda içeriz” diyorsun. Kalkıp iskemlemi çekiyorsun. Elim elinde çıkıyoruz restorandan. Ben, küstüğüm zaman, küslüğümü uzak durarak belli edenlerdenim. Senin kırgınlığındaysa verdiğin ve beklediğin sevgide hiçbir şey değişmiyor.. Sevgi alışverişi ile küslüğü karıştırmıyorsun birbirine. Onu anlıyorum şimdi. Dersimi alıyorum hemen.

Haklısın. Aramızda yaşanan tatsızlık her neyse, herhangi birimizin diğerine sevgisi bittiği için yaşanmadı ki; sözler, ayrılmak için söylenmedi ki. Ne diye aşkımızı uzak tatalım. Asansöre girdiğimizde beni kucakladığın an, her zamanki aşkımla boynuna sımsıkı sarılıyorum. Bir daha benzeri bir olaya fırsat vermemeye yemin ediyorum içimden.

Yatağa uzandığımızda, her zaman olduğu gibi önce parma-

ğındaki alyansı çıkarıp komodine bırakıyorsun. Sonra beni kollarının arasında tutarken, bir elinle saçlarımı okşayıp gözlerimin içine bakıyorsun.

“Nermincik, seni deli gibi seviyorum. Hayatımda başıma senden güzel bir şey gelmedi. Yanımdan bir an ayrılmana tahammülüm yok. Anlıyor musun beni? Az önce söylediklerim için affet. Senden başka bir kadın istemiyorum hayatımda.”

Restoranda inatla tuttuğum yaşlar, şimdi mutluluk baha-nesiyle geri geliyorlar.

“Sen de beni affet, birtanem” diye fısıldıyorum, sesim sevgiden titreyerek. “Nişanımızda burada olacağım, senin yanında olacağım aşkım benim.”

Sabırlı bir coşku, şefkatli bir tutkuyla, güzel İzmir’in bir aşk gecesine daha dalıyoruz.

16 Aralık’ta İstanbul’a döndüğümüzde Grayce’i Arzu Apartmanı’nda buluyorsun. Dairesinin hazırlıkları daha bitmemiş. Daha mahkeme bitmediği için yılbaşını seninle kutlamayı planladığını söylüyor. Niye yılbaşında ısrarla İzmir’e gitmek istediğini şimdi anlıyorum canım benim. Burada kalıp yeni yılı, henüz nikâhlı olduğun karınla karşılamak yerine, kaçıp benimle olmayı tercih etmişsin ve ben başka planlar yapmışım.

Annemden, babamdan, senin nişan için yılbaşını düşündüğünü söyleyip özür diliyorum. Hayrettir, beklediğim tepkiyi görmüyorum. Makul karşılıyorlar. Mutlu oluyorum, İzmir’de huzurlu bir yılbaşı kutlayacağımız için. Aklım evde, annemlerde kalmayacak.

Ancak etraf rahat vermiyor. Hayatımda tanımadığım, karşılaşmadığım insanlar türüyor; evi arayıp ya da araya müşterek bir tanıdık koyup anneme telefon eden, senin aleyhinde hikâyeler anlatan. Annem bunları bana aktarıyor üzüntüyle. Senin ne kadar iflah olmaz bir zampara olduğundan başlayıp senin Grayce ile hâlâ çok yakın ilişkin olduğuna,

Grayce'in senin peşini bırakmayacağına dair birbirinden farklı, hepsi benim için boşa zaman kaybı palavralar. İzleri sürünce, çini gözlü müdür kocası bana, kendisi sana asılan kadının, bir ahbabı vasıtasıyla teyzemin evine kadar girdiğini anlıyorum. Annemleri rahatlatmaya çalışıyorum. Sonunda, o lokum gibi anneciğinin, ne kadar korkunç bir kayınvallide olduğuna ve gelinlerinin hayatını zehir ettiğine dair bir haber de gelmiyor mu bir tanıdığın tanıdığının iş ortağının kızından; artık bunların mantığı aştığını söylüyor ve cevap bile vermemelerini rica ediyorum annemden.

Bir de iyi niyetli olan eş dost var ki, onların da dili eşekarası gibi. Kimi, aramızdaki on sekiz yaş farkının çok kısa zaman sonra ne kadar büyük problem yaratacağını; kimi, senin içinde olduğun sosyete denen şeyin beni nasıl eritip perişan edeceğini söylüyor. Kimi daha da kaba, gayet aleni, senin servetinin gözümü döndürmüş olduğu imasında bulunuyor. O kadar mutlu ve kuvvetli hissediyorum ki, gülüp geçiyor, dinlemiyorum. Hiç kimsenin, hiçbir dediği beni ilgilendirmiyor. Aşk için neler yaşamışım, ne günleri taşımışım, şimdi bir iki serseri lafı mı kale alacağım?

Kendim ve aşkım için yaşamaya en başından karar vermişim. Aşk, benim kör atım, topal süvarim. Beni nereye götürürse oraya gideceğim. Okyanusa sürerse kendini, dalacağım beraber sulara; gidebildiğimiz kadar derinlere, oradan da göklere çıkarsa, kanatlarımı açacağım sonuna kadar; uçacağım beraber, yükselebildiğimiz kadar. Dünya, insanlar umurumda değil Aşk insanıyım ben. Ancak aşk ve âşığım için yaşarım. O kadar.

Körfez'in, Karşıyaka'nın ışıkları salonun içinde, salondaki mumlar camlarda çoğalıyor. Aynadaki pırıltılar bini bulmuş. Gece göz kırpmıyor keyifle; mutluluk tebessüm ediyor bütün geceye. Mutluluk her yerde... Eşyalara bile sinmiş. Antika sekreter, Gotik iskemle, bakır sini, içki şişeleri, hepsi mutlular...

Jose Feliciano *Guitarra No Suenes Asi*'yle çatı katımızda dolaşıyor, mumların, gölgelerin arasında. Şömine kendi başına kutlamada, odunları aleviyle kucaklamış. Masamızı hazırlamışım çoktan. Üzerindeki vazoda, bana aldığın kırmızı gül. Sırrımızı bilen anneciğin, çok önceden bir kart göndermiş. Kendi yaptığı yağlıboya bir tablodan baskı tebrik kartının içinde el yazısıyla şunlar yazıyor:

Sevgili Pamir, Sevgili Nermin,
Sizlere nice nice mutlu ve kalabalık yıllar dilerim.

Yanında Moet Chandon ve iki kadeh. En önde siyah kadife kutu, ağzı açık, içinde iki alyans; sabırsız, beklemedeler.

Yüz yüze, bir nefeslik mesafede duruyoruz. Demin doldurmuş olduğun kadehlerden birini bana uzatıyor, diğerini eline alıyorsun. Grayce'in alyansının yeri boş parmağında. Şöminenin ateşi gözbebeklerinde kıvılcımlarla yanıyor. Körfez'in ışıkları benim gözlerimde yakamozlar yapıyor.

"Şerefine, sevgilim" diyorsun, kadehini kadehime dokundurup.

"Şerefine, birtanem" diyorum, dudağından bir öpücük çalıp.

Şampanyamızı yudumluyoruz, gözlerimizi birbirinden ayırmadan. Kadehini sol eline geçirip belime sarılarak kendine çekiyorsun sağ kolunla. Sol kolumu omzuna dolayıp gömülüyorum sıcaklığına. Sakin dans adımlarımıza *El Anillo* eşlik etmeye başlıyor. Dudakların saçlarımda, alnımda, yanağımda, dudaklarımda dolanıyor. Dokunduğun yerden içime alevler akıyor. Ateş almış gibiyim, ateş gibisin. Arada soğuk şampanya yudumlarıyla serinliyoruz. Kadehler bittiğinde, benimkini de alıp masaya bırakıyorsun. Bir elin elimde, kadife kutuya uzanıp yüzüklerden küçük olanı alıyorsun. Sağ avucumun içini, bileğini öpüyor ve alyansımı yüzükparmağıma geçiriyorsun. İnce altın halkanın tenimdeki teması

daha önce taktığım hiçbir yüzüğünkine benzemiyor. Sanki sihri var bunun. Kanatlarımın havalandığını hissediyorum.

Sıra bende. Önce, parmak uçlarını tek tek öpüyor, sonra yüzüğünü takıyorum.

“Uzun ömürlü olsunlar birtanem” diyorum.

Sarılp, “Olacak sevgilim” diyorsun, “ta ki son nefesime kadar.”

Sevmiyorum bu son nefes sözünü. Dudaklarını kapıyorum dudaklarımla.

Feliciano *Cenizas*’la kutluyor bizi. Kadehler doluyor, boşalıyor. Abdullah’tan yemeğimiz geliyor. Masaya yerleştiriyorum. Ama oturmaya fırsat olmuyor. Senin kollarında, dönüp duruyorum. Aslında, içmeden sarhoşum bu gece. Yüreğim başka türlü atıyor, nabzım bileğimi zonklatıyor atarken.

Bugün 1974 yılının son günü. Öğleüzeri Avukat Adnan aramış, Grayce’yle resmen boşandığınızı bildirmiş. Artık gerçekten hürüz. Yüzüklerimizi huzurla taşıyabiliriz.

Yılbaşı yemeği soğuyor. Sen ikinci şişeyi açıyorsun, buz gibi. Sıcak, sıcacık gece... Aynaya vuran ışıklar bile hararet veriyor.

On ikiyi kutlarken hâlâ dans ediyoruz, sarmaş dolaş. Dudaklarımız ayrı dans ediyor, bir diğeriyle. Parmağımdaki yüzüğüm, şömine, mumlar, ışıklar ateşimi yükseltiyor. Rahimimde bebeğimiz sıcacık, mutlu; hissediyorum. Sesini duyuyorum:

“Mutlu yıllar, anneciğim, babacığım, mutlu yıllar!”

2 Ocak’ta İstanbul’a döndüğümüzde, beni Ataköy’e bırakıyor ve evine gidiyorsun. Merdivenlerden uçar gibi çıkıyorum. Bu, ayrılacağımız son birkaç gün. 8 Ocak’ta tekrar gideceğiz İzmir’e ve ondan sonra artık her gece kucak kucağa yatacağız canım benim.

Annemler, yüz göz olmamak için olacak, İzmir’de nerede

kaldığımı falan sormuyorlar. Efes Otelinde kalıyor olduğum kabul edilmiş gibi, başka türlüünü bilmek istemiyorlar.

Annemin şimdi başka telaşları var. Yatak odası, banyo takımları, bana “evli kadın” gardırobu hazırlanıyor. Evin içi terzihane gibi... Anneannem de gelmiş, bir de terzi, hep beraber geceyarılarına kadar harıl harıl çalışıyorlar.

“İyi ki çeyiz hazırlama âdetimiz var” diyor. “Yoksa, bu kadar kısa zamanda, ne almaya, ne dikmeye yetişebilirdik.”

Annemin, vücudumu çıplak görmesinden korkuyla, prova yapılacak kıyafetleri, odamda giyip öyle dışarı çıkıyorum. Yine de annemden tam kurtuluş yok.

“Nerminciğim, senin belin kalınlaştı. İncecikti.”

Allah’tan terzi kadın iğne batırıyor yanlışlıkla da, benim irkilmem, onun özür dilemesi falan, konu değişiyor.

Provam yeni bitmiş ki, telefon çalıyor. Açıyorum. Canım benim, sensin arayan. Ama sesin gök kubbeden geliyor.

“Hayrola Pamirciğim, hamamdan mı arıyorsun? Müthiş bir yankı var” diyorum.

Gülüyorsun. Rahat, keyifli kahkahan, dalga dalga, boş bir yerlere çarpıp dağılıyor ahizenin içinde.

“Ne oluyor?” diye meraklanıyorum.

“Grayce gitmiş” diyorsun. “Hani eşyaların yarısını seçecektik ya, tamamını götürmüştü.”

Ben de gülüyorum.

“Ziyan yok. Daha kolay temizlerim evi. Zaten çok eşyan vardı” diyorum.

Devam ediyorsun:

“Şimdi, salonda, karanlıkta yerde oturmuş, bir elimde çakmak, öyle konuşuyorum seninle. Ne avize kalmış, ne koltuk. Bir yatak odası kalmış, bir de yerde telefon.”

Seni, yüksek tavanlı, kocaman Nişantaşı apartmanında, bomboş salonda, parkenin üzerinde, elinde yanan çakmağınla hayal ediyorum.

Sesin ciddileşiyor. Ama yine sıcacık, huzurlu, mutlu...

“Sana bir şey söyleyeyim mi sevgilim?” diyorsun.

“Söyle canım.”

“Dünya umurumda değil. Her şeyi verebilirim senin için.”

“Teşekkür ederim canım benim.”

“Seni rahatsız eder mi eşyasız ev?”

Gülüyorum bu birden aklına gelen telaşına.

“Hiç mi hiç etmez. Düşünsene sevgilim, o bomboş salonda ne güzel dans edeceğiz.”

“Nermincik, harikasin sen. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

“Biliyorum birtanem, biliyorum canım. Ben de seni çok seviyorum.”

6 Ocak günü, annem, kayınvalidem ile Arzu Apartmanı'nda buluşuyoruz. Bize kapıyı açıyor içeri alıyorsun. Bir koca aile, herkes sarılıp öpüşüyor. İki kayınvalide büyük (!) bir proje gerçekleştirecekler bugün. Benim çeyizim ile yatak odası İzmir'den dönüşümüze hazırlanacak.

Sen ofise gidiyorsun, ben kaynanalarla kalıyorum.

Annem, Grayce'le yaşıt. Onun için sen onu pek kayınvalide gibi göremiyorsun ama “Kaynanacığım” diyorsun, kaynana kelimesini bile şeker gibi yaparak.

Daha sonraki yıllarda, anneciğim, inatla sana “Pamirciğim, oğlum” dedikçe, “Yapma kaynanacığım yahu, ne oğlu, ben neredeyse seni alacaktım, Grayce'ten sonra, ama önce kızın çıktı karşıma” diye takılacaksın.

Bugün, yatak odamızı hazırlarken, enteresan bir şey oluyor sevgilim; çarşafın bir kenarını şiltenin altına yerleştiren anneciğinin eline bir şey batıyor. Zavallı irkilerek çekiyor. Kaldırıp bakıyoruz. Büyü nağmesinde çizimler, dualarla bir kâğıt buluyoruz. Annem sakın, ama annen dehşet içinde. Ne de olsa, senin evindeyiz.

“Her yeri arayacağız Lemancığım” diyor, annen. “Bunu düşünen, başka yerlere de koydurmuştur.” Keyfi kaçmış ve çok etkilenmiş görünüyor Şermin Annem. İş, güç bırakılıyor, evde büyü aranıyor. Hiç inanmamama rağmen, içime garip bir huzursuzluk çöküyor. Seninle olan hayatımı dışarıdan kontrol etmek isteyenlerin büyülerinin tutup tutmadığını görmek için bundan sonra da bizi ne kadar yakından izleyeceklerini düşünmek, mahremime ciddi ciddi tecavüz edilmiş hissi veriyor. Bunu Grayce’in tek başına düşünüp beceremeyeceği aşikâr. Dolayısıyla bu mahremiyeti bozacak birden fazla insan olacak.

Sana, İzmir’den dönene kadar gelin yatağında yatamayacağımı söylüyorum şaka yollu, ama sen bunu ciddiye alıyorsun. İki gece Bebek’te, anneciğindeki odanda kalıyorsun.

8 Ocak sabahı İzmir’e dönüyoruz. Her provada dikişleri bir parça daha açılıp otuz dört bedenden, sonunda otuz altı bedene genişletilmiş gelinliğim hazır. Boşanman bir ay daha uzasaydı, sanırım otuz sekiz, sonra kırk beden diye gidecekti bu iş.

10 Ocak günü, İstanbul’dan gelen yakın akrabalar, aynı uçakla gelip Efes Otel’ine yerleşiyorlar. Annem ve babama artık, senin evinde kaldığımı söylüyorum. Annem, akşam gelip gelinliğimi giydirmek istiyor.

“Gerek yok anneciğim. Pamir yardımcı olur” diyorum.

Evleniyor bile olsam geçmişe yönelik soru yağmuru istemiyorum, ayva göbeğim ve süte hazırlanan göğüslerimle.

Saat yedide ben gelinliğimi, sen takım elbiseni giymiş, bekliyoruz. Henüz gelinlik ayakkabılarım gelememiş. Mide-me ağrıları giriyor. Hayko’nun ayakkabılarını Aytaç getirecek, onu bekliyoruz.

“Yetiştiremedilerse ne yapacaksın sevgilim?” diyorsun, elinde viski kadehin, oyalanmaya çalışarak.

Sana bakıyorum. Bu gece resmen kocam olacağını, resmen

karın olacağımı düşünüyorum. Ne ayakkabı, ne başka bir şey... Başka her şey önemini yitiriyor ânında.

“Hiçbir şey sevgilim. O zaman çoraplarımı da çıkarır, çıplak ayaklı kontes rolünde giderim nikâhıma” diyorum.

Dediğimi yapabileceğimi de bildiğimden, rahatlıkla gülümsüyorum, mutluluk saçarak.

Parmağını dudağımda gezdirirken, âşık bakıyorsun.

“Ne olacak bu işin sonu? Seni her gün, her an daha fazla seviyorum sevgilim” diyorsun. Bir yudum viski akıtıyorsun dudaklarımın arasından. Seni ve sevgini beraber içer gibi yudumluyorum.

Kapı çalıyor. Ayakkabılarım gelmiş. Çıplak ayaklı konteslik bir başka zamana kalıyor.

Sevgili Özer, Dip’i büyük bir özenle hazırlamış. El ele, misafirlerimizi kapıda karşılıyor, daha gecenin başından tebrikleri kabul ediyoruz. Arada bir dönüp, gerçekten orada olup olmadığını inanmak ister gibi bakıyorsun bana. Bu, senin için yeni bir his, biliyorum. Mutlulukla gülümsüyorum sana.

Nikâh memurumuzu görünce biraz bozuluyorum. Adam bence hiç de bir belediye reisine benzemiyor. Burma bıyık, şanjanlı bir takım elbise, beyaz çoraplar ve arkasına basılmış sivri burun, yumurta topuklu bir çift siyah, rugan ayakkabıyla dehşet veriyor bana. Birden aklımdan şunlar geçiyor:

“Ah, sevgilim gerçekten boşanamadı herhalde. Ama bugünün tadını da kaçırmak istemedi. Rami birini ayarladı, sokaktan, son anda, sözde nikâh kıyılacak.”

Daha düşünürken bile gülmeye başlıyorum. Senin her şeyi ne kadar net, dürüst ve olduğu kadarıyla yaşadığını bilmek beni rahatlatıyor.

Sevgili Rami’den anlıyoruz ki, adamcağız zaten Atlı Arabacılar Derneği’nin başıymış, oradan belediye reisliğine seçilmiş. Eh, alışkanlık, fayton kullandığı zamandan beri takım elbise

dışında hayatında pek faz bir şey değiştirmemiş belli ki.

Nitekim nikâhımız da ciddi ciddi kıyılıyor, aile cüzdanımızı alıyoruz; şampanyalar patlıyor, pastalar kesiliyor. Sıcacık, samimi, harika bir gece...

Artık, karı ve kocayız. Ama aynı zamanda sevgiliyiz, âşık-larız. Artık anne ve babayız biz.

Sabaha karşı arabayı evin kapısının önünde park ediyor-sun. Beni elimden tutup çıkarıyorsun arabadan. Gelinliğimin etekleri, Kordon kaldırımını öperek, kollarında giriyorum evimize.

Kucağına alıyorsun çatı dairesinin kapısını açınca. Sanki ilk defa geliyorum bu eve. Sanki ilk defa kucaklıyorsun beni. Değil mi ki yeni gelinim, karınım artık, bütün duygular yep-yeni, yeniden yerleşiyor hayatıma.

Müziği açıyorsun. Paul Mauriot ilk defa çalıyor nikâhımız-dan sonra. Ceketini, kravatını çıkarıyor, gömleğinin kollarını kıvrıyor, şömineyi yakıyorsun. İskemle, ilk defa bir damat ceketini taşıyor sırtında. Tutuşan çıralar odunları yakıyor. Viski dolduruyorsun kadehe. Karın olarak ilk defa dudağın-dan içki içiyorum. Kocam olarak ilk defa çenendeki tuzu ta-dıyorum; boynunu öpüp teninin kokusunu içime çekiyorum. Gelinliğim ilk defa yere düşüyor, halının üzerinde davetkâr uzanıyor, ipek dokusuyla. Saçlarım ilk defa, senin karın ola-rak düşüyor omuzlarıma, süt vermeye hazırlanan göğüsleri-mi örtüyor, belime iniyor. Salondaki ayna ilk defa karı koca olarak çoğaltıyor bizi; Karşıyaka, Körfez, ilk defa yansımamı-zı kucaklıyor. İlk kez, sevgilin, âşışın, çocuğunun annesi ve karın olarak kollarının arasındayım, birtanem. Şimdi hepsi birden yansıyor aynadan, çoğalarak. Rahmimde büyüyen sevgi çoğalıyor, anne ve babasının ilk defa karı koca olduğu-nu bilerek.

Sesini duyuyorum bebeğimizin:

“Tebrikler anneciğim, babacığım. Tebrikler! Hep böyle âşık kalın, bana da aşkı öğretin.”

Cennet ayaklarımın altında, cennet başımın üzerinde, cennet içimde... Kanatlarım yer, gök, tenim arasında uçuşuyor; yüreğime, ruhuma, ta içime dokunuyor yumuşacık, şefkatle. Beni kucaklıyor, senin kollarının arasında, seni sarmalıyor kollarımın arasına. Birtanem benim, sen de cennetimdesin artık. Bundan böyle hep beraber uçacağız.

Bitirirken

B irtanem, bu uzun mektubumu 5 Mayıs Çarşamba günü noktalıyorum. Bugün postaya vereceğim. Sana, sen gittiğinden beri her gün ne yaşadığımı, her an ne hissettiğimi; gecelerimi, rüyalarımı, endişelerimi, med-cezirlerimi, hayallerimi, her şeyi, hiç atlamadan ve abartmadan, yaşadığım gibi aynen yazdım.

Kısa bir zaman dilimi ve ama ağır bir yolculuktu. Varlığını hissetmek için eski fotoğraflar, notlar, anılar arasında dolaşırken yaşadığım her mutluluğun ardından, burada gerçekten olmadığının idrakiyle bir evvelkinden beter üşüdüm, darmadağın oldu kanatlarım. Mutluluk ve işkenceyi bir arada yaşattım kendime. Ama her şeye değdi.

Her sonun yeni bir başlangıç olması gibi, bu son da bir başlangıç aslında; sen de biliyorsun.

Acımın tadını çıkararak, bedenimin dışından seyreder gibi kendime yabancı yaşadığım şu dönemde, bu mektubu yazarken, ebedi yokluğunda sesleri, renkleri, kokuları, dokuları ve sıcaklığıyla anılar öylesine canlı ve taze bir şekilde yakına gelip tenime, yüreğime dokundular ki, bir kelimenin ardından saatlerle ağlayarak, o cümlenin devamını ancak birkaç gün sonra getirebildiğim zamanlar oldu. Kimi zaman bir gecede on sayfa yazdım, ama iki gün sadece gözyaşı döktüm sonra. Bir gün mehtabın bir rengini anlatırken, Kandilli sırtlarından tesadüfen aynı haleyle doğdu mehtap; kelimelerim zenginleşti önce ve yazdım, yazdım... ardından yüreğim çok-

tü ve sayfaların sonunu gözyaşlarıyla getirdim...

Anlayacağın canım, yazdığım zamanlar, mekânlar, hisler... Hepsi, bu dünyada olmayan büyük bir aşkın ürünü... yani, sadece anılardan ibaretler artık. Ama bana, sana, bize aitler ve gerçekten yaşandılar...

Bu mektup, bir aşk manifestosuydu. Belki de, bir başka boyuta hazırlıktı anlatılan bu aşk, kim bilir?..

Canım, bu mektubumu noktalayana kadar, yokluğunu yaşıırken, çok zaman, kendimi bedenimin dışından, yukarıdan seyrediyor gibi bir ruh hali içinde yaşadım. Belki de bu acının ne kadar bana ait olduğunu inkâr etmenin bir yoluydu, bedenimin dışında kalmak. Ya da hiç sevmediğim çaresizlik ve acz duygularını kabullenmedim bir türlü. Ama yine de kaçamadım, hepsini yaşadım, bundan sonra da yaşayacağım, belki sık sık, belki zamanla azalan derecelerle; sürprizlere açığım.

Yürek ağrılarım, gözyaşlarım, nefessiz kalışlarım; tenimin yangınlarda, buzlarda paralanması, ruhumun parçalanarak savrulması, hepsi, bende yaralar açarken, diğer taraftan, bir diğerinin yarasına sargı oldular bu süreç içinde.

Bu acıyı bu kadar derin, hücrelerime kadar hissederek yaşadığım için çok mutluyum. Fakat şimdi, mektubumu zarfa koyarken, duyduğum huzuru anlatamam canım. Sanırım seni, geçmişimizi, yokluğunu hakkıyla, tüm hücrelerimde hissederek yaşamış olmanın verdiği huzur olmalı nedeni. Acımın, hüznümün, elem zamanımın hakkını verdiğime inanıyorum. Bu duygu daha yoğun yaşanamazdı, biliyorum. Aşkımın diyetini ödedim sevgilim.

Bana böyle derinden anlatabileceğim bir aşk yaşattığın için teşekkürler, birtanem. Benim aşkıma kucak açıp aşka hakkını veren bir kadın olmamı sağladığın için teşekkürler.

Bu mektubu çok seveceğini biliyorum. İçim rahat.

"Sık sık sorardın, 'Bizi ne zaman yazacaksın sevgilim?' diye. Ben de, 'Daha vakit var, birtanem' derdim. 'Daha yaşayacak çok şeyimiz var. İleride hepsini yazacağım.' İleride? Neydi ki beklediğim? Sınırsız zamanda, o bilinemez, kestirilemez ömrün zamanında, neyi beklemiştim ki? Bak, işte şimdi yazıyorum canım benim. Demek, kendiliğinden gelmiş kapıma zamanı; seni, beni, bizi yazdırmak için.

**Bana ait değilmiş belirlemek, ne zaman yazacağımı.
Sen dümeni ele aldın yine, açık denizlerde olduğu gibi..."**

Sevilenin ardından yazılmış uzun bir mektup mu bu kitap?

Yoksa bir hatırat mı?

Otuz dört buçuk sene sürmüş bir tutkunun romanı mı?

**Yoksa dayanılmaz bir özlemin, İzmir'de günbatımı renkleriyle
bezenmiş şiiri mi?**

**Bazı bazı, tek bir paragrafta koca bir evliliği anlatıyor bu kitap.
Ama daha çok cesur bir aşk hikâyesini; yazar Nermin Bezmen'in
yakın zamanda kaybettiği sevgili kocası Pamir Bezmen'le
tanışmalarını ve aşklarını anlatıyor...**

**Sevilenin ardından açılan yarayı ustası olduğu kalemıyla sarıyor
Nermin Bezmen.**

Dünü bugüne taşıyarak...

ISBN 978-605-111-230-5